

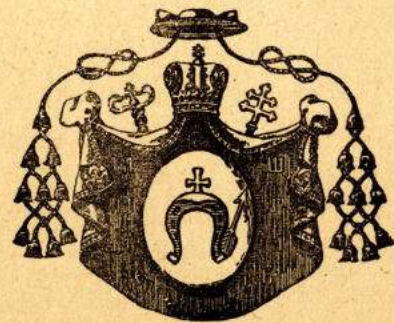
БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА.

ч.

~~16073~~

08

~~16073~~

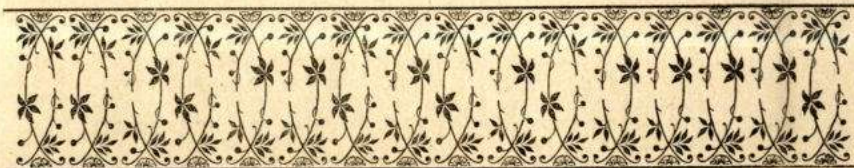
Львівско-Архієпархіальний

ВѢДОМОСТИ

Р. 1909.

ЛЬВІВЪ

Зъ друкарнѣ Ставропигійскаго Института подъ зарядомъ М. Рефца.
1909.

ЗМЪСТЪ.

Ч. пор		Сторона
1.	Ч. 2323/08. — Енциклика св. Отца о наукахъ Модернистѣвъ	1—31
" "	2. Ч. 567. — Молитва о Сосдиненѣ на першу недѣлю каждого мѣсяця	31
" "	3. — Ч. 586. — Остережене передъ збирателями старинностей	32
" "	4. Ч. 10002/08 — Въ справѣ Товариства „Червоного Креста“.	32
" "	5. Ч. 834 — Въ справѣ збираня складокъ на руску церковь и монастырь въ Вѣфлесѣ	33
" "	6. Ч. 9354. — Обвѣщене конкурсове	33
" "	7. Ч. 1241 — Новы наданя вѣдпуствови	37—41
" "	8. Ч. 1326. — Оголошене реченця до рукополаганя въ пресвитер	42
" "	9. Ч. 1491. — О Загальныхъ Зборахъ Тов-а св. Ап. Петра	42
" "	10. Ч. 13/Ком — Въ справѣ асигнованя свящ. вдовамъ и сиротамъ звычайной запомоги за р. 1908	43
" "	11. Ч. 1422. — Поручене часописи „Основа“	44
" "	12. Ч. 8154/08. — О брошурѣ „Die Entstellung unseres Landes“	45
" "	13. Ч. 676. — О надѣленю запомогою зъ фонду бл. п. Зариц-кого цевкви въ Лѣтятинѣ	45
" "	14. Ч. 1349. — Оголошене предплаты на АЕп. Вѣдомости на р. 1909	45
" "	15. — Чч 1450, 1451, 612, 1137. — Обвѣщеня конкурсови	46
" "	16. Ч. 2212. — О вѣдпустахъ взагалѣ, а въ особенности: Героичный актъ любви для св. Душъ въ чистилищи	49
" "	17. Ч. 1507. — Взглядомъ хорыхъ, котри можуть частѣйше причащати ся, хотя не можуть бути натшо	58
" "	18. Ч. 2213. — Въ справѣ нового св. мира	60
" "	19. Ч. 894. — Въ справѣ доношеня о дни введеня и увольненя Душпастирѣвъ	61
" "	20. Ч. 1987. — Въ справѣ поданъ при нарушеню сервитутныхъ правъ	61
" "	21. Ч. 1681. — Въ справѣ поправной формы прошенъ о пятилѣтнй додатки до конгруи	62
" "	22. Ч. 1806. — Въ справѣ охороны емиграци нашего народу	62
" "	23. Ч. 1883. — Въ справѣ выдаваня документѣвъ погрѣбныхъ удаючимъ ся на зарѣбки за границу до узысканя права обезпеченя вѣдъ нещасныхъ выпадкѣвъ	63
" "	24. Ч. 2049. — Въ справѣ продукованя церковного свѣтла	64
" "	25. Ч. 2241. — Въ справѣ Товариства для розвою руской штуки	65

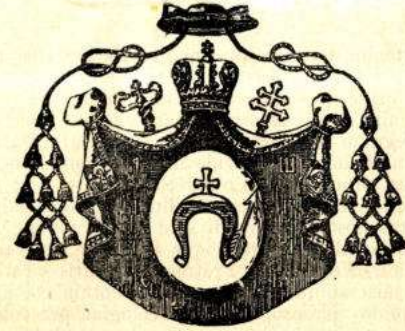
ЛЪВІВЪСКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ ПИ-18835

		Сторона
Ч. пор.	26. Ч. 2343. — Въ справѣ Товариства св. Ап. Петра	65
" "	27. Ч. 2344. — Оголошене конкурсу на запомоги для церквей	70
" "	28. Ч. 2129. — Поручене книги: „Праздничнй картины греко-кат. Церкви“	70
" "	29. Ч. 1481. — Въ справѣ жертвъ на докѣчене будовы церкви въ Магеровѣ	70
" "	30. Чч. 1524, 1612, 1700, 2225, 2226, 2227, 2407, 2408, 2409, 2411, 2412, 2414, 1513. — Обвѣщена конкурсвой	71
" "	31. Ч. 2085. — Инструкція для сповѣдникѣвъ СС. Служебницъ	75
" "	32. Ч. 2632. — Условія при внесеню поданъ до Митр. Консistoriи о надане Сотрудника ad personam	76
" "	33. Ч. 3018. — Оголошене реченця до испыту конкурсвого парохiяльного	76
" "	34. Ч. 2568. — Поручене „Релiгiйно-моральной библiотеки“ Тов-а св. Ап. Павла	77
" "	35. Ч. 2456. — Конкурсъ на запомогу зъ фонду бл. п. Павля Зарицкого для убогихъ церквей	77
" "	36. Ч. 3233. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра	78
" "	37. Ч. 3084. — Обвѣшене конкурсве	81
" "	38. Ч. 87/Ком. — Подяка Его Величества за вѣрнопѣдданчй желаня зложенй депутацию Загальныхъ Зборѣвъ Института свяш. вѣдѣвъ и сирѣтъ	83
" "	39. Ч. 4254. — Взглядомъ розсылки Пастирскихъ Посланiй	83
" "	40. Ч. 4014. — О Обѣжнику ц. к. Рады Шкѣльной красвой въ справѣ роздаваня ученикамъ молитвословѣвъ яко нагороду пiьности при закѣченю шкѣльного року	84
" "	41. Ч. 3400. — О жертвахъ на будову руской церкви въ Вѣфлѣсѣмѣ	85
" "	42. Ч. 161/Ком. — Въ справѣ Тов-а взаимныхъ обезпечень „Днѣстеръ“	108
" "	43. Ч. 4153. — Въ справѣ належитости за Шематизмъ	108
" "	44. Ч. 4302. — Въ справѣ прив. дѣвчой гiмназиі СС. Василянѣвъ въ Львовѣ	108
" "	45. Ч. 4163. — О удѣленю запомогъ убогимъ церквамъ зар. 1908	109
" "	46. Чч. 3925, 3927, 3926, 4015. — Обвѣщена конкурсвой	109
" "	47. Ч. 4607. — О удѣлюваню св. Тайнъ по позорно послѣдовавшей вже смерти	114
" "	48. Ч. 4826. — Евхаристичный Союзъ Священникѣвъ въ цѣли ширеня частого св. причастiя и вѣдпустовой привилей для тыхъ, що щодень причащають ся	115
" "	49. Ч. 4548. — Въ справѣ внѣшной формы прошень, справозданъ и пр. вношеныхъ до Митроп. Консistoriи	117
" "	50. Ч. 4771. — Возване ОО. Орд. Комисарѣвъ шкѣльныхъ до предложеня справозданъ о станѣ науки религиі въ народныхъ и выдѣловыхъ школахъ въ р. 1908/9	118
" "	51. — Ч. 362/Ком. Въ справѣ выказѣвъ належитостей до вдов-сирот. фонда за р. 1907 и 1908	118
" "	52. Ч. 4828. — Въ справѣ уплаты даткѣвъ до вдов.-сирот. фонда	119
" "	53. Ч. 4753. — Въ справѣ книги: „Служба пресв. Серця Христоваго“	119
" "	54. Чч. 4638, 4515. — Обвѣщена конкурсвой	120
" "	55. Ч. 5566. — Въ справѣ доносовъ о смерти священника	123
" "	56. Ч. 5383. — Въ справѣ VII загального австрiйского вѣча католицкого	123

		Сторона
Ч. пор.	57. Ч. 5510. — Оголошене реченця до рукополаганя	125
" "	58. Ч. 5570. — О принятю кандидатѣвъ стану духовного до духовной семинариі	125
" "	59. Ч. 5382. — Въ справѣ издавництва „Библiотеки богословской“	127
" "	60. Ч. 5511. — Оголошене конкурсу на 5 мѣсьць въ Институтѣ СС. Василянѣвъ зъ фундашиі бл. п. кард. Сембратовича	128
" "	61. Ч. 4811. — Въ справѣ Товариства „Днѣстеръ“	129
" "	62. Ч. 5010. — Поручене книжки о Гузара: „Практичний провѣдник для науки религиі в школі і в церкві“	130
" "	63. Ч. 2162. — Въ справѣ науки религиі и практикѣвъ рел. въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ и поучене шо до визитациі науки религиі Орд. Комисарями шкѣльными	130
" "	64. Ч. 5681. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра	134
" "	65. Ч. 105/Орд. — Повновлене заказу продаваня або дарованя якихъ небудъ предметѣвъ належачихъ до церкви	139
" "	66. Ч. 5883. — Два рѣшеня администраційного Трибунала практичный въ справахъ конкуренційныхъ	140
" "	67. Ч. 5469. — О затвержденю властiю контрактѣвъ взглядомъ набуваня корѣнныхъ капиталѣвъ бенефіціальныхъ въ цѣли закупна реальностей	140
" "	68. Ч. 6091. — Въ справѣ интабуляциі сервитутового права побору дерева опалового	141
" "	69. Ч. 5823. — Пригадка обовязку удѣляти науки религиі молодѣжи I и II степеня науки	142
" "	70. Ч. 6794. — Вѣдпустова молитовка доброго намѣреня	142
" "	71. Ч. 6861. — О набоженствѣвъ жовтневѣмъ	143
" "	72. Ч. 446/Ком. — Въ справѣ недостаючихъ выказѣвъ належитостей до вдов.сирот. фонда	143
" "	73. Ч. 467/Ком. — Въ справѣ выказѣвъ вѣдѣвъ и сирѣтъ свяш. управныхъ до побраня запомоги за р. 1909	144
" "	74. Ч. 472/Ком. — Въ справѣ розсылки чековыхъ книжочѣвъ вдов.-сирот. фонда	145
" "	75. Ч. 7109. — Оголошене реченця до испыту конкурсвого парохiяльного	145
" "	76. Ч. 468/Ком. — Въ справѣ уплаты даткѣвъ до вдов. сирот.-фонда	145
" "	77. Ч. 7218. — Оголошене реченця до явленя ся питомцямъ въ дух. семинариі	146
" "	78. Ч. 6995. — Поручене книжки: „История католицкой церкви“ о. Е. Гузара	146
" "	79. Ч. 5717. — Въ справѣ будовы церкви на Городецкомъ передмѣстiю у Львовѣ	146
" "	80. Ч. 3165, 4315, 4316, 4317, 4318, 4319, 4506, 6559, 6560, 6561, 6562, 6563, 6264, 6566, 6567, 6568, 6569, 6570, 6571 6572, 6573, 6628, 6629, 6630, 6631. — Обвѣщена конкурсвой	147
" "	81. — Ч. 7766. — Въ справѣ передачѣвъ темпоралiй	151
" "	82. Ч. 8038. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра	152
" "	83. Ч. 7327. — Въ справѣ складѣвъ на будову церкви на Клепарѣвъ	153
" "	84. Чч. 7798, 7447, 7640, 8224. — Обвѣщена конкурсвой	156
" "	85. Ч. 9116. — Заповѣджене празнованя 25 лѣтного юбилея Епископства Св. Отця Папы Пiя X	161

		Сторона	
Ч пор.	86.	Ч. 8068. — Въ справѣ захованя канцелярійныхъ формъ въ поданяхъ урядѣвъ декан. и парох. до Митр. Ординаріату або Консистоіи	165
" "	87.	Ч. 8510. — Поручене Педагогіи и прочихъ духовныхъ книжокъ Вс. О Д-ра І. Бартошевского	166
" "	88.	Ч. 9111. — Поручене газетки „Основа“ и си бібліотеки	167
" "	89.	Ч. 8311. — Оголошене конкурсу на запомогу зъ фондациі бл. п. П. Зарицкого для убогихъ церквей	170
" "	90.	Ч. 6887. — Оголошене конкурсу на богослужебну стипендію зъ фондациі бл. п. Григорія Шашкевича	170
" "	91.	Ч. 9320. — О Загальныхъ Зборахъ Тов а св. Ап. Павла	171
" "	92.	Ч. 9050. — Обвѣщене конкурсѣ	171
" "	93.	Ч. 9866. — Оголошене реченця до рукополаганя	173
" "	94.	Ч. 9159. — Оголошуе ся реченець квалификаційного испиту для кандидатѣвъ на катихитѣвъ выдѣловыхъ шкѣлъ	174
" "	95.	Ч. 9362. — Въ справѣ ушкодженъ телеграфичныхъ и телефоничныхъ изоляторѣвъ	175
" "	96.	Ч. 9786. — Въ справѣ стягненя выльосованыхъ листѣвъ заставныхъ Банку красвого	175
" "	97.	Ч. 9471. Оголошене конкурсѣ	176
" "	98.	Ч. 9526. — О похоронахъ, шобы уникати хованя живыхъ	177
" "	99.	Ч. 10124. — Перехѣдъ Апостолѣвъ зъ р. 1909 на р. 1910	187
" "	100.	Ч. 9045. — Форма контрактѣвъ о експльоатацію нафты	188
" "	101.	Ч. 9388. — Поручене брошурки „Антирелигійна резолюція“ О. Н. Садовского	188
" "	102.	Ч. 10176. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Павла	189
" "	103.	Ч. 9878. — Оголошене конкурсу на двѣ стипендіи им. св. Георгія	189
" "	104.	Ч. 9846. — Въ справѣ нового выданя церк. богослуж. книги Трифольгійонъ	190
" "	105.	Ч. 9481. — Поручене проповѣдій Ч. IV. О. П. Бѣлинского	190
" "	106.	Ч. 10415. — Поручене „Збірника коляд“ Вп. п. И. Бѣликовского	190
" "	107.	Ч. 10239. — О выданій Всч. о. Ем. Мустяновичемъ книжочки „Короткая Исторія церковная“	190
" "	108.	Чч. 10539, 10540, 10541, 10542, 10543, 10544, 10546, 10547, 10548, 10549, 10550. — Обвѣщеня конкурсѣ	191

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 26. сѣчня 1909.

Ч. I.

Ч. I.

Ч. 2323,08 — Енциклика св. Отца о наукахъ Модерністѣвъ.

Заудѣляе ся Всч. Священству енцилика св. Отца о цѣломъ системѣ ложныхъ и згубныхъ наукъ Модерністѣвъ; зъ котрыхъ най-важнѣйшій поодинокій тезы вже впередь декретомъ „Lamentabili“ (зри Вѣдомости 1907 ч. 102 ст. 145—150) були осужденій :

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

P I I

DIVINA PROVIDENTIA

P A P A E X

LITTERAE ENCYCLICAE

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS

ALIOSQUE LOCORVM ORDINARIOS

PACEM ET COMMVNIONEM CVM APOSTOLICA SEDE HABENTES

DE MODERNISTARVM DOCTRINIS

PIVS PP. X

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Pascendi dominici gregis mandatum Nobis divinitus officium id munus in primis a Christo assignatum habet, ut traditae sanctis fidei depositum vigilantissime custodiat, repudiatis profanis vocum novitatibus atque oppositionibus falsi nominis scientiae. Quae quidem supremi providentia pastoris nullo plane non tempore catholico

agmini necessaria fuit: etenim, auctore humani generis hoste, nunquam defuere *viri loquentes perversa*¹⁾, *vaniloqui et seductores*²⁾, *errantes et in errorem mittentes*³⁾. Verumtamen inimicorum crucis Christi, postrema hac aetate, numerum crevisse admodum fatendum est; qui, artibus omnino novis astuque plenis, vitalem Ecclesiae vim elidere, ipsumque, si queant, Christi regnum eyertere funditus nituntur. Quare silere Nobis diutius haud licet, ne muneri sanctissimo deesse videamur, et benignitas, qua, spe sanioris consilii, huc usque usi sumus, officii oblivio reputetur.

Qua in re ut moram ne interponamus illud in primis exigit, quod fautores errorum iam non inter apertos hostes quaerendi sunt modo; verum, quod dolendum maxime verendumque est, in ipso latent sinu gremioque Ecclesiae, eo sane nocentiores, quo minus perspicui. — Loquimur, Venerabiles Fratres, de multis e catholicorum laicorum numero, quin, quod longe miserabilius, ex ipso sacerdotum coetu, qui, fucoso quodam Ecclesiae amore, nullo solido philosophiae ac theologiae praesidio, immo adeo venenatis imbuti doctrinis quae ab Ecclesiae osoribus traduntur, Ecclesiae eiusdem renovatores, omni posthabita modestia animi, se iactant; factoque audacius agmine, quidquid sanctius est in Christi opere impetunt, ipsa haud incolumi divini Reparatoris persona, quam, ausu sacrilego, ad purum putumque hominem extenuant.

Homines huiusmodi Ecclesiae Nos hostibus adscribere, etsi mirantur ipsi, nemo tamen mirabitur iure, qui, mente animi seposita cuius penes Deum arbitrium est, illorum doctrinas et loquendi agendique rationes cognorit. Enimvero non is a veritate discedat, qui eos Ecclesiae adversarios quovis alio perniciosiores habeat. — Nam non hi extra Ecclesiam, sed intra, ut diximus, de illius perniciē consilia agitant suae: quamobrem in ipsis fere Ecclesiae venis atque in visceribus periculum residet, eo securiore damno, quo illi intimitus Ecclesiam norunt. Adde quod securim non ad ramos surculosque ponunt: sed ad radicem ipsam, fidem nimirum fideique fibras altissimas. Icta autem radice hac immortalitatis, virus per omnem arborem sic propagare pergunt, ut catholicae veritatis nulla sit pars unde manus absterneant, nulla quam corrumpere non elaborant. Porro, mille nocendi artes dum adhibent, nihil illis callidius nihil insidiosius: nam et rationalistam et catholicum promiscue agunt, idque adeo simulatissime, ut incautum quemque facile in errorem pertrahant: cumque temeritate maxime valeant, nulum est consecutionum genus quod horreant aut non obfirmate secureque obrudant. Accedit praeterea in illis, aptissime ad fallendos animos, genus vitae cummaxime actuosum assidua ac vehemens ad omnem eruditionem occupatio, moribus plerumque austeris quaesita laus. Demum, quod fere medicinae fiduciam tollit, disciplinis ipsi suis sic animo sunt comparati, ut dominationem omnem spernant nullaque recipiant frena; et freti mendacii quadam conscientia animi, nituntur veritatis studio tribuere quod uni reapse perbiae ac pervicaciae tribuendum est. — Equidem speravimus huiusmodi quandoque homines ad meliora revocare: quo in genere suavitate primum tamquam cum filiis, tum vero severitate, demum, quanquam inviti, animadversione publica usi sumus. Nostis tamen, Venerabiles Fratres, quam haec fecerimus inaniter: cervicem, ad horam deflexam, mox extulerunt superbius. Iam si illorum solummodo res ageretur, dissimulare forsitan possemus: sed catholici nominis e contra securitas agitur. Quapropter silentium, quod habere diutius piaculum foret, intercipere necesse est: ut personatos male homines, quales reapse sunt, universae Ecclesiae demonstremus.

Quia vero modernistarum (sic enim iure in vulgus audiunt) callidissimum artificium est, ut doctrinas suas non ordine digestas proponant atque in unum collectas, sed sparsas veluti atque invicem seiunctas, ut nimirum ancipites et quasi vagi videantur, cum e contra firmi sint et constantes; praestat, Venerabiles Fratres, doctrinas easdem uno heic conspectu exhibere primum, nexumque indicare quo invicem coales-

¹⁾ Act. xx, 30.

²⁾ Tit. i, 10.

³⁾ II. Tim. iii, 13.

cunt, ut deinde errorum causas scrutemur, ac remedia ad averruncandam perniciem praescribamus.

Ut autem in abstrusiore re ordinatim procedamus, illud ante omnia notandum est, modernistarum quemlibet plures agere personas ac veluti in se commiscere: philosophum nimirum, credentem, theologum, historicum, criticum, apologetam, instauratorem: quas singulatim omnes distinguere oportet, qui eorum systema rite cognoscere et doctrinarum antecessiones consequutionesque pervidere velit.

Iam, ut a philosopho exordiamur, philosophiae religiosae fundamentum in doctrina illa modernistae ponunt, quam vulgo *agnosticismum* vocant. Vi huius humana ratio *phaenomenis* omnino includitur, rebus videlicet quae apparent eaque specie qua apparent: earumdem praetergredi terminos nec ius nec potestatem habet. Quare nec ad Deum se erigere potis est, nec illius existentiam, ut ut per ea quae videntur, agnoscere. Hinc infertur, Deum scientiae obiectum directe nullatenus esse posse: ad historiam vero quod attinet, Deum subiectum historicum minime censendum esse. — His autem positis, quid de *naturali theologia*, quid de *motivis credibilitatis*, quid de *externa revelatione* fiat, facile quisque perspiciet. Ea nempe modernistae penitus e medio tollunt, et ad *intellectualismum* amandant: ridendum, inquit, systema ac iamdiu emortuum. Neque illos plane retinet quod eiusmodi errorum portenta apertissime damnarit Ecclesia: siquidem Vaticana Synodus sic sanciebat: *Si quis dixerit Deum unum et verum, Creatorem et Dominum nostrum, per ea quae facta sunt, naturali rationis humanae lumine certo cognosci non posse, anathema sit*¹⁾; itemque: *Si quis dixerit fieri non posse, aut non expediri, ut per revelationem divinam homo de Deo cultuque ei exhibendo doceatur, anathema sit*²⁾; ac demum: *Si quis dixerit revelationem divinam externis signis credibilem fieri non posse, ideoque sola interna cuiusque experientia aut inspiratione privata homines ad fidem moveri debere, anathema sit*³⁾. — Qua vero ratione ex *agnosticismo*, qui solum est in ignoratione, ad *atheismum* scientificum atque historicum modernistae transeant, qui contra totus est in inficatione positus: quo ideoque ratiocinationis iure, ex eo quod ignoretur utrum humanarum gentium historiae intervenerit Deus necne, fiat gressus ad eandem historiam neglecto omnino Deo explicandam, ac si reapse non intervenerit; novit plane qui possit. Id tamen ratum ipsis fixumque est, atheam debere esse scientiam itemque historiam; in quarum finibus non nisi *phaenomenis* possit esse locus, exturbato penitus Deo et quidquid divinum est. — Qua ex doctrina absurdissima quid de sanctissima Christi persona, quid de Ipsius vitae mortisque mysteriis, quid pariter de anastasi deque in caelum ascensu tenendum sit, mox plane videbimus.

Hic tamen *agnosticismus*, in disciplina modernistarum, non nisi ut pars negans habenda est: positiva, ut aiunt, in *immanentia vitali* constituitur. Harum nempe ad aliam ex altera sic procedunt. Religio, sive ea naturalis est sive supra naturam, ceu quodlibet factum, explicationem aliquam admittat oportet. Explicatio autem, naturali theologia deleta adituque ad revelationem ob reiecta credibilitatis argumenta intercluso, immo etiam revelatione qualibet externa penitus sublata, extra hominem inquiritur frustra. Est igitur in ipso homine quaerenda: et quoniam religio vitae quaedam est forma, in vita omino hominis reperienda est. Ex hoc *immanentiae religiosae* principium asseritur. Vitalis porro cuiuscumque phaenomeni, cuiusmodi religionem esse iam dictum est, prima veluti motio ex indigentia quapiam seu impulsione est repetenda: primordia vero, si de vita pressius loquamur, ponenda sunt in motu quodam cordis, qui *sensus* dicitur. Eam ob rem, cum religionis obiectum sit Deus, cocludendum omnino est, fidem, quae initium est ac fundamentum cuiusvis religionis, in sensu quodam intimo collocari debere, qui ex indigentia divini oriatur. Haec porro divini indigentia, quia nonnisi certis aptisque

¹⁾ De Revel. can. i.

²⁾ Ibid. can. ii.

³⁾ De Fide can. iii.

in complexibus sentitur, pertinere ad conscientiae ambitum ex se non potest; latet autem primo infra conscientiam, seu, ut mutato vocabulo a moderna philosophia loquuntur, in *subconscientia*, ubi etiam illius radix occulta manet atque indeprehensa. — Petet quis forsitan, haec divini indigentia, quam homo in se ipse percipiat, quo demum pacto in religionem evadat. Ad haec modernistae: Scientia atque historia, inquit, duplici includuntur termino; altero externo, aspectabili nimirum mundo, altero interno, qui est conscientia. Alterutrum ubi attigerint, ultra quo procedant non habent: hos enim praeter fines adest *incognoscibile*. Coram hoc *incognoscibili*, sive illud sit extra hominem ultraque aspectabilem naturam rerum, sive intus in *subconscientia* lateat, indigentia divini in animo ad religionem prono, nullo, secundum *fideismi* scita, praeverteente mentis iudicio, peculiarem quemdam commovet *sensum*: hic vero divinam ipsam *realitatem*, tum tamquam obiectum tum tamquam sui causam intimam, in se implicatam habet atque hominem quodammodo cum Deo coniungit. Est porro hic *sensus* quem modernistae fidei nomine appellant, estque illis religionis initium.

Sed non hic philosophandi, seu rectius delirandi, finis. In eiusmodi enim *sensu* modernistae non fidem tantum reperiunt; sed, cum fide inque ipsa fide, prout illam intelligunt, *revelationi* locum esse affirmant. Enimvero eequid amplius ad revelationem quis postulet? An non revelationem dicemus, aut saltem revelationis exordium, *sensum* illum religiosum in conscientia apparentem; quin et Deum ipsum, etsi confusus, sese, in eodem religioso *sensu*, animis manifestantem? Subdunt vero: cum fidei Deus obiectum sit aequae et causae, revelatio illa et de Deo pariter et a Deo est; habet Deum videlicet revelantem simul ac revelatum. Hinc autem, Venerabiles Fratres, affirmatio illa modernistarum perabsurda, qua religio quaelibet, pro diverso adspectu, naturalis una ac supernaturalis dicenda est. Hinc conscientiae ac revelationis promiscua significatio. Hinc lex, qua *conscientia religiosa* ut regula universalis traditur, cum revelatione penitus aequanda, cui subesse omnes oporteat, supremam etiam in Ecclesia potestatem, sive haec doceat sive de sacris disciplinave statuatur.

Attamen in toto hoc processu, unde, ex modernistarum sententia, fides ac revelatio prodeunt, unum est magnopere attendendum, non exigui quidem momenti ob consequence historico-criticas, quas inde illi eruunt. — Nam *incognoscibile*, de quo loquuntur, non se fidei sistit ut nudum quid aut singulare; sed contra in phaenomeno aliquo arete inhaerens, quod, quamvis ad campum scientiae aut historiae pertinet, ratione tamen aliqua praetergreditur; sive hoc phaenomenon sit factum aliquod naturae, arcani quiddam in se continens, sive sit quivis unus ex hominibus, cuius ingenium acta verba cum ordinariis historiae legibus componi haud posse videntur. Tum vero fides, ab *incognoscibili* allecta quod cum phaenomeno iungitur, totum ipsum phaenomenon complectitur ac sua vita quodammodo permeat. Ex hoc autem duo consequuntur. Primum, quaedam phaenomeni *transfiguratio*, per elationem scilicet supra veras illius condiciones, qua aptior fiat materia ad induendum divini formam, quam fides est inductura. Secundum, phaenomeni eiusdem aliquapiam, sic vocare liceat, *defiguratio* inde nata, quod fides illi, loci temporisque adiunctis exempto, tribuit quae reapse non habet: quod usu venit praecipue, quum de phaenomenis agitur exacti temporis, eoque amplius quo sunt vetustiora. Ex gemino hoc capite binos iterum modernistae erunt canones; qui, alteri additi iam ex agnosticismo habito, critices historicae fundamenta constituunt. Exemplo res illustrabitur; sitque illud e Christi persona petitum. In persona Christi, aiunt, scientia atque historia nil praeter hominem offendunt. Ergo, vi primi canonis ex agnosticismo deducti, ex eius historia quidquid divinum redolet delendum est. Porro, vi alterius canonis, Christi persona historica *transfigurata* est a fide: ergo subducendum ab ea quidquid ipsam evehit supra condiciones historicas. Demum, vi tertii canonis, eadem persona Christi a fide *defigurata* est: ergo removenda sunt ab illa sermones, acta; quidquid, uno verbo, ingenio, statui, educationi eius, loco ac tempori quibus vixit, minime respondent. — Mira equidem ratiocinandi ratio: sed haec modernistarum critice.

Religiosus igitur *sensus*, qui per *vitam immanentiam* e latebris *subconscientiae* erumpit, germen est totius religionis ac ratio pariter omnium, quae in religione quavis

fuere aut sunt futura. Rudis quidem initio ac fere informis, eiusmodi *sensus*, paulatim atque influxu arcani illius principii unde ortum habuit, adolevit una cum progressu humanae vitae, cuius, ut diximus, quaedam est forma. Habemus igitur religionis cuiuslibet, etsi supernaturalis, originem: sunt nempe illae *religiosi sensus* merae explicationes. Nec quis catholicam exceptam putet; immo vero ceteris omnino parem: nam ea in conscientia Christi, electissimae naturae viri, cuiusmodi nemo unus fuit nec erit, *vitalis* processu *immanentiae*, non aliter, nata est. — Stupent profecto, qui haec audiant, tantam ad asserendum audaciam, tantum sacrilegium! Attamen, Venerabiles Fratres, non haec sunt solum ab incredulis effutita temere. Catholici homines, immo vero e sacerdotibus plures, haec palam edisserunt; talibusque deliramentis Ecclesiam se instauraturos iactant! Non heic iam de veteri errore agitur, quo naturae humanae supernaturalis ordinis veluti ius tribuebatur. Longius admodum processum est: ut nempe sanctissima religio nostra, in homine Christo aequae ac in nobis, a natura, ex se suaque sponte, edita affirmetur. Hoc autem nil profecto aptius ad omnem supernaturalem ordinem abolendum. Quare a Vaticana Synodo iure summo sancitum fuit: *Si quis dixerit, hominem ad cognitionem et perfectionemque naturalem superet, divinitus evehi non posse, sed ex seipso ad omnis tandem veri et boni possessionem iugi profectu pertingere posse et debere, anathema sit*¹⁾.

Huc usque tamen, Venerabiles Fratres, nullum dari vidimus intellectui locum. Habet autem et ipse, ex modernistarum doctrina, suas in actu fidei partes. Quo dein pacto, advertisse praestat. — In *sensu* illo, inquit, quem saepius nominavimus, quoniam *sensus* est non cognitio, Deus quidem se homini sistit; verum confuse adeo ac permixte, ut a subiecto credente vix aut minime distinguatur. Necessae igitur est aliquo eundem *sensum* collustrari lumine, ut Deus inde omnino exiliat ac discernatur. Id nempe ad intellectum pertinet, cuius est cogitare et analysim instituire; per quem homo vitalia phaenomena in se exsurgentia in species primum traducit, tum autem verbis significat. Hinc vulgata modernistarum enuntiatio: debere religiosum hominem fidem suam *cogitare*. — Mens ergo, illi *sensui* adveniens, in eundem se inflectit, inque eo elaborat pictoris instar, qui obsoletam tabulae cuiusdam diagraphen collustret ut nitidius efferrat: sic enim fere quidam modernistarum doctor rem explicat. In eiusmodi autem negotio mens dupliciter operatur: primum, naturali actu et spontaneo, redditque rem sententia quadam simplici ac vulgari; secundo vero, reflexe ac penitius, vel, ut aiunt, *cogitationem elaborando*, eloquiturque cogitata *secundariis* sentiis, derivatis quidem a prima illa simplici, limatioribus tamen ac distinctioribus. Quae *secundariae* sententiae, si demum a supremo Ecclesiae magisterio sancitae fuerint, constituent *dogma*.

Sic igitur in modernistarum doctrina ventum est ad caput quoddam praecipuum, videlicet ad originem dogmatis atque ad ipsam dogmatis naturam. Originem enim dogmatis ponunt quidem in primigeniis illis formulis simplicibus, quae, quodam sub respectu, necessariae sunt fidei; nam revelatio, ut reapse sit, manifestam Dei notitiam in conscientia requirit. Ipsum tamen dogma *secundum* iis proprie contineri formulis affirmare videntur. — Eius porro ut assequamur naturam, ante omnia inquirendum est, quatenam intercedat relatio inter *formulas religiosas* et *religiosum* animi *sensum*. Id autem facile intelligit, qui teneat *formularum* eiusmodi non alium esse finem, quam modum suppeditare credenti, quo sibi suae fidei rationem reddat. Quamobrem mediae illae sunt inter credentem eiusque fidem: ad fidem autem quod attinet, sunt inadaequatae eius obiecti notae, vulgo *symbola* vocitant; ad credentem quod spectat, sunt mera *instrumenta*. — Quocirca nulla cofici ratione potest, eas veritatem absolute continere: nam, qua *symbola*, imagines sunt veritatis, atque idcirco sensui religioso accommodandae, prout hic ad hominem refertur; qua *instrumenta*, sunt veritatis vehicula, atque ideo accommodanda vicissim homini, prout refertur ad religiosum sensum. Obiectum autem *sensus religiosi*, utpote quod *absoluto* continetur, infinitos habet adspectus, quorum modo hic modo alius apparere potest. Simili-

¹⁾ De Reel. can. III

ter homo, qui credit, aliis atque aliis uti potest conditionibus. Ergo et formulas, quas dogma appellamus, vicissitudini eidem subesse oportet, ac propterea varietati esse obnoxias. Ita vero ad intimam *evolutionem* dogmatis expeditum est iter. — Sophismatum profecto coacervatio infinita, quae religionem omnem pessumdat ac delet!

Evolvi tamen ac mutari dogma non posse solum sed oportere, et modernistae ipsi perfracte affirmant, et ex eorum sententiis aperte consequitur. — Nam inter praecipua doctrinae capita hoc illi habent, quod ab *immanentiae vitatis* principio deducunt: *formulas religiosas*, ut *religiosae* reapse sint nec solum intellectus commentationes, vitales esse debere vitamque ipsam vivere *sensus religiosi*. Quod non ita intelligendum est quasi hae formulae, praesertim si mere imaginativae, sint pro ipso religioso sensu inventae; nihil enim refert admodum earum originis, ut etiam numeri vel qualitatis: sed ita, ut eas *religiosus sensus*, mutatione aliqua, si opus est, adhibita, *vitaliter* sibi adiungat. Scilicet, ut aliis dicamus, necesse est ut *formula primitiva* acceptetur a corde ab eoque sanciantur; itemque sub cordis ductu sit labor, quo *secundariae formulae* progignuntur. Hinc accedit quod debeant hae formulae, ut vitales sint, ad fidem pariter et ad credentem accommodatae esse ac manere. Quamobrem, si quavis ex causa huiusmodi accommodatio cesset, amittunt illae primigenias notiones ac mutari indigent. — Haec porro formularum dogmaticarum cum sit vis ac fortuna instabilis, mirum non est illas modernistis tanto esse ludibrio ac despectui: qui nihil e contra loquuntur atque extollunt nisi religiosum sensum vitamque religiosam. Ideo et Ecclesiam audacissime carpunt tamquam devio itinere incedentem, quod ab externa formularum significatione religiam vim ac moralem minime distinguat, et formulis notione carentibus casso labore ac tenacissime inhaerens, religionem ipsam dilabi permittat. — Caeci equidem et *duces caecorum*, qui superbo scientiae nomine inflati usque eo insaniunt ut aeternam veritatis notionem et germanum religionis sensum pervertant: novo invento systemate, quo, *ex protecta et effrenata novitate cupiditate, veritas, ubi certo consistit, non quaeritur, sanctisque et apostolicis traditionibus posthabitis, doctrinae aliae inanes, futiles, incertae nec ab Ecclesia probatae adsciscunt, quibus veritatem ipsam fulciri ac sustineri vanissimi homines arbitrantur*¹⁾.

Atque haec, Venerabiles Fratres, de modernista ut philosopho. — Iam si, ad credentem progressus, nosse quis velit unde hic in modernistis a philosopho distinguatur, illud advertere necesse est, etsi philosophus *realitatem* divini ut fidei obiectum admittat, hanc tamen ab illo *realitatem* non alibi reperiri nisi in credentis animo, ut obiectum sensus est et affirmationis atque ideo phaenomenorum ambitum non excedit: utrum porro in se illa extra sensum existat atque affirmationem huiusmodi, praeterit philosophus ac negligit. E contra modernistae credenti ratum ac certum est, *realitatem* divini reapse in se ipsam existere nec prorsus a credente pendere. Quod si postules, in quo tandem haec credentis assertio nitatur; reponent: in privata cuiusque hominis *experientia*. — In qua affirmatione, dum equidem hi a rationalistis dissident, in protestantium tamen ac pseudomysticorum opinionem discedunt. Rem enim sic edisserunt: in *sensu religioso* quandam esse agnoscendum cordis intuitum; quo homo ipsam, sine medio, Dei *realitatem* attingit, tantamque de existentia Dei haurit persuasionem deque Dei tum intra tum extra hominem actione, ut persuasionem omnem, quae ex scientia peti possit, longe antecellat. Veram igitur ponunt experientiam, eamque rationali qualibet experientia praestantiorum: quam si quis, ut rationalistae, inficiatur, inde fieri affirmant, quod nolit is in eis se ipse constituere moralibus adiunctis, quae ad experientiam gignendam requirantur. Haec porro *experientia*, cum quis illam fuerit assequutus, proprie vereque credentem efficit. — Quam hic longe absumus a catholicis institutis! Commenta eiusmodi a Vaticana Synodo improbata iam vidimus. — His semel admissis una cum erroribus ceteris iam memoratis, quo pacto ad atheismum pateat via, inferius dicemus. Nunc sta-

¹⁾ Gregor. XVI Ep. Encycl., *Singulari* Nos^o 7 kal. iul. 1834.

tim advertisse iuverit, ex hac *experientiae* doctrina, coniuncta alteri de *symbolismo*, religionem quamlibet, ethnicorum minime excepta, ut veram esse habendam. Quidni etenim in religione quavis experientiae huiusmodi occurrant? occurrisse vero non unus asserit. Quo iure autem modernistae veritatem experientiae abnuent, quam turca affirmet; verasque experientias unis catholicis vindicabunt? Neque id reapse modernistae denegant; quin immo, subobscuri alii, alii apertissime, religiones omnes contendunt esse veras. Secus autem sentire nec posse, manifestum est. Nam religioni cuiquam quo tandem ex capite, secundum illorum praecepta, foret falsitas tribuenda? Certe vel ex fallacia *sensus religiosi*, vel quod falsoqua sit formula ab intellectu prolata. Atqui *sensus religiosus* unus semper idemque est; etsi forte quandoque imperfectior: formula autem intellectus, ut vera sit, sufficit ut *religioso sensui* hominique credenti respondeat, quidquid de huius perspicuitate ingenii esse queat. Unum, ad summum, in religionum diversarum conflictu, modernistae contendere forte possint, catholicam, utpote vividiorum, plus habere veritatis: itemque christiano nomine digniorem eam esse, ut quae christianismi exordiis respondeat plenius. — Has consecutiones omnes ex datis antecedentibus fluere, nemini erit absonum. Illud stupendum cummaxime, catholicos dari viros ac sacerdotes, qui, etsi, ut autumari malumus, eiusmodi portenta horrent, agunt tamen ac si plene probent. Eas etenim errorum talium magistris tribuunt laudes, eos publice habent honores, ut sibi quisque suadeat facile, illos non homines honorare, aliquo forsitan numero non expertes, sed errores potius, quos hi aperte asserunt inque vulgus spargere omni ope nituntur.

Est aliud praeterea in hoc doctrinae capite, quod catholicae veritati est omnino infestum. — Nam istud de *experientia* praeceptum ad *traditionem* etiam transfertur, quam Ecclesia huc usque asseruit, eamque prorsus admittit. Enimvero modernistae sic traditionem intelligunt, ut sit *originalis experientiae* quaedam cum aliis communicatio per praedicationem, ope formulae intellectivae. Cui formulae propterea, praeter vim, ut aiunt, *repraesentativam, suggestivam* quandam adscribunt virtutem, tum in eo qui credit, ad *sensum religiosum* forte torpentem excitandum, instaurandamque *experientiam* aliquando habitam, tum in eis qui nondum credunt, ad *sensum religiosum* primo gignendum et *experientiam* producendam. Sic autem experientia religiosa late in populos propagatur; nec tantummodo in eos qui nunc sunt per praedicationem, sed in posteros etiam, tam per libros quam per verborum de aliis in alios replicationem. — Haec vero experientiae communicatio radices quandoque agit vigetque; senescit quandoque statim ac moritur. Vigere autem, modernistis argumentum veritatis est: veritatem enim ac vitam promiscue habent. Ex quo inferre denuo licebit: religiones omnes quotquot extant veras esse, nam secus nec viverent.

Re porro huc adducta, Venerabiles Fratres, satis superque habemus ad recte cognoscendum, quem ordinem modernistae statuunt inter fidem et scientiam; quo etiam scientiae nomine historia apud illos notatur. — Ac primo quidem tenendum est, materiam uni obiectam materiae obiectae alteri externam omnino esse ab eaque seiunctam. Fides enim id unice spectat, quod scientia *incognoscibile* sibi esse profitetur. Hinc diversum utrique pensum: scientia versatur in phaenomenis, ubi nullus fidei locus; fides e contra versatur in divinis, quae scientia penitus ignorat. Unde demum conficitur, inter fidem et scientiam nunquam esse posse discidium: si enim suum quaeque locum teneat, occurrere sibi invicem nunquam poterunt, atque ideo nec contradicere. — Quibus si qui forte obiciant, quaedam in aspectabili occurrere natura rerum quae ad fidem etiam pertineant, uti humanam Christi vitam; negabunt. Nam, etsi haec phaenomenis accensentur, tamen, quatenus vita fidei imbuuntur, et a fide, quo supra dictum est modo, *transfigurata ac defigurata* fuerunt, a sensibili mundo sunt abrepta et in divini materiam translata. Quamobrem poscenti ulterius, an Christus vera patrarit miracula vereque futura praesenserit, an vere revixerit atque in caelum conscenderit; scientia agnostica abnuet, fides affirmabit; ex hoc tamen nulla erit inter utramque pugna. Nam abnuet alter ut philosophus philosophos alloquens, Christum scilicet unice contemplatus secundum *realitatem historicam*; affirmabit alter ut credens cum credentibus loquutus, Christi vitam spectans prout *iterum vivitur* a fide et in fide.

Ex his tamen fallitur vehementer qui reputet posse opinari, fidem et scientiam alteram sub altera nulla penitus ratione esse subiectam. Nam de scientia quidem recte vereque existimabit; secus autem de fide, quae, non uno tantum sed triplici ex capite, scientiae subiici dicenda est. Primum namque advertere oportet, in facto quovis religioso, detracta divina realitate quamque de illa habet *experientiam* qui credit, cetera omnia, praesertim vero *religiosas formulas*, phaenomenorum ambitum minime transgredi, atque ideo cadere sub scientiam. Liceat utique credenti, si volet, de mundo excedere; quamdiu tamen in mundo deget, leges, obtutum, iudicia scientiae atque historiae numquam, velit nolit, effugiet. — Praeterea, quamvis dictum est Deum solius fidei esse obiectum, id de divina quidem *realitate* concedendum est, non tamen de *idea* Dei. Haec quippe scientiae subest: quae, dum in ordine, ut aiunt, logico philosophatur, quidquid etiam absolutum est attingit atque ideale. Quocirca philosophia seu scientia cognoscendi de idea Dei ius habet, eamque in sui evolutione moderandi et, si quid extrarium invaserit, corrigendi. Hinc modernistarum effatum: evolutionem religiosam cum morali et intellectuali componi debere; videlicet, ut quidam tradit quem magistrum sequuntur, eisdem subdi. — Accedit demum quod homo dualitatem in se ipse non patitur: quamobrem credentem quaedam intima urget necessitas fidem cum scientia sic componendi, ut a generali ne discrepet idea, quam scientia exhibet de hoc mundo universo. Sic ergo conficitur, scientiam a fide omnino solutam esse, fidem contra, ut ut scientiae extranea praedicetur, eidem subesse. — Quae omnia, Venerabiles Fratres, contraria prorsus sunt iis quae Pius IX decessor Noster tradebat docens: ¹⁾ *Philosophiae esse, in iis quae ad religionem pertinent, non dominari sed ancillari, non praescribere quid credendum sit, sed rationabili obsequio amplecti, neque altitudinem scrutari mysteriorum Dei, sed illam pie humiliterque revereri*. Modernistae negotium plane invertunt: quibus ideoque applicari queunt, quae Gregorius IX item decessor Noster de quibusdam suae aetatis theologis scribebat: ²⁾ *Quidam apud vos, spiritu vanitatis ut uter distenti, positos a Patribus terminos profana transferre satagunt novitate; coelestis paginae intellectum... ad doctrinam philosophicam rationalium inclinando, ad ostentationem scientiae, non profectum aliquem auditorum... Ipsi, doctrinis varriis et peregrinis abducti, redigunt caput in caudam, et an illae cogunt famulari reginam*.

Quod profecto apertius patebit intuenti quo pacto modernistae agant, accommodate omnino ad ea quae docent. Multa enim ab eis contrarie videntur scripta vel dicta ut quis facile illos aestimet ancipites atque incertos. Verumtamen consulte id et consi, derate accidit; ex opinione scilicet quam habent de fidei atque scientiae seunctione mutua. Hinc in eorum libris quaedam offendimus quae catholicis omnino probet; quaedam, aversa pagina, quae rationalistam dictasse autumes. Hinc, historiam scribentes nullam de divinitate Christi mentionem iniiciunt; ad concionem vero in templis eam firmissime profitentur. Item, enarrantes historiam, Concilia et Patres nullo loco habent: catechesim autem si tradunt, illa atque illos cum honore afferunt. Hinc etiam exegeticam theologiam et pastorem a scientifica et historica secernunt. Similiter, ex principio quod scientia a fide nullo pacto pendeat, quum de philosophia, de historia, de critica disserunt, Lutheri sequi vestigia non exhorrentes³⁾, despicientiam praeceptorum catholicorum, sanctorum Patrum, oecumenicarum synodorum, magisterii ecclesiastici omnimodis ostentant; de qua si carpantur, libertatem sibi adimi conqueruntur. Professi demum fidem esse scientiae subiectandam, Ecclesiam passim aperteque reprehendunt quod sua dogmata philosophiae opinionibus subdere et accommodare obstinatissime renuat: ipsi

¹⁾ Brev. ad Ep. Wratislav. 15 iun. 1857.

²⁾ Ep. ad Magistros theol. paris, non. iul. 1223.

³⁾ Prop. 29. damn. a Leone X. Bull. „*Ersurget Domine*“ 16 maii 1520. *Via nobis facta est evocandi auctoritatem Conciliorum, et libere contradicendi eorum gestis, et iudicandi eorum decreta, et confidenter confitendi quidquid eorum videtur, sive probatum fuerit, sive reprobatum a quocumque Concilio.*

vero, veteri ad hunc finem theologia sublata, novam invehere contendunt, quae philosophorum delirationibus obsecundet.

Hic iam, Venerabiles Fratres, nobis fit aditus ad modernistas in theologico agone spectandos. Salebrosus quidem opus: sed paucis absolvendum. — Agitur nimirum de concilianda fide cum scientia, idque non aliter quam una alteri subiecta. Eo in genere modernista theologus eisdem utitur principiis, quae usui philosopho esse vidimus, illaque ad credentem aptat: principia inquit *immanentiae* et *symbolismi*. Sic autem rem expeditissime perficit. Traditur a philosopho *principium fidei esse immanens*; a credente additur *hoc principium Deum esse*: concludit ipse *Deus ergo est immanens in homine*. Hinc *immanentia theologica*. Iterum: philosopho certum est *repraesentationes obiecti fidei esse tantum symbolicas*; credenti pariter certum est *fidei obiectum fidei esse Deum in se*: theologus igitur colligit: *repraesentationes divinae realitatis esse symbolicas*. Hinc *symbolismus theologicus*. — Errores profecto maximi: quorum atterque quam sit perniciosus, consequentis inspectis patebit. — Nam, ut de *symbolismo* statim dicamus, cum symbola talia sint respectu obiecti, respectu autem credentis sint instrumenta; cavendum primum, inquit, credenti, ne ipsi formulae ut formula est plus nimio inhaereat, sed illa utendum unice ut absolutae adhaerescat veritati, quam formula reteggit simul ac tegit nititurque exprimere quin unquam assequatur. Addunt praeterea, formulas eiusmodi esse a credente adhibendas quatenus ipsum iuverint; ad commodum enim datae sunt non ad impedimentum: incolu utique honore qui, ex sociali respectu, debetur formulis, quas publicum magisterium aptas ad communem conscientiam exprimendam iudicavit, quamdiu scilicet idem magisterium secus quidpiam non edixerit. — De *immanentia* autem quid reapse modernistae sentiant, difficile est indicare; non enim eadem omnium opinio. Sunt qui in eo collocant, quod Deus agens intime adsit in homine, magis quam ipse sibi homo; quod plane, si recte intelligitur, reprehensionem non habet. Alii in eo ponunt, quod actio Dei una sit cum actione naturae ut causae secundae; quod ordinem supernaturalem reapse delet. Alii demum sic explicant, ut suspicionem efficiant pantheisticae significationis; id autem cum ceteris eorum doctrinis cohaeret aptius.

Huc vero *immanentiae* pronunciatum aliud adicitur, quod a *permanencia divina* vocare possumus: quae duo inter se eo fere modo differunt, quo *experientia* privata ab *experientia* per traditionem transmissa. Exemplum rem collustrabit: sitque ab Ecclesia et Sacramentis deductum. Ecclesia, inquit, et Sacramenta a Christo ipso instituta minime credenda sunt. Cavet id agnosticismus, qui in Christo nil praeter hominem novit, cuius conscientia religiosa, ut ceterorum hominum, sensim efformata est: cavet lex immanentiae, quae externas, ut aiunt, *applicationes* respuit: cavet item lex evolutionis, quae ut germina evolvantur tempus postulat et quandam adiunctorum sibi succedentium seriem: cavet demum historia, quae talem reapse rei cursum fuisse ostendit. Attamen Ecclesiam et Sacramenta *mediate* a Christo fuisse instituta retinendum est. Qui vero? Conscientias christianas omnes in Christi conscientia virtute quodammodo inclusas affirmant. ut in semine planta. Quoniam autem germina vitam seminis vivunt: christiani omnes vitam Christi vivere dicendi sunt. Sed Christi vita, secundum fidem, divina est, ergo et christianorum vita. Si igitur haec vita, decursu aetatum, Ecclesiae et Sacramentis initium dedit: iure omnino dicitur initium huiusmodi esse a Christo ac divinum esse. Sic omnino conficiunt divinas esse etiam Scripturas sacras, divina dogmata. — His porro modernistarum theologia ferme absolvitur. Brevis profecto supellex: sed ei perabundans, qui profiteatur, scientiae, quidquid praeceperit, semper esse obtemperandum. — Horum ad cetera quae dicemus applicationem quisque facile per se viderit.

De origine fidei deque eius natura attigimus huc usque. Fidei autem cum multa sint germina, praecipua vero Ecclesia, dogma, sacra et religiones, libri quos sanctos nominamus; de his quoque quid modernistae doceant, inquirendum. — Atque ut dogma initium ponamus, huius quae sit origo et natura iam supra indicatum est. Oritur illud ex impulsione quadam seu necessitate, vi cuius qui credit in suis cogitatis elaborat, ut conscientia tam sua quam aliorum illustretur magis. Est hic labor in rimando totus

expiendoque primigeniam mentis *formulam*, non quidem in se illam secundum logicam explicationem, sed secundum circumstantiam, seu, ut minus apte ad intelligendum inquit, *vitaliter*. Inde fit ut, circa illam, *secundariae* quaedam, ut iam innuimus, sensim enascantur formulae; quae postea in unum corpus coagmentatae vel in unum doctrinae aedificium, cum a magisterio publico sancitae fuerint utpote communi conscientiae respondentes, dicuntur dogma. Ab hoc secernendae sunt probe theologorum commentationes: quae ceteroqui, quamvis vitam dogmatis non vivunt, non omnino tamen sunt inutiles, tum ad religionem cum scientia componendam et oppositiones inter illas tollendas, tum ad religionem ipsam extrinsecus illustrandam protuendamque; forte etiam utilitati fuerint novo cuidam futuro dogmati materiam praeparando. — De cultu sacrorum haud foret multis dicendum, nisi eo quoque nomine Sacramenta venirent; de quibus maximi modernistarum errores. Cultum ex duplici impulsione seu necessitate oriri perhibent; omnia etenim, ut vidimus, in eorum systemate impulsionebus intimis seu necessitatibus gigni asserunt. Altera est ad sensibile quiddam religioni tribuendum; altera ad eam profendam, quod fieri utique nequaquam possit sine forma quadam sensibili et consecrantibus actibus, quae Sacramenta dicimus. Sacramenta autem modernistis nuda sunt symbola seu signa; quamvis non vi carentia. Quam vim ut indicent, exemplo ipsi utuntur verborum quorundam; quae vulgo fortunam dicuntur sortita, eo quod virtutem conceperint ad notiones quasdam propagandas, robustas maximeque percellentes animos. Sicut ea verba ad notiones, sic Sacramenta ad sensum religiosum ordinata sunt: nihil praeterea. Clarius profecto dicerent, si Sacramenta unice ad nutriendam fidem instituta affirmarent. Hoc tamen Tridentina Synodus damnavit ¹⁾: *Si quis dixerit haec sacramenta propter solam fidem nutriendam instituta fuisse, anathema sit.*

De librorum etiam sacrorum natura et origine aliquid iam delibavimus. Eos, ad modernistarum seita, definire probe quis possit syllogem *experientiarum*, non cuique passim advenientium, sed extraordinariarum atque insignium, quae in quapiam religione sunt habitae. — Sic prorsus modernistae docent de libris nostris tum veteris tum novi testamenti. Ad suas tamen opiniones callidissime notant: quamvis experientia sit praesentis temporis, posse tamen illam de praeteritis aequae ac de futuris materiam sumere, prout videlicet qui credit vel exacta rursus per recordationem in modum *praesentium vivit*, vel futura per praecoceptionem. Id autem explicat quomodo historici quoque et apocalyptici in libris sacris censi queant. — Sic igitur in hisce libris Deus quidem loquitur per credentem; sed, uti fert theologia modernistarum, per *immanentiam* solummodo et *permanentiam* *eternalem*. — Quaeremus, quid tum de inspiratione? Haec, respondent, ab impulsione illa, nisi forte vehementiâ, nequaquam secernitur, quae credens ad fidem suam verbo scripturae aperiendam adigitur. Simile quid habemus in poetica inspiratione: quare quidam aiebat: Est Deus in nobis, agitante calescimus illo. Hoc modo Deus initium dici debet inspirationis sacrorum librorum. — De qua praeterea inspiratione modernistae addunt, nihil omnino esse in sacris libris quod illa careat. Quod quum affirmant, magis eos crederes orthodoxos quam recentiores alios, qui inspirationem aliquantum coangustant, ut, exempli causa, quum *tacitas* sic dictas *citationes* invehunt. Sed haec illi verbo tenuis ac simulate. Nam si Biblia ex agnosticismi praeceptis iudicamus, humanum scilicet opus, ab hominibus pro hominibus exaratum, licet ius theologo detur ea per *immanentiam* divinae praedicandi: qui demum inspiratio coartari possit? Generalem utique modernistae sacrorum librorum inspirationem asseverant: catholico tamen sensu nullam admittunt.

Largiorem dicendi segetem offerunt, quae modernistarum schola de Ecclesia imaginatur. — Ponunt initio eam ex duplici necessitate oriri, una in credente quovis, in eo praesertim qui primigeniam ac singularem aliquam sit nactus experientiam, ut fidem suam cum aliis communicet; altera, postquam fides communis inter plures evaserit, in *collectivitate*, ad coalescendum in societatem et ad commune bonum tuendum, augendum, propagandum. Quid igitur Ecclesia? partus est *conscientiae collectivae* seu

consociationis conscientiarum singularium; quae, vi *permanentiae vitalis*, a primo aliquo credente pendeant, videlicet, pro catholicis, a Christo. — Porro societas quaequam moderatorie auctoritate indiget, cuius sit officium consociatos omnes in communem finem dirigere, et compagis elementa tueri prudenter, quae, in religioso coetu, doctrina et cultu absoluntur. Hic in Ecclesia catholica auctoritas tergemina: *disciplinaria, dogmatica, cultualis*. — Iam auctoritatis huius natura ex origine colligenda est; ex natura vero iura atque officia repetenda. Praeteritis aetatibus vulgaris fuit error quod auctoritas in Ecclesiam extrinsecus accesserit, nimirum immediate a Deo; quare *auctoritativa* merito habebatur. Sed haec nunc temporis obsolvere. Quo modo Ecclesia e conscientiarum collectivitate emanasse dicitur, eo pariter auctoritas ab ipsa Ecclesia vitaliter emanat. Auctoritas igitur, sicut Ecclesia, ex conscientia religiosa oritur, atque ideo eidem subest; quam subiectionem si spreverit, in tyrannidem vertitur. Ea porro tempestate nunc vivimus, quum libertatis sensus in fastigium summum excrevit. In civili statu conscientia publica populare regimen invexit. Sed conscientia in homine, aequae atque vita, una est. Nisi ergo in hominum conscientiis intestinum velit excitare bellum ac fovere, auctoritati Ecclesiae officium inest democraticis utendi formis: eo vel magis quod, ni faxit, exitium imminet. Nam amens profecto fuerit, qui in sensu libertatis, qualis nunc viget, regressum posse fieri aliquando autemet. Constrictus vi atque inclusus, fortior se profundet, Ecclesia pariter ac religio deleta. — Haec omnia modernistae ratiocinantur: qui propterea toti sunt in indagandis viis ad auctoritatem Ecclesiae cum credentium libertate componendam.

Sed enim non intra domesticos tantum parietes habet Ecclesia, quibuscum amice cohaerere illam oporteat; habet et extra. Non una namque ipsa occupat mundum; occupant aequae consociationes aliae, quibuscum commercium et usus necessario intercedat. Quae iura igitur, quae sint Ecclesiae officia cum civilibus consociationibus determinandum est etiam, nec aliter determinandum nisi ex ipsius Ecclesiae natura, qualem nimirum modernistae nobis descripsere. — In hoc autem eisdem plane regulis utuntur, quae supra pro scientia atque fide sunt allatae. Ibi de *obiectis* sermo erat, heic de *finibus*. Sicut igitur *ratione obiecti* fidem ac scientiam extraneas ab invicem vidimus: sic Status et Ecclesia alter ab altera extranea sunt ob fines quos persequuntur, temporalem ille, haec spiritualem. Licuit profecto alias temporale spirituali subici: licuit de *miatis* quaestionibus sermonem interseri, in quibus Ecclesia ut domina ac regina intererat, quia nunc Ecclesia a Deo, sine medio, ut ordinis supernaturalis est auctor, instituta ferebatur. Sed iam haec a philosophis atque historicis respuuntur. Status ergo ab Ecclesia dissociandus, sicut etiam catholicus a cive. Quamobrem catholicis quilibet, quia etiam civis, ius atque officium habet, Ecclesiae auctoritate neglecta, eius optatis, consiliis praeceptisque posthabitis, spretis immo reprehensionibus, ea persequendi quae civitatis utilitati conducere arbitretur. Viam ad agendum civi praescribere praetextu quolibet, abusus ecclesiasticae potestatis est, toto nisu reiiciendus. — Ea nimirum, Venerabiles Fratres, unde haec omnia dimanant, eadem profecto sunt, quae Pius VI decessor Noster, in Constitutione apostolica *Auctorem fidei*, solemniter damnavit ¹⁾.

Sed modernistarum scholae satis non est debere Statum ab Ecclesia seungi. Sicut fidem, quoad elementa, ut inquit, phaenomenica scientiae subdi oportet, sic in temporalibus negotiis Ecclesiam subesse Statui. Hoc quidem illi aperte nondum forte asserunt; ratiocinationis tamen vi coguntur admittere. Posito etenim quod in temporalibus rebus Status possit unus, si accidat credentem, intimis religionis actibus haud contentum, in externos exilire, ut puta administrationem susceptionemve Sacramentorum:

¹⁾ Prop. 2. *Propositio, quae statuit, potestatem a Deo datam Ecclesiae ut communicaretur Pastoribus, qui sunt eius ministri pro salute animarum, sic intellecta, ut a communitate fidelium in Pastores devictur ecclesiastici ministerii ac regiminis potestas: haeretica, ut a communitate fidelium in Pastores devictur ecclesiastici ministerii ac regiminis potestas: haeretica. — Prop. 3. Insuper, quae statuit Romanum Pontificem esse caput ministeriale, sic explicata ut Romanus Pontifex non a Christo in persona beati Petri, sed ab Ecclesia potestatem ministerii accipiat, qua velut Petri successor, verus Christi vicarius ac totius Ecclesiae caput pollet in universa Ecclesia: haeretica.*

¹⁾ Sess. VII, de Sacramentis in genere, can. 5.

necesse erit haec sub Status dominium cadere. Eoquid tum de ecclesiastica auctoritate? Cum haec nisi per externos actus non explicetur; Statui, tota quanta est, erit obnoxia. Hac nempe consecutione coacti, multi e protestantibus *liberalibus* cultum omnem sacrum externum, quin etiam externam quamlibet religiosam consociationem e medio tollunt, religionemque, ut aiunt, *individualement* invehere adnituntur. — Quod si modernistae nondum ad haec palam progrediuntur, petunt interea ut Ecclesia quo ipsi impellant sua se monte inclinet seseque ad civiles formas aptet. Atque haec de auctoritate *disciplinari*. — Nam de *doctrinali* et *dogmatica* potestate longe peiora sunt ac perniciosiora quae sentipsunt. De magisterio Ecclesiae sic scilicet commentantur. Consociatio religiosa in unum vere coalescere nequaquam potest, nisi una sit consociatorum conscientia, unaque, qua utantur, formula. Utraque autem haec unitas mentem quandam quasi communem expostulat, cuius sit reperire ac determinare formulam, quae communi conscientiae rectus respondeat; cui quidem menti satis auctoritatis inesse oportet ad formulam quam statuerit communitati imponendam. In hac porro coniunctione ac veluti fusione tum mentis formulam eligentis tum potestatis eandem perscribentis, magisterii ecclesiastici notionem modernistae collocant. Cum igitur magisterium ex conscientia singularibus tandem aliquando nascatur, et publicum officium in earundem conscientiarum commodum mandatum habeat; consequitur necessario, illud ab eisdem conscientia pendere, ac proinde ad populares formas esse inflectendum. Quapropter singularium hominum conscientias prohibere quominus impulsionem quas sentiunt palam aperteque profiteantur, et criticae viam praepedire qua dogma ad necessarias evolutiones impellat, potestatis ad utilitatem permissae non usus est sed abusus. — Similiter in usu ipso potestatis modus temperatioque sunt adhibenda. Librum quemlibet, auctore in scio, notare ac proscribere, nulla explicatione admissa, nulla disceptatione, tyrannidi profecto est proximum. — Quare haec etiam medium est quoddam iter reperendum, ut auctoritati simul ac libertati integra sint iura. Interea temporis catholico sic est agendum, ut auctoritatis quidem observantissimum se publice profiteatur, suo tamen obsequi ingenio non intermittat. — Generatim vero sic de Ecclesia praescribunt: quoniam ecclesiasticae potestatis finis ad spiritualia unice pertinet; externum apparatus omnem esse tollendum, quo illa ad intuitum oculos magnificentius ornatur. In quo illud sane negligitur, religionem, etsi ad animos pertineat, non tamen unice animis concludi; et honorem potestati impensum in Christum institutorem recidere.

Porro ut totam hanc de fide deque vario eius germine materiam absolvamus, restat, Venerabiles Fratres, ut de utrorumque explicatione postremo loco modernistarum praecepta audiamus. — Principium hic generale est: in religione, quae vivat, nihil variabile non esse, atque idcirco variandum. Hinc gressum faciunt ad illud, quod in eorum doctrinis fere caput est, videlicet ad *evolutionem*. Dogma igitur, ecclesiae, sacrorum cultus, libri, quos ut sanctos veremur, quin etiam fides ipsa, nisi intermorta haec omnia velimus, evolutionis teneri legibus debent. Neque hoc mirum videri queat, si ea prae oculis habeantur, quae sunt de horum singulis a modernistis tradita. Posita igitur evolutionis lege, evolutionis rationem a modernistis ipsis descriptam habemus. Et primo quoad fidem. Primigenia, inquit, fidei forma rudis et universis hominibus communis fuit, ut quae ex ipsa hominum natura atque vita oriebatur. Evolutio vitalis progressum dedit; nimirum non novitate formarum extrinsecus accedentium, sed ex pervasione in dies auctiore sensus religiosi in conscientiam. Dupliciter autem progressio ipsa est facta: *negative* primum, elementum quodvis extraneum, ut puta ex familia vel gente adveniens, eliminando; dehinc *positive*, intellectiva ac morali hominis expolitione, unde notio divini amplior ac lucidior *sensusque religiosus* exquisitor evasit. Progrediventis vero fidei eadem sunt causae afferendae, quam quae superius sunt allatae ad eius originem explicandam. Quibus tamen extraordinarios quosdam homines addi oportet (quos nos prophetas appellamus, quorumque omnium praestantissimus est Christus); tum quia illi in vita ac sermonibus arcani quidpiam praesetulerunt, quod fides divinitati tribuebat; tum quia novas nec ante habitas *experientias* sunt nacti, religiosae cuiusque temporis indigentiae respondentes. — Dogmatis autem progressus inde potissimum enascitur, quod fidei impediamenta sint superanda, vincendi hostes, contradictiones refellendae. Adde his nismum

quemdam perpetuum ad melius penetranda quae in arcanis fidei continentur. Sic, ut exempla cetera praetereamus, de Christo factum est: in quo, divinum illud quaelecumque, quod fides admittebat, ita pedetentim et gradatim amplificatum est, ut demum pro Deo haberetur. — Ad evolutionem cultus facit praecipue necessitas ad mores traditionesque populorum sese accommodandi: itam quorundam virtute actuum fruendi, quam sunt ex usu mutuati. — Tandem pro Ecclesia evolutionis causa inde oritur, quod componi egeat cum adiunctis historicis cumque civilis regiminis publice investitis formis. — Sic illi de singulis. Hic autem, antequam procedamus, doctrina haec de *necessitatibus* seu *indigentibus* (vulgo *dei bisogni* significantius appellant) probe ut notetur velimus; etenim, praeterquam omnium quae vidimus, est veluti basis ac fundamentum famosae illius methodi, quam historicam dicunt.

In evolutionis doctrina ut adhuc sistamus, illud praeterea est advertendum quod, etsi indigentiae seu necessitates ad evolutionem impellunt; his tamen unis acta, evolutio, transgressa facile traditionis fines atque ideo a primigenio vitali principio avulsa, ad ruinam potius quam ad progressionem traheret. Hinc, modernistarum mentem plenus sequuti, evolutionem ex conflictione duarum virium evenire dicemus, quarum altera ad progressionem agit, altera ad conservationem retrahit. — Vis conservatrix viget in Ecclesia, contineturque traditione. Eam vero exerit religiosa auctoritas; idque tam iure ipso, est enim in auctoritatis natura traditionem tueri; tam re, auctoritas namque, a commutationibus vitae reducta, stimulis ad progressionem pellentibus nihil ad vix urgetur. E contra vis ad progrediendum rapiens atque intimis indigentibus respondens latet ac molitur in privatorum conscientia, illorum praecipue qui vitam, ut inquit, propius atque intimius attingunt. — En hic, Venerabiles Fratres, doctrinam illam exitiosissimam offerre caput iam cernimus, quae laicos homines in Ecclesia subinfert ut progressionis elementa. — Ex convento quodam et pacto inter binas hasce vires, conservatricem et progressionis faultricem, inter auctoritatem videlicet et conscientiam privatorum, progressus ac mutationes oriuntur. Nam privatorum conscientiae, vel harum quaedam, in conscientiam collectivam agunt; haec vero in habentes auctoritatem, cogitque illos pactiones confare atque in pacto manere. — Ex his autem pronum est intelligere, cur modernistae mirentur adeo, quum reprehendi se vel puniri sciunt. Quod eis culpa vertitur, ipsi pro officio habent religiose explendo. Necessitates conscientiarum nemo melius novit quam ipsi, eo quod propius illas attingunt, quam ecclesiastica auctoritas. Eas igitur necessitates omnes quasi in se colligunt: unde loquendi publice ac scribendi officio devinciuntur. Carpat eos, si volet, auctoritas; ipsi conscientia officii fulcuntur, intimaque experientia norunt non sibi reprehensiones deberi sed laudes. Utique non ipsos latet progressionem sine certaminibus haud fieri, nec sine victimis certamina: sint ergo ipsi pro victimis, sicut prophetae et Christus. Nec ideo quod male habentur, auctoritati invident: suum illam exsequi munus ultro concedunt. Queruntur tantum quod minime exaudiuntur; sic enim cursus animorum tardatur: hora tamen rumpendi moras certissime veniet, nam leges evolutionis coerceri possunt, infringi omnino non possunt. Institutio ergo itinere pergunt; pergunt, quamvis redarguti et damnati; incredibilem audaciam fucatae demissionis velamine obducentes. Cervices quidem simulate inflectunt; manu tamen atque animo quod susceperunt persequuntur audacius. Sic autem volentes omnino prudentesque agunt: tum quia tenent, auctoritatem stimulantem esse non evertendam; tum quia necesse illis est intra Ecclesiae septa manere, ut collectivam conscientiam sensim immutent: quod tamen quum aiunt, fateri se non advertunt conscientiam collectivam ab ipsis dissidere, atque ideo nullo eos iure illius se interpretes venditare.

Sic igitur, Venerabiles Fratres, modernistis auctoribus atque actoribus, nihil stabile nihil immutabile in Ecclesia esse oportet. Qua equidem in sententia praecursoribus non carere, illis nimirum, de quibus Pius IX decessor Noster iam scribebat: *Isti divinae revelationis inimici humanum progressum summis laudibus efferentes, in catholicam religionem temerario plene ac sacrilego ausu illum inducere velent, perinde ac si ipsa religio non Dei, sed hominum opus esset aut philosophicum aliquid inventum, quod humanis modis*

perfici queat¹⁾ De revelatione praesertim ac dogmate nulla doctrinae modernistarum novitas; sed eadem illa est, quam in Pii IX syllabo reprobata reperimus, sic enuntiatam: *Divina re velatio est imperfecta et indefinito continuo et indefinito progressui, qui humanae rationis progressus ni respondeat²⁾* solemnius vero in Vaticana Synodo per haec verba: *N. que enim fidei doctrina, quum Deus re loquitur, velut philosophicum inventum proposita est humanis ingenii perficienda, sed tanquam divinum depositum Christi sponsae tradita, fideliter custodienda et infalibiliter declaranda. Hinc sacrorum quoque dogmatum is sensus perpetuo est retinendus quum semel declaravit Sancta Mater Ecclesia, nec unquam ab eo sensu altioris intelligentiae specie et nomine recedendum³⁾* quo profecto explicatio nostrarum notionum, etiam circa fidem, tantum abest ut impediatur, ut imo adjuvetur ac provehatur. Quamobrem eadem Vaticana Synodus sequitur: *Crescat igitur et multum vehementerque proficiat tam sanctorum quam omnium, tam unius hominis quam totius Ecclesiae, aetatium et saeculorum gradibus, intelligentia, scientia, sapientia; sed in suo duntaxat genere, in eodem scilicet dogmate, eodem sensu eodemque sententia⁴⁾*.

Sed postquam in modernismi asectatoribus philosophum, credentem, theologum observavimus, iam nunc restat ut pariter historicum, criticum, apologetam, reformatorem spectemus.

Modernistarum quidam, qui componendis historiis se dedunt, solliciti magnopere videntur ne credantur philosophi; profitentur quin immo philosophiae se penitus expertes esse. Astute id quam maxime: ne scilicet cuiuspiam sit opinio, eos praedictatis imbuti philosophiae opinionibus, nec esse propterea, ut aiunt, omnino obiectivos. Verum tamen est, historiam illorum aut criticam meram loqui philosophiam; quaeque ab iis inferuntur, ex philosophicis eorum principiis iusta ratiocinatione concludi. Quod equidem facile consideranti patet. — Primi tres huiusmodi historicorum aut criticorum canones, ut diximus, eadem illa sunt principia, quae supra ex philosophis attulimus: nimirum *agnosticismus*, theorema de *transfiguratione* rerum per fidem, itemque aliud quod de *deificatione* dici posse visum est. Iam consecutiones ex singulis notemus. — Ex *agnosticismo* historia non aliter ac scientia, unice de phaenomenis est. Ergo tam Deus quam quilibet in humanis divinus interventus ad fidem reiiciendus est, utpote ad illam pertinens unam. Quapropter si quid occurrat duplici constans elemento, divino atque humano, cuiusmodi sunt Christus, Ecclesia, Sacramenta aliaque id genus multa; sic partiendum erit ac discernendum, ut quod humanum fuerit historiae, quod divinum tribuatur fidei. Ideo vulgata apud modernistas discretio inter Christum historicum et Christum fidei, Ecclesiam historiae et Ecclesiam fidei, Sacramenta historiae et Sacramenta fidei, aliaque similia passim. — Deinde hoc ipsum elementum humanum, quod sibi historicum sumere videmus, quale illud in monumentis apparet, a fide per *transfigurationem* ultra conditiones historicas elatum dicendum est. Adiectiones igitur a fide factas rursus discernere oportet, easque ad fidem ipsam amandare atque ad historiam fidei: sic, quum de Christo agitur, quidquid conditionem hominis superat, sive naturalem, prout a psychologia exhibetur, sive ex loco atque aetate, quibus ille vixit, conflatur. — Praeterea, ex tertio philosophiae principio, res etiam, quae historiae ambitum non excedunt, cribro veluti cernunt, eliminantque omnia ac pariter ad fidem amandant quae, ipsorum iudicio, in factorum *logica*, ut inquitur, non sunt vel personis apta non fuerint. Sic volunt Christum ea non dixisse, quae audientis vulgi captum excedere videntur. Hinc de *reali* eius historia delent et fidei permittunt allegorias omnes quae in sermonibus eius occurrunt. Quaeremus forsitan qua lege haec segregentur? Ex ingenio hominis, ex conditione qua sit in civitate usus, ex educatione, ex adiunctorum facti cuiusquam complexu: uno verbo, si bene novimus, ex norma, quae tandem aliquando in mere *subjectivam* recidit. Nituntur scilicet Christi personam ipsi capere et quasi gerere: quidquid vero paribus

¹⁾ Encycl. „*Qui pluribus*“ 9 Nov. 1846.

²⁾ Syll. Prop. 5.

³⁾ Const. „*Dei Filius*“ cap. IV

⁴⁾ Loc. cit.

in adiunctis ipsi fuissent acturi, id omne in Christum transferunt. — Sic igitur, ut concludamus, *a priori* et ex quibusdam philosophiae principiis, quam tenent quidem sed ignorare asserunt, in *reali*, quam vocant, historia Christum Deum non esse affirmant nec quidquam divini egisse; ut hominem vero ea tantum patrasse aut dixisse, quae ipsi, ad illius se tempora referentes, patrandi aut dicendi ius tribuunt.

Ut autem historia ab philosophia, sic critica ab historia suas accipit conclusiones. Criticus namque, indicia sequutus ab historico praebita, monumenta partitur bifariam. Quidquid post dictam triplicem obtruncationem superat, *reali* historiae assignat: cetera ad fidei historiam seu *internam* ablegat. Has enim binas historias accurate distinguunt: et historiam fidei, quod bene notatum volumus, historiae *reali* ut realis est opponunt. Hinc, ut iam diximus, geminus Christus: realis alter, alter qui nunquam reapse fuit sed ad fidem pertinet; alter qui certo loco certa aetate vixit aetate, alter qui solummodo in piis commentationibus fidei reperitur: eiusmodi, exempli causa, est Christus, quem Ioannis evangelium exhibet; quod utique, aiunt, totum quantum est commentatio est.

Verum non his philosophiae in historiam dominatus absolvitur. Monumentis, ut diximus, bifariam distributis, adest iterum philosophus cum suo dogmate *vitalis immanentiae*; atque omnia edicit, quae sunt in ecclesiae historia, per *vitalis emanationem* esse explicanda. Atqui vitalis cuiuscumque emanationis aut causae aut conditio est in necessitate seu indigentia quapiam ponenda: ergo et factum post necessitatem concipi oportet, et illud historice huic esse posterius. — Quid tum historicus? Monumenta iterum, sive quae in libris sacris continentur sive aliunde adducta, scrutatus, indicem ex iis conficit singularum necessitatum, tum ad dogma tum ad cultum sacrorum tum ad alia spectantium, quae in Ecclesia, altera ex altera, locum habuere. Confectum indicem critico tradit. Hic vero ad monumenta, quae fidei historiae destinantur, manum admovet: illaque per aetates singulas sic disponit, ut dato indicis respondeant singula: eius semper praecipit memor, factum necessitate, narrationem facti anteverti. Equidem fieri aliquando possit, quasdam Bibliorum partes, ut puta epistolas, ipsum esse factum a necessitate creatum. Quidquid tamen sit, lex est, monumenti cuiuslibet aetatem non aliter determinandam esse, quam ex aetate exortae in Ecclesia uniuscuiusque necessitatis. — Distinguendum praeterea est inter facti cuiuspiam exordium eiusdemque explicationem: quod enim uno die nasci potest, non nisi decursu temporis incrementa suscipit. Hanc ob causam debet criticus monumenta, per aetates, ut diximus, iam distributa bipartiri iterum, altera quae ad originem rei altera quae ad explicationem pertineant discernens: eaque rursus ordinare per tempora.

Tum denuo philosopho locus est: qui iniungit historico sua studia sic exercere, uti evolutionis praecepta legesque praescribunt. Ad haec historicus monumenta iterum scrutari: inquirere curiose in adiuncta conditionesque, quibus Ecclesia per singulas aetates sit usa, in eius vim conservatricem, in necessitates tam internas quam externas quae ad progrediendum impellerent, in impedimenta quae obfuerunt, uno verbo, in ea quaecumque quae ad determinandum faxint quo pacto evolutionis leges fuerint servatae. Post haec tandem explicationis historiam, per extrema veluti lineamenta, describit. Succurrit criticus aptatque monumenta reliqua. Ad scriptionem adhibetur manus: historia confecta est. — Cui iam, petimus, haec historia inscribenda? Historico ne an critico? Neutri profecto; sed philosopho. Tota ibi per *apriorismum* res igitur: et quidem per apriorismum haeresibus scatentem. Miseret sane hominum eiusmodi de quibus Apostolus diceret: *Evanerunt in cogitationibus suis... dicentes enim se esse sapientes, stulti facti sunt¹⁾*: at bilem tamen commovent quum Ecclesiam criminantur monumenta sic permiscere ac temperare ut suae utilitati loquantur. Nimirum affingunt Ecclesiae, quod sua sibi conscientia apertissime improbari sentiunt.

Ex illa porro monumentorum per aetates partitione ac dispositione sequitur sua sponte non posse libros sacros iis auctoribus tribui, quibus reapse inscribuntur. Quam ob

¹⁾ Ad Rom. I, 21—22.

causam modernistae passim non dubitant asserere, illos eosdem libros, Pentateuchum praesertim ac prima tria Evangelia, ex brevi quadam primigenia narratione, crevisse gradatim accessionibus, interpositionibus nempe in modum interpretationis sive theologicae sive allegoricae, vel etiam iniectis ad diversa solummodo inter se iungenda. — Nimirum, ut paucis clariusque dicamus, admittenda est *vitalis evolutio* librorum sacrorum, nata ex evolutione fidei eidemque respondens. Addunt vero, huius evolutionis vestigia adeo esse manifesta, ut illius fere historia describi possit. Quin immo et reapse describunt, tam non dubitanter, ut suis ipsos oculis vidisse crederes scriptores singulos, qui singulis aetatibus ad libros sacros amplificandos admorint manum. — Haec autem ut confirment, criticen, quam *textualem* nominant, adiutricem appellant; nitunturque persuadere hoc vel illud factum aut dictum non suo esse loco, aliasque eiusmodi rationes proferunt. Diceren profecto eos narrationum aut sermonum quosdam quasi typos praestituisse sibi, unde certissime iudicent quid suo quid alieno stet loco. — Hac via qui apti esse queant ad decernendum, aestimet qui volet. Veruntamen qui eos audiat de suis exercitationibus circa sacros libros affirmantes, unde tot ibi incongrue notata datum est deprehendere, credet fere nullum ante ipsos hominum eosdem libro voluisse, neque hos infinitam propemodum Doctorum multitudinem quaquaversus rimatam esse, ingenio plane et eruditione et sanctitudine vitae longe illis praestantiorum. Qui equidem Doctores sapientissimi tantum abfuit ut Scripturas sacras ulla ex parte reprehenderent, ut immo, quo illas scrutabantur penitius, eo maiores divino Numini agerent gratias, quod ita cum hominibus loqui dignatum esset. Sed heu! non iis adiumentis Doctores nostri in sacros libros incubuerunt, quibus modernistae! scilicet magistram et ductorem non habuere philosophiam, quae initia duceret a negatione Dei, nec se ipsi iudicandi normam sibi delegerunt. — Iam igitur patere arbitramur, cuiusmodi in re historica modernistarum sit methodus. Praeit philosophus; illum historicus excipit: pone ex ordine legunt criticen tum interna tum textualis. Et quia primae causae hoc competit ut virtutem suam cum sequentibus communicet; evidens fit, criticen eiusmodi non quamquam esse criticen, sed vocari iure *agnosticam, immanentistam, evolutionistam*: atque ideo, qui eam proficitur eaque utitur, errores eidem implicitos profiteri et catholicae doctrinae adversari. — Quam ob rem mirum magnopere videri possit, apud catholicos homines id genus critices adeo hodie valere. Id nempe geminam habet causam: foedus in primis, quo historici criticique huius generis arctissime inter se iunguntur, varietate gentium ac religionum dissensione posthabita: tum vero audacia maxima, qua, quae quisque effutiat, ceteri uno ore extollunt et scientiae progressionem tribuunt; qua, qui novum portentum aestimare per se volet, facto agmine adiunguntur; qui neget, ignorantiae accusent; qui amplectitur, ac tunc laudibus exornent. Inde haud pauci decepti; qui, si rem attentius considerarent, horrerent. Ex hoc autem praepotenti errantium dominio, ex hac levium animorum incauta assensione quaedam circumstantis aëris quasi corruptio gignitur, quae per omnia permeat luemque diffundit. — Sed ad apologetam transeamus.

Hic apud modernistas dupliciter a philosopho et ipse pendet. *Non directe* primum, materiam sibi sumens historiam, philosopho, ut vidimus, praecipiente conscriptam: *directe* dein, mutuatus ab illo dogmata ac iudicia. Inde illud vulgatum in schola modernistarum praeceptum, debere novam apologetam controversias de religione dirimere historicis iquisitionibus et psychologicis. Quamobrem apologetae modernistae suum opus aggrediuntur rationalistas monendo, se religionem vindicare non sacris libris neve ex historiis vulgo in Ecclesia adhibitis, quae veteri methodo descriptae sint; sed ex *historia reali*, modernis praereceptionibus modernaque methodo conflata. Idque non quasi *ad hominem* argumentati asserunt, sed quia reapse hanc tantum historiam vera tradere arbitrantur. De adserenda vero sua in scribendo sinceritate securi sunt: iam apud rationalistas noti sunt, iam, ut sub eodem vexillo stipendia merentes, laudati: de qua laudatione, quam verus catholicus respueret, ipsi sibi gratulantur, eamque reprehensionibus Ecclesiae opponunt. — Sed iam quo pacto apologetam unum aliquis istorum perficiat videamus. Finis, quem sibi assequendum praestituit, hic est: hominem fidei adhuc expertem eo adducere, ut eam de catholica religione *experientiam* assequatur, quae ex modernistarum scitis unicum fidei est fundamentum. Geminum ad hoc patet iter: *obicivum*

alterum, alterum *subiectivum*. Primum ex agnosticismo procedit: eoque spectat, ut eam in religione, praesertim catholica, vitalem virtutem inesse monstret, quae psychologum quemque itemque historicum bonae mentis suadeat, oportere in illius historia *incogniti* aliquid celari. Ad hoc, ostendere necessum est, catholicam religionem, quae modo est, eam omnino esse quam Christus fundavit, seu non aliud praeter progredientem eius germinis explicationem, quod Christus invexit. Primo igitur germen illud quale sit, determinandum. Id ipsum porro hac formula exhiberi voluit; Christum adventum regni Dei nunciasset, quod brevi foret constituendum, eiusque ipsum fore Messiam, actorem nempe divinitus datum atque ordinatorem. Post haec demonstrandum, qua ratione id germen, semper *immanens* in catholica religione ac *permanens*, sensim ac secundum historiam sese evoluerit apartitque succedentibus adiunctis, ex iis ad se *vita iter* trahens quidquid doctrinalium, culturalium, ecclesiasticarum formarum sibi esset utile; interea vero impedimenta si quae occurrerent superans, adversarios profligans, insectationibus quibusvis pugnisque superstes. Postquam autem haec omnia, impedimenta nimirum, adversarios, insectationes, pugnas, itemque vitam foecunditatemque Ecclesiae id genus fuisse monstratum fuerit, ut, quamvis evolutionis leges in eiusdem Ecclesiae historia incolumes apparent, non tamen eidem historiae plene explicandae sint pares; *incognitum* coram stabit, suaque sponte se offeret. — Sic illi. In qua tota ratiocinatione unum tamen non advertunt, determinationem illam germinis primigenii deberi unice *apriorismo* philosophi agnostici et evolutionistae, et germen ipsum sic gratis ab eis definiri ut eorum causae congruat.

Dum tamen catholicam religionem recitatis argumentationibus asserere ac suadere elaborant apologetae novi, dant ultro et concedunt, plura in ea esse quae animos offendant. Quin etiam, non obscura quadam voluptate, in re quoque dogmatica errores contradictionesque reperire se palam dicunt: subdunt tamen, haec non solum admittere excusationem, sed, quod mirum esse oportet, iuste ac legitime esse prolata. Sic etiam, secundum ipsos, in sacris libris, plurima in re scientifica vel historica errore afficiuntur. Sed, inquit, non ibi de scientiis agi aut historia, verum de religione tantum ac re morum. Scientiae illic et historia integumenta sunt quaedam, quibus experientiae religiosae et morales obteguntur ut facilius in vulgus propagarentur; quod quidem vulgus cum non aliter intelligeret, perfectior illi scientia aut historia non utilitati sed nocuimento fuisset. Ceterum, addunt, libri sacri, quia naturam sunt religiosi, vitam necessario vivunt: iam vitae sua quoque est veritas et logica, alia profecto a veritate et logica rationali, quin immo alterius omnino ordinis, veritas scilicet comparationis ac proportionis tum ad medium (sic ipsi dicunt) in quo vivitur, tum ad finem ob quem vivitur. Demum eo usque progrediuntur ut, nulla adhibita temperatione, asserant, quidquid per vitam explicatur, id omne verum esse ac legitimum. — Nos equidem, Venerabiles Fratres, quibus una atque unica est veritas, quique sacros libros sic aestimamus quod *Spiritu Sancto inspirante conscripti Deum habent auctorem*¹⁾, hoc idem esse affirmamus ac mendacium utilitatis seu officiosum ipsi Deo tribuere; verbisque Augustini asserimus: *Admisso semel in tantum auctoritatis fastigium officioso aliquo mendacio, nulla istorum librorum particula remanebit, quae non, ut cuique videbitur vel ad mores difficilis vel ad fidem incredibilis, eadem perniciosissima regula ad mentientis auctoris consilium officiumque referatur*²⁾. Unde fiet quod idem sanctus Doctor adiungit: *In eis, scilicet Scripturis, quod vult quisque credit, quod non vult non credit*. — Sed modernistae apologetae progrediuntur alacres. Concedunt praeterea, in sacris libris eas subinde ratiocinationes occurrere ad doctrinam quamquam probandam, quae nullo rationali fundamento regantur; cuiusmodi sunt quae in prophetis nituntur. Verum has quoque defendunt quasi artificia quaedam praedicationis, quae a vita legitima fiunt. Quid amplius? Permittunt, immo vero asserunt, Christum ipsum in indicando tempore adventus regni Dei manifeste errasse: neque id mirum, inquit, videri debet; nam et

¹⁾ Conc. Vat. De Rev., c. 2.

²⁾ Epist. 28.

ipse vitae legibus tenebatur! — Quid post haec de Ecclesiae dogmatibus? Scitent haec etiam apertis oppositionibus; sed, praeterquamquod a logica vitali admittuntur, veritati symbolicae non adversantur; in iis quippe de infinito agitur, cuius infiniti sunt respectus. Demum, adeo haec omnia probant tuenturque, ut profiteri non dubitent, nullum Infinito honorem haberi excellentiorem quam contradicentia de ipso affirmando! — Probata vero contradictione, quid non probabitur?

Attamen qui nondum credat non *obiectivis* solum argumentis ad fidem disponi potest, verum etiam *subiectivis*. Ad quem finem modernistae apologetae ad *immanentiae* doctrinam revertuntur. Elaborat nempe ut homini persuadeant, in ipso atque in intimis eius naturae ac vitae recessibus celari cuiuspiam religionis desiderium et exigentiam, nec religionis cuiuscumque sed talis omnino qualis catholica est; hanc enim *postulari* prorsus inquit ab explicatione vitae perfecta. — Hic autem queri vehementer Nos iterum oportet, non desiderari e catholicis hominibus, qui, quamvis *immanentiae* doctrinam ut doctrinam reiiciunt, ea tamen pro apologesi utuntur; idque adeo incauti faciunt, ut in natura humana non capacitatem solum et convenientiam videantur admittere ad ordinem supernaturalem, quod quidem apologetae catholici opportunis adhibitis temperationibus demonstrarunt semper, sed germanam verique nominis exigentiam. — Ut tamen verius dicamus, haec catholicae religionis exigentia a modernistis invehitur, qui volunt moderatores audiri. Nam qui *integrulista* appellari queunt, ii homini nondum credenti ipsum germen, in ipso latens, demonstrari volunt, quod in Christi conscientia fuit atque ab eo hominibus transmissum est. — Sic igitur, Venerabiles Fratres, apologeticam modernistarum methodum, summamque descriptionem, doctrinis eorum plane congruentem agnoscimus: methodum profecto, uti etiam doctrinas, errorum plenas, non ad aedificandum aptas sed ad destruendum, non ad catholicos efficiendos sed ad catholicos ipsos ad haeresim trahendos, immo etiam ad religionis cuiuscumque omnimodam eversionem!

Pauca demum superant addenda de modernista ut reformator est. Iam ea, quae huc usque loquuti sumus, abunde manifestant quanto et quam acri innovandi studio hi homines ferantur. Pertinet autem hoc studium ad res omnino omnes, quae apud catholicos sunt. — Innovari volunt philosophiam in sacris praesertim Seminariis: ita ut, amandata philosophia scholasticorum ad historiam philosophiae inter cetera quae iam obsoleverunt systemata, adolescentibus moderna tradatur philosophia, quae una vera nostraeque aetati respondens. Ad theologiam innovandam, volunt, quam nos rationalem dicimus, habere fundamentum modernam philosophiam. Positivam vero theologiam, niti maxime postulant in historia dogmatum. — Historiam quoque scribi et tradi expetunt ad suam methodum praescriptaque moderna. — Dogmata eorumdemque evolutionem cum scientia et historia componenda edicunt. — Ad catechesim quod spectat, ea tantum in catecheticis libris notari postulant dogmata, quae innovata fuerint sintque ad vulgi captum. — Circa sacrorum cultum, minuendas inquit externas religiones prohibendumve ne crescant. Quamvis equidem alii, qui symbolismo magis favent, in hac re indulgentiores se praebeant. — Regimen ecclesiae omni sub respectu reformandum clamitant, praecipue tamen sub disciplinari ac dogmatico. Ideo intus forisque cum moderna, ut aiunt, conscientia componendum, quae tota ad democratiam vergit: ideo inferiori clero ipsisque laicis suae in regimine partes tribuendae, et collecta nimium contractaque in centrum auctoritas disperienda. — Romana consilia sacris negotiis gerendis immutari pariter volunt; in primis autem tum quod a *sacra officio* tum quod ab *indice* appellatur. — Item ecclesiastici regiminis actionem in re politica et sociali variandam contendunt, ut simul a civilibus ordinationibus exulet, eisdem tamen se aptet ut suo illas spiritu imbuat. — In re morum, illud asciscunt americanistarum scitum, activas virtutes passivis anteponi oportere, atque illas prae istis exercitatione promoveri. — Clerum sic comparatum petunt ut veterem referat demissionem animi et paupertatem; cogitatione insuper et facto cum modernismi praeceptis consentiat. — Sunt demum qui, magistris protestantibus dicto lubentissime audientes, sacrum ipsum in sacerdotio coelibatam sublatum desiderant. — Quid igitur in Ecclesia intactum relinquunt, quod non ab ipsis nec secundum ipsorum pronuntiata sit reformandum?

In tota hac modernistarum doctrina exponenda, Venerabiles Fratres, videbimur forte alicui diutius immorati. Id tamen omnino oportuit, tum ne, ut assolet, de ignorantie rerum suarum ab illis reprehendamus; tum ut pateat, quomodo de modernismo est quaestio, non de vagis doctrinis agi nulloque inter se nexu coniunctis, verum de uno compactoque veluti corpore, in quo si unum admittas, cetera necessario sequantur. Ideo didactica fere ratione uti sumus, nec barbara aliquando respuimus verba, quae modernistae usurpant. — Iam systema universum uno quasi obtutu respicientes, nemo mirabitur si sic illud definimus, ut omnium haereseon collectum esse affirmemus. Certe si quis hoc sibi proposuisset, omnium quotquot fuerunt circa fidem errores succum veluti ac sanguinem in unum conferre; rem nunquam plenius perfecisset, quam modernistae perfecerunt. Immo vero tanto hi ulterius progressi sunt, ut, non modo catholicam religionem, sed omnem penitus, quod iam innuimus, religionem deleverint. Hinc enim rationalistarum plausus: hinc qui liberius apertiusque inter rationalistas loquuntur, nullos se efficaciores quam modernistas auxiliares invenisse gratulantur. — Redeamus enimvero tantisper, Venerabiles Fratres, ad exitiosissimam illam *agnosticismi* doctrinam. Ea scilicet, ex parte intellectus, omnis ad Deum via praeccluditur homini, dum aptior sterna putatur ex parte cuiusdam animi sensus et actionis. Sed hoc quam perperam, quis non videat? Sensus enim animi actioni rei respondet, quam intellectus vel externi sensus proposuerint. Demitto intellectum; homo externos sensus, ad quos iam fertur, proclivius sequetur. Perperam iterum; nam phantasiae quaevis de sensu religioso communem sensum non expugnabunt: communi autem sensu docemur, perturbationem aut occupationem animi quampiam, non adiumento sed impedimento esse potius ad investigationem veri, veri inquit ut in se est; nam verum illud alterum *subiectivum*, fructus interni sensus et actionis, si quidem ludendo est aptum, nihil admodum homini confert, cuius scire maxime interest sit necne extra ipsum Deum, cuius in manus aliquando incidet. — *Experientiam* enimvero tanto operi aditricem inferunt. Sed quid haec ad sensum illum animi adiciat? Nil plane, praeterquam quod vehementiorem faciat; ex qua vehementia fiat proportione firmiter persuasio de veritate obiecti. Iam haec duo profecto non efficiunt ut sensus ille animi desinat esse sensus, neque eius immutant naturam, semper deceptioni obnoxiam, nisi regatur intellectu; immo vero illam confirmant et iuvant, nam sensus quo intensior, eo potiore iure est sensus. — Cum vero de religioso sensu hic agamus deque experientia in eo contenta, nostis probe, Venerabiles Fratres, quanta in hac re prudentia sit opus, quanta item doctrina quae ipsam regat prudentiam. Nostis ex animorum usu, quorundam praecipue in quibus eminet sensus: nostis ex librorum consuetudine, qui de asceti tractant; qui quamvis modernistis in nullo sunt pretio, doctrinam tamen longe solidiorem, subtilioremque ad observandum sagacitatem praeseferunt, quam ipsi sibi arrogant. Equidem Nobis amentis esse videtur aut saltem imprudentis summo opere pro veris, nulla facta investigatione, experientias intimas habere, cuiusmodi modernistae venditant. Cur vero, ut per transcursum dicamus, si harum experientiarum tanta vis est ac firmitas, non eadem tribuatur illi, quam plura catholicorum millia se habere asserunt de devio itinere, quo modernistae incidunt? Haec ne tantum falsa atque fallax? Hominum autem pars maxima hoc firmiter tenet tenebitque semper, sensu solum et experientia, nullo mentis ductu atque lumine, ad Dei notitiam pertingi nunquam posse. Restat ergo iterum atheismus ac religio nulla. — Nec modernistae meliora sibi promittant ex asserta *symbolismi* doctrina. Nam si quaevis intellectualia, ut inquit, elementa nihil nisi Dei symbola sunt; eequid symbolum non sit ipsum Dei nomen aut personalitatis divinae? quod si ita, iam de divina personalitate ambigi poterit, patetque ad pantheismum via. — Eodem autem, videlicet ad purum putumque pantheismum, ducit doctrina alia de *immanentia divina*. Etenim hoc quaerimus: an eiusmodi *immanentia* Deum ab homine distinguit necne. Si distinguit, quid tum a catholica doctrina differt, aut doctrinam de externa revelatione cur reiicit? Si non distinguit, pantheismum habemus. Atqui *immanentia* haec modernistarum vult atque admittit omne conscientiae phaenomenon ab homine ut homo est

proficisci. Legitima ergo ratiocinatio inde infert unum idemque esse Deum cum homine: ex quo pantheismus. — Distinctio demum, quam praedicant, inter scientiam et fidem, non aliam admittit consecutionem. Obiectum enim scientiae in cognoscibilis realitate ponunt; fidei e contra in incognoscibilis. Iamvero incognoscibile inde omnino constituitur, quod inter obiectam materiam et intellectum nulla adsit proportio. Atqui hic proportionis defectus nunquam, nec in modernistarum doctrina, auferri potest. Ergo incognoscibile credenti aequè ac philosopho incognoscibile semper manebit. Ergo si qua habeatur religio, haec erit realitatis incognoscibilis; quae cur etiam mundi animus esse nequeat, quem rationalistae quidam admittunt, non videmus profecto. — Sed haec modo sufficiant ut abunde pateat quam multiplici itinere doctrina modernistarum ad atheismum trahat et ad religionem omnem abolendam. Equidem protestantium error primus hac via gradum iecit; sequitur modernistarum error; proxime atheismus ingreditur.

Ad penitentiorem modernismi notitiam, et ad tanti vulneris remedia aptius quaerenda, iuvat nunc, Venerabiles Fratres, causas aliquantum scrutari unde sit ortum aut nutritum malum. — Proximam continentemque causam in errore mentis esse ponendam, dubitationem non habet. Remotas vero binas agnoscimus, curiositatem et superbiam. — Curiositas, nisi sapienter cohibeatur, sufficit per se una ad quoscumque explicandos errores. Unde Gregorius XVI decessor Noster iure scribebat¹): *Lugendum va de est quoniam prolabantur humanae rationis deliramenta, ubi quis novis rebus studeat, atque contra Apostoli monitum nitatur plus sapere quam oporteat sapere, sibi quae nimium praesidens, veritatem quaerendam autem extra catholicam Ecclesiam, in qua absque vel levissimo erroris coeno ipsa invenitur.* — Sed longe maiorem ad obcaecandum animum et in errorem inducendum cohibet efficientiam superbia: quae in modernismi doctrina quasi in domicilio collocata, ex ea undequaque alimenta concipit, omnesque induit aspectus. Superbia enim sibi audacius praefidit, ut tanquam universorum normam se ipsi habeant ac proponant. Superbia vanissime gloriantur quasi uni sapientiam possideant, dicuntque elati atque inflati: *Non sumus si ut ceteri homines*; et ne cum ceteris comparentur, nova quaeque etsi absurdissima amplectuntur et somniant. Superbia subiectionem omnem abiciunt contenduntque auctoritatem cum libertate componendam. Superbia sui ipsorum obliti, de aliorum reformatione unice cogitant, nullaque est apud ipsos gradus, nulla vel supremæ potestatis reverentia. Nulla profecto brevior et expeditior ad modernismum est via, quam superbia. Si qui catholicus e laicorum coetu, si quis etiam sacerdos christianæ vitæ praecepti sit immemor, quo iubemur abnegare nos ipsi si Christum sequi velimus, nec auferat superbiam de corde suo; nae is ad modernistarum errores amplectendos aptissimus est quam qui maxime! — Quare, Venerabiles Fratres, hoc primum vobis officium esse oportet superbis eiusmodi hominibus obsistere, eos tenuioribus atque obscurioribus muneribus occupare, ut eo amplius deprimantur quo se tollunt altius et ut, humiliore loco positi, minus habeant ad nocendum potestatis. Praeterea tum ipsi per vos tum per seminariorum moderatores, alumnos sacri cleri scrutemini diligentissime; et si quos superbo ingenio repereritis, eos fortissime a sacerdotio repellatis. Quod utinam peractum semper fuisset ea qua opus erat vigilantia et constantia!

Quod si a moralibus causis ad eas quae ab intellectu sunt veniamus, prima ac potissima occurrit ignorantia. — Enimvero modernistae quotquot sunt, qui doctores in Ecclesia esse ac videri volunt, modernam philosophiam plenis buccis extollentes aspernataeque scholasticam, non aliter illam, eius fuco et fallaciis decepti, sunt amplexi, quam quod alteram ignorantes prorsus, omni argumento caruerunt ad notionum confusionem tollendam et ad sophismata refellenda. Ex connubio autem falsae philosophiae cum fide illorum systema, tot tantisque erroribus abundans, ortum habuit.

Cui propagando utinam minus studii et curarum impenderent! Sed eorum tanta est alacritas, adeo indefessus labor, ut plane pigeat tantas insumi vires ad Ecclesiae

¹ Ep. Encycl., „Singulari Nos“ 7 kal. iul. 1834.

perniciem, quae, si recte adhibitae, summo forent adiumento. — Gemina vero ad fallendos animos utuntur arte; primum enim complanare quae obstant nituntur, tum autem quae prosint studiosissime perquirunt atque impigre patientissimeque adhibent. — Tria sunt potissimum quae suis illi conatibus adversari sentiunt: scholastica philosophandi methodus, Patrum auctoritas et traditio, magisterium ecclesiasticum. Contra phaec acerrima illorum pugna. Ideo philosophiam ac theologiam scholasticam derident passim atque contemnunt. Sive id ex ignoratione faciant sive ex metu, sive potius ex utraque causa, certum est studium novarum rerum cum odio scholasticae methodi coniungi semper; nullumque est indicium manifestius quod quis modernismi doctrinis favere incipiat, quam quum incipit scholasticam horrere methodum. Meminerint modernistae ac modernistarum studiosi damnationem, qua Pius IX censuit reprobendam propositionem quae diceret¹): *Methodus et principia, quibus antiqui doctores scholastici theologiam excolluerunt, temporum nostrorum necessitatibus scientiarumque progressui minime congruunt.* — Traditionis vero vim et naturam callidissime pervertere elaborant, ut illius momentum ac pondus elidant. Stabit tamen semper catholicis auctoritas Nicaenae Synodi II, quae damnavit eos, qui auden!... *secundum scelestos haereticos ecclesiasticas traditiones spernere et novitatem quamlibet excogitare... aut excogitare prave aut astute ad subvertendum quidquam ex legitimis traditionibus Ecclesiae catholicae.* Stabit Synodi Constantinopolitanae IV professio: *Igitur regulas, quae sanctae catholicae et apostolicae Ecclesiae tam a sanctis famosissimis Apostolis, quam ab orthodoxorum universalibus necnon et localibus Conciliis vel etiam a quolibet deoquo Patre ac magistro Ecclesiae traditae sunt, servare ac custodire profitemur.* Unde Romani Pontifices Pius IV itemque huius nominis IX in professione fidei haec quoque addi voluerunt: *Apostolicas et ecclesiasticas traditiones, reliquasque eiusdem Ecclesiae observationes et constitutiones firmissime admitto et amplector.* — Nec secus quam de Traditione, iudicant modernistae de sanctissimis Ecclesiae Patribus. Eos temeritate summa traducunt vulgo ut omni quidem cultu dignissimos, ast in re critica et historica ignorantiae summae, quae, nisi ab aetate qua vixerunt, excusationem non habeat. — Denique ipsius ecclesiastici magisterii auctoritatem toto studio minuere atque infirmare conantur, tum eius originem, naturam, iura sacrilege pervertendo, tum contra illam adversariorum calumnias libere ingeminando. Valent enim de modernistarum grege, quae moerore summo Decessor Noster scribebat: *Ut mysticam Sponsam Christi, qui lux vera est, in contemptum et invidiam vocerent tenebrarum filii consuevere in vulgus eam recordi calumnia impetere, et, conversa rerum nominumque ratione et vi, compellere obscuritatis amicum, altricem ignorantiae, scientiarum lumini et progressui infensam*². — Quae cum sint ita, Venerabiles Fratres, mirum non est, si catholicos homines, qui strenue pro Ecclesia decertant, summa malevolentia et livore modernistae impetunt. Nullum est iniuriarum genus, quo illos non lacerent: sed ignorantiae passim pervicaciaeque accusant. Quod si refellentium eruditionem et vim pertimescant: efficaciam derogant coniurato silentio. Quae quidem ratio cum catholicis eo plus habet invidiae, quod, eodem tempore nulloque modo adhibito, perpetuis laudibus evehunt quotquot cum ipsis consentiunt; horum libros nova undique spirantes grandi plausu excipiunt ac suspiciunt; quo quis audentius vetera evertit, traditionem et magisterium ecclesiasticum respuit, eo sapientiorem praedicant; denique, quod quisque bonus horreat, si quem Ecclesia damnatione perculerit, hunc, facto argmine, non solum palam et copiosissime laudant, sed ut veritatis martyrem pene venerantur. — Toto hoc, tum laudationum tum improperiorum strepitu, percussae ac turbatae iuniorum mentes, hinc ne ignorantes audiant inde ut sapientes videantur, cogente intus curiositate ac superbia, dant victas saepe manus ac modernismo se dedunt.

Sed iam ad artificia haec pertinent, quibus modernistae merces suas vendunt. Quid enim non moliantur ut assellarum numerum augeant? In sacris Seminariis, in Univer-

¹ Syll. prop. 13.

² Motu-pr. „Ut mysticam“ 14 martii 1891.

sitatibus studiorum magisteria aucupantur, quae sensim in pestilentiae cathedras vertunt. Doctrinas suas, etsi forte implicite, in templis ad concionem dicentes inculcant; apertius in congressibus enunciant; in socialibus institutis intrudunt atque extollunt. Libros, ephemeridas, commentaria suo vel alieno nomine edunt. Unus aliquando idemque scriptor multiplici nomine utitur, ut simulata auctorum multitudine incauti decipiantur. Brevi actione, verbis, proelo nihil non tentant, ut eos febris quadam phreneticos diceret. — Haec autem omnia quo fructu? Iuvenes magno numero deflemus, egregiae quidem illos spei, quique Ecclesiae utilitatibus optimam navarent operam, a recto tramite deflexisse. Plurimos etiam dolemus, qui, quamvis non eo processerint, tamen, corrupto quasi aere hausto, laxius admodum cogitare, eloqui, scribere consuecunt quam catholicos decet. Sunt hi de laicorum coetu, sunt etiam de sacerdotum numero; nequod minus fuisset expectandum, in ipsis religiosorum familiis desiderantur. Rem biblicam ad modernistarum leges tractant. In conscribendis historiis, specie adserendae veritatis, quidquid Ecclesiae maculam videtur aspergere, id, manifesta quadam voluptate, in lucem diligentissime ponunt. Sacras populares traditiones, apriorismo quodam ducti, delere omni ope conantur. Sacras Reliquias vetustate commendatas despectui habent. Vano scilicet desiderio feruntur ut mundus de ipsis loquatur; quod futurum non autumant si ea tantum dicant, quae semper quaeve ab omnibus sunt dicta. Interea suadent forte sibi obsequium se praestare Deo et Ecclesiae; reapse tamen offendant gravissime, non suo tantum ipsi opere, quantum ex mente qua ducuntur, et quia perutilem operam modernistarum ausibus conferunt.

Huic tantorum errorum agmini clam aperteque invadenti Leo XIII decessor Noster fel. rec. praesertim in re biblica, occurrere fortiter dicto actuque conatus est. Sed modernistae, ut iam vidimus, non his facile terrentur armis: observantiam demissionemque animi affectantes summam, verba Pontificis Maximi in suas partes detorserunt, actus in alios quoslibet transtulere. Sic malum robustius in dies factum. Quamobrem, Venerabiles Fratres, moras diutius non interponere decretum est, atque efficaciora moliri. — Vos tamen oramus et obsecramus, ne in re tam gravi vigilantiam, diligentiam, fortitudinem vestram desiderari vel minimum patiamini. Quod vero a vobis petimus et expectamus, id ipsum et petimus aequae et expectamus a ceteris animarum pastoribus, ab educatoribus et magistris sacrae iuventutis, imprimis autem a summis religiosorum familiarum magistris.

I. Primo igitur ad studia quod attinet, volumus probeque mandamus ut philosophia scholastica studiorum sacrorum fundamentum ponatur. — Utique, si quid a doctibus scholasticis vel nimia subtilitate quaesitum, vel parum considerate traditum; si quid cum exploratis posterioris aevi doctrinis minus cohaerens, vel denique quoquo modo non probabile; id nullo pacto in animo est utati nostrae ad imitandum proponi¹. Quod rei caput est, philosophiam scholasticam quum sequendam praescribimus, eam praecipue intelligimus, quae a sancto Thoma Aquinate est tradita: de qua quidquid a Decessore Nostro sancitum est, id omne vigere volumus, et qua sit opus instauramus et confirmamus, stricteque ab universis servari iubemus. Episcoporum erit, sicubi in Seminariis neglecta haec fuerint, ea ut in posterum custodiantur urgere atque exigere. Eadem religiosorum Ordinum moderatoribus praecipimus. Magistros autem monemus ut rite hoc teneant. Aquinatem deserere, praesertim in re metaphysica, non sine magno detrimento esse.

Hoc ita posito philosophiae fundamento, theologicum aedificium extruatur diligentissime. — Theologiae studium, Venerabiles Fratres, quanta potestis ope provehite, ut clerici e seminariis egredientes praeclara illius existimatione magnoque amore imbuantur, illudque semper pro deliciis habeant. Nam in magna et multiplici disciplinarum copia quae menti veritatis cupidae obicitur, neminem latet sacram Theologiam ita principem

¹ Leo XIII, Enc. „Aeterni Patris.“

sibi locum vindicare, ut vetus sapientium effatum sit, ceteris scientiis et artibus officium incumbere, ut ei inservant ac velut ancillarum more famulentur¹. — Addimus haec, eos etiam Nobis laude dignos videri, qui, incolumi reverentia erga Traditionem et Patres et ecclesiasticum magisterium, sapienti iudicio catholicisque usi normis (quod non aequae omnibus accidit) theologiam positivam, mutuato a veri nominis historia lumine, collustrare studeant. Maior profecto quam antehac positivae theologiae ratio est habenda: id tamen sic fiat, ut nihil scholasticae detrimenti capiat, iique reprehendantur, utpote qui modernistarum rem gerunt, quicumque positivam sic extollunt ut scholasticam theologiam despiciere videantur.

De profanis vero disciplinis satis sit revocare quae Decessor Noster sapientissime dixit²: *In rerum naturalium consideratione strenue adlaboretis: quo in genere nostrorum temporum ingeniosa inventa et utiliter ausa, sicut iure admirantur aequales, sic posteri perpetua commendatione et laude celebrabunt.* Id tamen nullo sacrorum studiorum damno: quod idem Decessor Noster gravissimis hisce verbis prosequutus monuit³: *Quorum causam errorum, si quis diligentius investigaverit, in eo potissimum sitam esse intelliget, quod nostris hisce temporibus, quanto rerum naturalium studia vehementius fervent, tanto magis severiores altioresque disciplinae destituerint: quaedam enim fere in oblivione hominum conticescunt; quaedam remisse leviterque tractantur, et quod indignum est, splendor pristinae dignitatis delecto, pravitate sententiarum et immanibus opinionum portentis inficiuntur.* Ad hanc igitur legem naturalium disciplinarum studia in sacris seminariis temperari praecipimus.

II. His omnibus praeeptionibus tum Nostris tum Decessoris Nostris oculos adiaci oportet, quum de Seminariorum vel Universitatum catholicarum moderatoribus et magistris eligendis agendum erit. — Quicumque modo quopiam modernismo imbuti fuerint, ii, nullo habito rei cuiusvis respectu, tum a regundi tum a docendi munere arceantur; eo si iam funguntur, removeantur: item qui modernismo clam aperte favent, aut modernistas laudando eorumque culpam excusando, aut Scholasticam et Patres et Magisterium ecclesiasticum carpendo, aut ecclesiasticae potestati, in quocumque ea deum sit, obedientiam detrectando: item qui in historica re, vel archeologica vel biblica nova student: item qui sacras negligunt disciplinas, aut profanas anteponere videntur. — Hoc in negotio, Venerabiles Fratres, praesertim in magistrorum delecto, nimia nunquam erit animadversio et constantia: ad doctorum enim exemplum plerumque componuntur discipuli. Quare, officii conscientia freti, prudenter hac in re at fortiter agitate.

Pari vigilantia et severitate ii sunt cognoscendi ac deligendi, qui sacris initiari postulent. Procul, procul esto a sacro ordine novitatum amor: superbos et contumaces animos odit Deus! — Theologiae ac Iuris canonici laurea nullus in posterum donetur, qui statum curriculum in scholastica philosophia antea non elaboraverit. Quod vi doneat, inaniter donatus esto. — Quae de celebrandis Universitatibus Sacrum Consilium Episcoporum et Religiosorum negotiis praepositum clericis Italiae tum saecularibus tum regularibus praecipit anno MDCCCXCVI; ea ad nationes omnes posthac pertinere decernimus. — Clerici et sacerdotes qui catholicae cuiuspiam Universitati vel Instituto item catholico nomen dederint, disciplinas, de quibus magisteria in his fuerint, in civili Universitate ne ediscant. Sicubi id permissum, in posterum ut ne fiat edicimus. — Episcopi, qui huiusmodi Universitatibus vel Institutis moderandis praesunt, curent diligentissime ut quae hactenus imperavimus, ea constanter serventur.

III. Episcoporum pariter officium est modernistarum scripta quaeve modernismum olent provehantque, si in lucem edita ne legantur cavere, si nondum edita prohibere ne edantur. — Item libri omnes, ephemerides, commentaria quaevis huius generis neve adolescentibus in Seminariis neve auditoribus in Universitatibus permittantur: non enim

¹ Leo XIII, Litt. ap. „In magna“ 10 dec. 1889

² Alloc. 7 martii 1889.

³ Loc. cit.

minus haec nocitura, quam quae contra mores conscripta: immo etiam magis, quod christianae vitae initia vitiant. — Nec secus iudicandum de quorundam catholicorum scriptioibus, hominum ceteroqui non malae mentis, sed qui theologiae disciplinae expertes ac recentiori philosophia imbuti, hanc cum fide componere nituntur et ad fidei, ut inquam, utilitates transferre. Hae, quia nullo metu versantur ob auctorum nomen bonamque existimationem, plus periculi afferunt ut sensim ad modernismum quis vergat.

Generatim vero, Venerabiles Fratres, ut in re tam gravi praecipiamus, quicumque in vestra uniuscuiusque dioecesi prostant libri ad legendum perniciosi, ii ut exulenter contendite, solemniter etiam interdictione usi. Etsi enim Apostolica Sedes ad huiusmodi scripta e medio tollenda omnem operam impendat: adeo tamen iam numero crevere, ut vix notandis omnibus pares sint vires. Ex quo fit ut serior quandoque paretur medicina, quum per longiores moras malum invaluit. Volumus igitur ut sacrorum Antistites, omni metu abiecto, prudentia carnis deposita, malorum clamoribus posthabitis, suaviter quidem sed constanter suas quisque partes suscipiant: memores quae Leo XIII in Constitutione apostolica *Officiorum* praescribebat: *Ordinarii, etiam tamquam Delegati Sedis Apostolicae, libros aliaque scripta noxia in sua dioecesi edita vel diffusa proscribere et e manibus fidelium auferre studeant.* Ius quidem his verbis tribuitur sed etiam officium mandatur. Nec quisquam hoc munus officii implevisse autemet, si unum alterumve ibrum ad Nos detulerit, dum alii bene multi dividi passim ac pervulgari sinuntur. — cihil autem vos teneat, Venerabiles Fratres, quod forte libri alicuius auctor ea sit alii facultate donatus, quam vulgo *Imprimatur* appellant: tum quia simulata esse positum, quia vel negligentius data vel benignitate nimia nimiae fiducia de auctore concepta, quod postremum in Religiosorum forte ordinibus aliquando evenit. Accedit quod, sicut non idem omnibus convenit cibis, ita libri qui altero in loco sint adiaphori, nocentes in altero ob rerum complexum esse queunt. Si igitur Episcopus, audita prudentem sententia, horum etiam librorum aliquem in sua dioecesi notandum censuerit, potestatem ultro facimus immo et officium mandamus. Res utique decenter fiat, prohibitionem, si sufficiat, ad clerum unum coercendo; integro tamen bibliopolarum catholicorum officio libros ab Episcopo notatos minime venales habendi. — Et quoniam de his sermo incidit, vigilent Episcopi ne, lucri cupiditate, malam librarii mercemur: certe in aliquorum indicibus modernistarum libri abunde nec parva cum laude proponuntur. Hos, si obedientiam detrectent, Episcopi, monitione praemissa, bibliopolarum catholicorum titulo privare ne dubitent; item potioreque iure si episcopales audiant: qui vero pontificio titulo ornatur, eos ad Sedem Apostolicam deferant. — Universis demum in memoriam revocamus, qua memorata apostolica Constitutio *Officiorum* habet, articulo XXXVI: *Omnes, qui facultatem apostolicam consecuti sunt legendi et retinendi libros prohibitos nequeunt ideo legere et retinere libros quoslibet aut ephemeras ab Ordinariis locorum proscriptas, nisi eis in apostolico indulto expressa facta fuerit potestas legendi ac retinendi libros a quibuscumque damnatos.*

IV. Nec tamen pravorum librorum satis est lectionem impedire ac venditionem: editionem etiam prohiberi oportet. Ideo edendi facultatem Episcopi severitate summa impertiant. — Quoniam vero magno numero ea sunt ex Constitutione *Officiorum*, quae Ordinarii permissionem ut edantur postulent, nec ipse per se Episcopus praecognoscere universa potest; in quibusdam dioecesibus ad cognitionem faciendam censores ex officio sufficienti numero destinantur. Huiusmodi censorum institutum laudamus quam maxime: illudque ut ad omnes dioeceses propagetur non hortamur modo sed omnino praescribimus. In universis igitur curiis episcopalibus censores ex officio adsint, qui edenda cognoscant: hi autem e gemino clero eligantur, aetate, eruditione, prudentia commendati, quique in doctrinis probandis improbandisque medio tutoque itinere eant. Ad illos scriptorum cognitio deferatur, quae ex articulis XLI et XLII memoratae Constitutionis venia ut edantur indigent, Censor sententiam scripto dabit. Ea si fuerit, Episcopus potestatem edendi faciet per verbum *Imprimatur*, cui tamen praeponeatur formula *Nihil obstat*, adscripto censoris nomine. — In Curia romana, non secus ac in ceteris omnibus

censores ex officio instituuntur. Eos, audit prius Cardinali in Urce Pontificis Vicario tum vero annuente ac probante ipso Pontifice Maximo, Magister sacri Palatii apostolic, designabit. Huius erit ad scripta singula cognoscenda censorem destinare. Editionis facultas ab eodem Magistro dabitur nec non a Cardinali Vicario Pontificis vel Antistite eius vices gerente, praemissa a censore, prout supra diximus, approbationis formula, adiectoque ipsius censoris nomine. — Extraordinariis tantum in adiunctis ac per quam raro, prudenti Episcopi arbitrio, censoris mentio intermitteri poterit. — Auctoribus censoris nomen patebit nunquam, antequam hic faventem sententiam ediderit; ne quid molestiae censori exhibeatur vel dum scripta cognoscit, vel si editionem non probavit. — Censores e religiosorum familiis nunquam eligantur, nisi prius moderatoris provinciae vel, si de Urbe agatur, moderatoris generalis secreto sententia audiatur: is autem de eligendi moribus, scientia et doctrinae integritate pro officii conscientia testabitur. — Religiosorum moderatores de gravissimo officio monemur numquam sinendi aliquid a suis subditis typis edi, nisi prius ipsorum et Ordinarii facultas intercesserit. — Postremum edicimus et declaramus, censoris titulum, quo quis ornatur, nihil valere prorsus nec unquam posse afferri ad privatas eiusdem opiniones firmandas.

His universe dictis, nominatim servari diligentius praecipimus, quae articulo XLII Constitutionis *Officiorum* in haec verba edicuntur: *Viri e clero seculari prohibentur quominus, absque p aevia Ordinariorum venia, diaria vel folii periodica moderanda suscipiant.* Qua si qui venia perniciose utantur, ea, moniti primum, priventur. — Ad sacerdotes quod attinet, qui *correspondentium* vel *collaboratorum* nomine vulgo veniunt, quoniam frequentius evenit eos in ephemeridibus vel commentariis scripta edere modernismi labe infecta; videant Episcopi ne quid hi peccent, si peccarint moneant atque a scribendo prohibeant. Idipsum religiosorum moderatores ut praesent gravissime admonemus: qui si negligentius agant, Ordinarii auctoritate Pontificis Maximi provideant. — Ephemerides et commentaria, quae a catholicis scribuntur, quoad fieri possit, censorem designatum habeant. Huius officium erit folia singula vel libellos, postquam sint edita, opportune perlegere: si quid dictum periculose fuerit, id quamprimum corrigendum iniungat. Eadem porro Episcopis facultas esto, etsi censor forte faverit.

V. Congressus publicosque coetus iam supra memoravimus, utpote in quibus suas modernistae opiniones tueri palam ac propagare student. — Sacerdotum conventus Episcopi in posterum haberi ne siverint, nisi rarissime. Quod si siverint, ea tantum lege sinent, ut nulla fiat rerum tractatio, quae ad Episcopos Sedemve Apostolicam pertinent; ut nihil proponatur vel postuletur, quod sacrae potestatis occupationem inferat; ut quidquid modernismum sapit, quidquid presbyterianismum vel laicismum, de eo penitus sermo conticescat. — Coetibus eiusmodi, quos singulatim, scripto, aptaque tempestate permitti oportet, nullus ex alia dioecesi sacerdos intersit, nisi litteris sui Episcopi commendatus. — Omnibus autem sacerdotibus animo ne excidant, quae Leo XIII gravissime commendavit: *Sancta sit apud sacerdotes Antistitum suorum auctoritas: pro certo habeant sacerdotale munus, nisi magi terio Episcoporum exercentur, neque sanctum, nec satis utile. neque honestum futurum.*

VI. Sed enim, Venerabiles Fratres, quid iuverit iussa a Nobis praeceptionesque dari, si non haec rite firmiterque servantur? Id ut feliciter pro votis cedat, visum est ad universas dioeceses proferre, quod Umbrorum Episcopi², ante annos plures, pro suis prudentissime decreverunt. *Ad errores, sic illi, tam diffusos expellendos atque ad impediendum quominus ulterius divulgentur, aut adhuc extant impietatis magistri per quos perniciosi perpetuentur effectus, qui ex illa divulgatione manarunt; sacer Conventus, sancti Caroli Borromaei vestigiis inhaerens, institui in unaquaque dioecesi decernit probatorum utriusque cleri consilium, cuius sit pervigilare an et quibus artibus novi errores serpont aut disseminentur atque Episcopum de hisce docere, ut collatis consiliis remedia capiat, quibus id*

¹ Litt. Enc. „Nobilissima Gallorum“, 10 febr. 1884.

² Act. Consess. Epp. Umbrae, Novembris 1849, Tit. II, art. 6.

malī ipso suo initio extingui possit, ne ad animarum perniciem magis magisque diffundatur, vel quod prius est in dies confirmetur et crescat. — Tale igitur Consilium, quod a *vigilia* dici placet, in singulis dioecibus institui quamprimum decernimus. Viri, qui in illud adsciscantur, eo fere modo cooptabuntur, quo supra de censoribus statuimus. Altero quoque mense statoque die cum Episcopo conveniunt: quae tractarint decreverint, ea arcani lege custodiunt. — Officii munere haec sibi demandata habeant. Modernismi indicia ac vestigia tam in libris quam in magisteriis pervestigant vigilanter: pro cleri iuventutis quoque incolumitate, prudenter sed prompte et efficaciter praescribunt. — Vocum novitatem caveant meminertque Leonis XIII monita¹: *Proba i non posse in catholicorum scriptis eam dicendi rationem quae, prae novitati studens, pietatem fidelium ridere videatur loquaturque novum christianae vitae ordinem, novas Ecclesiae praeceptiones, nova moderni animi desideria, novam societatis cleri vocationem novam christianam humanitatem, atque id genus multa.* Haec in libris praelectionibusque ne patiantur. — Libros ne negligant, in quibus piae cuiusque loci traditiones aut sacrae Reliquiae tractantur. Ne sinant eiusmodi quaestiones agitari in ephemeridibus vel in commentariis fovendae pietati destinatis, nec verbis ludibrium aut despectum sapientibus, nec stabilibus sententiis, praesertim, ut fere accidit, si quae affirmantur probabilitatis fines non excedunt vel praepredicatis nitantur opinionibus. — De sacris Reliquiis haec teneantur. Si Episcopi, qui uni in hac re possunt, certo norint Reliquiam esse subditicam, fidelium cultu removeant. Si Reliquiae cuiuspiam auctoritates, ob civiles forte perturbationes vel alio quovis casu, interierint: ne publice ea proponatur nisi rite ab Episcopo recognita. Praescriptionis argumentum vel fundatae praesumptionis tunc tantum valebit, si cultus antiquitate commendatur; nimirum pro decreto, anno MDCCCXCVI a sacro Consilio indulgentiis sacrisque Reliquiis cognoscendis edito, quo edicitur: *Reliquias antiquas conservandas esse in ea veneratione in qua hactenus fuerunt, nisi in casu particulari certa adsint argumenta eas falsas vel supposititias esse.* — Quum autem de piis traditionibus iudicium fuerit, illud meminisse oportet: Ecclesiae tanta in hac re uti prudentia, ut traditiones eiusmodi ne scripto narrari permittat nisi cautione multa adhibita praemissaque declaratione ab Urbano VIII sancita; quod etsi rite fiat, non tamen facti veritatem adserit, sed, nisi humana ad credendum argumenta desint, credi modo non prohibet. Sic plane sacrum Consilium legitimis ritibus tuendis abhinc annis XXX, edicebat²: *Eiusmodi apparitiones seu revelationes neque approbatas neque damnatas ab Apostolica Sede fuisse, sed tantum permissas tamquam pie credendas fide solum humana, iuxta traditionem quae in ferunt, idoneis etiam testimoniis ac monumentis confirmatas.* Hoc qui teneat, metu omni vacabit. Nam Apparitionis cuiusvis religio, prout factum ipsum spectat et relativa dicitur, conditionem semper habet implicitam de veritate facti: prout vero absoluta est, semper in veritate nititur, fertur enim in personas ipsas Sanctorum qui honorantur. Similiter de Reliquiis affirmandum. Illud demum Consilio *vigilantiae* demandamus, ut ad sociali instituta itemque adscripta quaevis de re sociali assidue ac diligenter adiciant oculos, ne quid in illis modernismi lateat, sed Romanorum Pontificum praepredictionibus respondeant.

VII. Haec quae praecipimus ne forte oblivioni dentur, volumus et mandamus ut singularum dioecesium Episcopi, anno exacto ab editione praesentium litterarum, postea vero tertio quoque anno, diligenti ac iurata enarratione referant ad Sedem Apostolicam de his quae hac Nostra Epistola decernuntur, itemque de doctrinis quae in clero videntur, praesertim autem in Seminariis ceterisque catholicis Institutis, iis non exceptis quae Ordinarii auctoritati non subsunt. Id ipsum Moderatoribus generalibus ordinum religiosorum pro suis alumnis iniungimus.

Haec vobis, Venerabiles Fratres, scribenda duximus ad salutem omni credenti. Adversarii vero Ecclesiae his certe abutentur ut veterem calumniam refricent, qua sapientiae atque humanitatis progressionis infesti traducimur. His accusationibus, quas christia-

¹ Instruct. S. C. NN. EE. EE. 27 jan 1902.

² Decr. 2 maii 1877.

nae religionis historia perpetuis argumentis refellit, ut novi aliquid opponamus, mens est peculiare Institutum omni ope provehere, in quo, iuvantibus quotquot sunt inter catholicos sapientiae fama insignes, quidquid est scientiarum quidquid omne genus eruditionis, catholica veritate duce et magistra, promoveatur. Faxit Deus ut proposita feliciter impleamus, suppetitis ferentibus quicumque Ecclesiam Christi sincero amore amplectuntur. Sed de his alias. — Interea vobis, Venerabiles Fratres, de quorum opera et studio vehementer confidimus, superni luminis copiam toto animo exoramus ut, in tanto animorum discrimine ex gliscentibus undequaque erroribus, quae vobis agenda sunt videatis, at ad implenda quae videritis omni vi ac fortitudine incumbatis. Adsit vobis virtutis Iesus Christus, auctor et consummator fidei nostrae; adsit prece atque auxilio Virgo immaculata, cunctarum haeresum interemptrix. — Nos vero, pignus caritatis Nostrae divinitus in adversis solatii, Apostolicam Benedictionem vobis, cleris, populisque vestris amantissime impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VIII Septembris MCMVII, Pontificatus Nostri Anno quinto.

PIVS PP. X.

Енцикліка „Pascendi“ складає ся зъ вступу, двохъ частинъ: доктринальної и дисциплинарной та зъ законченія.

На вступѣ (Pascendi... perniciem praescribamus) говорить святѣйшій Отець, що душпастирскій обовязокъ змушує Его до виявленія отруф, яка грозить затроєнемъ організмови Церкви, єи науки и житя. Тою отрувою є синтеза всѣхъ єресій т. з. модернізмъ, якого погляды, порозкидуваніи по численнихъ письмахъ, уложеніи въ енцикліцѣ въ суцѣльну систему.

Въ доктринальній часті (Ut autem... modernistarum ausibus confertur) представлена цѣла система модернізму, именно єго філософія, вѣра, теологія, історія, апологетика, реформаторскій проєкты и єго засады та генезу. Въ кождомъ изъ тыхъ поддѣловъ приходять напередъ вихідній точки, а потѣмъ консеквенціи тыхже.

I. Въ філософії модернізму (Iam ut a philosopho... homines arbitrantur) суть двѣ вихідній точки, зъ якихъ випливають самі собою другіи. Негативною точкою є 1) *агностицизмъ*, (Iam ut a philosopho... mox planè videbimus) перенятій зъ новочасной нехристиянської філософії, після якого людскій розумъ може пізнати лишъ подпадаючі подъ змысли явища (природи и історії), а зовсѣмъ не дорѣсь до пізнанія єства явищъ (метафізики), а тымъ менше до пізнанія трансценденталіѣвъ, якъ душа, надприродність, Богъ. Позитивною точкою є 2) *іманенція* (релігійный змысль, вѣра. — (Nec tamen... illis religionis initium), після якого релігія є впливомъ природного почуванія (не розуму), выкликаного жахомъ передъ невыслѣдженными розумомъ явищами природи, а тому почуваню не водповдає ніяка реальна внѣшня великѣсть.

Зъ іманентизму випливають такіи, вже подрадіѣйшій, точки модерністичной філософії релігії (Religionsphilosophie), що 3) релігія — то актъ серця, а обявленє — то рефлексія розуму надъ тымъ а-

ктомъ. Рефлектуцій розумъ вмовляє въ себе, що предметъ суб'єктивного почування (пр. Богъ) иснує на внѣ, об'єктивно, реально. (Sed non hic... debere anathema sit).

Зъ імманентизму випливає 4) таке відношенє розуму до вѣри (Nunc usque... constituent dogma), що розумъ не доставляє вѣрѣ нѣякого матеріялу, а обмежає ся на рефлексію та аналізу акту вѣри, вьтвореного почуванємъ безъ нѣякої спѣвучасті розуму.

Коли розумъ рефлектує надъ актомъ вѣри, добирає на висловленє того акту певнихъ формулъ, які зъ часомъ отримують санкцію Церкви. То 5) генеза догми (Sic igitur in..., homines arbitrantur), яка є лишъ *символомъ* почування, а не формулою факту. Зъ поступомъ часу змѣняє догма своє ество що до змѣсту и що до форми. Зъ змѣною суб'єктивного почування змѣняє ся догма.

Модерністичный філософъ бачить въ релігії и догмѣ лишъ суб'єктивне почуванє безъ нѣякого об'єктивного корреляту. Але II. вѣруючий чоловікъ (Atque haec... delirationibus obscundet) є пересвѣдченый, що єго релігійні понятя відповѣдають дѣйности, а про те є вінъ далеко больше пересвѣдченый, чимъ вчений про певність науки. 1) Основою всякої релігії є протє особисте пересвѣдченє (Atqui haec... secus nec viverent) и тому кожда релігія є суб'єктивно однаково правдива, а об'єктивно — жадна Тымъ самымъ мѣжъ 2) вѣрою а наукою не ма, не може бути нѣякої суперечности, бо вѣра и наука належать до двохъ зовсѣмъ рѣжнихъ областій, не мають зѣ собою нѣчого спѣльного. Наука — то рѣчь розуму, релігія — то рѣчь почування. (Re porro huc... delirationibus obscundet).

Висновкомъ модерністичной філософії та вѣри є модерністична теологія (Nunc iam... reformatorem spectemus). Філософъ твердить, що предметъ вѣри то щось суб'єктивного, імманентного; вѣруючий має предметомъ своєи вѣри Бога, отже — вносить теологъ — Богъ є понятємъ імманентнымъ, суб'єктивнымъ.

III. Модерністична теологія вважає своїми за садами: 1) імманенцію, символізмъ и перманенцію (Nunc iam... per se viderit). Перші два вже намъ звані, лишає ся до выясненя *перманенція*. Се понятє означає розширенє якихъ релігійнихъ ідей мѣжъ суспѣльностю, а відповѣдає католицькому понятю „традиція“. Модерністична перманенція є однакъ такъ само суб'єктивнымъ вѣчно змѣняючимъ ся актомъ почування загалу (Церкви) якъ імманенція. Змѣна перманентного почування є 2) еволюцією догмъ (De origine... fuisse anathema sit) въ ихъ змѣстѣ та формѣ, еволюцією, яку переходить цѣла Церковь. 3) Св. Письмо є лишъ висловомъ почування загалу; інспірація — то вражѣнє, яке повстає въ нашѣй душѣ при читаню св. книгъ (Delibrorum... sensu nullam admittunt). 4) Церковь — то лишъ чисто природна інституція, основана людьми въ цѣли спѣльного заспокоюваня релігійнихъ потребъ (Largiore dicendi... libertatem componendam). 5) Въ відношеню до иншихъ товариствъ Церковь є имъ рѣвнорядна, а всѣ ті то-

вариства зъ Церквою суть пѣдрядні у відношеню своїмъ до державы. (Sed enim... de auctoritate disciplinari). Вишній блескъ въ Церквѣ злишний. 6) Повага Церкви чисто людска, єи устрѣй залежить відъ загалу єи членѣвъ (Nam de doctrinali... institutore recidere). 7) Церковь не має въ собѣ ничъ сталого, вона пѣдлягає — якъ и догма и релігія — непохитнымъ законамъ еволюції (Porro ut... reformatorem spectemus).

Модерністы мають свою питому IV. исторію (Modernistarum quidam... ad apologeticam transeamus) філософичні засады 1) модерністичной исторії (Modernistarum quidam... dicendi ius tribuunt) такі, що всѣ жерела, де згадує ся про безпосередный впливъ Бога, треба відкинути яко мѣты, а змѣстъ жерелъ треба такъ критично переробити, щоби ті жерела могли бути впливомъ середовища. (Впливъ матеріялістично-механичного детермінізму въ исторії, пѣсля якого въ исторії нема впливу вѣльної волѣ, а все є конечнымъ висновкомъ обставинъ) філософичні засады 2) модерністичной критики суть того рода, що—пѣсля нихъ — треба бы факты, подавані историчными жерелами, такъ уложити пѣдъ взглядомъ хронології, щоби не було нѣякихъ пророчтвъ, щоби одна подія выходила природно зъ другої, высша зъ низшої. (Впливъ дарвіністичной еволюції! — Ut autem... improbari sentiunt).

Въ имя тыхъ засадъ выкидає ся зъ св. Письма всѣ чуда, переставляє ся пророчтва на пѣзнѣйші часы, выкидає ся все надзвичайне яко ложъ або пересаду або непорозумѣнє. Библійна исторія выйде безъ чудъ, безъ пророчтвъ, безъ божества Христа. Библійні книги то або мѣты або легенды або злѣпки фрагментѣвъ (Ex illa porro... ad apologetam transeamus).

Въ цѣли оборони релігії передъ недовѣрками выдумали модерністы свою V. аполѣгетіку (Nunc apud modernistas... omnimodam eversionem). Стѣйність релігії доказують модерністичні аполѣгеты 1) исторично-психологичнымъ методомъ, пѣсля якого релігія, відрвана відъ всякої науки, не має ничъ спѣльного зъ исторією, але має за те психологичне узасадненє въ почуваню людской душѣ. (Nunc apud modernistas... aliquid celari). Таку релігію може приняти кождый, а 2) такую є и католицка (Ad hoc ostendere... eorum causae congruat), якої 3) суперечности и похибки суть висновкомъ природной а конечной еволюції (dum tamen... quid non probatur). Католицку (зн. модерністичну) релігію 4) треба приняти, бо людске почуванє якъ разъ єи домагає ся (Attamen qui... omnimodam eversionem).

Въ дусѣ тыхъ теоретичныхъ доктринъ хочуть модерністы VI. реформы церковного житя (Paucis demum... sit reformandum), именно усунєня схолястичной філософії и спекулятивной догматики, змєншеня церемоній, демократизації церковного устрою, реформы індексу заказаныхъ книжокъ, знесеня цѣлібату.

Въ VII. роздѣлѣ слѣдує синтеза модернізму (In tota hac... a se sibus conferunt). 1. Зъ агностицизму до імманентизму, а єсли Богъ

не дасть ся вѣдлучити вѣдъ чоловіка — маємо вже и пантеїзмъ. Бслижъ Богъ є вѣтворомъ нашего почуваня, то Его вѣ дѣйсности нема, отже дѣйшлисьмо до атеїзму. Бслижъ всео улягає неустанной перемѣнѣ, то нема и абсолютной правды, а всео лишь вглядне. (In tota hac... atheismus ingreditur) 2) Жереломъ модернізму — то цѣка-вѣсть, зарозумѣлѣсть, нецтво (Ad penitioem modernismi... ortum habuit), а 3) его средствами — пѣдступъ, уживанє католицкихъ слѣвъ, але вѣ модерністичномъ змыслѣ, кпны зъ традиціи, схолястикѣвъ и вчительского уряду Церкви (Cui propagando... ausibus conferunt).

Вѣ дисциплинарной части (Huic tantorum... alumnis iniungimus) подає енцикліка сѣмъ средствъ противъ модернізму. 1) Студіи філософіи св. Томи и спекулятивной догматики (Primo igitur... temperari praecipimus); 2) усувати модерністѣвъ вѣдъ свяченъ и вѣдъ учителяваня (His omnibus... constantur serventur); 3) спиянати читанє и продажу модерністичныхъ писемъ (Episcoporum pariter... a quibuscunque damnatos); 4) спиянати выдаванє такихъ творѣвъ (Nec tamen... censor forte favorit); а вѣ тѣй цѣли установляти вѣ кождей дієцезіи цензорѣвъ; 5) не допускати до вѣчь духовенства, якѣ часто стають агітаційнымъ средствомъ модернізму, а якъ такѣ вѣча вѣдбувають ся, то вѣйти зъ пѣдъ ихъ обрадъ справы, застереженій папѣ або епископови (Congressus publicosque... honestum futurum); 6) установити раду, яка що два мѣсяцѣ пѣдъ проводомъ епископа має обдумувати средства противъ модернізму вѣ своей дієцезіи (Sed enim... praescriptionibus respondeant); 7) вѣ рѣкъ по выданю енцикліки, а по тѣмъ що три роки доносити до Риму, о скѣлько выконувано постановы енцикліки. (Haec quae... alumnis iniungimus).

Вѣ законченю (Haec vobis... amantissime impertimus) св. Отець предвиджує напасти на тему ворожнечѣ до „поступу“ за выданє енцикліки и заповѣдає заложєнє мѣждународного католицкого наукового института. (Гофратъ Пасторъ зъ Инсбрука именованый секретаремъ института).

Про модернізмъ, вглядно про енцикліку „Pascendi“, появило ся вѣ европейской теологичной литературѣ вельми богато розвѣдокъ такъ вѣ науковѣхъ журналахъ, якъ и вѣ спеціальныхъ монографіяхъ. Вѣ русской литературѣ появили ся до теперъ лишь офіціальный тексты деякихъ папскихъ рѣшенъ противъ модернізму, оголошенъхъ вѣ епархіальныхъ вѣстникахъ. Крѣмъ того выйшовъ вѣ „Библиотечѣ Нивы“ переводъ сѣбльного пастырского посланія нѣмецкихъ епископѣвъ до клиру (у Львовѣ 1908, ст. 20), та появила ся розвѣдка про ересъ модернізму („Нива“, 1908, ст. 161—171, 193—9).

Вѣ розвѣдцѣ „Нивы“ подано (на стор. 164—7) обыльную литературу про модернізмъ. Ту наведемо найновѣйшій публикаціи, що появили ся по написаню статѣ вѣ „Нивѣ“.

1. Christ. Pesch: Glaube, Dogmen u. geschichtliche Tatsachen. Eine Untersuchung über Modernismus. (Theol. Zeitfragen IV-e Folge). Freiburg Br. 1908, 3-44 коп.

2. Idem Glaubenspflicht u. Glaubensschwierigkeiten. (V-e F). ibidem 3-44 коп.

3. Phil. Kneib: Wesen u. Bedeutung des Enzyklika gegen den Modernismus. Dargestellt im Anschluss an ihre Kritiker. Mainz. 1908 2-40 к.

4. I. B. Lemins-Nic. Stehle: Der Modernismus nach der Enzyklika Sr. H. Papst Pius X. „Pascendi Dominici gregis.“ Regensburg 1908 1-20 к.

5. Elie Blanc: L'encyclique „Pascendi Dominici gregis“ et le de'cret „Lamentabili sane“ exitu“. Texte lat. et texte frang. Lyon-Paris. 1907. 1 1/2 фр.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Ч. 2.

Ч. 567. — Молитвы о Соединеніи вѣ первую недѣлю вѣждого мѣсяца.

Дуже важною справою и рѣчею такъ для славы Божой и Христовой, якъ и для добра и спасенія людей дуже пожеланюю, єсть Соединеніє восточной Церкви. Но заравомъ єсть справа тая очевидно трудна и великого милосердія и ласки Божой вымагає, и прото передовсѣмъ ревныхъ и многихъ молитовъ на тую интенцію треба.

Длятого пригадує ся Вєч. Духовенству розпорядженє, що всѣ Священики вѣ АЕпархіи, отже и Катихиты, мають вѣ первую недѣлю кожого мѣсяця (пѣсли церковного календаря) до св. Литургіи додавати Службу о «призваніи помощи Св. Духа до справы Соединенія восточныхъ Церквей», або Службу о «умиреніи Церкви».

Но такъ интенція Парохѣвъ за парохіянъ, якъ и всѣ интенціи прочихъ Священикѣвъ позѣстають при тѣмъ зовсѣмъ ненарушеній; а молитвы вѣ справѣ Соединенія приписують ся лишь вѣ Ектеніяхъ выше наведєныхъ Службъ.

Додає ся ту що до народа: Належить то до головныхъ и фундаментальныхъ обовязкѣвъ Душпаствыря, щобы парохіянъ основно освѣдомити вглядомъ Церкви католицкой яко единой правдивой Церкви Христовой; и якъ великимъ и незрѣванымъ даромъ Божиимъ для насъ єсть тоє, що мы належимъ до единого правдивого царства Божого на земли. А крѣмъ того нехай Душпаствырь старають ся такожъ и парохіянъ, особливо побожнѣйшихъ межи ними, побудити до молитовъ о Соединеніи.

А такожъ ОО. Катихиты мають шкѣльную молодѣжь вѣ подобный способъ основно освѣдомити о Церквѣ католицкой и вѣдповѣдно до молитовъ о Соединеніи наклоняти.

Вєч. ОО. Деканы обязують ся вѣ совѣсти, щобы на выповненє сего зарядженя при деканальныхъ визитаціяхъ бачну увагу звертали и що року по скѣнченыхъ визитахъ вѣ тѣй рѣчи справозданають предкладали. До того самого обязують ся такожъ Вєч. Комисарѣ Орд. шкѣльной вглядомъ визитаціи шкѣль.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята

Львовѣ, дня. 23. сѣчня 1909.

✠ **АНДРЕЙ**
Митрополитъ.

Ч. 3.

Ч. 586. — Остереженя передъ збирателями старинностей.

Въ найдавнѣйшихъ часахъ розбудила ся mezi любителями старины велика жажда збираня старыхъ друкѡвъ, манускриптѡвъ, крестѡвъ, иконъ, монетъ, медалѡвъ, выкопалскъ и иншихъ старинныхъ предметѡвъ, выкликала, що такъ самѣ збирателѣ, а еще бѡльше полючы за зыскомъ посередники, шастають ся по краю, де що могутъ зъ старинностей выловлюють и за великѣ грошѣ перепродаютъ аматорамъ бѡльшихъ коллекцій. Тое обставина споводовуе Митрополитальну Консисторію воднести до Всч. Духовенства, щобы прилѣжно надѣ тымъ чувало, абы сказанѣ памятники старинности въ руки чужихъ людей не переходили, но щобы ихъ нашѣ власнѣ музей, а передвѣсьмъ музей архидіецеазальный въ Львовѣ набували и въ своихъ коллекціяхъ охороняли.

Вѡдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовѣ, дня 23. сѣчня 1909.

Ч. 4.

Ч. 10002/8. — Въ справѣ Тов-а „Червоного Креста“.

На дняхъ прислало австрійске Товариство „Червоного Креста“ загалный звѣтъ зъ свои дѣяльности по день 1. мая 1908. Въ роцѣ 1908 вступило Товариство въ 29 рѡкъ свои дуже хосенной и патріотичной дѣяльности. Зъ звѣту подаемо деякѣ даты, якѣ близше дотыкають Галичины. Товариство числило зъ днемъ 1. мая 1908 р. усѣхъ членѡвъ 57.919 мѣжь тымъ 52.577 дѣйсныхъ. Мѣжь членами е 7.091 громадѣ, зъ чого на Галичину припадае 689. Свою дѣяльність въ Галичинѣ выконуе Товариство черезъ 80 повѣтовыхъ бюрѣ. Центральный фондъ Товариства выносить 6.351.540 кор.; иншѣ фонды 4.434.388 к. Протягомъ року 1907 вплынуло до головной касы зъ Галичины 14.000 коронѣ.

Зъ огляду на вельми хосенну дѣяльність Товариства „Червоного Креста“ поручае его Митр. Ординаріатъ Всч. Духовенству, щобы вступало въ его члены, та заохочувало до сего такожъ вѣрныхъ.

Вѡдъ Митрополитального Ординаріата.

Львовѣ, дня 16. сѣчня 1909.

Ч. 5.

Ч. 884. — Въ справѣ збираня складокъ на руску церковь и монастырь въ Вифлемѣ.

Подае ся симъ до вѣдомости загалу, що личнѡсть называюча себе Іоакимъ Давидъ священникъ чи діаконъ зъ Сиріи, не мае жадного уповажненя вѡдъ тутешного Митропол. Ординаріата до збираня якихъ небудь складокъ на цѣли намѣреной будовати ся руской церкви въ Вифлемѣ. Остерѣгаючи протѣ Всч. Духовенство и вѣрныхъ передъ того рода можливо несовѣстными людьми, Митропол. Ординаріатъ повѣдомляе, що лише тѣи заслугували бы при збираню складокъ на увзгляднене, котрѣ належито спорядженымъ писемнымъ уповажненымъ вѡдъ Митропол. Ординаріату, будуть въ станѣ выказати ся. На теперъ удѣлае Митропол. Ординаріатъ таке уповажнене Пр. о. Константину Ёрми, Іеромонаху руского монастыря св. Теодора Студитского, припоручае Ёго при збираню складокъ на церковь и монастырь въ Вифлемѣ якъ найтеплѣйше поспирати и мае надѣю, що Всч. Священство и вѣрнѣи своими лептами до осуществленя тои для справы церкви и народа руского такъ взнеслои, важной и донеслои цѣли причинити ся схотять. Тое поскорить Всч. Духовенство вѣрнымъ оголосити и зъ свои стороны до складокъ тепло заохотити. Заразомъ для заспокоеня интересованныхъ додае ся, що всѣ грошѣ, якѣ въ своимъ часѣ збравъ парохъ Вифлема о. Петро Курій зъ братомъ монастыря Студитѡвъ на церковь и монастырь въ Вифлемѣ, находятъ ся пѡдъ зарядомъ Митропол. Ординаріату и що Митропол. Ординаріатъ докладае всѣхъ старанѣ, щобы всѣ грошѣ жертвованѣ на тую боговѣйну цѣль були въ самѡмъ дѣлѣ на ню т. е. на побудоване монастыря и церкви для рускихъ монаховъ Студитѡвъ въ Вифлемѣ ужитѣ.

Вѣбнци повѣдомляе ся, що Стефанъ Бриндасъ, о котрого арештованю часописи вѣдомѡсть принесли, не есть жаднымъ екстернистомъ-богословомъ.

Вѡдъ Митрополитального Ординаріата.

Львовѣ, дня 26. сѣчня 1909.

Ч. 6.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митр. Консисторія розписуе конкурсъ пѡдъ днемъ 5. сѣчня 1909 зъ реченемъ до 11. марта 1909 на слѣдуючу парохію:

Ч. 9354/08. — Сихѡвъ зъ прилуч. Зубря, Ковельники и Пасѣки зубрицкѣ, Львовского деканата, наданя приватного.

Вѡдъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.

Відзани Крылошаньскій отримавъ :

Ч. 572 — Всч. О. Леонтій Шеферъ, деканъ и парохъ въ Бовшовѣ.

Орд. Комисаремъ шкѣльнымъ именованъ :

Ч. 8841/08. — Всч. О. Стефанъ Крыжановскій парохъ Либохоры, для 1. комисаріату Тухляньского деканата.

Нанон. институцію въ дорозѣ замѣны отримали 00.

Ч. 32. — Володимиръ Престашевскій на Креховичѣ, — Ч. 330 — Игнатій Глѣбовицкій на Опорещѣ.

Декретъ увѣльненія вѣдъ испиту конкурсового парох. отримавъ :

Ч. 671 — Всч. О. Іоанъ Юрковъ, парохъ въ Коростовѣ.

Жертвы вплынувшій до канцеляріи Митр. Консистеріи за часъ вѣдъ 1. л. сѣчня 1908:

Въ Уряды пар. въ: Запитовѣ 10 кор., Тростянци Дол. д. 5 кор., Вишенцѣ вел. 3'60 кор., Пѣдгайчицахъ 3'80 кор., Балучинѣ 11'74 кор., Городищи 15 кор., Кривѣмъ к. Скалата 12'50 кор., Берлинѣ 22'10 кор., Перевѣзци 5 кор., Щуровичахъ 12'80 кор., Телячѣмъ 20 кор., Тауровѣ 7 кор., Жупаню 10'14 кор., Терпилѣвцѣ 20 кор., Черепинѣ 15'10 кор., Поляны 2'08 кор., Гребеновѣ 2 кор., Голгочахъ 3 кор., Галичановѣ 11'26 кор., Витковѣ 6 кор., Городку 20 кор., Вишенцѣ 10 кор., Лукавици 4 кор., Глѣбовѣ 3 кор., Бѣломѣ 7 кор., Демяновѣ 9 кор., Вербовѣ 12 кор., Кудобинцахъ 12'52 к., Новосѣлцѣ Ленчѣ 11'20 кор., Семигиновѣ 5 кор., Ляшковѣ 7'56 кор., Шибалинѣ 15'50 кор., Островѣ к. Бориничѣ 16'09 кор., Утѣховичахъ 12 кор., Ракоболтахъ 8 кор., Сушнѣ 20 кор., Шишковцяхъ 4 кор., Любели 12 к., Сугровѣ 10 кор., Церковнѣ 2'40 кор., Берлогахъ 10 кор., Ясенѣвцяхъ 8 кор., Ушни ад Сасѣвѣ 6 кор., Кутковцяхъ 4'86 кор., Щуцилѣвцяхъ 13'83 кор., Ценевѣ 4'37 кор., Суходолѣ 10'60 кор., Луцѣ 8'80 кор., Бовшовѣ 26 кор., Долинянахъ 18 кор., Станиславчику 4'50 кор., Дулибахъ 5 кор., Грабовѣ 6 кор., Краснопуци 15 кор., Германовѣ 6 кор., Полтвѣ 10 кор., Панасѣвѣ 13'81 кор., Куткори 34'14 кор., Гнѣздичевѣ 7 кор., Балучинѣ 15 кор., Батьковѣ 16 кор., Ходачковѣ вел. 4 кор., Выбранѣвцѣ 6 кор., Викторѣвѣ 4 кор., Нуци 13 кор., Мартиновѣ 8'06 кор., Межирѣчу 12'01 кор., Заваловѣ 10 кор., Дмитрю 4 кор., Славску 16 кор., Буцневѣ 5'63 кор., Камѣнцѣ струмиловѣ 28'40 кор., Бродкахъ 5 кор., Лубянкахъ 15'35 кор., Пѣдгородищи 10 кор., Выбудовѣ 4'54 кор., Смѣльнѣмъ 10 к., Миклашовѣ 13 кор., Зарудцяхъ 6 кор., Кальнѣмъ 10 кор., Бортникахъ 12 кор., Перегносѣвѣ 9'30 кор., Закомари 2 кор., Ожидѣвѣ 10 кор., Заболѣвцяхъ 8 кор., Озѣрнѣ 7 кор., Нѣневѣ 5 кор., Убиню 15 кор., Велѣжи 10 кор., Рипяцѣ 9 кор., Новосѣлкахъ лѣскихъ 22 кор., Беремѣвцяхъ 24'32 кор., Кійданцяхъ 12 кор., Рудѣ 10 кор., Стынавѣ 13'38 кор., Воли задеревачкѣ 3 кор., Пѣдмихайлю 50 кор., Холосѣвѣ 10'70 кор., Пукѣвѣ 2 кор., Пенякахъ 5 кор., Суходолахъ 5 кор., Лагодѣвѣ 4'14 кор., Лозинѣ 12 кор., Мшанци 4'30 кор., Бруховичахъ 10 кор., Микулинцяхъ 6'72 кор., Нараѣвѣ 16 кор., Пѣдднѣстрянахъ 7'50 кор., Грималовѣ 20 кор., Сухорѣчу 2'70 кор., Незнановѣ 6 кор., Залезцяхъ 9 кор., Либохорѣ 3'60 к., Сервирахъ 10 кор., Чижиковѣ 8'32 кор., Камени 10'25 кор., Краснѣ 6 к., Дроговыжи 15 кор., Слободѣ 3'20 кор., Шнировѣ 15'90 кор., Зашковѣ 15'04 кор., Дубравцѣ 10 кор., Сенечолѣ 8 кор., Новици 16 кор., Рахини ад Долина 12 кор., Лолянцѣ 10 кор., Сенявѣ 6 кор., Деревлянахъ 6'50 кор.,

Закомарю 3 кор., Мишковичахъ 8 кор., Курянахъ 9 кор., Путятинцяхъ 4'27 кор., Хороснѣ 8 кор., Токахъ 8 кор., Ч. Іванъ Гнатикъ 4 кор., Іванъ Гада 1 кор., Іванъ Скаришъ 1 кор., Іванъ Бугай 3 кор. всѣ въ Скниловѣ к. Львова, Всч. ОО.: Петро Билинскій парохъ зъ Зарваницѣ 20 кор., Іоанъ Клишъ парохъ Соколова 10 кор., Василій Томовичъ парохъ Мозолѣвки 6 кор., Василій Паула завѣдатель Соснова 2 кор., Миронъ Коритко парохъ Богатковецъ 5 кор., Симеонъ Гаврилюкъ сотр. въ Зарваници 2 кор., Іоанъ Сѣрко парохъ Ищкова 2 кор., Теофилъ Дурбакъ сотр. въ Зарваници 1 кор., Любомиръ Билинскій завѣдатель Вишнѣвчика 3 кор., Іоанъ Сендецкій парохъ Золотникъ 2 кор., Володимиръ Мажакъ сотр. въ Золотникахъ 1 кор.

б) на фондъ місійный:

Всч. Урядъ парох. въ Кипячѣ 10'20 кор.

в) на пріютъ зъ нагоды Цѣсарского ювілея:

Всч. Уряды парох. въ: Цѣневѣ 4'30 кор., Поляны 2'92 кор., Завидовичахъ 3 кор., Хороснѣ 6 кор., Романовѣ 4 кор., Рахини ад Долина 9 кор.

г) на знесенє невѣльництва въ Африцѣ:

Всч. Урядъ парох. въ Микулинцяхъ 2'84 кор. (складка).

д) на руску церковь въ Вѣфлєсѣ:

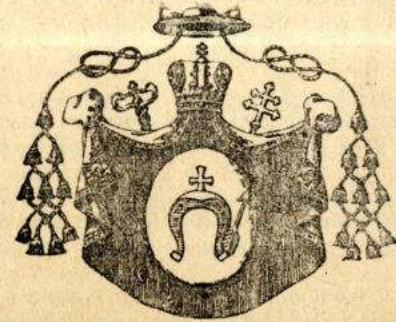
Всч. Урядъ парох. въ Микулинцяхъ 4'80 кор. (складка). Вп. п. Наталія Ріпенгавзентъ Strangen зъ Вѣдня 20 кор.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвѣ, дня 26. сѣчня 1909.

Андрей Бѣлецкій
офіціалъ

о. Михаилъ Якувскій
канцлеръ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 20. лютого 1909.

Ч. II.

Ч. 7.

Ч. 1241. — Нові наданя вѣдпуствові.

Заудѣляють ся Всч. Священству слѣдуючі въ послѣднихъ рокахъ надані вѣдпуствы. Выразъ: „И за ус.“ значить, що дотычній вѣдпуствы можна и за помершихъ жертвовати.

1. Молитовка до св. Іоакима: *О Іоакиме святой, супруге святой Анны, отче преблагословенной Девы, тутъ слугамъ твоимъ подай помѣчь спасенія.* Вѣдпуствъ 300 днѣвъ, разъ на день.

2. *Святе Серце Іисусово, уповаю на Тя.* Вѣдпуствъ, наведеный въ Вѣдомостяхъ 1907 ст. 39 пѣдъ 2. зѣставъ побѣльшений: 300 днѣвъ за кождый разъ; повный вѣдп. разъ на мѣсяць за щоденне вѣдмовлене, при сповѣди, причастію и помоленю ся пѣсля намѣрени св. Отця.

3. Если при кѣнци мѣсиа або реколекціи есть въ церквѣ публично обновлене обѣтницѣ св. крещенія, то могутъ вѣрній, побожно присутній, доступити черезъ слова: *Вѣдрляю ся сатани и всѣхъ дѣлъ его и всѣхъ ангелѣвъ его и всеи службы его и всеи гордыни его, и обличю служити Христу и вѣровати въ него* — при сповѣди, причастію и помоленю ся пѣсля нам. св. Отця. И за ус.

4. Кто зъ вѣроу, побожностію и любовію воззреть на посвященнаго Агнца при торжественномъ выставленіи Найсв. Тайнъ и скаже слова: *Господь мой и Богъ мой* — доступае водн. 7 лѣтъ и 7 чотыредсятницъ.

5. *Прійди, Душе Святый, наполни сердца вѣрныхъ твоихъ и розжари въ нихъ огонь любви твоеи.* Вѣдп. 300 д. за каждый разъ. И за ус.

6. За 9-дневне набоженъство (новену) передъ празникомъ Найсв. Евхаристіи або приватно для себе або публично послѣ указанія Епископа въ церквѣ: водн. 7 л. и 7 ч. каждого дня; и водн. полный при спов., прич. и помоленю ся пос. нам. св. Отца, въ котрый будь день новены або на праздникъ або въ по праздниченство.

7. Молитва (св. Анзельма) для Священника передъ своею проповѣдею: *Da mihi, Domine, et mitissimam et sapientem eloquentiam, qua nesciam inflari, et de tuis bonis super fratres extolli. Pone, quaeso, in ore meo verbum consolationis et aedificationis et exhortationis per Spiritum Sanctum tuum, ut et bonos valeam ad meliora exhortari; et eos qui adverse gradiuntur, ad tuae rectitudinis lineam revocare verbo et exemplo. Sint verba, quae dederis servo tuo, tanquam acutissima jacula et ordentes sagittae, quae penetrent et incendant mentes audientium ad timorem et amorem tuum. Amen.* Вѣдп. 300 д. (и за ус.).

8. Для Священникѣвъ: *Серце Иисусово евхаристичне, серце священническое прообразе, помилуй насъ.* Вѣдп. 300 д.

9. Сповѣду до такого полного водпуста при мѣсяцѣхъ або реколлекціяхъ, якъ пр. о томъ говорить ся въ Вѣдомостяхъ 1901 ст. 109, можна водбути въ котрый будь зъ пять послѣднихъ днѣвъ тыхже упражненъ.

10. *О Иисусе, божественный пріятель дѣтей, ты вѣдъ самый молодой лѣтъ успѣвае въ мудрости и ласкъ у Бога и у людей; ты въ дванадцать лѣтъ въ храмѣ средѣ учителей сидячи уважно ихъ слушае, скромно ихъ питае и разумомъ и мудростію своихъ словъ въ удивленіе ихъ вводилъ. Ты и дѣти такъ охотно пріймае, благословилъ и ученикамъ твоимъ мовилъ: Допустятъ дѣти приходити до мене такихъ бо есть царство небесе; влѣй и въ мене, якъ колѣсь въ блаженнаго Петра Камізія, того doskonaлаго образца и проводника въ науцѣ христіанской, глубокую честь и святую любовь для молодѣжи; даруй мнѣ заразомъ съ радостною охотою и вѣданіемъ ся имъ науку христіанскую выяснити, и особливо спосѣбидеть, чтобы ихъ въ зрозумѣніе таинствъ святыхъ водити и ихъ любовію до тыхже красоты наполнити. О тобъ прошу тя, о Иисусе, заступленемъ преблаженнои Дѣви Маріи. Амьнъ. Вѣдп. 300 д. разъ на день.*

11. *Преславный святой Иосифе, прообразе всехъ, котрыхъ участію тужишь трудъ, умоли мнѣ ласку, въ духу задосытушисия трудити ся, чтобы многи мои грѣхи вѣдокутовати. Дай мнѣ совѣстно трудити ся, такъ чтобы въ выношеніи моихъ обовязковъ предпочитавъ моимъ природнымъ склонностямъ. Дай мнѣ трудити ся въ порядку, спокойно, мѣрно и терпеливо, и николи не водступати про боязнь змученія и трудностей. Особливо же умоли мнѣ ласку, чтобымъ роботу выполняе въ чистомъ намѣреніи и вѣдченіи ся себе. Дай мнѣ*

все передъ очима мати смерти и ранинокъ, котрыхъ буду мучево зложити за страченный часъ, за таланты неужиты, за опущене добро, и за все естие, славу Божій противне уподобане въ ослепленіи добрыхъ skutкахъ. Всею для Иисуса, всею для Маріи, всею по твоему примѣру, о святой патриарше Иосифе. То най буде моею проводною гадкою въ житіи и въ смерти. Амьнъ. Вѣдп. 300 д. разъ на день.

12. *О Дѣво Маріе, ты Царице наша вѣдъ найсвятѣйшихъ Тайнъ, ты славо народа христіанского, радости всеи Церкви, спасеніе свѣта; моли ся о насъ, и удѣли всемъ вѣрнымъ правдиву набоженствъ до пренайсвятѣйшой Евхаристіи, чтобы стали ся достойныи щоденнаго Тожже пріятія. Вѣдп. 300 д. за каждый разъ; и за ус.*

13. *О Боже мой, все святой Литургіи, котрій мымъ на цѣломъ свѣтѣ приносятъ ся, жертвою тобѣ за бднихъ грѣшниковъ, котры въ подвижѣ смертнѣмъ суть и ще мымъ будутъ умирати. Най пречестна кровь Спасителя нашего Иисуса Христа дастъ имъ получить милосердіе. Вѣдп. 300 д.; и за ус. — Кромѣ того водп. 100 д. (и за ус.) для Священникѣвъ при приношеніи, и для вѣрныхъ при присутствіи св. Литургіи, если грѣшникѣвъ цѣлого свѣта, котры тогда въ подвижѣ смертнѣмъ суть и того дня умирати будутъ, милосердію Божому побожно вручаютъ.*

14. *Упокоеніе вичне даруй имъ Господи, и свѣтло безперестанне най святитъ имъ. Най въ маріи упокояють ся. Амьнъ. Вѣдп. 300 д. за каждый разъ, лише за ус.*

15. *Евхаристичне Серце Иисусово, помилуй насъ.* Вѣдп. 300 д. за каждый разъ; и за ус.

16. Доси було дозволено, въ цѣли доступленія полныхъ водпуста въ оденъ день впередъ сповѣдати ся и причащати ся (но прочій приписаній дѣла треба въ самъ день водпуста выповнити). Теперь же дозволено тое велике улекшене, що можна вже и два дни напередъ, а при полныхъ водпустахъ toties-quoties навѣтъ и три дни напередъ сповѣдати ся; але причащати ся лише оденъ день напередъ можна.

17. Взглядомъ набоженства въ мѣсяци Червни въ честь найсв. Серця Иисусоваго, дуже великими и незвыклыми водпустами надѣленого (Вѣдомости 1907 ст. 40 нѣдъ 7) Св. Отець слѣдующій выясненія додавъ: *а)* При томъ набоженствѣ мае бути проповѣдь щодень або хоть способомъ духовныхъ упражненъ черезъ 8 днѣвъ; *б)* закончене мае бути для однообразности и для большои участи вѣрныхъ въ послѣдну недѣлю червня; *в)* всѣ наданія суть также важны для пѣвпубличныхъ каплицъ въ семинаряхъ, монастыряхъ и иныхъ побожныхъ закладахъ и *д)* такожь тогда, если мѣсяць въ честь Серця Иисусоваго зъ слушнои причины за позволенемъ Епископа не въ червни але въ иншомъ мѣсяци публично обходить ся.

18. Мѣсяць Грудень въ честь непорочно зачатой пресв. Дѣвы. Всѣ вѣрны, котры, чи то публично разомъ, чи приватно для себе, вѣдбувають щодень въ тѣй пѣли особной молитвы або побожной упражненія, достувають щодень вѣдп. 300 д.; а въ довѣльный день мѣсяця повный вѣдп. при спов., прич., вѣдвѣдженю церкви и помолению ся пѣс. нам. св. Отця. И за ус.

19. Царице наша вѣдвѣд Люрвѣ (Lourdes) моли ся о насъ. Вѣдп. 300 д. за каждый разъ и за ус.

20. Заговой намѣ, о Господи, вѣру. Вѣдп. 100 д. за каждый разъ; и за ус.

21. На надгороджене хулень святого имени Иисусоваго: *Предвѣдннй Отче, черезъ Найдорожшю кровь Иисуса Христа прослави найсвятѣйше имя его по намѣреню и желаню поклоняемого его Серця.* Вѣдп. 300 д. за каждый разъ; и повный вѣдп. за щоденне вѣдмовлене черезъ мѣсяць, при спов., прич. и помолению ся пѣс. нам. св. Отця. И за ус.

22. *О Серце любви, на тебе полагаю всю мое упованіе. Вѣдвѣд мои слабости бою ся всего; но вѣдвѣд твои доброты надлю ся также всего.* Вѣдп. 300 д. за каждый разъ.

23. *Мати любви, болѣзней и милосердія, моли ся о насъ.* Вѣдп. 300 д. за каждый разъ; и за ус.

24. *Иисусе, Боже мой, тутъ съ Тайны любви твои присутней, поклоняю ся тобѣ.* Если змовить ся клякаючи передъ Тайнами св. въ кивотѣ замкненными, вѣдп. 100 д. за каждый разъ; а передъ Тайнами св. урочисто выставленными 300 д. И за ус. — За кожду ознаку чести, переходячи по при церковь або каплицю, де Тайны св. переходуютъ ся вѣдп. 100 д., и за ус.

25. За вѣдмовлене рожанця цѣлого (15 таинствъ) або хоть третей части (5 таинствъ) суть вже давно вѣдпусты надані. Но теперь св. Отець дозволивъ, що вѣдпусты тѣи и тогда позыскують ся, если тѣи 15 або 5 таинствъ не въ однобѣ тягу вѣдмовлять ся, але и въ перервами, въ рѣжныхъ часахъ дня.

26. *Святе Серце Иисусово, вѣрую въ любовь твою до мене.* Вѣдп. 300 д. за каждый разъ; и за ус.

27. *Най величав ся и прославляе ся найсвятѣйше Серце и дорога Кровь Иисуса въ Найсвятѣйшихъ Тайнахъ.* Вѣдп. 300 днѣвъ за каждый разъ; и за ус.

28. *Благости и наказанія и розуму научи мене, Господи, бо заповѣдямъ твоимъ вѣровавѣмъ.* Вѣдп. для тыхъ, що молодѣжь християнски научуютъ або до того готовить ся, 300 д. за каждый разъ; и за ус.

29. *Тебе отже молимъ, помози душамъ въ огни чистилища задержаннымъ, котры дорогою Кровию твоєю вѣдкупивъ єсть.* Вѣдп. 300 д. за каждый разъ; и за ус.

30. *Посвячене ся нашей родины найсвятѣйшому Серцю Иисусовому:*

Найсвятѣйше Серце Иисусово, ты блаженней Маргаретѣ Маріи заявляе желаніе твое, чтобы владѣти надъ родинами християнскими; тожь приходимъ мы имѣть, чтобы твою неограничену власть надъ родиною нашою явно вызнати. Хотемъ на дальше жити твоимъ житіемъ; хотимъ, чтобы процвели у насъ тѣи честоты, котрымъ ты миръ єже тутъ на земли обѣщавѣшь; хотимъ далеко вѣдвѣд насъ вѣддогнати духа сего свѣта, на котрого ты клятеу выповѣвѣшь.

Тожь владѣти надъ розумомъ нашимъ простопною стѣр; владѣти также надъ сердцами нашими любовію, котрою мають сердца наши безъ жедного выключеня для тебе горѣти, и котрой жаръ хотимъ частымъ пріятемъ святого причастія удерживати.

Звѣдъ, о божественне Серце, при збраняхъ нашихъ провѣдъ вести, замѣри наши духовы и свѣтскы благословити, обави наши успокоити, радости наши освятити и терпѣннй нашъ улекити. Бѣлибы коли кто зъ насъ бувъ такъ нещасливъ, чтобы тебе засмутивъ, то пригадай єму, що ты, о Серце Иисусово, блазій и милосерній для каючого слѣдшника. А коли часъ розлуки буде, коли смерть прійде и смутокъ свой надъ нами розпрѣстре, то хотимъ мы єсть, такъ змираючій якъ и побѣсталоучій, вѣчнымъ твоимъ вырокамъ поддати ся. Хотемъ потышати ся тою гадкою, що прійде днѣ, коли цѣла наша родина, съ небѣ соединена, буде могла на вѣки величати славу твою и добродѣтели твои.

Най непорочне Серце Маріи и преславыи патріархъ, св. Иосифъ, принесуть тобѣ се посвячене ся наше и най во євѣ дни життя нашего припоминать намъ тожьє. — Най жьє Серце Иисуса, царя нашего и отця нашего.

Повный вѣдп. для всѣхъ вѣрныхъ, котры по св. причастію посвятятъ урочисто себе и свою родину найсв. Серцю Иисусовому, такъ першій разъ якъ и оденъ разъ каждого року при урочистомъ поновленю тогожь посвяченія. И за ус.

Вкѣнци звертає ся увага Всч. Священства на два вѣдпусты цѣлкомъ незвычайнй, вѣдъ теперѣшного св. Отця надані:

1. За вѣзване найсв. именъ Иисуса и Маріи (разомъ) **хотьбы лишь въ серцю.** вѣдп. 300 д. за каждый разъ, и за ус. (Вѣдом. 1906 ст. 135 пѣдъ 1). Отже можна той вѣдпустѣ дуже легко, пр. навѣтъ будучи въ товариствѣ, позыскувати; а доси були ино въ часъ смерти такій вѣзваня, „хотьбы лишь въ серцю“, до позысканя вѣдпустѣвъ дозволені.

2. За вѣзване св. именъ Иисуса, Маріи и Иосифа разомъ, вѣдп. **7 лѣтъ и 7 чотыредесятницъ за каждый разъ,** и повный вѣдп. разъ на мѣсяць за щоденне вѣзване, при спов. и прич. (Вѣдом. 1907 ст. 41 пѣдъ 12). Но доси вѣдпусту 7 л. и 7 ч. за каждый разъ за таку малу молитовку ще не було.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята

Лѣвѣвъ, дня. 16. лютого 1909.

Ч. 8.

Ч. 1326. — Оголошені реченці до рукополаганя въ Пресвитеры.

Для рукополаганя въ пресвитеры признае ся реченець на день **22. н. ст. лютого 1909**, въ котрѣмъ то дни желающій ту св. Тайну принять мають въ Митроп. Ординаріатѣ лично явити ся.

Въ цѣли узысканя принята до дому пресвитеріальнаго **обовязаній** кандидаты стану духовного внести безпроводочно посредствомъ дотычнаго уряду деканальнаго свои поданя и тижь слѣдующими свѣдоцтвами заосмотрити:

1) свѣдоцтвомъ моральности выставленнымъ черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатанѣй ковертѣ;

2) свѣдоцтвомъ убожества потвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Старство;

3) оженившій ся свѣдоцтвомъ вѣччянія;

4) посвѣдченемъ вѣдъ ц. к. Старства, що проситель або не належить до стану войскового або що ему прислугуе увагляднене §. 31. уставы войсковою.

Примѣчае ся, що лишъ тѣ кандидаты до св. рукополаганя будутъ припущеній, котрѣ при приписанѣмъ испытѣ до того успособлеными окажутъ ся.

Приступающихъ до св. рукополаганя поручае ся св. молитвамъ Всч. Духовенства якъ такожь и вѣрныхъ, котрымъ се обвѣстити належить.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 16. лютого 1909.

Ч. 9.

Ч. 1491. — О Загальныхъ Зборахъ Тов-а св. А. Петра.

На просьбу Вѣдѣлу Товариства св. Ап. Петра подае ся до загальнои вѣдомости, що Загальнѣй Зборы членѣвъ тогожь Товариства за 1908 р. вѣдбудуть ся въ духовнѣй семинаріи у Львѣвъ дня 8. н. ст. марта (понедѣлокъ) 1909 о 3. год. по полудни зъ слѣдующимъ порядкомъ дневнымъ:

1) Богослужене о 8. год. рано въ Архикафедральнѣй Церквѣ св. Вм. Георгія и въ духовнѣй Семинаріи (одна Служба Б. за живыхъ, а одна за душъ; б. председателя Тов-а бл. п. о. Богдана Пюрка и прочихъ усопшихъ членѣвъ Тов-а).

2) Вѣдкрыте Зборѣвъ о 3. год. по полудни и выбѣръ Президіи на часъ Зборѣвъ.

3) Справозданя: а) секретаря (о. І. Давидовича); б) касіера (о. И. Паньковскаго); в) Комитету надзырающаго, зъ внесениемъ що до абсолюторіи уступающаго Вѣдѣлу.

4) Дискусія надъ справозданями.

5. Выбѣръ: а) Председателя, б) 8 членѣвъ Вѣдѣлу и 4 заступничѣвъ, — на часъ одного року; в) 3 членѣвъ комитету надзырающаго на три роки (§ 24 1 стат.).

6) Внесене Вѣдѣлу що до роздѣлу чистаго доходу за 1908 р.

7) Внесене членѣвъ.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 18. лютого 1909.

Ч. 10.

Ч. 18/Ком. — Въ справѣ асигнованіи свящ. вдовамъ и сиротамъ звычайной запомоги за р. 1908.

Подае ся до вѣдомости Всч. Духовенства, що рѣвночасно высылаетъ ся посредствомъ ц. к. Уряда почтовой Касы ошадности въ Вѣдни на руки Всч. деканальныхъ Комисаріятѣвъ фонда (въ Епархіяхъ Перемьскѣй и Станиславѣвскѣй на руки Всч. Урядѣвъ деканальныхъ) звычайна запомога зъ вдовичо-сиротиньскаго фонда АЕпархіи Львѣвскѣй за 1908 р. для перебувающихъ въ поодинокихъ деканатахъ вѣдѣвъ и сирѣтъ свящ., выказанныхъ дотычными Всч. Комисаріятами (взглядно Урядами деканальными), асигнована на сей рѣкъ по 100 кор., въ загальнѣй квотѣ 30.118 кор. 96 сот.

При тѣмъ примѣчае ся, що слѣдующій свящ. вдовы и сироты не зѣстали выказаній до запомоги за 1908 и попередній роки, а зъ туешной метрики вѣдѣвъ и сирѣтъ не суть вычеркненій:

Вдовы: 1) Бородайкевичъ Анна по Теодорѣ; 2) Винницка Марія по Григорію; 4) Василькевичъ Елена по Антонію (за 1908); 4) Валявска Савина по Іоанѣ; 5) Герасимовичъ Емилиа по Андрею; 6) Глебовицка Петронелла по Титѣ; 7) Голодиньска Евгения по Володимири (за 1908); 8) Діаковска Марія по Антонію, 2-voto Фіалка; 9) Дикій Елена по Юліянѣ (1908); 10) Желиховска Емилиа по Антонію; 11) Куницка Катарина по Михаилѣ; 12) Купчиньска Елена по Іоанѣ; 13) Крупка Марія по Даниилѣ (1908); 14) Каличиньска Ангела по Антонію; 15) Кмицикевичъ Катарина по Николаю; 16) Каратницка Мальвина по Іоанѣ; 17) Куницка Лукія по Антонію (1907 и 1908); 18) Лопушаньска Марія по Ілии; 19) Лотоцка Елеонора по Амвросію; 20) Леонтовичъ Катарина по Петрѣ (1908); 21) Лазаревичъ Софія по Іоанѣ (1908); 22) Левицка Варвара по Юліянѣ (1908); 23) Микитка Юлія по Василию (1908); 24) Макогоньска Теофила по Іосифѣ (1908); 25) Мелешкевичъ Ольга по Томѣ (1908); 26) Нижанковска Каролина по Іларіонѣ (1907, 1908); 27) Нарольска Елеонора по Альбинѣ; 28) Пѣсьцюровска Людмила по Василию (1908); 29) Раставецка Анна по Каролю; 30) Руденьска Людвика по Андрею; 31) Раковска Антонина по Альбинѣ (1908); 32) Стисловска Юлія по Андрею; 33) Скоморовска Клявдія по Адриянѣ (1908); 34) Свидзиньска Павлина по Климентію; 35) Стисловска Цинтилія по Стефанѣ; 36) Строцка Сузанна по Константинѣ (1908); 37) Тарнавска Марія по Аполлонѣ;

38) Темницка Клявдія по Изидорѣ; 39) Чемериньска Софія по Атаназію; 40) Чвартацка Анна по Григорію; 41) Шушковска Анна по Іларіонѣ.

Сироты: 1) Голодиньскій Василь по Володимирѣ (1908); 2—5) Дикій Александеръ, Николай, Константинъ и Евгеній по Юліанѣ (1908); 6) Желиховскій Михаилъ по Антокію (1908); 7) Кмицикевичъ Михайлина по Николаю (1908); 8) Мелешкевичъ Володимиръ по Томѣ (1908); 9) Роздольскій Андрей по Данилѣ; 10) Розлудка Ярослава и Михаилъ по Володимирѣ (1908).

Если котра зъ повыше наведенихъ вдовъ и сиротъ упокоидася, евентуально выйшла за мужъ, мають тѣ Всч. Уряды парохіяльній, до котрыхъ вѣдомости тоє прийшло, о томъ тутъ зъ наведемъ даты смерти (вѣчяня) чимъ скорше донести для вычеркненя зъ тутешной метрики; если же жив, належить безпоровочно Митроп. Консистеріи для доповнительного высигнованя запомоги выказати.

При выплатѣ сегорѣчної запомоги належить упомнути вдовы, щобы на будуче въ своимъ власномъ интересѣ найбѣнѣйше въ мѣсяцю жовтня к. р. зголошували ся въ Урядахъ парохіяльныхъ своего мѣстопробуваня зъ прошенемъ о загоданѣ ихъ дотычному деканальному Комисаріату фонда (въ другихъ Епархіяхъ: Уряду деканальному) для выказаня Митроп. Консистеріи въ цѣли асигнованя запомоги.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. лютого 1909.

Ч. 11.

Ч. 1422. — Порученя часопися „Основа“.

Зъ огляду на превелике значѣне популярной часописи, якъ такожъ и на се, що всякій вороги Церкви прямо засычууть народъ своимъ издавництвами, якій або отверто выступають противъ Церкви, або подступно подкопують ея повагу, припоручає Митрополитальный Ординаріатъ популярну часопись „Основа“, яка по короткій перервѣ, стала знова виходити. „Основа“ стоячи на становищи чисто католицькомъ и народномъ, несе мѣжъ рускій народъ правдиву просвѣту, яка веде до Бога, а подаючи въ короткихъ популярныхъ розвѣдкахъ и новинкахъ найновѣйшій дослѣды людской працѣ, дає народо-ви спроможность користувати ся дослѣдами людского знаня, та заповнити собѣ вѣдповѣдне становище середъ иншихъ народѣвъ. Всч. Духовенство зволить заняты ся судьбою „Основа“, бо тѣлько при моральной помочи найширшихъ кругѣвъ, та вѣдповѣднѣмъ числѣмъ предплатниковъ зможе вона сповнити свою задачу. Редакція „Осно-

вы“ мѣстити ся у Львѣвъ площа св. Юра ч. 5 и туда належить звертати ся зъ всякими письмами и дописями.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 19. лютого 1909.

Ч. 12.

Ч. 8154/08. — О бромурѣ „Die Entstellung unseres Landes“.

Ц. к. Министерство вѣроисповѣданъ и просвѣты п. д. 16. жовтня 1908 Ч. 33951 надѣслало ту одинъ примѣрникъ брошурѣ подѣ заголовкомъ „Die Entstellung unseres Landes“ мѣсячои въ собѣ фотографичній вѣдбитки многихъ будѣвлей всякого рода, котры могутъ служити яко взорець, въ цѣли повѣдомленя о томъ дѣлѣ Всч. Духовенство, що симъ дѣлає ся зъ увагою, що можна ю получитьи вѣдъ Товариства „Heimatsschutz in Meiningen“ за квоту 30 фениковъ нѣмецкихъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20 лютого 1909.

Ч. 13.

Ч. 676. — О надѣленю запомогою зъ фонду бл. п. Зарицкого церкви въ Лѣтятинѣ.

Управляючій Совѣтъ Ставропитійского Института рѣшивъ на загальныхъ зборахъ своихъ членѣвъ, якій вѣдбули ся дня 20. сѣчня с. р., надѣлити запомогою зъ фонду бл. п. Павла Зарицкого въ сумѣ 160 коронъ гр. кат. церковь въ Лѣтятинѣ дек. Бережаньского.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 13. лютого 1909.

Ч. 14.

Ч. 1349. — Огослошене предплати на АЕпарх. Вѣдомости на р. 1909.

Подає ся Всч. Духовенству до вѣдомости, що предплата на АЕпарх. Вѣдомости полишає ся и на рѣкъ 1909 та сама с. в. 3 (три) короны. Квоту тую належить найдалше до 1. лат. цвѣтна с. р. тутъ посредствомъ ц. к. почтовой щадницѣ переслати.

Въ той цѣли высылаєсь до кожного Уряду деканального вѣдповѣдне число чекѣвъ, на котрыхъ выказана належитѣсть за р. 1909, а взглядно такожъ и квота, зъ якою декотры зъ Всч. Духовенства залягають ще за попередній лѣта.

При томъ пригадує ся, що розпоряджене взглядомъ пересыланя належитостей на АЕпарх. Вѣдомости, наведе на Вѣдомостяхъ Ч. VI. зъ р. 1907 стор. 80 и 81, збѣтає въ повной силѣ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18. лютого 1909.

Ч. 15.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Оголошене конкурсу на посаду Крылошанина при гр. кат. Митроп. Капитулѣ въ Львовѣ.

Подае ся симъ до вѣдомости Всч. Духовенства, що при Митроп. Львовскій Капитулѣ опорожнена посада крылошанина греміального зъ поборами уставою конгр. опредѣленными именно 2800 кор. и вольнымъ помешканемъ.

Кандидаты на туя посаду рефлектуючій, мають свои поданя, мѣстачій свою житєпись (curriculum vitae) заосмотреній всѣми свѣдоцтвами и табелею зъ наведенемъ докладныхъ хронологичныхъ датъ о всѣхъ посадахъ душпастырскихъ, якы доси занимали, въ непереступномъ реченци до 20. марта с. р. лично Митрополитальному Ординаріатови предложити.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львовѣ, дня 19. лютого 1909.

II.

Продовжае ся реченець конкурсу до дня 20. марта 1909 р. на слѣдуючій парохіи:

Ч. 1450. — Нутище, Залозецкого деканата, наданя приватного.

Ч. 1451. — Гарбузѣвъ, Ольѣвского деканата, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

III.

Ч. 612. — Оголошуе ся конкурсъ на посады сталыхъ катихитѣвъ въ Стрию.

Ц. к. Рада Школьна окружна въ Стрию оголосила подѣ днемъ 15. грудня 1908 ч. 5343 конкурсъ на посады сталыхъ катихитѣвъ въ Стрию: а) при 3-клясовѣй выдѣловѣй школѣ мужескѣй, полученѣй зъ 4-клясовою народною школою им. Мицкевича; б) при 4-клясовѣй народнѣй школѣ мужескѣй им. Іоана Кохановского, зъ обовязкомъ удѣляти науки религіи такожь въ иншихъ народныхъ школахъ въ Стрию.

До тыхъ посады привязані поборы II. клясы платѣ.

Канонично рукоположені священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючи ся о тую посады, мають свои належито удокументованіи и оштемпльованіи поданя внести посредствомъ своєї настоятельной

власти до ц. к. Рады школьной окружной въ Стрию до дня 28. лютого 1909.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіепархіального Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 4. лютого 1909.

IV.

Ч. 1137. Оголошуе ся конкурсъ на посаду сталого катихита при школѣ им. св. Антонія у Львовѣ.

Ц. к. Рада Школьна окружна мѣйска у Львовѣ оголосила подѣ днемъ 22. сѣчня 1909 ч. 5776/08 конкурсъ на посаду сталого катихита при выдѣловѣй школѣ мужескѣй им. св. Антонія у Львовѣ зъ обовязкомъ удѣляти науки религіи такожь въ выдѣловѣй школѣ дѣвоубой им. св. Антонія и въ школѣ мѣшанѣй им. св. о. Николая на Пасѣкахъ.

До тѣхъ посады привязані поборы I. клясы платѣ, близше означені въ 11. арт. закона зъ дня 25. мая 1907 (В з. кр. ч. 73.)

Канонично рукоположені священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючи ся о тую посады, мають свои належито удокументованіи и оштемпльованіи поданя внести посредствомъ своєї настоятельной власти до ц. к. Рады школьной окружной мѣйской у Львовѣ до 15. марта 1909.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. АЕпархіального Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи

Львовѣ, дня 17. лютого 1909.

Ж Р О Н Ц К Я.

Мѣстодеканомъ для деканата Рогатинского именованый:

Ч. 1176. — Всч. О. Іосифъ Яворскій парохъ зъ Лучинцахъ.

Вѣдзники крыпошанскій отримали ОО.:

Ч. 9599/08. — Антонинъ Ульванскій парохъ въ Чернушовичахъ и Іосифъ Дяковъ парохъ въ Городиславичахъ, Ч. 9678/08. — Алексей Заячковскій парохъ въ Збаражи и Василій Курдидикъ парохъ въ Черниховцахъ.

Архіерейске благословене, узнане и похвалу отримавъ;

Ч. 444. — Всч. О. Теофиль Шуровскій парохъ въ Липовцахъ.

Сотрудництва отримала ОО.:

Ч. 914. — Іоанъ Михайловъ неопресвитеръ II сотрудничество въ Щирци, Ч. 915. — Орестъ Лотоцкій неопресвитеръ въ Новосѣлкахъ загальчинныхъ, Ч. 916. — Іосифъ Яримовичъ неопресвитеръ зъ правомъ управы въ Ушковичахъ, Ч. 917. — Константинъ Богачевскій неопресвитеръ въ Семигиновѣ, Ч.

1002. — Михайль Бабякъ неопресвитерь въ Турѣ великій и excurrendo въ Дѣдушицяхъ малыхъ.

Завѣдательства отримали 00.:

Ч. 1198. — Стефанъ Йойко катихигъ нар. школъ въ Дрогобичи въ Лавочнѣмъ, Ч. 1358. — Петро Процикъ въ Збаражи старѣмъ.

Декретъ увѣльненя вѣдъ испыту конкур. парох. отримавъ:

Ч. 838. — Всч. О. Емилианъ Рудницкій парохъ въ Конюшкахъ.

Рукоположеніи збѣтали слѣдуючі кандидаты стану духовного:

Ч. 866. — Михайль Бабякъ, Константинъ Богачевскій, Гаврииль Казановскій, Орестъ Лотоцкій, Іоанъ Михайлѣвъ, Іосифъ Яримовичъ.

Испытъ конкур. парохіальный зложили 00.:

Ч. 1239. — 1) Березинскій Романъ, 2) Бѣлинскій Константинъ, 3) Гуглевичъ Аркадій, 4) Демковъ Николай, 5) Дерлиця Николай, 6) Иванчукъ Николай, 7) Каленюкъ Емилианъ, 8) Капко Теодозій, 9) Левицкій Юліанъ, 10) Миндюкъ Николай, 11) Новосадъ Стефанъ, 12) Панасюкъ Максимъ, 13) Припльсь Стефанъ, 14) Процикъ Петро, 15) Пясецкій Алексей, 16) Райтаровскій Іоанъ, 17) Рицаръ Николай, 18) Рудницкій Іоанъ, 19) Скоробогатый Володимиръ, 20) Федѣвъ Володимиръ, 21) Чехугъ Павло.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. лютого 1909.

Андрей Бѣлецкій

официалъ

о. Михаилъ Яцковскій

кницлеръ

Львѣвско-Архіепархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 24. марта 1909.

Ч. III.

Ч. 16.

Ч. 2212. — О вѣдпуостахъ взагалѣ; и въ особенности: Героичный актъ любви для св. Душъ въ чистилищи.

Дуже великій дары дае намъ Г. Богъ въ Церквѣ св. черезъ вѣдпусты, котрыхъ дуже много естъ наданыхъ и можемъ ихъ неустанно и дуже легко позыскувати; а въ бѣльшой части суть они наданіи такъ, що можна ихъ або для себе позыскувати або за помершихъ жертвувати. Ваглядомъ вѣдпустѣвъ взагалѣ наводимъ тутъ слѣдуючі найголовнѣйші рѣчи.

Господь І. Христосъ возлюбивъ насъ и жертвовавъ Себе за насъ, и тою жертвою Своєю заслуживъ намъ неограничене милосердіе Боже, такъ що и всѣ тоті грѣхи, що мы вже по крещеню сповнимо (отже тогды, коли мы вже збѣтали приняті до вѣры св. и до ласки и любви Божой), за кождый разъ будутъ намъ вѣдпущені, если лише за прощительный грѣхи будемъ правдиво надѣ всѣо каяти ся, а смертныхъ грѣхѣвъ кромѣ того также гѣдно исповѣдаемъ ся. Однакожь за грѣхи по крещеню поповненіи, хотъ и черезъ покаянне и сповѣдь св. будутъ они намъ вѣдпущені, лишае ся намъ звычайно ще кара дочасна, котру маемъ вѣдпокутовати або на сѣмъ свѣтѣ або по смерти въ чи-

стилице, нѣмъ будемъ до житя вѣчнаго въ небѣ пріймлені. Якъ великою есть тая кара (котра може бути бльша або менша, а и дуже довга и тяжка), тоє мы не можемъ знати; можемъ але почасти мѣркувати изъ покуть, заданыхъ въ першихъ часахъ христіянскихъ: за оденъ протительный грѣхъ треба було неразъ тыждень або пару недѣль або и цѣлый рѣкъ постити и покутовати; а за оденъ смертный грѣхъ, хотъ кто вже покааявъ ся и гѣдно высповѣдавъ ся, мусѣвъ вѣнъ ще звичайно черезъ 5 або 7 лѣтъ покуту водправляти. — Найменше шкодятъ намъ передъ Богомъ грѣхи протительный, не цѣлкомъ самовольный, и шкоду тую можемъ собѣ дуже легко направити; но черезъ грѣхи, хотъ лишь протительный але цѣлкомъ самовольный, вже дуже собѣ шкодимо и кару дочасну дуже велику и тяжку на себе стигаемо; а за грѣхи смертны, сли не покаемъ ся, страшна кара вѣчна насъ чекає. И

Але Церковь св. може по водпущеню грѣхѣвъ, властію водѣ Г. Бога отриманую, такожъ и позбавшту на насъ дочасну кару намъ дарувати, пѣсля слѣвъ Господа до св. Петра: *И дамъ ти ключи царства небесного; и еже аще свяжешъ на земли, будетъ связано на небесахъ, и еже аще разрѣшиши на земли, будетъ разрѣшено на небесахъ* (Мат. 16, 19); и водпущене кары дочасной называє ся водпустомъ. Водпустъ отже есть водпущене той кары дочасной, котра по водпущеныхъ грѣхахъ ще на насъ лишѣє ся. При повномъ водпустѣ водпускає ся намъ вся кара дочасна, котра на насъ есть; частный же водпустъ означають ся черезъ дни и роки, и выразъ пр. 300 днѣвъ або 7 лѣтъ водпусту значить, що водпускає ся намъ только кары дочасной, кѣлько черезъ 300 днѣвъ або 7 лѣтъ давной церковной покуты можна було водпокутовати.

Водпусты (якъ вже сказано) въ ббльшой части надають ся такъ, що можъ ихъ або для себе позыскати або за помершихъ жертвувати. И то, якъ кто хоче, або за когось означеного помершого або за помершихъ взагалѣ т. е. за того зъ межи нихъ, кому Г. Богъ хоче водпустъ той примѣнити. А если за когось означеного жертвуємъ, то добре есть додати: „сли вѣнъ неспособный, то взагалѣ за помершихъ“ (неспособными до примѣненя водпустѣвъ суть именно тѣи, що суть въ небѣ або въ пеклѣ).

Для насъ самыхъ помагактъ водпусты точно такъ, якъ суть наданы, бо Церковь св. має водѣ Г. Бога власть надъ нами. Якъ але водпусты помершимъ помагактъ, тоє вже точно знати не можемо, бо они не суть подѣ властію Церкви; и залежить оно водѣ того, якъ Г. Богъ тѣи водпусты за нихъ пріймити схоче (читаемъ пр. въ житю Святыхъ о терпячихъ въ чистилищи, котры въ сѣмъ житю постоянно противъ любви ближнього грѣшили, що имъ молитвы другихъ не помагали, але власне лише молитвы тыхъ, котрыхъ они оскорбляли). Но завсѣгды есть то певною рѣчею, що взагалѣ взявши, водпусты суть для помершихъ дуже позиточны.

Щобы водпустъ позыскати, до того двѣ головны рѣчи потрібны:

а) Насампередъ мусимо бути въ ласцѣ Божій; если есть бльше условій до якого водпусту приписаныхъ, то мусить хотъ тоє, котре послѣдне выповнює ся, въ ласцѣ Божій выповнити ся. Если же кто есть въ ласцѣ Божій, але має протительный грѣхи таикъ, за котры правдиво надъ всѣю не кає ся: то вѣнъ може для помершихъ всѣ водпусты позыскувати, но для себе, хотъбы и выповнивъ всѣ, що до повного водпусту приписано, достуває вѣнъ водпустъ лише за тотѣ грѣхи, за котры правдиво надъ всѣю кає ся.

б) треба выповнити то всѣ, що до водпусту приписано. Частны водпусты надають ся особливо до побожного водмвленя означеныхъ молитовъ и молитву тую треба устно говорити т. е. устами, хотъбы цѣлкомъ по тихо такъ, що ся и самого себе не чує. А выразъ „сокрушенымъ сердцемъ“ значить лишь тоє, що треба въ ласцѣ Божій бути, отже въ разѣ грѣха смертного або сповѣдати ся або хотъ жалъ досконалый ввбудити.

При повныхъ водпустахъ найчастѣйше приписує ся сповѣдъ, причастіє, водвѣджене церкви, и абы тамъ помолити ся якійсь часъ пѣсля интенціи св. Отця (котра есть звичайно за Церковь св. въ рѣжныхъ взглядахъ), и нема потребы абы знати, яка то есть интенція, але досыть есть, абы помолити ся на назначену интенцію. Якы молитвы мають ся гогорити, тоє не есть приписано, и можъ змовити 5 Отче н. и 5 Богородице Д., або якы кто хоче иншы молитвы; можъ и въ духу молити ся, але все ще и якусь устну молитву додати треба.

Сповѣдати ся можна або въ самъ день водпуста, або оденъ або и два дни (а при повныхъ водпустахъ *toties-quoties* навѣтъ и три дни) напередъ; а причащати ся лише або въ самъ день або оденъ день напередъ (но водвѣджене церкви и помолене ся ино въ самъ день водпуста). Кто що тыжня сповѣдає ся, може при тѣи одной сповѣди всѣ водпусты тогожь тыжня позыскувати; а кто щодень причащає ся, хотъбы и разъ або другій въ тыжни опустивъ, може всѣ водпусты, до котрыхъ сповѣдъ есть приписана, безъ сповѣди доступати (отже и безъ щотыжневой сповѣди). — А для тыхъ, котры про хорубу не можуть зъ дому выходить, може сповѣдникъ водвѣджене церкви и такожъ св. причастіє на инше дѣло перемѣнити, выняты суть взглядомъ св. причастія лишь тѣи въ обществѣ живучы, котрымъ тоєжь безъ трудности удѣлти ся може.

Если въ тойсамъ день выпадає бльше повныхъ водпустѣвъ и до каждого зъ нихъ есть сповѣдъ и причастіє приписане, то можна всѣ тѣи водпусты при одной сповѣди и причастію позыскати. Але приписане водвѣджене церкви и помолене ся треба за каждый водпустъ особно здѣлати; но взглядомъ повторительныхъ водвѣдженъ церкви можна лишь зъ церкви выйти и заразь зновъ войти. Розумѣє

ся, що водвѣджене церкви можна разомъ зъ сповѣдею або зъ св. причастіємъ злучувати.

Порядокъ приписаныхъ дѣлъ есть довольный, абы лишь хоть послѣдне дѣло въ ласцѣ Божій выповнило ся. А хоть ся каже, щобы церковь водвѣдати и помолити ся высповѣдавши ся и запричащавши ся, то однакъ чи то сповѣдь чи св. причастіе, кожде зъ нихъ можна або на початку або въ серединѣ або на кнці всѣхъ дѣлъ выповнити.

Церковь св. въ нашихъ часахъ дуже много водпустовъ дае намъ и дуже легко есть ихъ позыскати (но черезъ обовязковій дѣла не можна водпустовъ доступати, хибабы тое осбно було дозволено; и также не можна, если нема на тое осбного дозволеня, черезъ одно дѣло больше нѣжъ оденъ водпустъ позыскати). Наводимъ тутъ кѣлька изъ давнѣйше наданыхъ водпустовъ; всѣ такі, що ихъ (зъ выняткомъ водпустовъ на часъ смерти дозволеныхъ) и за помершихъ жертвувати можна:

1. Знакъ креста св., крестити ся и при томъ мовити: *во имя Отца и Сына и Святаго Духа (амьн)*. Вѣдп. 50 днѣвъ за каждый разъ; а зѣ свяченою водою 100 д. за каждый разъ.

2. Поздоровлене християньске: *Слава Иисусу Христу*, если лишь другій водповѣсть: *Слава* або: *На вѣки* або: *Амьн*. Вѣдп. такъ для поздравляющаго якъ и водповѣдающаго 50 д. за каждый разъ; и повный вѣдп. въ часъ смерти тому, кто въ житю звѣкъ поздоровляти ся, при вѣзваню въ серцю, сли не можъ устами, имени Иисуса. — Якъ много водпустовъ можемъ мы вже пѣсля 1 и 2. щодня собѣ або помершимъ позыскати.

3. Побожне вѣзване найсв. имени *Иисуса*. Вѣдп. 25 д. за каждый разъ; и повный вѣдп. въ часъ смерти тому, кто зчаста въ житю звѣкъ имя тое взывати, при вѣзваню такъ якъ пѣдъ 2.

4. *Най прославляе ся и благодаритъ ся во кождѣмъ часѣ найсвятѣйша и найбожественѣйша Тайна!* або у насъ (зри Вѣдомости 1896 ст. 4) такожъ: *Будь Господи Иисусе благословеный, во найсвятѣйшихъ Тайнахъ утѣшеный!* Вѣдп. 100 д. разъ на день, а въ каждый четверъ и въ празникъ и поспраденство найсв. Свхаристіи 3 разы денно, такожъ при кождѣй Литургіи пѣдчасъ освященя честныхъ Дарѣвъ, и кромѣ Литургіи при дзвоненю на знакъ благословенія найсв. Тайнами. И мѣсячный повный вѣдп. (т. е. если кто черезъ цѣлый мѣсяць, водъ котрогобудъ дня одного мѣсяця до того самого дня слѣдующаго мѣсяця, тую молитовку щоденъ змовитъ) въ довѣльный день мѣсяця при слов. прич. и помоленю ся пѣс. инт. св. Отця (т. е. всею тое можна въ оденъ довѣльный день тогожъ мѣсяця выповнити, но повный вѣдп. въ самѣй рѣчи доступае ся ажъ зъ кнцемъ мѣсяця, водвѣджене церкви при сѣй молитовцѣ не есть приписане).

5. *О найсолодше Серце Иисуса моего, дай мени все больше любить Тебе!* Вѣдп. 300 д. за каждый разъ; и мѣсячный повный вѣдп. при слов., прич., водвѣдженю церкви и помоленю ся пѣс. инт. св. Отця.

6. *Солодке Серце Маріи, будь спасеніемъ моимъ!* Вѣдп. такъ, якъ пѣдъ 5.

7. *Ангеле Божій, котрый еси хранителемъ моимъ, мене тобѣ вѣдѣ благи Вишнього повпреного просвьти, хорони, упрасляй и наставляй.* Вѣдп. 100 д. за каждый разъ; и мѣсячный повный вѣдп. якъ пѣдъ 5; и повный вѣдп. въ часъ смерти, если кто тое часто въ житю водмавляе и если есть тогды належито успособленный. — Кто отже 4 послѣднѣй молитовки черезъ мѣсяць щоденъ водмавляе, мае каждого дня 800 д. водпусту; а до повныхъ водпустовъ може собѣ оденъ и тойсамъ день въ мѣсяци призначити, тай тогды при 1 слов. и 1 прич., 3-разовѣмъ водвѣдженю церкви и 4-разовѣмъ приписанѣмъ помоленю ся (4-й разъ можъ вже и дома помолити ся) позыскае 4 повнѣ водпусты, зъ котрыхъ очевидно хоть 3 треба за помершихъ жертвувати.

Въ Вѣдомостяхъ 1891 ст. 42 наведено ще 7 иншихъ молитовокъ, вже давнѣйше водпустомъ за каждый разъ наданыхъ, однакъ безъ мѣсячнаго повного водпусту; а зновъ на ст. 114 водпусты на науку катихизмову наданѣ. Но и новѣйшихъ водпустовъ много въ Вѣдомостяхъ оголошено, якъ именно, цитуючи рочникъ двома послѣдними цифрами, а сторону закрислюючи:

молитва о Соединеніе 96 (154);

молитва благословеній 97 (53);

взглядомъ мисій и за читане Евангелія 99 (127);

мѣсяць Май 01 (80);

мѣсяць Червень 02 (05), 06 (40), 09 (37);

списъ водпустовъ, зъ взгляду на нашъ обрядъ дозволеныхъ 04 (32);

при кнці Литургіи 04 (170), 05 (6);

3 молитовки 04 (185);

перше св. причастіе 06 (1);

много ново-наданыхъ водпустовъ 06 (135), 07 (39), 09 (37).

Изъ сихъ новѣйшихъ водпустовъ наводимъ тутъ ще слѣдующіи 3 молитовки зъ мѣсячнымъ повнымъ водпустомъ (но безъ дозволу жертвованя за помершихъ):

8. *Иисусе, лагддичий и покорный сердцемъ, здылай сердце мое такъ, якъ сердце твое.* Вѣдп. 300 д. за каждый разъ; и мѣсячный повный вѣдп. при слов., прич. и помоленю ся пѣс. инт. св. Отця (водвѣджене церкви не приписане).

9. *Святе Серце Иисусове, уповаю на тя.* Вѣдп. такъ якъ пѣдъ 8.

10. Вѣзване св. именъ *Иисуса, Маріи и Иосифа* разомъ. Вѣдп. 7 лѣтъ и 7 чотиредесятницъ за каждый разъ; и мѣсячный повный вѣдп.

при спов. и прич. (тутъ нѣ вѣдѣдено церкви нѣ помолене ся не приписане).

О вѣдпустахъ на часъ смерти зри Вѣдомости 1904 ст. 160 (и 170), де именно также наведеный новый и дуже важный вѣдпусть на той часъ. Тутъ додае ся ино, що умираючій, хотьбы и зъ кѣлькохъ розличныхъ причинъ мавъ доступити вѣдпусть такий, однакожь все лишь оденъ повный вѣдпусть достае; и вѣдпусть на часъ смерти наданъ не можъ за помершихъ жертвувати. Но прото не естъ безпожиточнымъ, если кто старае ся зъ розличныхъ титуловъ вѣдпусть той мати: бо тымъ способомъ умножують ся въ насъ тѣи успособленя, котры суть потрѣбны до по возможности дѣйстно-повного одержаня вѣдпуству сего.

Абы щоденнй вѣдпусть доступати, порадно и цѣлкомъ достаточно естъ, каждого дня рано интенцію таку зроби: *хочу все вѣдпусти, котры могу, для себе (або: для помершихъ) позискати*; и вже тогды черезъ цѣлый день, якъ лишь выповнюемъ тое, що до вѣдпуству приписано естъ, то и дотычныхъ вѣдпуствъ достае, хотьбысьмо не памятали и не гадали о нихъ.

Великими сокровищами суть и тогды вѣдпусть, если мы ихъ для себе позыскуемъ. Бо и що давъ бы чоловѣкъ и якъ дуже мы стараемъ ся всякими способами, чтобы увѣльнити ся вѣдъ якоисъ хоробы, вѣдъ грызоты тяжкой, вѣдъ бѣды и недостатку; а вѣдъ такихъ каръ дочасныхъ и ще тяжшихъ мукъ въ чистилищи мы выбавляемъ ся черезъ вѣдпусть. А если такий великий сокровища въ каждый часъ и такъ дуже легко одержувати можемъ, то чижъ не маемъ користати зъ того? (Впрочѣмъ хоть и вся кара за грѣхи нашй естъ вже вѣдпукутована або черезъ вѣдпусть намъ дарована, то прото ще не увѣльняемъ ся вѣдъ терпѣня на сѣмъ свѣтѣ, бо тѣи Г. Богъ зсылае не лишь на покуту за грѣхи нашй, але также чтобы насъ вѣдъ грѣховъ охоронити и дати намъ способность до заслуженя собѣ дуже великой ласки Божой вже въ сѣмъ житю и дуже великой надгороды въ небѣ).

Но ще важнѣйшою естъ помѣчь черезъ вѣдпусть, св. Душамъ въ чистилищи несена, и то не лише зѣ взгляду на нихъ, але и на насъ самыхъ; и хочемъ тутъ навести особнй, и такожъ великими вѣдпустами и привилеями надѣленный рѣдъ той помочи, то естъ: **Героичный актъ любви для св. Душъ въ чистилищи.**

Актъ сей, о скѣлько вѣдъ естъ надѣленный вѣдпустами и привилеями, состоитъ въ томъ, що кто не лишь все позысканй вѣдпусть, але и взагалѣ все свои задосытьчиненя въ житю и всю помѣчь, котру одержитъ по смерти, добровѣльно Г. Богу жертвуе въ користъ Душъ въ чистилищи. И добре естъ, абы потому щоденъ рано тую интенцію поновляти: *Хочу все вѣдпусти, котры могу, для св. Душъ въ чистилищи позискати, и все задосытьчиненя мои для нихъ жертвую.* При томъ не обовязуе ся жертвуючій подѣ грѣхомъ, такъ

що може (если бы хотѣвъ) каждого часу тую жертву на дальше вѣдликати.

Кто мае особну набожность до пресв. Матери Божой, такъ що особеннымъ способомъ себе и все свое въ руки и подѣ опѣку пресв. Дѣвы вѣддае, той може и жертву сего акту героичного въ руки Матери Божой вѣддати, чтобы Она вѣдпусть и задосытьчиненя нашй послѣ своей волѣ Душамъ въ чистилищи вмѣнювала. Но рѣчь сия не належитъ до сущности сего акту героичного, и зависить тое вѣдъ волѣ каждого жертвуючого.

Чтобы лучше зрозумѣти жертву сего акту героичного, треба собѣ пригадати, що кожде наше добре дѣло, въ ласцѣ Вожбы сповнене (якъ: молитва, набоженство, принятіе св. Тайнъ; праця, постъ и всякй умертвленя, терпѣня; и всякй дѣла милостынѣ духовной и тѣлесной), мае тройкй плѣдъ: заслугу, упрошене и задосытьчиненя. Заслугу емъ собѣ умножене ласки Божой и славы небесной; и тое нѣкому другому вѣдступити не можна. Дальше можемъ о всяке добро для себе и для другихъ, отже и для усопшихъ, не лишь впростѣ Г. Бога просити черезъ молитвы и св. Литургію; але и всякй добрый дѣла на тое упрошене жертвувати (пр. якънебудь молитвы, посты и милостынѣ). Вѣднцы вѣдъ грѣха первородного все нашй добрый дѣла мають бѣльшу або меншу трудность прилучену и суть прото задосытьчинителны; и если нѣякой въ томъ взглядѣ интенціи не маемъ, то задосытьчинене се вмѣняе ся намъ, о скѣлько потребуемъ, если же не потребуемъ, то иде оно до загалного сокровища Церкви св.; но можемъ задосытьчиненя тѣи вѣдступити другимъ въ ласцѣ Вожбы будучимъ, а при сѣмъ актѣ героичномъ жертвуемъ ихъ всехъ за помершихъ въ чистилищи, и тымъ способомъ черезъ все нашй добрый дѣла помагаемъ имъ.

Отже кожду Литургію св., о скѣлько вѣдправлене ви естъ нашимъ добрымъ дѣломъ и зъ певнымъ трудомъ получене, жертвуемъ за помершихъ; но skutokъ интенціи литургійной не естъ нашимъ добрымъ дѣломъ, и прото интенція тая позостае при сѣмъ актѣ героичномъ цѣлкомъ вѣльна. Подобно якъ и кожду молитву, о скѣлько она естъ нашимъ добрымъ дѣломъ и мае якійсь трудъ прилученый, жертвуемъ за помершихъ; но можемъ въ той молитвѣ Г. Бога за себе и за когобудъ живучого просити, бо що иншого естъ прошене а що иншого задосытьчинене наше.

Привилей и вѣдпусть, котрыми сей актъ героичный естъ надѣленный, суть слѣдующй:

1) Священникъ здѣлавшй актъ сей, мають особистый привилей престола на все дни и на завсѣгды. О престолахъ упривилеюваныхъ трактовано въ Вѣдомостяхъ 1891 ст. 43—6; тутъ же наводятъ ся слѣдующй головнй рѣчи взглядомъ сказаного особистого привилей престола: Если Священникъ той править св. Литургію при

якбмбудь престолъ зъ выключною интенцію за одного або больше або всѣхъ усопшихъ, то тогда заравомъ жертвуе ся Г. Богу за одного изъ тыхъ усопшихъ повный вѣдпустъ. Означене того одного въ разѣ, если Литургія править ся за больше або и за всѣхъ усопшихъ, можна позбавити Г. Богу; а если актъ героичный здѣланный въ руки пресв. Матери Божой, то выборъ позбавленный есть пресв. Дѣвѣ. И если править ся Служба за одного усопшого або и за больше означеныхъ, то порадно есть до интенціи додати: „если же вѣнъ, або: они неспособный, то за всѣхъ усопшихъ“. И треба брати ритуаль и ризы за усопшихъ въ тѣ дни, въ котрѣ ритуаль и ризы тѣи суть дозволенѣи (въ инші же дни може бути якійбуть ритуаль и ризы). — Дальше

2) инші Вѣрніи (а и Священники, если про слаббсть не править Службу) позыскуютъ при вѣдвѣдженю церкви и помоленю ся пбс. инт. св. Отця повный вѣдпустъ для помершихъ а) при кождомъ св. причастію; и б) кождого понедѣлка, если выслушаютъ Службу Б. въ интенціи помочи для усопшихъ (хотьбы Священникъ на якубуть иншу интенцію вѣдправлявъ), а кто слушно перешкодженый есть въ понедѣлокъ, позыскуе той вѣдпустъ вже черезъ выслухане Службы недѣльной. — Вѣдници

3) могутъ всѣ тѣи, котрѣ актъ той здѣлали, кождый, доси або вбудуче наданыи вѣдпустъ за усопшихъ жертвувати, хотьбы жертвоване тое для иншихъ Вѣрныхъ не було дозволене. А взглядомъ вѣдпустѣвъ на часъ смерти наданыхъ рѣшила св. Конгрегація вѣдпустѣвъ пѣдъ д. 23. Іан. 1901, що позбавляе ся до волѣ кождого, чи при героичномъ сѣмъ актѣ схоче вѣдпустъ въ часъ смерти собѣ позбавити, чи такъ якъ и всѣ прочіи вѣдпусты, за усопшихъ жертвувати.

Отже черезъ героичный актъ любви для помершихъ въ чистилици мы имѣ неустанно и якъ наибольше помагаемъ: не лишъ тогда, коли молимъ ся за нихъ и коли св. Литургія за нихъ вѣдправляе ся, але и черезъ всѣ нашѣ задосытьчиненя, отже всеми безъ вынѣтку добрыми дѣлами и цѣлого житя нашего и черезъ всѣ позысканыи вѣдпусты, котрыхъ неустанно дуже много и дуже легко доступати можемъ.

Але не лишъ для Душъ въ чистилици, но и для насъ самихъ есть актъ той якъ найкористнѣйшій и дуже велику вагу для добра и спасенія нашего мае. Щобы тое пбзнати, уважаймо напередъ, яке то добре дѣло есть въ томъ актѣ героичномъ. Бо Душѣ въ чистилици суть зъ одной стороны Богу дуже милы и до вѣчной любви Божой въ небѣ невѣдмѣнно назначены; и суть они святѣи и вже ничо найменшого злого въ собѣ не мають (если кто умирае въ ласцѣ Божой, але зъ такими простительными грѣхами, за котрѣ правдиво надъ всею не каевъ ся, то душа его въ першбй хвили по смерти силою ласки Божой въ собѣ, възбуджуе актъ досконалой любви

Божой, котрый вину вспомянутыхъ простительныхъ грѣхѣвъ зовсѣмъ змазуе, але кара за нихъ, цѣла до вѣдпокутованя позбавѣе. Но зъ другои стороны Душѣ въ чистилици по вымогу нескѣнченои святости и справедливости Божой дуже тяжко, больше нѣже люде на сѣмъ свѣтѣ терпятъ, звыкло и чувствительными муками огня чистительного, а завсѣгда и наибольше черезъ удержане вѣдъ видѣнія Бога и пресв. Матери Божой и Ангелѣвъ и Святыхъ въ небѣ; отже о Душахъ въ чистилици можна больше нѣже о людяхъ терпячихъ на земли сказати, що они голодуютъ и жаждутъ, суть въ чужинѣ, нагѣ, хорѣ и въ темници; а при томъ самѣ собѣ помочи не могутъ, бо часъ заслуги для нихъ вже минувъ.

Колижъ мы св. Душамъ въ чистилици черезъ сей актъ героичный неустанно помѣчь приносимъ, то есть въ томъ особливше и безперестанне дѣло любви ближнего и тымъ самымъ такожъ любви Божой, пбсла слѣвъ Господнихъ: *Пожеже сотвористе единому сихъ братіи моєи меншии, Милъ сотвористе* (Мат. 25, 40). И тымъ способомъ маемъ мы

а) далеко больше забезпечене спасенія нашего; и то не лишъ черезъ неустанне выповнюване такого великого дѣла любви, но также черезъ то, що позыскаемъ собѣ въ тыхъ св. Душахъ дуже добрыхъ пріятелѣвъ, котрѣ ще и въ чистилици, а тымъ больше тогда, коли вже прійдутъ до неба, за насъ Бога молати будутъ, бо они суть святѣи и цѣлкомъ добрѣи и прото зъ певностию намъ вѣдчнѣи будутъ, не такъ якъ на сѣмъ свѣтѣ люде часто бувають невѣдчнѣи. И

б) хоть бы мы самѣ, черезъ жертвоване всѣхъ задосытьчиненѣи и вѣдпустѣвъ для помершихъ, по смерти больше въ чистилици терпѣти мусѣли: то однакожъ одержимо, якъ за кожде добре дѣло, такъ и за тое велике дѣло любви большу славу вѣчну въ небѣ; а наименшій степень славы небесной есть незрѣвано вартнѣйшій, нѣже выбавлене вѣдъ наибольшои муки въ чистилици. Впрочемъ можемъ, сли хочемо, вѣдпустъ повный въ часъ смерти для себе задержати.

Видимо отже изъ сихъ двохъ дуже великихъ причинъ, що сей актъ героичный для помершихъ есть и для насъ самихъ якъ найкористнѣйшій и мае дуже велику вагу для добра и спасенія нашего; и взагалѣ мы будучи милосерными для Душъ въ чистилици, можемъ и милосердія Божого для себе надѣяти ся, пбсла слѣвъ Господнихъ: *Блаженни милостивии, яко тѣи помиловани будутъ* (Мат. 5, 7). А до того треба ще додати, що нашѣ задосытьчиненя и позысканыи вѣдпусты, если ихъ для себе задержуемъ, часто могутъ бути ударемненѣи: бо за грѣхи, за котрѣ правдиво надъ всею не каемъ ся, не можемъ вѣдпущеня кары доступити; а може бути, що за грѣхи, за котрѣ правдиво каемъ ся, вже вся кара есть вѣдпокутована або черезъ вѣдпусты намъ дарована.

Вкѣнці зъ того самого, що актъ сей героичный есть вѣдъ Церкви св. великими привилеями и вѣдпустами надѣлений, есть рѣчею певною, що дѣло се есть добре и Богу угодне.

Вѣдъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 17. марта 1909.

Ч. 17.

Ч. 1507. — Котрї хорї могутъ частѣйше причащати ся, хоть не могутъ бути натщо.

Вже въ Вѣдомостяхъ 1907 ст. 41 пѣдъ 13 вспѣмнено, що декретомъ св. Конгрегаціи Соб. Трид. зъ 20. грудня 1905, вѣдъ св. Отця потвердженымъ, препоручае ся усилюкъ всѣмъ вѣрнымъ якогубудь стану часте а и щоденне св. Причастіе; нѣкому, кто лише въ станѣ ласки находить ся и зъ належнымъ намѣренемъ приступае, не мае оно боронити ся; а належите намѣрене состоитъ въ тѣмъ, щобы приступати не зъ самой ино привычки або для славы або взглядовъ людскихъ, але для припобаня ся Г. Богу, для любви Божой и на укрѣплене ся тымъ небеснымъ лѣкомъ противъ своихъ слабостей и блудѣвъ. Тамже въ Вѣдомостяхъ наведено такожь, що для тыхъ, котрї шо день причащаютъ ся (отже и для Священникѣвъ, котрї щодень св. Литургію правять), хотѣбы и разъ або и другій въ тыжни тое опустили, дано той великій вѣдпустовый привилей, що они могутъ всѣ вѣдпусты, до котрыхъ сповѣдъ есть приписана, и безъ сповѣди позыскувати (очевидно если суть въ ласцѣ Божій, бо иначе мусѣли бы вже и до самого св. Причастія сповѣдати ся).

Но кромѣ того улєкшивъ св. Отець въ певной мѣрѣ и пѣдъ певными условіями частѣйше Причастіе и для такихъ хорыхъ, котрї хоть не суть небезпечно хорыми, а однакожь довго хоруютъ и не могутъ натщо бути; якъ о тѣмъ було вже коротко сказано въ Вѣдомостяхъ 1907 ч. 34 (ст. 51). Тутъ же точнѣйше скаже ся взагалѣ, котрї хорї и пѣдъ якими условіями могутъ причащати ся, хоть не могутъ бути натщо.

Треба розрѣзнити три роды межї тыми хорыми, котрї не могутъ натщо причащати ся: I. небезпечно хорї; II. тї, котрыхъ хороба не есть зъ небезпеченствомъ житя злучена, однакожь они довгою хоробою низложенї суть або хорї лежать; и вкѣнці III. тї, котрї про якийсь бракъ въ здоровю не могутъ натщо бути, але не лежать хорї.

I. Доки хороба есть небезпечною (а не ходитъ ту о небезпеченство певне, але выстарчае обава небезпеченства), доти може хорый, хоть не мѣгбы бути натщо, що тыжня або и частѣйше, або, еслибы того желавъ, и щодень причащати ся, стосовно до высше наведеного декрету о частѣмъ и щоденнѣмъ св. причастію. И такій небезпечно хорый може передъ св. причастіемъ и въ лѣкахъ и въ вѣдъ все тое уживати, що хороба его вымагае.

II. Другій рѣдъ хорыхъ, для котрыхъ св. Отець въ певной мѣрѣ и пѣдъ певными условіями загальнымъ рѣшенемъ зъ 7. грудня 1906 дозволене удѣливъ, суть тї, котрыхъ хороба вправдѣ не есть зъ небезпеченствомъ житя злучена, однакожь они довгою хоробою низложенї суть або хорї лежать (а также и тогда, если хороба не позволяе имъ лежати и мусѣли бы пр. сидѣти, а такожь тогда, если бы на кѣлька годинъ дня могли вставати). Такимъ отже хорымъ, если в же черезъ мѣсяць хоруютъ безъ певной надѣѣ скорого (пр. до тыжня) выздоровленя, и если желаютъ причащати ся а не могутъ натщо бути: дозволено, за радою Сповѣдника (котрый однакожь обовязанный стосовати ся до высше наведеного декрету зъ 20. грудня 1905 и не вѣльно ему иныхъ ще вымогѣвъ ставити) причащати ся, хотѣбы и передъ св. причастіемъ щось пlynного спожити — и то:

а) Тымъ, котрї суть въ закладахъ, де найсв. Тайны переховуютъ ся, або въ домахъ, въ котрыхъ есть приватна богослужебна каплиця, разъ або два разы въ тыжни; а

б) прочимъ всѣмъ разъ або два разы въ мѣсяци. — Пѣдъ пlynномъ разумѣе ся не лише самъ чистый пlynъ, але такожь пlynъ, до котрого инша непlynна рѣчь домѣшана есть, пр. росѣлъ або зупа зъ крупами и т. п., абы лишь не стративъ ся характеръ пlynной стравы. И не можна такого пlynу або пlynной стравы кѣлькубудь позживати (бо въ декретѣ мовить ся: *aliquid per modum potus*), але лишь звыклу мѣру пр. тарѣль росолу, шклянку кавы и т. д.; а надъ звыклу мѣру лише тогда, еслибы станъ хорого вымагавъ, щобы вѣнъ мѣгъ зъ набожностію и безъ шкоды своего здоровья причащати ся.

Разумѣе ся, що въ разѣ, если такї хорї могутъ натщо причащати ся, то и до нихъ стосуетъ ся декретъ о частѣмъ и щоденнѣмъ причастію; а ограничае ся св. причастіе на одень або два разы въ тыжни або въ мѣсяци лише взглядомъ не натщого св. причастія.

III. Вкѣнці що до третьего рода хорыхъ, котрї про якийсь бракъ въ здоровю не могутъ до звыклого часу св. причастія натщо бути, однакожь не суть хоробою низложенї и не лежать хорї: може дасть ся имъ зарадити тымъ способомъ, щобы они дуже рано натщо причащали ся; если же нѣ, то взглядомъ нихъ треба о дозволене, щобы могли не натщо причащати ся, удавати ся черезъ Ординаріятъ до св. Апост. Престола, долучуючи свѣдоцтво такъ лѣкаря якъ и сповѣдника. И если имъ буде дозволено, а они зъ дому выходятъ, то могутъ рано дома щось пlynного спожити и до церкви до св. причастія приходити.

Въ разѣ, еслибы коли зайшовъ сумнѣвъ, чи хорый до друго-го, чи до третьего рода хорыхъ належитъ, то можна въ користь хоро-

го рѣшити и дозволене пѣдъ II. наведено для него застосувати, пѣдъ засады: favores sunt ampliandi.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня. 22. лютого 1909.

Ч. 18.

Ч. 2213. — Въ справѣ нового мира св.

Пригадуе ся Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ, що суть обовязані заразъ по посвяченю нового св. мира о товѣжъ просити, и о надосѣвшѣмъ мирѣ заразъ кондеканальный Клиру повѣдомити. А всѣ Душпастирѣ суть обовязані, миро св. для своихъ парохій безпрочно обновити або на вызначенѣмъ необавѣмъ по Великодни соборчику, або, если такой соборчикъ не назначае ся, каждый особно такъ, що пѣдъ припису Синода (ст. 93) мають въ протягу мѣсяця вѣдъ посвяченя нове миро св. у себе мати и строгій обовязокъ чуваня надъ тымъ, естъ наложеный на самыхъ Всч. Деканѣвъ. Уживане давного мира св. по посвяченю нового (т. е. по вѣдповѣднѣмъ терминѣ одержаня тогожъ) естъ пѣдъ грѣхомъ смертнымъ казанае и уживане тов може лишъ св. Апост. Престолъ дозволити.

Понеже пересылае св. мира почтою або желѣзницею не естъ дозволене, прото мають ОО. Деканы нове миро св. самі особисто або черезъ иншого Священника своего деканата побирати. И ОО. Парохи мають правильно побирати миро св. самі або черезъ Сотрудника; а еслибы кто зъ ОО. Парохѣвъ про перешкоду мусѣвъ посылати свѣцкогю пѣсланца, то має бути пѣсланецъ безпечный, и посылка має опечатаню посылати ся и звергати ся.

Не лишъ Всч. Настоятелѣ деканатѣвъ, но и ОО. Парохи Львѣвского деканата мають побирати миро св. непосредно въ канцеляріи парохіальнѣй у св. Георгія въ Львѣвъ и то въ дни седмичный (не недѣльный або святочный), въ годинахъ 10—12 рано або 4—7 сполудня; однакожъ такъ Деканы якъ Парохи Львѣвского дек., хотѣбы и особисто побирали миро св., всегда зъ сопроводженемъ письма урядового, котре мають вѣддати въ тѣйже канцеляріи парохіальнѣй.

Мирница деканальна має бути мѣчна, зъ добрымъ закручующимъ ся затканемъ, и зъ давнѣйшого мира, котре всьо має бути спаленымъ, зовсѣмъ очищена. То само розумѣе ся такожъ о мирницахъ парохіальныхъ.

Вкѣнци примѣчае ся, що миро св. для деканатѣвъ выдае ся звѣдси въ означенѣй илькости одной або пѣвтора або двохъ мѣрокъ (1 мѣрка = $\frac{1}{8}$ лѣтры), пѣдъ меншого або бѣльшого числа церквей въ деканатѣ. И Всч. Настоятелѣ деканатѣвъ най мають якусь вѣдповѣдну мѣру

для поодинокихъ церквей, хотѣбы различну для матерныхъ и дочерныхъ церквей.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. марта 1909.

Ч. 19.

Ч. 894. — Въ справѣ допосени о дни введеня и увѣльченя душпастирѣвъ.

По мысли рѣшеня Выс. ц. к. Намѣстництва зъ дня 23. сѣчня 1909 ч. 1352 XI. В., поручаеь Всч. Урядамъ деканальнымъ, щобы въ цѣли упрошеня обчислень взаимныхъ претенсій Духовенства и фонда религійного титуломъ надилаты и недоплаты дотации, увѣльчили и вводили на посады душпастирѣвъ все на дни 1. даного мѣсяця и о тѣй змѣнѣ якъ до теперъ повѣдомляли ц. к. Староство и Митрополитальну Консисторию.

Вѣдъ Митрополитальной Консистории.

Львѣвъ, дня 25. лютого 1909.

Ч. 20.

Ч. 1987. — Въ справѣ поданъ при нарушеню сервитуговыхъ правъ.

Случае ся часто, що въ справѣ нарушеня права побору дерева опалового або иншихъ правъ сервитуговыхъ Всч. Уряды парохіальнѣй вѣдносятъ ся або впростъ або посредствомъ Митроп. Консистории до ц. к. Прокуратории Скарбу. Се не естъ властива дорога, но належить завсѣгды въ справахъ, де право побору дерева опалового або вѣльногю млыва и т. п. зѣстало урегульоване рѣшенемъ комисіи сервитуговой, а стороны зобовязані не стосують ся до того рѣшеня, вѣдносити ся до ц. к. Староства, котре пѣдъ §. 116 розп. мініст. справъ внутрѣшнихъ зъ дня 31. жовтня 1857 ч. 218 Д. зак. держ. естъ покликане до зарядженя примусового выдана належачого ся дерева и т. п. пѣдъ основы дотычного рѣшеня.

Дотычну же жалобу и желане о примусове стягнене належного пѣдъ рѣшеня сервитугового дерева и т. п. мають вносити до ц. к. Староства самі ОО. парохи, безъ всякой интервенци ц. к. Прокуратории Скарбу, котра до заступства приходника передъ властями администраційными не естъ покликана.

Вѣдъ Митрополитальной Консистории.

Львѣвъ, дня 10 марта 1909.

Ч. 21.

Ч. 1681. — Въ справѣ поправной форми прошенъ о пятидѣлѣй додатка до конгресу.

До Митроп. Консистеріи впливає много прошенъ о пѣдвыжку конгресу не владженихъ пѣсля вымогѣвъ закона зъ дня 24. лютого 1907 В. З. Д. ч. 56 и розп. мін. зъ дня 6. марта 1907. Понеже се спричинює не лише страту часу для консистерской канцелярии, але такожъ страты матеріяльній для самыхъ петентѣвъ черезъ проволоку, протѣ пригадуєть поновно, що прошеня тѣ мають бути владжені въ слѣдуючій спѣсѣбъ:

1. прошене до Ординаріату о виролене пѣдвыжки конгресу;
2. таке саме прошене до ц. к. Намѣстництва;
3. двѣ службові табелѣ;
4. справджену фасію, але лишь тодѣ, коли еще не була предложена ц. к. Намѣстництву.

Табелѣ мусять бути кождымъ разомъ выготовлені въ двохъ примѣрникахъ. Не можна долучувати табелѣ старои зъ попередного прошеня.

Прошеня належить вносити все посередствомъ Уряду деканального.

Прошеня не владжені пѣсля тыхъ приписѣвъ будутъ звернені.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 25. лютого 1909.

Ч. 22.

Ч. 1806. — Въ справѣ охорони емиграціи нашего народа.

Товариство св. Рафаила предложило тутъ пѣдъ днемъ 25. лютого 1909 зъ просьбою о оголошене слѣдуючу

ВѢДОЗВУ:

„Товариству св. Рафаила для охорони руских емигрантѣвъ у Львові доносять, що рух емиграційный серед нашего народа чим раз збѣльшаєть. Тисячі переѣздяючихъ черезъ Брему не мають ніякихъ інформацій і лишені суть на визискъ пѣвокъ емиграційныхъ. — На питанє, чому не звертались передъ подорожію до нашего товариства, відповідають, що ніхто їмъ про таке товариство не згадував. — Виділ Товариства св. Рафаила розіславъ бувъ до всіхъ Всч. Урядівъ парохіяльныхъ статуті і ріжні відозви і поясненя для емигруючихъ зъ прошенем, щоби Всч. ОО. Парохи не лишень вступали в члени товариства, але такожъ почували тих, що наміряють емигрувати, щоби за порадою і вказівками удавались до нашего товариства і тимъ самимъ причини-

лись до поборюваня тихъ нечисленихъ шкід і нещастѣ, які потягає за собою незорганізована емиграція.

Відкликуючись протѣ еще разъ до Всечесного Духовенства, просимо, щоби попирало насъ в ратованю від крайної нужди і загибели тисячѣвъ нашего народу, попираючи наші змаганя черезъ ширене нашихъ відозвѣвъ, поучень, брошурокъ а головно тим, щоби кождого емигруючого спонукати засягнути в нашѣмъ товариствѣ поради і опіки. — Нехай ні одинъ Русин не рѣшаєть на емиграцію, заки не засягне поради в Товариствѣ св. Рафаила.

Повідомляємо заравомъ, що Високопреосвященний Митрополитичий Ординаріатъ назначивъ о. Олександра Базюка душпастиремъ для нашихъ емигрантѣвъ в Бремѣ. — О. Базюк розпочавъ вже дуже хосенну діяльність. — В тихъ дняхъ повідомивъ вінъ насъ, що установивъ слѣдуючий порядокъ богослужень в рускій церквѣ в Бремѣ, Philosophenweg, ч. 24:

1. кождого дня о год. 8. рано Служба Божа;
2. в днѣ відїзду кораблѣвъ с. в. в понедѣлок, середу, пѣтницю рано о год. 9. Акафістъ або молебен, проповідь і благословлене Найсв. Тайнами;
3. що недѣлі проповідь о год. 1/2 9. а Служба Божа о год. 9.;
4. св. Сповідь може кождий відбувати передъ і по Службі Божій кождого дня.

Від Товариства св. Рафаила для охорони руских емигрантѣвъ у Львові. — *О. Йосифъ Жукъ*, заст. голова“.

Прихилиючись в повнѣ до сего прошеня, Митр. Ординаріатъ і зъ своєї сторони поручає Всч. Духовенству заняти ся щиро справами згаданого Товариства, щобы нашъ нещасный, бо безграмотный а емигруючій народъ не падавъ жертвою несовѣстныхъ агентѣвъ і спекулянтѣвъ головно тому, що всякі змаганя сего Товариства не знаходять зъ сторони нашего Духовенства належного пертя.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 9. марта 1909.

Ч. 23.

Ч. 1833. — Въ справѣ выдаваня документѣвъ потрібныхъ удаючамъ ся на зарѣбки за границю до узисканя права обезпеченя вѣдъ нещасныхъ випадкѣвъ.

Дѣйшло до вѣдомости Митр. Ординаріата, що многі Русины гр.-кат. обряда, удаючи ся на зарѣбки до Прусь, позбавлені зѣстали добродѣйства побираня рентъ на случай нещасныхъ випадкѣвъ, які въ копальняхъ угля на жалъ дуже часто трафляють ся лишень тому, бо не могли помимѣ прошеня въ своимъ часѣ отримати вѣдъ дотычныхъ Урядѣвъ парохіяльныхъ потрібныхъ документѣвъ для переведеня правныхъ формальностей въ цѣли узисканя права до забезпе-

чення вѣдъ нещасныхъ випадкѣвъ. Такій случаѣ могли случити ся хиба черезъ непорозумлене, бо Митроп. Ординаріятъ ажъ надто переувѣдчений, що Всч. Духовенство охочо и готово зъ пожертвованемъ причиняе ся и сповняе все тоє, що до полѣпшеня матеріального положеня вѣрныхъ собѣ повѣреныхъ послужити може. Вѣ тѣй мысли припоручає ся Всч. Духовенству, щоби удаючимъ ся на зарѣбки вѣрнымъ удѣляли метрикальній дати для узисканя права обезпеченя вѣдъ нещасныхъ випадкѣвъ на формулярахъ, якій уживають ся у насъ при реклямаціяхъ вѣйсковыхъ и щоби на случаѣ вѣднесеня ся сторони полагаджували такій прошеня безпрочно.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.
Львѣвъ, дня 6. марта 1909.

Ч. 24.

Ч. 02049. — Въ справѣ продукованя церковного свѣтла.

Сотки тысячъ тяжко запрацьованого гроша иде за границу на закупку церковного свѣтла. Тѣ грошѣ повинни лишити ся въ краю, а въ самѣй фабрицѣ свѣчокъ знайшло бы заняте много нашихъ робѣтниківъ, якій мусятъ, шукаючи куска хлѣба, скитати ся по чужихъ краяхъ, наражені на тысячний небезпеки. Тымъ то вельми похвальною и достойною подпоможеня єсть гадка поднесена Хвальными Товариствами Народною Торговлею и Просвѣтою заснувати власну фабрику свѣчокъ. Деякі фонды на ту цѣль зѣбрала вже Народна Торговля, а Товариство „Просвѣта“ удержує стипендиста, якій вѣддає ся фаховымъ студіямъ въ заграничныхъ фабрикахъ. Отець деканъ Александръ Саноцкій жертвувавъ на стипендійный фондъ 600 коронъ. Та тѣ фонды за малі на то, щоби виобразувати вѣдповѣдну скѣлькѣсть фаховыхъ людей, якій зумѣли бы розвести фабрику якъ слѣдъ, поставити єи на рѣвнѣ зъ заграничними та вытворювати вырѣбы, якій що до якости не уступали бы заграничнымъ, а дешевостію перевысшали ихъ. Въ тѣмъ дѣлѣ може прійти зъ великою помочію Всч. Духовенство, наколи за примѣромъ О. Саноцкого, схоче хотьбы найдрѣбнѣйшими жертвами причинити ся до збѣльшеня стипендійного фонду, зъ якого тожна бы виобразувати людей, що здобули бы для нашего народа отсю переважну галузь промыслу.

Митрополитальный Ординаріятъ припоручає якъ найгорячѣйше отсе вельми хосенне дѣло Всч. Духовенству Архіепархіи. Вѣсѣ датки належитъ присылати до Выдѣлу Товариства „Просвѣта“ у Львѣвъ, Рынокъ ч. 10. зъ выразною дописею, „на фондъ стипендійный для виобразованя силъ потрѣбныхъ до основаня фабрики свѣчокъ“.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.
Львѣвъ, дня 24. марта 1909.

Ч. 25.

Ч. 2241. — Въ справѣ Товариства для розвою руской штуки.

Надзыраюча Рада Товариства для розвою руской штуки просить о помѣщене слѣдующой заявы:

„Від якогось часу зголошують ся до Всч. парохіяльных Урядів и церковнихъ комитетів рѣжні особи, що представляють себе, будьто членами, будьто відпоручниками „Товариства для розвою руской штуки у Львові“ та умовляють ся о виконане робѣт в церквѣ, якій опісля показують ся зовсімъ партацкіями и наражують нашѣ церкви на страсти. Управа Товариства осьміляє ся просити ВЧ. Духовенство, щоби зволіло в такихъ случаяхъ письменно або устно запитати Управу Товариства, чи дотична особа є дійсно членомъ Тов-а для розвою руской штуки та чи дістала Товариствомъ відпорученє до сеѣ роботи и чи Тов-о пріймає на себе одвічальніє за виконане роботи“.

При сѣй нагодѣ припоручує Митрополитальный Ординаріятъ ВЧ. Духовенству „Товариство для розвою руской штуки“, такъ якъ работы выкнченей его членами та пѣдъ его доглядомъ вызначають ся совѣстными выконанемъ и дешевостію.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.
Львѣвъ, дня 20. марта 1909.

Ч. 26.

Ч. 2343. — Въ справѣ Товариства св. Петра.

Выдѣлъ Товариства запомоги церквей имени св. Ап. Петра предложивъ сюды зъ просьбою о оголошене слѣдующе

Справозданє

О станѣ Товариства св. Ап. Петра за часъ вѣдъ 1/ЖП до 31/ЖП 1908
и зъ Загальныхъ Зборѣвъ Тов-а вѣдбувшихъ ся дня 8. н. с. марта 1909.

А) Членскій вкладки зложили въ коронахъ:

Бережанскій дек. Церкви: Жукѣвъ, Гиновичѣ по 5 кор.; Члены: Мих. и Настя Недѣльскій, М. Чекалевичъ, Катар: Дмитро и Ник. Степанѣвъ, Н. Пѣдлужна зъ Лѣсникъ; Зиновія Кушнѣръ, А. Пилипѣвъ, Евз. Мандсѣй, Ан. Ярема Тимка и Андруха, Ан. Нашпала, М. Федѣвъ, А. Лужна, М. Семкѣвъ, Н. Прійдунъ, М. Томчакъ, Н. Добрянскій, А. Прійдунъ, К. Логашъ, Р. Бѣликъ, А. Яцишинъ, М. Мартиновичъ по 1. К; разомъ 35 кор.

Бобрѣцкій дек. Церкви: Гринѣвъ, Пѣдгородище, Коцурѣвъ, Глѣбовичѣ вел., Седлиса, Ганачѣвка, Ольховица, Волощина, Лопушна, Доманѣвъ и гром. Пѣдмонастырокъ по 5 кор.; Члены: Ив. Яцишинъ, о. Як. Сѣнгалевичъ по 2 К. оо. М. Гвоздецкій, Ев. Барткѣвъ, Ю. Ярымовичъ, Вл. Евф. Барткѣвъ, Кл. Ярымовичъ, М. Савкѣвъ, брац. церк. въ Глѣбовичахъ по 1 К; разомъ 66 Кор.

Бѣлѣховскій дек. Церкви: Росточки, Кальна, Тисѣвъ, Поляница, Слобода, Церковна, Витвица по 10 кор., Чолганы 15 К., Гозѣвъ и о. Т. Ярема по 5 К; оо.

Грабовенский, Ю. Бабый, Ив. Бирчакъ, Н. Дерлица, Ю. Терлецкій. Вп. Грабовенска по 2 К; разомъ 107 Кор.

Бурштунский дек. Церкви: Букачовицъ, Бурштунъ, Демянѡвъ, Журѡвъ, Подмихайловцъ, Козары, Журавецко, Колоколинъ, Коростовичъ, Стасева воля, Куропатники, Озеряны, Мартинѡвъ стар. и нов., Тенѣтники, Настащинъ, Свистѣльники, Сернки горѣш. дол. и серед., Чагрѡвъ, Чернѣвъ, Юнашкѡвъ, Обельница, Куничѣ по 5 кор., оо. М. Диковскій, Т. Телѣховскій, Евз. Мединскій, Т. Войтовичъ, П. Петрицкій, Ю. Марицкій, Г. Боднаръ, Гр. Комарянскій, Ю. Гаврисевичъ, Игн Гарасевичъ, Н. Прокоповичъ по 1 К; Ю. Дыбакъ 3 К; К. Воеводка 2 кор; А. Войтошиньска, А Андрушишинъ, П. Любинецъ, В. Гнида, Ил. и Магд. Баранъ, М. Максимовичъ по 1 К.; брац. жѣн. въ Черневѣ 5 К.; разомъ 173 К.

Бускій дек. Церкви: Боложинѡвъ, Бускъ церк. св. Ник. и св. Параск., Грабова Яблонѡвка, Козловъ, Красне, Побужаны по 5 К; оо. Брояковскій, Гр. Словицкій, В. Терлецкій, В. Левицкій, Ил. Андрушишинъ, Т. Бѣлевичъ по 1 К; Цимборѣ Пар., Дыдякъ, П. Ивашкѡвъ, П. Яновичъ, М. Новосадъ, К. Максимѡвъ, С., всѣ зъ Купча по 1 К.; разомъ 52 Кор.

Вишицкий дек. Церкви: Городославичѣ, Жиравка, Толщѣвъ, Селиска, Пдтемне, Черепинъ, Давидѡвъ, Шоломыя, Старѣ село по 5 К; Чернушовичѣ, Журавники по 2 К; брац. Городиславичѣ 5 К; оо. в. Дяковъ, Ф. Пелехъ, А. Ульванскій, Ив. Ярымовичъ по 1 К; о. К. Роздольскій 2 К; Ив. Кередъ, Ив. Петрѡвъ, Т. Телемей по 1 К.; разомъ 63 Кор.

Грималѡвскій дек. Церкви: Сороки, Красне, Саджавки по 5 К.; о. А. Лебедовичъ 2 Кор.; разомъ 17 Кор.

Жидачѣвскій дек. Церкви: Тейсарѡвъ, брац. стар. жѣн. паруб., Кавчій Куть брац. стар. и жѣн. по 5 К., Ив. Головкиевичъ 2 К. Д. Василькѡвъ 1 К., разомъ 38 К.

Журавенскій дек. Церкви: Баличѣ подор. Ланы Сокол., Голашѡвъ, Ляховичѣ зар. и подор., Изидорѡвка, Мельничъ, Новошинъ, Чертѣжъ, Любша по 5 К., оо. Чепѣль, Р. Березовскій, А. Грыневецкій; Члены: К. Петришинъ, Настя и Анна Козакъ, Т. Маланѣй, А. Демкѡвъ, Т. Петришинъ, С. Магоганъ, М. Слюсарчукъ, Ив. Беднарѣвскій, М. Высочанъ, А. Трѣшъ, Ю. Ріпьякъ, Р. Маринецъ, Ю. Высочанъ, П. Мельникъ, Нас. и Ан. Кулакъ, И. Ленчикъ, Т. Пришлякъ, С. Благуны, С. Жовнѣръ, И. Думанъ, П. Бебей, И. Гудзоватый, Д. Мартиновичъ, А. Выспанскій, С. Бойчукъ, С. Пакежъ по 1 К.; разомъ 82 К.

Зборѡвскій дек. Церкви: Плѣсняны 5 К., К. Мартинокъ, Д. Боднаръ по 2 К; М. Гуменокъ, Т. Кемска, Н. Швець, Бабякъ Нас. Михайла, Катарина Василя и Варвара, И. Андрушишинъ, В. Древницка, А. Троянъ, Ев. Прыгода, М. Мудрынска, В. Литвиньска, Ревна Марія, Луки Марія Омеляна, П. Лучка, С. Печарска, Т. Боярска, М. Нетребска, К. Древницка, Козовичъ, Федь и Мар. Пилипишинъ Вас. и Анна, А. Стедина, Хмизъ Нас. и Анна, Нетребскій Кир. и Наст. А. Скидиньска, А. Залучка, Банадига Доська и Тек., К. Прещовникъ, А. Гуменна, Т. Перейма, В. Букало, К. Кватюра, Ф. Денисъ, М. Костикъ, В. Морозъ, М. Махновска, А. Кондратовичъ, А. Данилишинъ, М. Радъ, Н. Фугорска, Дударъ Ан. и Нас., Кватюра Мар. и Кат., Д. Хмизъ по 1 К. разомъ 59 К.

Залозецкій дек.: Батьковъ, Лукавецъ, Гнѣдава, Вербѡвчикъ, Стиборѡвка, Орѣховчикъ, Залѡзцѣ нов. и ст. Денѡвъ, Загрѣ, Звыжень, Кутыще, Маркопѡль, Ратище, Чистопады, Серетецъ по 5 К., оо. А. Витвицкій, К. Дурбакъ, Р. Ляндеръ, А. Гутковскій, Г. Городницкій, Ю. Мильницкій, Мел. Скоморовскій, М. Гайдукевичъ Г. Косаръ, Г. Павлюкъ, К. Домбчевскій, Вп. Ел. Павлюкъ М. Коссаръ по 1 К., разомъ 93 К.

Золѡчѣвскій дек., Церковь въ Струтинѣ 10 К; о. А. Яновичъ 2 К. разомъ 12 К.

Каменецкій дек. Рихва Ив. и Ан., А. Лукашевска по 1 К. разомъ 3 К.

Козловскій дек.: Церковь въ Денисовѣ 10 К., о. А. Копертинскій 5 К., М. Лепартовичъ, Ев. Берегульска, Самиця Ив. Ивана и Евд. по 2 К., П. Хома, М. Горлата; Всп. Копертинска Ем., Сав. и Мар. Ю. Лисъ, Вп. Бородѣвичъ Ем. и Ив. Макоганъ Вас. и Анна, Н. Шегединъ, Ев. Берегульска, Д. Сурдага, Н. Зимна, Н. Василякъ, М. Кобыльничъ, Ив. Бербець, П. Стесловичъ, Н. Фялка, А. Шебиюкъ, А. Дапата, Варениця Фед. и Текля Кулѣнякъ по 1 К. разомъ 43 К.

Лѡвѡвскій дек.: О. д-ръ Юсифъ Жукъ. Д-ръ Яремко, Ил. Панѣковскій, В. Лыцинякъ, А. Куинцкій, о. Др. Волянскій по 2 К.; о. А. Малицкій 1 К. разомъ 13 К.

Любѣнецкій дек. Церкви: Любѣницѣ, Стинява выжн. и ниж., Синевѡдко по 5 К., оо. А. Каленюкъ, М. Горчинскій, И. Шууровскій, Б. Сабать по 1 К., разомъ 24 К.

Нараѣвскій дек. Члены: В. Нагѡрний, Т. Кузѣвъ, Цуперь Т., А. Коменьска, К. Заяць, К. Умирищъ, К. Коваль, К. Нагѡрна, М. Боршь, Зваричъ, Ив. и Як. Ф. Верешинъ, Г. Стысловскій, Н. Кориньовскій, Н. Кичула, А. Гриникъ, Иванѣкѡвъ Ив. и Кат., Жопный Григ. и Наст. по 1 К. равомъ 20 К.

Озѣрянскій дек.: Церковь въ Озѣрной 5 К., Н. Деминдикъ, М. Буль, А. Берестецкій, М. Стець по 1 К; о. А. Танчаковскій, Т. Кудрикъ по 2 кор., разомъ 13 К.

Олѣѣвскій дек. Церковь въ Лопушанахъ 5 К. разомъ 5 К.

Перегинскій дек. Церкви: Майданъ 3 К. Прислопъ, Слывки, Ясень мат. и дочер., Перегиньско мат. и дочер. по 5 К; оо. В. Левицкій, Юс. Коменда, Ем. Бѣлецкій, Ив. Лукьянъ, Ф. Максимецъ, по 1 К; Т. Небыловець 2 К. разомъ 40 К.

Радекѡвскій дек.: Церковь въ Радекѡвѣ 10 К., о. Ис. Давидовичъ 2 К., разомъ 12 К.

Рогатинскій дек.: Гнатѡвъ Агрип. 1 К.

Рожнѣтѡвскій дек.: Церкви: Рожнѣтѡвъ 10 К.; Лопянка, Грабѡвъ, Спасъ мат. и доч., Струтинъ выж. и ниж. по 5 К., Берлогы 1 К., оо. Ю. Нижанковскій, Юс. Макаревичъ, Ив. Пачовскій, Всп. Ив. Гумецкій, по 2 К., оо. И. Маркевичъ, Т. Муроричъ, Твардѣвичъ, П. Дуденскій, К. Гумецкій, Юс. Гоцкій, В. Сойка — по 1 К. разомъ 56 К.

Скалатскій дек. Церкви: Камянки, Заднышѡвка, Маслово, Хмелиска, Молчанѡвка (Церковь и громада) по 5 К. оо. И. Бачинскій, П. Курбасть, Вп. А. Гуглевичъ, по 1 К., Барановскій М., Яременко Андр. и Теод., Т. Давидчукъ, П. Петрѡвъ И. Саликъ, Г. Олѣйникъ, К. Козакъ, О. Кальчицкій, Базюкъ Степ., Вас. и Мик. Яремѣшинъ, Ник. и Мар. П. Бускій, Купецкій Вас. и Мих., Т. Фашевска, К. Кобрикъ, А. Врублевскій, И. Туркотъ, Ю. Окаринскій, П. Гаврилюкъ, А. Мельничукъ, Будникъ Ол. и Сем., Г. Туркотъ, Ю. Пальчукъ, А. Сиротиньска, А. Довганъ, М. Колѣсникъ, Т. Зодорожна, Ев. Давидчукъ, Ю. Довгошня, Зубикъ Кс. и Тек., М. Гладишь, М. Сельска, Н. Бугерчукъ, Маркѡвъ Мар., Ан. и Кат., Мар. и Юст. Васишинъ, Т. Зубикъ, П. Кузь, Ев. Гайдамаха, Н. Грыбова, Ф. Рѣзничокъ, О. Репула, Ф. Заходна, П. Сельскій, П. Паламаръ, П. Довгошня, Зубикъ Анна, Варвара, И. Бендера, В. Дударъ, А. Масло, В. Поцѣлуйко, М. Гаврилюкъ, И. Леськѡвъ, Кравчукъ Мих. и Порфирій, Д. Тхорикъ, Ю. Масло, М. Кѣндифора, Я. Яронъ, Хлыстунъ Кость, Лук. и Ив. С. Бѣликъ, Ил. Стебельскій, М. Бохенокъ, М. Сулима, А. Купецка, Потеряйко Мар. и Розалія, Хлыстунъ Ев. М. Касянь, К. Дяковъ, М. Гуцулякъ, С. Дяковъ, М. Бѣликъ, С. Хлыстунъ, Гевчукъ Лук. и Анна, Е. Ковалевска, Т. Высочаньска, Я. Косикъ, Ю. Лукѡвъ, А. Васишинъ, Кучмакъ Анна, Варвара стара и молода, В. Мыгаль, П. Примовичъ, М. Байко, М. Войтохѡвска, П. Партицкій, К. Мазепа, А. Мелешукъ, М. Малишевска, Н. Гукъ, Е. Данилюкъ, К. Гуменюкъ Им. Онишкѡвъ, М. Полякъ, М. Красуля, Закалюкъ Ив. и Онуфр., Н. Пришлякъ Г. Стефанчукъ, Ю. Мохнацкій, М. Пасѣчникъ, М. Магерка, О. Левко, Ю. Закалюкъ,

С. Шигера, П. Закалюк, А. Паперова, М. Кравчук, Ев. Сѣкора, И. Шевчук, А. Мельник, А. Кусьнянска, П. Дацюк, Я. Кара, М. Шурь, М. Присяжнюк, П. Побѣдинька, М. Кучмак, Т. Юзвинь, А. Чорнѣй, О. Франковъ, М. Марцениук, Ю. Крыва, Ю. Фабьян, Ев. Осадчук, Т. Сочна, А. Андрушковъ, М. Керик, Ел. Рябкя, А. Слободянь, М. Колѣсникъ, Ев. Репула, Ф. Олѣйникъ, М. Салик, А. Тарнавска, А. Швець, М. Шумъ, А. Трачь, М. Масловска, Ев. Кучмак, А. Бѣликъ. Шурь Олен и Гликер. по 1 К. разомъ 192 К.

Стрѣльскій дек. Церкви: Девятники, Бергешовъ, Ятвяги, Доляныя — по 5 К. разомъ 20 К.

Тернопольскій дек. Церкви: Шляхтинцѣ, Лозова по 5 К. разомъ 10 К.

Ходорѣвскій дек. Члены: И. Слобода, М. Булка, И. Биричь, Вознякъ Явд. и Ганна, К. Магофій, С. Нагѣрна, А. Биричь, Е. Бумка, П. Гуриянь, Н. Вознякъ, Гал. Буняк, Г. Кобылянска, Г. Дроблицка, о. И. Винницкій, С. Переговскій, М. Бурлацкій, Вп. К. Винницка, Илечко Гнатъ и Гринь, М. Пшинь, И. Вербовскій, Г. Малиховскій, И. Чорный, Т. Роньска, А. Илечко, М. Телѣшевска, М. Пашко, А. Бобикъ, Н. Латка, Кучерь Гринь и Степ., Г. Николинъ, П. Мартинѣвъ, Ю. Дубовскій, Н. Балацко, Ю. Тѣшиць, Д. Давидѣвъ, Я. Прокопяць, Чепѣль Ант. и Леонт., Семенько, Ан. и Павло, Гарматюкъ Т. и Доська, О. Кизань, П. Братина, П. Васильк, Ев. Данилѣвъ, Д. Буняк, С. Милиновичъ, П. Бойчакъ, Г. Остагъ, Фуртасъ Макс. и Явдоха, Кишенюкъ Луць и Гаська, Д. Чопикъ, Н. Кузыкъ, Т. Бойчакъ, Кишенюкъ Анна и Ант., Чопикъ Зофія и Наст., Я. Александровичъ, Хр. Бойко по 1 К. разомъ 66 К.

Щирецкій дек. о. С. Пясецкій, Н. Буць, А. Кульба, Т. Чорнѣй, по 1 К. разомъ 4 К.

Янѣвскій дек. Церковь въ Дубровици 5 К. о. Лагола 1 К, Церковь въ Яснислахъ 6 К. разомъ 12 К.

Яричѣвскій дек. Церкви: Малехѣвъ 5 К, Пикуловичѣ и Борщевичѣ по 10 К. о. В. Коновалець 1 К: разомъ 26 К.

Б) Жертвы.

О. Ф. Ковальскій зъ Гнѣздичева зъ акаф. 5 К, о. Цегельскій зъ Камѣнки Струмиловои 5 К, о. дек. Чумакъ въ Плѣснянахъ 3 К, Брацтво въ Чанижи 3.13 К, Церковь въ Ладанцяхъ 6 К, дробнй датки зъ Денисова 7 К, Жертвы зъ Акаф. дек. Ходорѣвского зъ Молотова 20 К, Сугрова и Вербинцѣ по 2 К, Помонять 12.10 К, о. А. Лотоцкій зъ Тростянця 6 К, о. Мандычевскій зъ Турѣвки 1 К, о. Ник. Куницкій 3 К, о. Ант. Онуферко 1.50, о. Ил. Герасимовичъ 4.88, о. А. Гуглевичъ 2, о. Юл. Рейтаровскій 2.30 К, о. Я. Шыдловскій 1.50 К, о. Гр. Дяковъ 1 К, парохіяне зъ Букачовещъ 19 К а зъ Демянова 7 К, Тов-о „Союзъ кредитовый 50.00 К, о. Т. Соболта 0.20 К, о. А. Гутковскій 1 К, о. дек. Иванъ Залуцкій зъ Теревовлѣ л. заст. б. гипот. на 2000 К, о. Т. Кордуба 2 К, о. Л. Малишевскій 2 К, о. Л. Лебедовичъ 4.60, о. Т. Пиндусъ 2 К, о. К. Монцѣбовичъ 4 К, о. Д. Ксьонжекъ 2 К, о. Ив. Ганкевичъ 3 К, о. Ив. Рейтаровскій 2.22 К, о. Мих. Чачковскій 2 К разомъ 2.189.43 К.

В) Звороты.

Дек. Нараѣвскій за грам. и мед. 7.60 К, дек. Бережанскій 0.40 К, церковь въ Тростянци 40 К, Чумалѣ ад Доброводы 40 К, Сухорѣче 12 К. дек. Рожнѣтѣвскій 0.60 К, церковь въ Озѣрній 200 К, въ Дмухавци 102 К, въ Телячѣмъ 50 К, въ Шпиколосахъ ад Демидѣвъ 50 К, о. Клодзѣвскій за грам. и мед. 0.30 К, церковь въ Остапо 500 К, въ Плетеничахъ 40 К, о. Д. Яремко, о. О. Волянскій и дек. Грималѣвскій за грам. и мед. 1.40 К. разомъ 1044.30 Кор.

Станъ касовый Тов-а зъ днемъ 31 грудня. 1908 р.

въ приходахъ було	27.417.14
въ розходахъ на запомоги и пр.	12.225.03
остас	15.192.11
зъ того до фонду кор.	3.055.00
до розпорядимости	12.137.11

Кромѣ сего 1) фондъ кор. зъ повышшими 3.055.00 выносить 7.193.85
2) фондъ будовы церкви на Янѣвскѣмъ передм. 32.86
3) фондъ будовы церкви на Замарстиновѣ 150.00

Пѣсля попередного оповѣщення вѣдбули ся дня 8/3 с. р. Загальнй Зборы членѣвъ Тов-а, на якихъ принято звѣтъ уступачого Выдѣлу за рокъ 1908 до одобряючої вѣдомости. Мѣжь иншимъ на внесене Выдѣлу ухвалено изъ доходѣвъ зъ року 1908, якй выносять 12.137.11 К. передати квоту 137 К 11 сот. до корѣвного фонду, а решту 12.000 на запомоги. По оживленѣй дискусиі признали Зборы ня будову церквей въ Замарстиновѣ и Клепаровѣ по поводу ихъ дуже zagrożеной позициі подѣ Львовомъ на сей рокъ безповоротнй запомоги по 500 Кор., а въ случаю, наколибъ згаданй церкви будовали ся еще въ сѣмъ роцѣ додатково изъ бѣжучихъ доходѣвъ по 1.500 Кор. Зъ одушевленемъ принято до вѣдомости щедрый даръ Высокопр. О. Залуцкого Іоана дек. и пароха Теревовлѣ въ сумѣ 2.000 Кор. на фондъ корѣвнй, за що Загальнй Зборы складають жертводателю горячу подяку и порѣшили заименовати сго почетнымъ членомъ Тов-а.

Вѣконци поднесено зъ узнанемъ успѣшну дѣяльність урядѣвъ деканальныхъ въ користъ нашего Тов-а якъ Бурштинского, Бобрецкого, Долинського, Зборѣвского, Журавеньского, Нараѣвского, Рогатинского, Скалатского, Стрѣльского, Ходорѣвского и ин. не полишаючи Впр. о. Кинасевича Теодозія пар. Подгородя — а заразомъ зазначуючи слабу участь деякихъ деканатѣвъ.

Зъ выбору войшли до нового Выдѣлу:

Всес. о. М. Левъ Туркевичъ яко предсѣдатель, Впр. о. о. Д-ръ Жукъ Іосифъ яко м. предсѣд., Давидовичъ Іоанъ секретарь, Илярій Паньковскій касиерь, Д-ръ Дм. Яремко контролоръ, сов. Ал. Стефановичъ, Вп. сов. Грабовеньскій Володимиръ, Рудовичъ Ив., Лицинякъ Василь яко выдѣловй, Лиско Василь, Левицкій Яр. Редкевичъ Ам. и Гургула Волод. яко заступники тыхже.

До комисіи контрольной: Впр. о. о. Пачовскій, Шухевичъ Евг. и Билинкевичъ Айт.

Ново выбранный Выдѣлъ приступаючи до порученыхъ ему обовязкѣвъ, вѣдкликуе ся отсимъ до Всеч. Духовенства, Впр. о. деканѣвъ, своихъ вѣдпоручникѣвъ декан., усѣхъ членѣвъ руской церкви и суспѣльности зъ прошенемъ о память при кождѣй случайности, та має надѣю, що тѣмже не вѣдкажутъ своего попертя до осягнення такъ взнеслои и благодарнои цѣли, якои подняло ся наше Товариство.

За Выдѣлъ Тов-а им. св. Ап. Петра

Львѣвъ дня 12 марта 1909 р.

Касиерь

о. Илярій Паньковскій.

Предсѣдатель

А. Туркевичъ.

Повысше Sprawozдане подае ся до вѣдомости Всч. Духовенства и Вѣрныхъ зъ препоручанемъ вѣспирати якъ найревнѣйше се такъ полезне Товариство.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 12 марта 1909.

Ч. 27.

Ч. 2344. — Оголошен конкурс на запомоги для церквей.

На просьбу Выдѣлу Товариства св. Ап. Петра у Львовѣ подае ся до загальнои вѣдомости, що по мысли §. 2. г. статута и ухвалы Загальныхъ Зборѣвъ зъ дня 8/3. с. р., якою признано зъ фондѣвъ вплынувшихъ на рѣчь Товариства въ р. 1908, квоту 12.000 коронъ до роздачѣ на запомоги для убогихъ церквей, Выдѣлъ розписуе отсимъ конкурсъ зъ реченцемъ до дня 25. цвѣтня 1909 р. с. е до недѣль Мироносиць включно.

Церкви, стараючи ся о запомогу зволють внести свои прошения выготовлені черезъ дотычный Урядъ парох. зъ заподанемъ высоты, роду и точного назначенія на яку то цѣль тая запомога має бути удѣленою, на руки своего Уряду деканального до заявы добромѣнія.

Уряды дек. знова надѣшють ихъ посредствомъ Митр. Консисторіи въ высше означенѣмъ реченці до Выдѣлу Товариства.

Зауважае ся, що церкви зъ деканатѣвъ, де е наибольше число членѣвъ, мають першенство, а такожъ прошения надѣслані чи то не по опредѣленѣй формѣ, чи то по за реченцемъ не будутъ уважливені.

Вдѣ Митрополитальной Консисторіи.

Львовѣ, дня 12. марта 1909.

Ч. 28.

Ч. 2129. — Поручене книги : „Праздничі картины греко-кат. Церкви“.

Книжка „Праздничі картины греко-кат. Церкви“ составлена О. Дромъ Д. Дорожинскимъ, мѣститъ въ собѣ только доброго матеріялу св. Письма и св. Отцѣвъ Церкви, естъ зъ великою пильностію цѣлкомъ згѣдно зъ наукою Церкви оброблена, до того має велике число самыхъ наилучшихъ картинъ, она знайшла не только повне узнане и одобрене всего Преосвященного Епископату руского, але такожъ збѣстала принята дуже прихильно критикою и може смѣло конкуровати зъ подѣбными наилучшими выданями и другихъ народѣвъ, такъ що може бути зъ великимъ пожиткомъ для всѣхъ читающихъ уживана и протое припоручае Митроп. Ординаріятъ се цѣнне дѣло для душеспасительного ужитку Всч. Духовенства и Вѣрныхъ якъ найтеплѣйше.

Вдѣ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 10. марта 1909.

Ч. 29.

Ч. 1481. — Въ справѣ жертвъ на докончене будовы церкви въ Магеровѣ.

Чимъ е церковь у насъ взагалѣ, а по мѣстахъ въ особенно-сти, про се знае и оцѣнити може кожда свѣдома единиця. Вдѣчули

се и мешканцѣ мѣсточка Магерова, недобитки колишнього славного мѣщанства и порѣшили побудовати церковь, котрабъ свѣдчила, що Русь сильна вѣрою и тамъ ще живе, а котрабъ була забороломъ всякимъ ворожимъ затѣямъ.

Та убожество и малочисельность парохіянъ стають сему богоугодноу, такъ важному дѣлу на перешкодѣ. — Тамошний парохъ О. Іоанъ Решетыло звертае ся тому сею дорогою до тутешного Всч. Священства и Вѣрныхъ зъ умильною просьбою допомочи по зможѣ хотѣбы и наименшими жертвами сему спасительному дѣлу, а самъ зобовязуеь до конца жита своего вѣдправляти що року почавши вѣдъ 1910 р. 6 Службъ Божихъ за помершихъ, а 6 Службъ Божихъ за живыхъ жертводавцѣвъ.

Вдѣ Митрополитальной Консисторіи.

Львовѣ, дня 9. марта 1909.

Ч. 30.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

I.

Митр. Консисторія розписуе конкурсъ на слѣдующій парохіи :

а) подѣ днемъ 15. марта 1909 р. зъ реченцемъ до дня 15. мая 1909 р.:

- Ч. 1524. — **Звенигородъ**, Винницкого деканата, наданя приватного.
- Ч. 1612. — **Рудники**, Николаѣвского деканата, наданя приватного.
- Ч. 1760. — **Рожанна выжна** зъ прилуч. Рожанка нижна, Тухлянського деканата, наданя Ординаріятского.
- Ч. 2225. — **Сморже**, Тухлянського деканата, наданя приватного.
- Ч. 2226. — **Лукавица нижна**, Любѣнецкого деканата, наданя приватного.
- Ч. 2227. — **Клещѣвна**, Нараѣвского деканата, наданя приватного.

б) подѣ днемъ 20. марта 1909 р. зъ реченцемъ до дня 15. мая 1909 р.:

- Ч. 2407. — **Збаранъ старый** зъ прилуч. Залуже, Збаражского деканата, наданя Ординаріятского
- Ч. 2408. — **Воля велика** зъ прилуч. Воля мала и Тростянець, Николаѣвского деканата, наданя приватного.
- Ч. 2409. — **Боршѣвъ**, Перемышлянського деканата, наданя приватного.
- Ч. 2411. — **Стѣнна** зъ прилуч. Майданъ голобѣрскій, Унѣвского деканата, наданя духовного.
- Ч. 2412. — **Чернушовичѣ** зъ прилуч. Журавники, Винницкого деканата, наданя духовного.
- Ч. 2414. — **Козѣвна**, Козлѣвского деканата, наданя приватного.

Вдѣ Митрополитальной Консисторіи.

П.

Ч. 1513. — Оголошує ся конкурс на посаду гр. кат. катихита при філії ц. к. гимназії въ Стрию.

Президія ц. к. Рады Шкільной крайової обвѣстила пѣдъ днемъ 11. лютого 1909 ч. 8632 конкурс на посаду гр. кат. катихита при ц. к. гимназії въ Стрию.

До той посады привязані поборы по мысли закона зъ дня 19. вересня 1908 (В. з. кр. ч. 173 и закона зъ дня 24. лютого 1907 (В. з. д. ч. 55), та активальный додатокъ по мысли закона зъ дня 19. лютого 1907. (В. з. д. ч. 34.)

Кандидаты, убѣгаючи ся о тую посаду, мають внести свои поданы заосмотрені въ потрібні документи посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. Рады Шкільной крайової.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. АЕпархіального Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 24. лютого 1909.

ХРОНИКА.

Почет. тайными Шамбелянами Ёго Святости Папы Пія Х именованіи ОО.:

Ч. 2374. — Д-ръ Іосифъ Жукъ, ректоръ духовной семинаріи въ Львовѣ, Василій Жолдакъ капелянъ Ихъ Преосвященства и Стефанъ Городецкій деканъ и парохъ въ Вербилѣвцяхъ.

Дѣйствыми Совѣтниками и Референтами Митр. Консистеріи именованіи ОО.:

Ч. 1884. — Василій Давидякъ парохъ при церквѣ Успенія пресв. Богородици, Іоанъ Давидовичъ парохъ при церквѣ Преображенія Господнього въ Львовѣ.

Совѣтниками церковного суда именованіи ОО.:

Ч. 2432. — Д-ръ Діонизій Дорожинскій, Д-ръ Димитрій Яремко, Даміанъ Лопатинскій.

Деканомъ именованіи:

Ч. 5021/08. — Всч. О. Юліанъ Яримовичъ парохъ въ Ольхѣвци для Бобрецького деканата.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 1611. — Андрей Галандюкъ excurrendo въ Тисѣвъ, Ч. 1004. — Гаврилъ Казановскій въ Боратинѣ, Ч. 1674. — Володимиръ Престашевскій въ Любѣни вел., Ч. 1829. — Димитрій Шуль въ Галичи, зъ заступствомъ пароха въ Рожанцѣ, Ч. 1911. — Василій Матвѣйко экспонов. въ Ушни, Ч. 1885. — Володимиръ Биневиць въ Николаєвѣ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 1885. — Еикторъ Чорный въ Чернушовичахъ, Ч. 1937. — Константинъ Роздольскій въ Черепинѣ, Ч. 1670. — Александръ Гвоздецкій въ Лисятичахъ, Ч. 1924. — Іоанъ Пюрникъ въ Грабѣвцѣ, Ч. 1790. — Іоанъ Пасѣ-

ка яко заступникъ пароха въ Куропатникахъ, — Ч. 1863. Емилианъ Кравичъ въ Стѣнцѣ, Ч. 2067. — Іллярій Мединскій excurrendo въ Бзовици, Ч. 1825. — Петро Процикъ въ Збаражи старѣмъ.

Канон. институтцію отримали ОО.:

Ч. 1576. — Володимиръ Яворскій на Жиравку, Ч. 1825. — Стефанъ Головацкій на Шилы, Ч. 2307. — Антоній Сосенко на Олѣвъ, Ч. 2065. — Николай Кравцѣвъ на Волкѣвъ, Ч. 2306. — Іосифъ Мизъ на Тростянець великій, Ч. 2308. — Климентій Базилевичъ на Берлинъ, Ч. 2309. — Николай Стегкевичъ на Зарудѣ, Ч. 1760. — Изидоръ Дольницкій на Рожанку.

Декретъ увѣдѣнниа вѣдъ испиту конкурсового парох. отримали ОО.:

Ч. 8923/08. — Іоанъ Жегаловичъ парохъ въ Нивицяхъ, Ч. 8999/08. — Симеонъ Березовскій парохъ въ Добростанахъ, Ч. 2294. — Емилианъ Боберскій парохъ въ Миколаєвѣ.

До канон. звязи Архіепархіи Львѣвской принятій:

Ч. 1649. — Амврозій Турчмановичъ, укнченый богословъ Станиславѣвской Епархіи.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 1894. — О. Антонинъ Ульванскій, парохъ въ Чернушовичахъ, померъ дня 26. лютого 1909.

Ч. 2067. — О. Михайлъ Баранъ, парохъ въ Бзовици, померъ дня 1. марта 1909, Душѣ Ихъ поручає ся молитвамъ Всч. Кліра.

Выходять друкомъ:

Biblia въ польскѣмъ перекладѣ свящ. Якова Вуйка зъ латинскимъ текстомъ Вульгаты, въ 4 Томахъ, накладомъ Кароля Мярки книгаря въ Миколовѣ (Nicolai) въ Горѣшнѣмъ Шлеску.

Český slovník (лексиконъ) *bohovědný* накладомъ Кирило-Методіевской друкарни въ Празѣ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

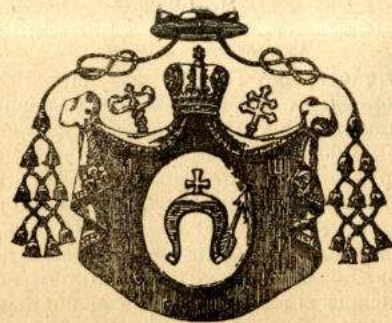
Львѣвъ, дня 24. марта 1909.

Андрей Бѣлецкій

официалъ

о. Михайлъ Янковскій

канцлеръ.

Львівско-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѳкъ 1909.

Выдано дня 26. цвѣтня 1909.

Ч. IV.

Ч. 31.

Ч. 2085. — Инструкція для сповѣдникѳвъ СС. Служебницѳ.

Сестры Служебницѳ П. Д. Маріи, якій кѳлька разѳвъ на тыждень а часомъ и що дня приступають до св. Причастія, не мусять кожного разу приступати передъ тымъ до Тайны Покаяня кромѳ особлившихъ случаѳвъ, а выстарчає, коли приступають до неї разъ на тыждень. При св. Сповѣди не належить накладати надто великихъ покуть або такихъ, якій звертали бы увагу иншихъ Сестеръ, якъ примѳромъ побѳтъ, при чѳмъ належить памятати, що захованє правила не обовязує пѳдъ грѳхомъ, хиба, що правиломъ приказує ся обовязокъ, якій и поза правиломъ обовязує пѳдъ грѳхомъ. Всежь таки належить звертати увагу на точне выповнюванє правила, такъ якъ придержуванє ся єго, єсть рѳчею дуже спасенною и Сестры мусять єго высоко цѳнити.

Вѳдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѳвъ, дня 19. цвѣтня 1909.

Ч. 32.

Ч. 2632. — Условія при внесеню поданъ до Митрополитальной Консистеріи о надане Сотрудника ad personam.

Часто приключаєсь, що Настоятельъ парохій западаючи чимъ разъ бѣльше на здоровю и видячи, що суть неспособными до дальшого повненія душпастьрскихъ довжностей, вносять до Митрополитальной Консистеріи просьбы о надане имъ до помочи приватного парохіального Сотрудника не постаравшись впередъ о плату (rozumѣе ся если самі не мають средствъ на его оплачуванє) и о вѣдповѣдне помешкане для тогожь. Що такі поданія не вѣдносять пожеланого успѣха, єсть рѣчь очевидна. Но при дальше треваячѣй болѣзни пароха, если навѣтъ нема помочи вѣдъ сусѣдѣвъ, вкрадаєсь въ парохію неладъ, старші парохіяне вѣдвыкають вѣдъ церкви, а молодѣжь не має потрібного релігійно-морального вихованія. Що дальші послѣдствія того суть застрашающі, тов всѣмъ звѣсно. Тому въ виду того видить ся Митрополитальна Консистерія бути споводованю, Всч. Настоятельѣвъ Деканатѣвъ, котрі о такихъ приключеняхъ въ своимъ деканатѣ знати повинні, пѣдъ особистою вѣдвѣчальностію зобовязати, щобы якъ скоро котрый зъ парохѣвъ въ ихъ районѣ став ся до душпастьрской працѣ неспособнымъ и нема надѣѣ на его скорє выздоровленє, припилизували, абы сюда чимъ скорше було внесєне свѣдоцтвомъ лѣкарскимъ и убожєства заосмотрєне поданє о выеднанє зъ фонду релігійного платы для надати ся маючєго приватного парохіального Сотрудника, бо и такъ на єи признанє и высигнованє вѣдъ 3 до 6 мѣсяцѣвъ приходить ся ждати. Въ тѣмъ часѣ выжданія асигнаты треба розглянутись за вѣдповѣднымъ для Сотрудника помешканємъ и о его вышуканю донести Митрополитальнѣй Консистеріи, въ противнѣмъ бо случаю, въ недостатку платы и помешканія яко до наданія приватного Сотрудника докончєе потрібныхъ, Митрополитальна Консистерія до обнятія такого сотрудничества никого не буде бо не може силувати.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 19. цвѣтня 1909.

Ч. 33.

Ч. 3018. — Оголошенє речєнцї до испыту конкурєового парохіального.

Испытъ конкурєовый парохіальный дотычно наукъ вѣдбудє ся на дняхъ 12. и 13. н. ст. мая 1909.

Получившій позволенє пѣддати ся сєму испытову, мають о годинѣ пѣвъ до 8. рано дня 12. мая въ Церквѣ Архикадєдральной въ цѣли выслуханя Службы Божєй „о призванє помочи св. Духа“ явити ся, потѣмъ въ сали засѣданъ Консистерскихъ зѣбрати ся, де на при-

готованѣмъ до того листѣ впишуть свои имена и выкажутъ ся позволенємъ до приступленія до того испыту.

Близшій порядокъ оголосить ся устно передъ испытомъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 16. цвѣтня 1909.

Ч. 34.

Ч. 2568. — Порученє: „Релігійно-просвѣтної библіотекы“ издаваню Тов-омъ св. Ап. Павла.

Товариство св. Апостола Павла у Львѣвъ приступило зъ новымъ рокомъ до издаванія „Релігійно-просвѣтної библіотекы для народу“. Поодинокі выпуски виходять що мѣсяця въ обємѣ одного печатаного аркуша по цѣнѣ 4 сотики. Доси появило ся три выпуски: 1) Кто є Христос. 2) Вѣрог людєства. 3) Що то є вільна школа? Зъ огляду на зростаючу середъ народу охоту до читанія, якъ такожь на се, що несовѣснї агитаторы розповсюднюють свои издавництва крайно вѣрожи Церквѣ и св. вѣрѣ, являє ся издавництво сеи библіотекы дуже на часѣ и Митрополитальнѣй Ординаріатѣ припоручає якъ найгорячѣйше Всч. Духовеньству, щобы повѣдомило вѣрныхъ про сї популярнї книжочки, та не пожалувало труду, щобы они могли знайти приступъ до найширшихъ кругѣвъ народа. Зъ всякими письмами належить вѣдносити ся до Выдѣлу Тов. св. Павла у Львѣвъ ул. Копєрника ч. 36.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 22. цвѣтня 1909.

Ч. 35.

Ч. 2456. — Конкурсъ на заломогу зъ фонду бл. п. Павла Зарицкогю для убогихъ церквей.

Оголошє ся конкурсъ на одноразову заломогу для убогихъ церквей въ Галичинѣ зъ фонда бл. п. Павла Зарицкогю въ квѣтъ 180 К. Прошенія належито удокументованї вносить ся посредствомъ своего Уряду деканального до Митрополитальной Консистеріи найдальше до дня 30. цвѣтня 1909 р.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 29. марта 1909.

Выдѣлъ Товариства запомоги убогихъ церквей им. св. Ап. ПЕТРА предложивъ тутъ зъ просьбою о оголошене слѣдующого:

ВЫКАЗЪ

жертвъ вплынувшихъ на користь Товариства им. св. Ап. ПЕТРА за I-шій кварталъ 1909 р.:

А) Членскій вкладни зложили въ коронахъ:

Брѣдскій дек. Церкви: Ражиновъ 5, о. Левъ Сѣлинскій 1, о. С. Глѣбовицкій 2; разомъ 8 кор.

Бускій дек. Церкви: Гумниска и Чанижъ по 5 кор., Вербяны 6 кор., Громады: Гумниска и Вербяны по 5 кор.; оо. 1. Шанковскій и В. Єзерскій по 1; чл. зъ Гумнискъ: А. Ивашковъ, Мих. Романишинъ, Л. Чучманъ по 1; чл. зъ Купча: П. Михайловъ, Н. Швайкунъ, Ан. Солтисъ, Юл. Толочкевичъ, П. Ивашковъ, Анна и Марія Колодѣй и Ан. Павликъ по 1; разомъ 39 кор.

Войнилѣвскій дек. Церковь въ Кудлаковцѣ 5 и Ст. Головацкій 1; разомъ 6 кор.

Виплицкій дек. Церкви: Волковъ, Кугаевъ и Лисиничѣ по 5; о. Ал. Мѣйскій и Ив. Баковичъ по 1; чл. В. Блащакъ, П. Стецьковъ, Кс. Комарьянска, Ив. Павлюкъ, Л. Вентишъ, Іоанна Чупа, Дм. Хоминъ по 1; разомъ 24 кор.

Галицкій дек. Церкви: Болшѣвъ, Тустанъ, Семакѣвцѣ по 5; оо. Л. Шеферъ, Теод. Молчковскій по 1; Вп. Мар. Молчовска, Ад. Дудыкъ, Ст. Косоновска и Кор. Микицей по 1; разомъ 21 кор.

Долинскій дек. Церкви: Туря вел. 11, Белевѣвъ, Княжолука, Дѣдушицѣ мал., Рахинъ, Тростянець, Пациковъ, Новоселица, Максимѣвка, Лолинъ, Илемс, Ракѣвъ, Нягринъ, Надѣвѣвъ цо 5, Мизунъ 13; оо. Т. Муровичъ 2:40, Д. Бородайкевичъ, Л. Авдыковичъ, Хр. Бобикевичъ, Л. Захаріясевиць, П. Чекалюкъ, М. Соболта, Ник. Курбасъ, Юл. Охримовичъ, Вол. Дорожинскій и Н. Бѣлецкій по 1 кор.; Ал. Зарицкій 3 кор.; чл. зъ Княжолуки: Прокѣпъ и Тимко Шкурляй, Ив. Ильковъ, Ил. Сасникъ, Ив. Моветинъ, К. Дмитришинъ, Ев. Бабиньчукъ, Д. Дзѣсо по 1; Мар. Кузелякъ, И. Тимковъ по 1:40 кор.; чл. зъ Лолина: Дарвай Ив. 1:40, Тысякъ Ив., Дячокъ Ив., Матвѣйчинъ Василь старшій и молодшій и Чумаць Петро и Гринь по 1; чл. зъ Солукова: Ан. Коваль, Мих. Коляджинъ, Ст. Григорскій по 1:40 кор., Ив. Пенгринъ, Яць Кудыбинъ, Мат. Гаврилишинъ по 1 кор.; чл. зъ Тростянця: Ан. Стефанишинъ и Ан. Кричинъ, Н. Цапъ, Гн. Копчакъ, Вас. Головинъ, Ю. Будникъ, П. Пришлюкъ, П. Гнатковъ по 1 кор.; чл. зъ Дѣдушицѣ мал.: Мик. и Як. Мачоганъ, Гр. Калѣцунъ, Мар. и Мих. Собковъ, В. Гороховянка, А. Антонѣвъ по 1; чл. зъ Рахиня: Ол. Сенѣвъ 2:40, Мих. Гринѣвъ 1:40; чл. зъ Пацикова: Вп. Т. Сембратовичъ, Л. и А. Бѣлецка, ч. Ол. Мельникъ по 1:40, Я. Семянинъ 1:40, А. Возьянъ, Ю. Матвѣйчинъ по 1 кор., П. Каба, Т. Кишукъ по 1:40; чл. зъ Мизуня: Наст., Евд., Катер., Юст. и Ник. Костѣвъ, Ник., Параска и Евд. Сова, С. Ловичъ, ф. Тульскъ, Ник. и Вас. Гладунъ, Ил. Кузѣвъ, Вас. и Пар. Галѣвъ, Ол. Матвѣйчинъ, Ол. Шльомакъ, Пар. Милиневичъ, Ол. Хома, Ан. и Евд. Лучковъ, Н. Чорнѣй, Ан. Пар. и Мар. Мельникъ, Мих. Наст. и Ив. Климъ, Евд. Лянъ, Ив. Торко, В. Даниловъ, Гр. Хоминъ, Нас. и В. Веклинъ, Пет. и Наст. Семьянковъ, Ев. Дидякъ, Федь Дѣдо-

ха, Ев. Юрковъ, Наст. и Кат. Кобынець, Ан. Дарвай, Т. Дюдякъ, Нас. Микулинъ, Мар. Сениокъ, Мих. Петро и Кат. Крупчинъ, Юст., Наст. и Евд. Юрковъ по 1 кор.; чл. зъ Велѣжа: Мих. Фесинець, Ос. Пѣрко, Ан. Федоричъ по 1 кор.; чл. зъ Ракова: Ром. Микитинъ, Ив. Угриновскій по 1 кор.; чл. зъ Сенечола: Ив. Брячакъ, П. и Ан. Васильвѣвъ, Вас. и Пав. Зятюкъ, Д. Юринъ, Як. Гр. и Мар. Теренчинъ, Федь Грицанъ, Пр. и Тим. Пикало, Лесь Чолинець, Ив. и Кат. Павловичъ, Г. Ленней, Левъ Якшъ, Пань. и Як. Жабякъ, Ив. Спалило, Ив. Чеканъ, С. Даниловичъ, Лук. Гачка, Ан. и Фил. Угринъ, Як. и Пар. Шѣстка, Ф. Бринякъ, Ан., Павл. и Ан. Федорѣвъ, Ив. Грицанъ, П. Чепенякъ, В. Сливка, Ю. Сивоустъ, Л. Менчакъ, Ив. и Ев. Васильвѣвъ и Як. Лысовъ по 1 кор.; разомъ 270:60 кор.

Жидачѣвскій дек. Церкви: Руда, Лѣвчицѣ, Ганѣвцѣ по 5, о. Т. Дзѣоба 1, разомъ 16 кор.

Журавенскій дек. Церкви: Баличѣ наг., Монастырещъ, Протесы, Дуброва, Дубравка по 5 кор., чл. В. Стасикъ, Ф. Паньковъ, Ан. Стасикъ, Ан. Русинъ, Ю. и Мар. Куликъ, Мар., Фев. и Сем. Довбнякъ, Ан. и Роз. Балита, А. Джулинска, Ник. и Ан. Залевскій, Ан. Марковичъ, Ив. Колосъ, Мар. Мазуръ, Ив. Черньовый, Федь, Ан. и Ром. Петришинъ, Пар. Валигунъ, В. Винничинъ, Пел. и Кат. Мудра, Ап. и Роз. Гренчинъ, Евф. Кацеданъ, Т. и Ив. Лотоцка, Ник. Климчукъ, Ив. Ломишь, Пет., Роз. и Ан. Дмитришинъ, Дм. и Евф. Балита, Вас. и Мар. Сорока, Дм., Ильк., Кат. и Магд. Безрукій, Ол. Козакъ, Мих. Косаръ, Гр. Тельвахъ, Д. и Гр. Тымковъ, Ю. Грыбикъ, Евд. и Кат. Якимшинъ и о. Ром. Березовскій по 1 кор., Ал. Зарицкій и Кат. Кунда по 2 кор. разомъ 91 кор.

Збаражскій дек. Церкви: Збаражъ, Залуже по 10 кор.; о. Ст. Головацкій 2, Вп. Ол. Головацка 2, ч. Ап. Яремчукъ 1; разомъ 25 кор.

Золочѣвскій дек. Церкви: Белзещъ мат. и доч. по 5, о. В. Подсонскій 2, чл. зъ Белзця: Юл. Пилиповъ, Ев. Жукъ, Ир. Миськовъ по 1; чл. зъ Ушнѣ: Хр. Покрывка, Мел. Юречко, Мар. Харковъ и Кс. Стельмаховичъ по 1; разомъ 19 кор.

Козловскій дек. Церкви: Таурѣвъ, Городище, Козловъ, Дмухавецъ по 5; Громады: Демня, Усте по 5; оо. Д. Бачинскій, М. Дудровичъ по 2; Вп. Теоф. Бачинска 2; разомъ 38 кор.

Лѣвовскій дек. Церкви: св. Петра и Павла 10, оо. Юл. Федусевичъ 4, В. Гургула, В. Твардѣвичъ, Ал. Стефановичъ, Ал. Луцѣвъ, Ст. Рудъ, Ант. Содомора по 2 кор., К. Яримовичъ 3 кор.; п. сов. Глинецкій 2; разомъ 31 кор.

Лопатинскій дек. Церковь въ Оплуцку 5 коронъ.

Мизулицкій дек. О. Вол. Левицкій 2, чл. Ем. Левицка, Маг. Чичукъ, Анна и Марія Ямнюкъ, Зоф. Кретъ, М. Бондюхъ, Мих. Антонюкъ, Мар. Фрощъ, Нас. Лабойко по 1; разомъ 11 кор.

Нараѣвскій дек. О. Т. Кекишъ зъ Дусанова 4 кор.

Николаѣвскій дек. Церкви: Илѣвъ, Дроговыже, Демня, Розвадѣвъ, Усте по 5 кор.; оо. Продзевичъ, Ал. Юрикъ, чл. Волод. и Ел. Яшишинъ по 1; Громады: Демня и Усте по 5 кор.; чл. зъ Устя: Кр. Костко 2, Федь и Пазя Горакъ по 1; разомъ 38 кор.

Новосельскій дек. Церкви: Кошляки и Голотки по 5; Громады: Кошляки и Голотки по 5; о. Т. Луцкій 1; разомъ 21 кор.

Озѣрянскій дек. Церкви: Бѣлѣковцѣ, Богданѣвка, Воробѣвка, Цебрѣвъ, Выстовѣ, Городище, Носѣвицѣ, Заруде, Обаринцѣ, Янкѣвцѣ, Мшана, Мшанецъ, Дытковѣвъ, Даниловѣвъ, Сервири, Покропивна по 5; оо. Ив. Гаванскій, В. Белкотъ, З. Тарнавскій, Ев. Скоморовскій, Гр. Редчукъ, В. Молчко, М. Захарчукъ по 1; чл. зъ Бѣлковецъ: Ол. Зваричъ, В. Довганъ, М. Полѣщукъ, М. Олѣйникъ, Ан. Гайко-

вий, В. Шпильманъ, Евд. Горбань по 1; чл. зъ Богдановки: Мих. Павукъ, Апол. Онисько по 1; разомъ 96 коронъ.

Олѣвскій дек. о. Вас. Пилипчукъ 1; чл. зъ Кудымовець: Ан. Язовичъ, В. Береза, М. Крѣль, Андрей и Марія Окрутнй, Евф. Окрутна, Мат. Кравецъ, Илія и Марія Рѣмецъ, Теодоръ и Апольонія Наконечнй, Ст. Медведь, Дм. Поплавскій по 1; чл. зъ Беремовець: Леон. Медыньска, Пар. Магальясъ, Мар. Поповичъ, Ос. Брода, Ив. Каськовъ по 1; чл. зъ Колтова: Оль. Пелехата, Ив. Сохожій по 1; чл. зъ Вовчковоць: Якимъ и Евдокія Вовкъ, Ол. Лукавецкій, Бартко, Франць и Марія Франковъ, Якѣвъ, Иванъ сынъ Якова, Иванъ сынъ Федька и Анна Бугайскій, Мар. Бабѣрецка, Текля и Анна Мареть, Нас. Мельникъ, Нас. Рукавецъ, Василь и Евдок. Мостовй по 1; чл. зъ Ивачева: Микита, Гнатъ, Микола, Катер. и Евдок. Малиновскій, Дмитро и Микола Вашковичъ, Мат. Гавара, Левъ Башинъ, Гр. Найда, Дан. Думанскій, Кароль и Параска Конвай, Ан. Дума, Матвѣй, Иванъ, Анна и Катерина Оленко, Мар. Швець, Пел. Гагамай, Ольга Зарицка по 1; разомъ 59 кор.

Рогатинскій дек. Церкви: Потѣкъ, Вербылѣвцѣ, Бабуховъ, Залуже, Добрнѣвъ, Жовчѣвъ, Данильче, Уѣздъ, Заланѣвъ, Дички, Руда, Конюшки, Лучинцѣ, Пукѣвъ, Рогатинъ, Пѣдгородѣ, Стратинъ, Чесники, Черче, Явче по 5; оо. Л. Залужный, Ст. Городецкій, В. Сухій, Дм. Розлуцкій, Ев. Рудницкій, Ем. Ваньо, Ем. Рудницкій, Іос. Яворскій, Ал. Барановскій, Павло и Теод. Кудрикъ, Іос. Дубановичъ, Ник. Любинецкій, Ив. Созанскій, Теодозій и Іосифъ Кинасевичъ, Ив. Каратинцкій по 2; чл. зъ Пѣдгорода: Ст. Белей, Кат. Перкацка, Григор. и Анна Михасѣвкѣвъ, Тат. Карпа, Мих. Когутъ, П. Оленчакъ, Кат. Бойкевичъ, Агр. Гобиръ, М. Комарьянска, Ан. Конопада, Ив. Матвѣйцѣвъ, Василь и Анна Вергунъ, Теодоръ, Катерина и Анна Мурашикъ, Анна и Теодоръ Гудзѣй, Мар. Заборна, Ст. Сенахъ, Ан. Гаврилѣвъ, Ан. Шпаковичъ, Катерина и Настя Малецка, Катерина Малецка жена Стефана, Ан. Вильчанска, Мар. Олѣйникъ, Анна Матвѣйцѣвъ, Мар. Задерецка, Анна, Юлія и Евдок. Маковичъ, Марія, Анна и Стефанъ Оленчакъ, Анна Сасъ, Мар. Гринчишинъ, Мар. Белей, Дм. Руришинъ, Иванъ и Анна Матвѣйцѣвъ, Евдокія и Настя Копцюхъ, Семень и Анна Торбинъ, Іовъ и Мар. Андрейцѣвъ, Катерина и Анна Вергунъ, Настя Воробецъ, Мар. Борецка, Пав. Христина, Катер. Конякъ по 1; чл. зъ Потока: Ол. Бурачокъ, Федь и Настя Вергунъ, Ил. Семень, Ив. Белей, Ст. Оберишинъ, Мих. Гой, Кон. Процайло, Ник. Паньковъ, Мих. Восвода, Мих. Зарейко, Василь и Илія Конопада, Гр. Музика, Гр. Спѣвакъ, Ник. Гнида по 1; чл. зъ Залипа: Григор. и Иванъ Павлѣвъ, Ник. Залипка, Дм. Наконечный, Доська и Никола Лѣщикъ, Ив. Павлѣвъ сынъ Василя по 1; разомъ 213 кор.

Рожнѣтовскій дек. Церковь въ Рѣвни 5; о. Юліянъ Твардѣевичъ 2; разомъ 7 кор.

Скѣльскій дек. Церкви: Волосянка, Гребенѣвъ, Пѣдгородцѣ по 5; оо. Он. Кончевичъ, Ем. Петровичъ, П. Курчаба, Он. Даниловичъ, Яр. Лучаковский, Мих. Реваковичъ, Кл. Калинскій, Н. Левицкій, Богд. Охримовичъ по 1; чл. Ол. Реваковичъ, Ан. Охримовичъ, Мар. Савлякъ, Антонина и Мирослава Лучаковский по 1; разомъ 29 кор.

Струмило-кам. дек. Церкви: Язениця, Руда, Вырѣвъ, Соколѣвъ по 5; чл. о. Ол. Глодзинскій 2; разомъ 22 кор.

Тухлянскій дек. Церковь, торговля церковна и Громада въ Славску по 5; о. Евст. Качмарскій и чл. Ст. Качмарска, Ст. Губѣлитъ по 1; разомъ 18 кор.

Унѣвскій дек. Церкви: Вишнѣвчикъ, Новосѣлки, Трудовачъ, Митулинъ по 5; о. Ив. Степанѣвъ 1; разомъ 21 кор.

Ходорѣвскій дек. Церкви: Молодиньче, Книгиничѣ, Загѣре, Молотѣвъ, Помяята, Отиневичѣ, Городище кор. и цент., Сугрѣвъ, Вербынцѣ по 5; оо. Юв. Би-

линскій, Мар. Захаріасевичъ, Ив. Дудинскій, В. Соколовскій и чл. Пав. Соколовска, Андрей и Пав. Ольшь по 1; разомъ 57 кор.

Щирецкій дек. Мар. Сехъ, Мар. Дыбулякъ зъ Бродокъ по 1; разомъ 2 короны.

Яричѣвскій дек. Церкви: Сороки 12, Жидятинъ 16, о. М. Черепашинскій 10; разомъ 38 кор.

Товмацкій дек. о. Порф. Ступницкій зъ Товмача 2 кор.

Б) Звороты.

Церкви: Пѣдгородище 120, Вербяны 100, Галичь 60, Перегноѣвъ 50, Таурѣвъ 50, Берездѣвцѣ 100, Залипе 135, Хмелиска 100, Ладичинъ 100, о. Т. Березовскій 374, о. Т. Левицкій 2, разомъ 820-74 кор.

В) Жертвы

Товариство обезпечень „Днѣстеръ“ 700, Каса задаткова „Верховина“ въ Сколѣмъ 20, Товариство Урядн. и Священ. у Львовѣ 50, Руска каса въ Рогатинѣ 20, Выдѣль Рады пов. въ Яворовѣ 25, Вп. радн. Венед. Мѣйскій зъ Львова 10, жертвы вѣдъ парохіянъ въ Хороснѣ 5, въ Чижиковѣ 5, въ Потоцѣ 17, зъ Акаф. въ Оравѣ 6, Колтовѣ 6 и Нушу 3; разомъ 867 кор.

Подаючи сей выказъ жертвъ до вѣдомости Всч. Духовенству и всѣмъ жертводателямъ, почувасемо ся до милого обовязку зложити щирю подяку за память и помѣчь для свого зъ такъ взнеслоу цѣлею Товариства, не поминаючи згадати зъ особливимъ признансѣмъ на Товариство „Днѣстеръ“ у Львовѣ, котре якъ що року, такъ и теперь причинило ся до розвою Товариства св. Ап. ПЕТРА значнѣйшою жертвою въ квотѣ 700 кор.

Вѣдъ Выдѣлу Товариства св. Ап ПЕТРА.

Львѣвъ, дня 20. цвѣтня 1909. р.

о. *Иларій Паньковскій*
касиръ.

о. *А. Туркевичъ*
предѣдатель.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 20. цвѣтня 1909.

Ч. 37.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Ч. 3084. — Оголошуе ся конкурсъ на посаду сталого катихита въ Буску.

Ц. к. Рада Шкѣльна окружна въ Камѣнцѣ струмиловѣй оголосила пѣдъ днемъ 13. марта 1909 ч. 1019 конкурсъ на посаду сталого катихита въ Буску при 6-клясовѣй народноѣй школѣ мужескѣй зъ обовязкомъ удѣляти науки религій въ тамошнѣй 6-клясовѣй народноѣй школѣ дѣвчѣй, та въ 1-клясовѣй школѣ на передмѣстю „Довга стона“.

До тои посады привязані поборы III. клясы платъ.

Канонично рукоположені священники свѣтскій и іеромонахи, убѣгаючи ся о сию посаду, мають свои належито удокументовані и оштемплывані поданія внести посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. Рады Школьной окружной въ Камѣницѣ струмиловѣй до дня **15. мая 1909.**

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіепархіального Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 19. цвѣтня 1909.

ХРОНИКА.

Совѣтниками церковного суда именованіи ОО.:

Ч. 2432. — 1) Даміанъ Лопатинскій, 2) Д-ръ Димитрій Яремко, 3) Д-ръ Діонизій Дорожинскій, 4) Амврозій Полянскій, 5) Иларій Пачовскій, 6) Іоанъ Стрѣльбицкій, 7) Лукіанъ Сѣчинскій.

Заступникомъ предѣдателя церковного суда именованій:

Ч. 2432. — Вс. О. Д-ръ Іосифъ Мѣльницкій.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 2369. — Амврозій Турчмановичъ неопресвитеръ въ Мартиновѣ новѣмъ, Ч. 2572. — Алексей Луцѣвъ неопресвитеръ въ Тисовѣ, Ч. 2571. — Юстинъ Ильницькій неопресвитеръ въ Воли долголуцкѣй, Ч. 2486. — Володимиръ Уляницькій неопресвитеръ Мильнѣ, Ч. 2570. — Антоній Содомора неопресвитеръ въ Подгайцяхъ, Ч. 2574. — Іосифъ Яворскій неопресвитеръ въ Городку, Ч. 2520. — Василій Телишевскій експон. въ Бубниці, Ч. 3096. — Стефанъ Приплесь експонов. въ Романовцѣ ад Могильниця, Ч. 2977. — Іоанъ Мацѣвичъ експонов. въ Ушни, Ч. 3010. — Антоній Онуферко експонов. въ Плаучи вел., Ч. 3267. — Димитрій Шуль въ Еишенцѣ великѣй.

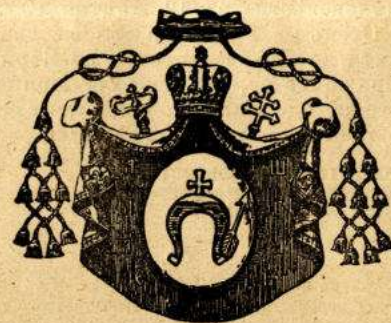
Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. цвѣтня 1909.

Андрей Бълецкій
офіціалъ

о. Михаилъ Янковскій
канцлеръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріята. Изъ типографіи Ставропигійскои вѣдъ управл. М. Рефци.

Львѣвско-Архіепархіальній

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 26. мая 1909.

Ч. V.

Ч. 38.

Ч. 87/Ком. — Рескриптомъ зъ дня 26. вересня 1908 ч 8917, заинтентованымъ Выс. ц. к. Президією Намѣстництва зъ дня 15. сѣчня с. р. Ч. 16946/пр. повѣдомивъ С. Експ. Міністеръ справъ внутрѣшнихъ, що С. Г. о. ц. к. и кор. Апостольске Величество зволивъ выразити найвысшу подяку членамъ депутаціи Загальныхъ Зборѣвъ Товариства „Институтъ запомогіи священничихъ убогихъ и до заробкованія неспособныхъ вдовъ и сирѣтъ Львѣвской гр.-кат. Митроп. Архіепархіи“ за вѣрнопопѣданчій желанія зложеніи на руки С. Експ. ц. к. Намѣстника.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіепархіального Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 4. мая 1909.

Ч. 39.

Ч. 4254. — Ваглядомъ розсылки Пастырчихъ Посланій.

Сими днями розслано до Урядѣвъ парохіальныхъ два Соборній Пастырскій посланія зъ 29. мая 1909 р.: „Въ хвили, коли ваші духовній

Отцѣ" и до Всч. Духовенства зъ 19. цвѣтня 1909 р.: „Дня 11. червня 1899 р. Святѣйшій Отець въ Римѣ“, а такожъ два посланія Ёго Ексцеленціи Митрополита до Духовенства и до Вѣрныхъ о частѣмъ св. Причастію. Тутъ примѣчає ся, що если бы przypadково якій Урядъ парохіальный тыхже не одержавъ, то на внесену реклямацію вышлють ся томужъ сейчасъ повторно нові примѣрники.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 21. мая 1909.

Ч. 40.

Ч. 4014. — Оголошує ся обѣжннкъ ц. к. Рады Шкѣльной краєвои въ справѣ роздаваня ученикамъ молитвословѣвъ яко нагороду пильности при нагодѣ торжественного закѣнченя шкѣльного року.

Ц. к. Рада Шкѣльна краєва оголосила въ Дневнику урядовѣмъ Ч. 9. зъ дня 26. марта 1909 слѣдуючій обѣжннкъ до ц. к. Радѣ Шкѣльныхъ окружныхъ и до зарядѣвъ народныхъ и выдѣловыхъ шкѣлъ.

Ч. 7419. — Обѣжннкъ. Шкѣльна молодѣжь дуже часто дѣстає молитвословы яко нагороду пильности при нагодѣ торжественного закѣнченя шкѣльного року. До той цѣли можна уживати лише такихъ молитвословѣвъ, що мають апробату дотычної епархіальной власти т. е. епископского Ординаріату того обряду, якого (обряду) єсть ученикъ (учениця), що має одержати нагороду.

Щобы обминути всякихъ непорозумѣнь при роздачѣ молитвословѣвъ, обовязаний управитель школы напередъ порозумѣти ся въ той справѣ зъ оо. катихитами, взглядно зъ душпастирями, що удѣляють науки религіи въ его школѣ.

Не вѣльно роздавати шкѣльнѣй молодѣжки неапробованіи молитвословы, або такі, що не мають апробаты тутешно-краєвыхъ (галицкихъ) Ординаріатѣвъ.

Зъ ц. к. Рады Шкѣльной краєвои.

Львѣвъ, дня 19 марта 1909.

За ц. к. Намѣстника

Дембовскій.

Сей обѣжннкъ подає ся до вѣдомости Всч. Архіепархіального Клира зъ зазывомъ подбати, щобы нагороды пильности для шкѣльной молодѣжки при нагодѣ торжественного закѣнченя шкѣльного року закупувано по можности якъ найбільше молитвословѣвъ и то апробованыхъ котрымъ небудь гр. кат. галицкимъ Ординаріатомъ. Такожъ належить допильновати, щобы при той нагодѣ не роздавано молитвословѣвъ, не маючихъ апробаты гр.-кат. Ординаріату, або цѣлкомъ не одобреныхъ духовною властію.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 15. мая 1909.

Ч. 41.

Ч. 3400. — Жертвы на будову рускои церкви въ Вифлѣемѣ.

Всч. о. Константинъ Ерми Ч. СТС. по убѣнченій квестѣ на будову рускои церкви Рождества Христова въ Вифлѣемѣ предложивъ туъ подѣ днемъ 26 цвѣтня 1909 зъ просьбою о оголошене слѣдуючій списъ жертвъ:

„Докладный списокъ жертвъ на будову нашей Церкви Рождества Христова в Вифлѣемѣ,

які вплинули на руки О. Константина Ерми ЧСТС в часѣ квести від 9/2—12/4 с. р. за позволенемъ и припорученемъ Высокопреосвящ. Ординаріату

Передъ виїздомъ зъ Львова на провинцію:

	К.	с.
Его Ексцел. Митрополит	30	—
Встл. О. Др. Масцюхъ професоръ права канон. в Перемишли	1	—
Встл. О. Др. Иосифъ Жукъ, ректоръ Львѣвской духов. сем. дарувавъ	2	50
Отцю Константину на дорогу капелюхъ вартости	2	50
Встл. О. Др. Дм. Яремко, Сов. Митр. і преф. дух. семин.	1	—
Впрдн. О. Іляріонъ Паньківський віцеректоръ дух. семин.	1	—
Всч. О. Онуфрій Волянскій преф. дух. семин. и ред. „Ниви“	1	—
2 з членѣвъ Встл. Ректорату дух. семинара разом	—	74
11/2 — Від Н. Н. на руки Встл. О. Др. Франц. Щепковича листомъ	20	—
12/2 — Парохія Б. У. С. К.	129	—
Встл. О. Григ. Словицкій, парохъ і шамбелянъ Пап. і пр.	35	—
3 скарбони церк.	15	—
По 5 кор.: Анна Бедр., Михайло, Симеонъ Никонъ разом	15	—
Мальвина Рипинська	4	—
По 3 кор.: Аксентій, Єлена, Петро, Иван, Данило, Йосифъ	6	—
По 2 кор.: Всч. О. Мих. Зінкевичъ, сотр., п. Ольга Зінкевичъ, жена		
О. сотр., Катарина Поцалуйко, Марія, Прокіпъ і Катарина і Григорій Домк. разом	12	—
По 1 кор.: Стефанъ Капій, Александра Вовк, Анна Чума, Зиновия, Ева, Катарина, Марія, † Евдокия, Иосифъ, † Анна Жовнірчукъ і Теодоръ Пельникъ разом	11	—
Дрібними датками на тацу в Буску і прилуч. Воляни	31	—
13/2 — Пар. Ракоболти, дек. Бускій, поч. Бускъ разом	33	—
Впрдн. О. Сов. Иванъ Дорош, сов. Митр. Орд. з родиною	5	—
3 скарбони церк.	5	—
За † Павлину, Анна, Катерина і Меляня	4	—
† Василь, † Андрей, Гандзя	3	—
По 2 кор. за † Микола, Марія Холодъ і † Стефана	4	—
За †† Кость, Ксеня і Параня	1	—
Дрібними датками в церкві на тацу	11	—
14/2 — Пар. Місто ЗОЛОЧІВ	101	—
На службі Бож. спів. на тацу дрібними датками по науці	68	—
По 6 кор.: Всч. О. Ігнатій Коссакъ ЧСВВ. сотр. Золочева, Василь, Матрона, Юстина, Катерина, Павлина і Николайъ разом	12	—
По 2 кор.: Евка, Гафня, Александеръ, Теодозія і Онуфрій	10	—
По 1 кор.: Анастазія, Анна, Василь, Юлія, Зофія, Марина, Евдокия, Текля, Федько, Гавріилъ і Зофія	11	—

	К. с.
15/2 — Пар. місто Золочів	194 —
Марія 5 кор., Гавриїл 3 кор. разом	8 —
По 2 кор.: Гапка, Доміцеля, Петро, Іван д. Вв., Ганька, Марія, Григорій, Іван, Андрей, Іван, Зофія, Марія, Алексей, Марта і Марія, Анна, Марія, Прокопій і Зофія разом	40 —
По 1 кор.: Тимотей, Анна, Антоній, Паська, Параня, Анна, Марія, Василь, Петро, Магдуня, Магдалина, Мафтії, Петро, Пазя, Анна, Параскевія, Марія, Маланка, Пазя, Пазя, Пантелеймон, Єва, Анна, Андрей, Настуня, Катерина, Войтіх, Магда, Матрона, Петро, Єва, Магдалена, Михайло, Юстина, Леон, Марія, Ірина, Палажка, Семко, Марія, Лука Анна, Петро, Петро, Василь, Зофія, Анна, Катерина, Анастасія, Катерина, Марія, Марія, Єва, Юстина, Ксеня, Марія, Анна, Єва, Варвара, Татіянна, Пазя, Євка, Яцко, Анна, Катерина, Марко, Марія, Василь, Григорій, Марія, Анастасія, Марія, Анна, Єва, Никита, Параска разом	74 —
Дрібними датками на тацу в церкві	72 —
15/2 — Парох Струтин	11 —
Впрдбн. О. Сов. Антоній Янович з родиною, пар.	3 —
По 2 кор.: Михайло і Магдалина разом	4 —
По 1 кор.: Василь, Михайло, Теодор, Матій,	4 —
15/2 — Пар. Лука прилучена Тростянця коло Золочева	17 —
Впрдбн. О. Сов. Теофан Бородайкевич, пар.	3 —
Стефан 2 кор.; по 1 кор.: Гринько, Ілько, Олекса, Василь, Михайло, Павло, Теодор, Іван, Ганька, Марія, Василь разом	14 —
15/2 — Тростянець малий, дек. Золочів, п. Золочів	122 —
Родина Впрдбн. О. пароха Євгенія і Мелянія Бородайкевич по 3 кор. разом	6 —
Титулом винадгородження з нагоди участі на похороні	20 —
По 1 кор.: Текля, Іван, Марта, Олена Стисловська, Анна Луцик, Мінодора Гнатишак, Марія Стисловська, Теодор, Юлія, Параска, Настя і Теодор разом	12 —
Дрібними датками на тацу в Тростянці і Луці разом	82 —
16/2 — Підлипці дек. Золочів. п. Пługів	8 —
Всч. О. Євгеній, пар.	5 —
По 1 кор.: Василь, Савка, Григорій разом	3 —
17/2 — Пługів, дек. Золочів	70 40
Впрдбн. О. Сов. Волод. Ем. Кузьма з родиною Євгенія, Зиновій і Роман	10 —
По 2 кор.: Катерина, Олекса, Євдоха, Михайло, Іван і Никола-Тарас	12 —
По 1 кор. 20 сот.: Апольонія і Гнат	2 40
По 1 кор.: Іван, Татяна, Анна, Анна, Никола, Євдоха, Марія, Дмитро, Марія, Настя, Зофія, Марія, Магда, Анна, Мариська, Василь, Ганька, Євдоха, Іван, Іван, Іосиф, Іосиф, Параска, Матрона, Кость і Стефан разом	26 —
Дрібними датками в церкві на тацу	20 —
17/2 — Золочів	7 —
Впвж. Пані Олена Мамчин і Александра Іванович по 3 кор. разом	6 —
П. Староста Золочева	1 —
18/2 — Хільчиці, прилуч. Почап., дек. Золочів, п. Золочів	101 —
Впрдбн. О. Сов. Іосиф Вергановський, пар.	6 —

	К. с.
По 2 кор.: Феська, Ганька, Наталка, Тацька, Ганька, Магда, Ганька, Юстина Зварич, Ганька Кіцьман, Євка Павлишин разом	20 —
По 1 кор.: Іван, Стефан, Василь, Никита, Паська, Адам, Марія, Томко Ганька, Настя, Хима, Євка, Семко, Анна, Мелянія, Каська, Текля, Текля, Матрона, Петро, Марія, Іван, Никита, Наталка, Іосафат, Гнат, Єрина, Каська, Юстина, Нікіфор, Марія, Григорій, Каська, Каська Третяк, Марта, Павло, Анна, Ганька, Василь Чучман, Текля Скварчинська, Паська В., Максим Квасний і Марія разом	43 —
19/2 — Белзесь, дек. Золочів. п. Скварява 64 кор. разом	17 —
Церковна скарбона 10 кор., Ірина Волинчак 4 кор. і Мих. Федик 3 кор. разом	17 —
По 2 кор.: Юстина, Ольга Гнатишин, Воринька, Воринька, Лікорка, Мих., Евдокія Жук, Паранька, Панько, за † Івана Марта Квасниці, за † Воринька і Филемон Капітанець разом	22 —
По 1 кор.: Юзефа, Петро, Емілія, Юлька і Єрина	5 —
Дрібними датками на тацу в церкві	20 —
20/2 — Скварява, дек. Золоч., п. в м.	121 —
По 3 кор.: Гнат, Паранька Кут разом	6 —
По 2 кор.: Іван Тарнавський, Іван Гурський, Горпина, Горпина Вербицька, Марія, Марта Гурська, Максимъ, Семко См., Яким Гриневич, Тацька Руда, Мариська, Сенька Кл., Евдокія Сем., Текля Гурска, Михайло Квасниці, Меланія Гурска, Роман Воронович, Іван, Маланка, Стефан, Варварка, Марія і Ксеня Федько, Симко	50 —
По 1 кор.: Меланія Домбровська, Марія Ференц, Василь М., Василь, Юлія Булка, Текля, Михайло, Семко, Паранька, Іван, Горпина Геш, Іван, Семко, Олекса, Олекса, Николай, Текля, Антін, Іван, Настунька, Катерина, Євка, Олена, Іван, Данило, Євка, Настя, Юлія, Ганька, Ганька, Ганька, Маланна, Ксеня, Оришка, Анна, Текля, Варвара, Пазя і Євка	40 —
Церковна скарбона	10 —
Дрібними датками на тацу в церкві	15 —
20/2 Золочів: Встл. О. Шамбелян Алексан. Чемеринський, пар.	2 —
21/2 Золочів 34 кор.	5 —
Мальвіна Дзевінська	5 —
По 2 кор.: Филип Явор., Текля і Павло	6 —
По 1 кор.: Григорій, Агафія, Никола і Марія	4 —
Дрібними датками в церкві на тацу	19 —
21/2 Впрдбн. О. Сов. і парох Струтина Ант. Янович сам зібрав жертви і прислав того самого дня до Золочева в сумі 54 кор. 72 сот.	10 —
По 2 кор.: Василь Гупаловський, Зофія Гупаловська, Катерина і Анна Сич, Іван Кондзірський, Анастасія Ковалик	10 —
По 1 кор.: Марія Гупаловська, Симеон Дмитришин, Анастасія Кондзірська, Іван Шмигер, Гаврило Цітинський, Гаврило Борик, Горпина Грушка, Леон Грушка, Гринько Грушка, Микита Сич, Ілія Борик, Іван Воробець, Никола Гупаловський, Михайло Заброцкий, Дмитро Зварич, Василь Кучер, Іван Ковалик, Іван Сич, Текля Дацько, Ілія Романишин, Анна Кондзірська, Текля Волинець, Дмитро Саврас, Євка Грушка, Кондрат Ковалик, Іван Волинець і Василь Гупаловський	27 —
Дрібними жертвами	17 72
22/2 Золочів 23 кор.	17 72

	К. с.
По 2 кор.: Настя, Варвара и Пазя з Белзця на руки пароха	6 —
По 1 кор.: Ксеня, Анна, Стах, Мария, Анастасия, Гарасим, Мария, Ксеня, Зофія, Ксеня, Євка, Пазя, Параска, Ксеня, Мария, Євка і Гринько	17 —
22/2 (24/2 вписані в книгу) Золочів 6 кор.	
По 2 кор.: Мария Шепуга и Мария з Золочева	4 —
По 1 кор.: Зофія Олійник і Мария Лѣсков	2 —
23/2 Золочів 139 кор.	
Встл. О. Шамбелян Пап. Алекс. Чемеринський, парох місц.	14 —
Впвжн. П. Секретар суду Володимир Йойко з родиною Іоанна і Любомир	10 —
2 рази з акафісту Всч. о. сотр. Петриці	5 —
Впрдн. О. Евген Громницький і Ольга Громн., катехит гімн.	4 —
По 3 кор.: Текля і Мария Зофія	9 —
По 2 кор.: Горпина Кондрат, Пазя Пазя, Гавришко, Дмитро, Катерина, Мариська Мар., Іван, Мария і Проць	20 —
По 1 кор.: Анастасия, Текля і судия Лучаковский з Нового села. Н. Н., Н. Н., Анна, Анна Гов., Вотодимир, Юлія М., Тацька Савчук, Мартин з Струтина, Параска К., Єва Стоян, Ганька, Мария, Михайло, Гринько, Мария, Пазя Крав., Текля, Мих. Дм., Степан Чемер, Микита Ів., Ксеня, Мария, Анна, Настуня, Гафія, Юстина, Анастасия Кр., Євка, Ганька, Ксеня, Агнешка, Тацька, Катерина і Анна	37 —
Дрібними датками на тацу в церкві	40 —
24/2 Риків, дек. Поморянський, п. Плуґів 80 кор.	
По 2 кор.: Всч. о. Теофіл Петровський, пар., Анна Петровска, Евфрозина Колбаса, Всч. Теофіл Петровський, пар., Мария Петровска, Роман Петровський, пар., Катерина і Магдалина	16 —
Мария Костів 2 кор., по 1 кор.: Діониз Городиловскій, Михайло Мартиняк, Мария Савула, Анастасия Савула, Николай Коропатницький, Михайло Чепак, Анастасия Долгань, Василь Степков, Теодора Степков, Михалина Цвицишин, Евдокія Ковалишин, Яким Цьвик, Ілько Мартиняк, Прокіп Лус, Теодор Ковалишин, Юстина Яворска, Іван Яблонський, Пелягія Цьвик, Мария Лясковска, Ксеня Кравець, Олена Гнатов, Григорий Терлецкій, Стефан Заяць, Михайло Коропатницький, Іван Зварич, Текля Венгер, Мария Назар, Теодозия Колбаса, Юлія Стойко, Іван Горинчин, Климентий Островський, Серзфіна Островска, Мария Костів, Януарий Москвяк, Серафима Яблонська, Целестин Костів, Стефан Долгань, Іван Костів, Филип, Никифор і Матрона	44 —
Скарбона церковна 10 кор., дрібними датками на тацу 10 кор.	20 —
25/2 Сновичі, дек. Поморянсь., п. Золочів 141 кор. 80 сот.	
Брацтво церковне і Всч. О. Сим. Савула, парох	15 —
Олекса Симарас 4 кор., по 3 кор.: Яків Гарбуз за † Онуфрія, † Гаврило Білий	13 —
По 2 кор. Параска, Максим, † Анна Смолин, Мария Гарбуз, Гнат Назар, Андрей Купин, Мария Коропецка, Євдох Чіпак, Мария Сливінська, Настя Смолин, Іван Гевко, Гнат Барабаш, Исиф Купин, Настя Купин і † Олена Новол., † Ілько, Мария, Гевко Варвара 2 кор. 20 сот.	34 20
По 1 кор.: Никола Швець, Юлія Косців, Трофим Бабій, Мария Гнатів, Іван Навроцкий 1 к. 60 сот., Тацька Гарбуз, Василь Барабаш, Гринько Гарбуз, Андрей Ониськів, Василь Барабаш, Анна Гнатів, Петро Гузар, Гнат Ониськів, Маланка Біла, Мария Добрянська, Тацька Назар, Анна Дупак, Мария Купин, Тацька Чіпак, Анна Гарбуз, Гринько	

	К. с.
Гуляк, Настя Навроцька, Гарасим Криховець, Тацька Гнатів, Мария Білінська, Артимон Назар, Тацька Чіпак, дрібними датками 50 к.	79 60
26/2 Ремизівці, дек. Золочів, п. Золочів 132 кор.	
По 10 кор.: Всч. о. Лука Нестор з женою Оленою, пар. скарбона церковна	30 —
По 5 кор.: Скарбона церк. Шпиколос, дочерна Ремизов., Никола Смерека і Кость-Мария Попадюк, п. Рожанський, дідич Ремизовець 4 к.	19 —
По 4 кор. Василь, по 2 кор.: Федько, Дмитро Лісовий, Настя, Федько Гев, Павло Понед., Анна, Никита Бандура, Михайло і Анна Смерека	20 —
По 1 кор.: Ганька, Тацька, іосиф, Іван Попадюк, Ганька Пін, Мария Смерека, Настя Макух, Онуфрей Пар., Федько, Никола Стецишин, Мих. Гал., Іван Звір, Андрух Гарасимишин, реснт, Катерина, Марушка Гуляк, Никола Тед., Мария Зал., Анна Федорчук, Василь М., Володимир, Орест і Стефанія Нестор родина Всч. О. Пароха Ремиз., Мария Лісова, Ганька Долина, Гринько Юрків, Дмитре Чукас, Стефан Босак, Магдалина, Семко Макух, Мария Юрків, Панько Чепак і Теофіля Маморська	33 —
Дрібними датками на тацу	30 —
27/2 Богутин, дек. Поморянсь., п. Поморяни 89 кор. 87 сот.	
По 2 к.: Всч. о. Николай Рицар, місц. Парох, Іван Дреготий, Антоніна Бурак, Теодор Михаліцкий, † Атанас Карабій, Стефан Турківський, Василь Пуківський, Іван Михаліцкий, Роман Шмігер, Василь Креховець, Іван Пуківський, Анна Ганчук, Тимко Тропа, Харитон Пуківський, Текля Никитишин, Олена Кобіль, Магда Пуківска, Михайло Михаліцкий, Анна Пуківска, Евгена Бас, Текля Підгірна, Настя Костюк, Нікодима Крижановська, Парашка Костюк, Петро Бурак, Вавро Карабін	52 —
По 1 к.: Катерина Бурак, Ольга Рак, Петро Гарбан, Мария Карабій, Теодор Карабій 1 к. 20 с., Мария Хмизь, Мелянія Підпорна, Юлія Цуківська, Апольонія Теслюк, Доміцеля Дроздовска, Настя Коваль, Іосиф Івасів, Данило Карабін і Трофим Галушка	14 —
Дрібними датками на тацу в церкві	23 87
28/2 Поморяни 123 кор.	
По 5 к.: Впрдн. о. Декан Сов. Дмитро Склепович, пар., Данило Харик	10 —
Іван Кузяк 3 к., по 2 к.: Анна Колісник, Катерина Кред., Іван Калитович, Мария Карабін, Мария Лизан, Антоська Ладанівська, Юлія Турула, Ганька Чівська, Параска Руманів, Ганя Бойко, Юлія і Василь Білик, Теодор Павлюк, Іосиф, Анна Демків, Мария Маланчучка, Демко Плиск, Текля Бойко, Анна Стасюк, Стефан Осташевскій і Григ. Білик	43 —
По 1 к.: Василь Бодак, Текля Павлюк, Мария Гупиль і Онуфр. Демків	4 —
Дрібними датками на тацу	66 —
1/3 Бібщани, дек. Помор., п. Поморяни 37 кор. 7 сот.	
Всч. о. Николай Мриглодович, пар. місц. 5 к., Юстина Макогонська 2 к.	7 —
Дрібними датками на тацу в церкві	30 07
2/3 Кальне, дек. Поморян., п. Поморяни 54 кор. 90 сот.	
Всч. о. Лука Демчук, місц. пар. 3 к., Петро Бойко 5 к., Антоська Мишків 4 к. 40 сот.	12 40
По 2 к.: Іван Прокопів, Гонората, Василь Боднар і Танас Кубіль	8 —

	К. с.
По 1 к.: Михайло Будний, Миханько Рудницький, Матрона Лис, Настя Чорненка, Настя Куб, Магда Мат., Зофія Панч., Іван Панчишин, Настя Радушна, †Настя Боднар, Іван Медведик, Ганька Чернописка, Максим Сими, Василь Долина, Параска Кушнір, Марія Кожовська, Григорій Кошовський, Ілько Ткачук, Никола Будний, Каська Кош., Андрух Медведик, Текля Радушна, Текля Гнат, Михайло Боднар, Настуня Щербань, Онуфрій Банадига, Никола Медведик, Катерина Медведик і Марія Микитишин	29 —
Дрібними датками на тацу	5 50
2/3 Годів, дек. Поморяни, п. Поморяни 78 кор.	
Впвжн. П. Мосевич, місцевий дідич	50 —
По 2 к.: Всч. о. Северин Габрусевич, пар., Петро и Мелянія Коваль, Федь Білоус, Гринь Ясінський, Катерина Андрух-Марія Герашик 3 к.	11 —
По 1 к.: Петро Галат, Іван Білоус, Іван Дацюк, Тома Крош. і Кирило С.	5 —
Настуня, Гринь Іван-Гелюська Настюк	4 —
Ганька Куснева 1 к., дрібними датками на тацу	8 —
3/3 Розгадів, дек. Поморянсь., п. Поморяни 90 к.	
Пс 5 к.: Ганька Колісник, Настя Яшків і Франка Наливайко	15 —
По 2 кор.: Всч. о. Евстах. Данилевич, пар., Іван Колісник, Іван Чвартюк, Ілько Глібовіцький, Кость Коваль, Никол. Яшків, Іван Луців, Іосиф Паламар, іосафат Атн., Настя Яшків, Анастазія Наливайко, Маланка Колісник, Анна Колодка, Анна Наливайко, Настя Кулик, Теодозія Микітишин, Анна Коваль, Юстина Гуляйвна, місц. учителька, Іван Наливайко, Ксенька Лешук, Марія Сапужак і Катерина Шмигельська	44 —
Дрібними датками на тацу	26 —
По 1 к.: Дмитро Литвин, Татяна Сапож., Доська Винч, Василь Колісник, Текля Винничук	5 —
3/3 Дрищів і прилуч. Урмань, дек. Поморян. 82 к.	
Михайло і Марія Дидик 5 к., по 3 к.: Катерина Ван., Федь Болотницький, скарбона церк. в Урмани і скарбона церк. в Дрищеві	17 —
По 2 к.: Всч. Емил Гавришо, пар., Осипа Гавришо, жена о. пар., Василь Білан, Теодор Савчук, Анна і Петро Бич, Гринь Кулина, Іосифа Лужницька, Кость Воскрес і Ант. Ріпецка з Урманя, Ганька Рейтар	20 —
По 1 кор.: Марія, Каська Потягач, Михайло Удовин, Доська Шпортало, Марія Потягач, Федь Баран, Мих. Дідик, Паранька Подусівська, Андрух Пасічник, Дмитро Когут, Анна Наконечна, Мих. Кулик, Іван Ткачук, Василь Ткачук і Броніслава Наконечна, Людвіка	16 —
Дрібними датками на тацу	29 —
3/3 Монастир ОО. Василян вь Краснопуши, дек. Поморян.	5 —
4/3 Конюхи, дек. Помор. 78 кор.	
Брацтво Господарів, Невіст і Дівчиць матерн. церкви	15 —
Брацтво церковне дочерн. церкви 3 к., Федь Королишин 2 к.	5 —
Впрдбн. о. Сов. Ксенофонт Сосенко, пар. з родиною	10 —
Всч. О. Ант. Лотович, місц. сотрудин	4 —
По 1 к.: Настя Швайко, Петро Урин, Федь Гарбай, Анна Головатий, Гандзя Колісник, Паранька Курило, Зоська Солонинка, Мих. Назар, Клим. Запоточний, Настя Глух, Мих. Боднар правник, Мих. Гурин, Петро Голенбовський і Іван Голова, місц. директорка нар. школи	15 —

	К. с.
Дрібними датками на тацу в матерн. і дочерн. церкві	29 —
5/3 Куропатники, дек. Бережан. ад парохії Бишки (завідат.) 6 к.	
По 2 к.: Василь Штангрет і Демко Гураль, по 1 кор.: Атанас Голят і Стефан Лупиніс	6 —
6/3 Бишки, дек. Поморян., п. Конюхи 272 кор.	
Впрдбн. о. Евген Лопатинський з родиною: Елеонора жена, Карко, Стефія, Володимир, Роман, Наталія, Мірослава і Евген Ксьондзик	11 —
Церковна скарбона в Бишках	7 —
По 3 к.: Каська, Демко Михайло і Паранька Демко	9 —
По 2 кор.: Маланка, Дарія, Гаська, Демко, Настуня, Онисько, Паська, Гаська, Доська, Варвара, Іван, Стефан, Олекса, Стефан, Федько, Семко, Варвара, Марія і Михайло Павло, Никол., Іван, Анна і Марія	48 —
По 1 к.: Марія, Марія, Іван, Каська, Настунька, Павло, Яцко, Антошка, Іван, Никола, Онуфрій, Михайло, Доська, Гаська, Гаська, Василь, Пазя, Доська, Гануська, Яцко, Мариська. Роман, Марія, Тимко, Яцко, Пазя, Олена, Назар, Франко, Гринь, Марія, Дмитро, Василь, Анна, Варварка, Доська, Яга, Андрух, Іосиф, Гася, Олекса, Настуня, Гануська, Марія, Марія, Анна, Ілько, Марія, Іван, Анна, Федь, Гринь, Рузька, Іван, Маланка, Федь, Матрона, Семко, Доська, Каська, Каська, Марія, Іван, Марта, Проць, Марія, Текля, Петро, Федь, Паранька, Анна, Настя, Пазя, Варвара, Гаська, Марія, Пазя, Анна, Максим, Марія, Доська, Стефан, Гринь, Филип, Іван, Юстина, Маланка, Марія, Марія, Каська, Ксенька, Михайло, Федорій, Гаська, Яцко, Танька, Олена, Анна, Пазя, Марія, Гринь, Анна, Марія, Павло, Марія, Дмитро, Василь, Оришка, Рузька, Іосиф, Кароль, Іван, Настя, Тимко, Марія, Дмитро, Ілія, Роман, Марія, Варвара, Семко, Ксенька, Теодора, Ксенька, Марія, Андрей, Яким, Яцко Лупиніс, Текля Безкорвний, Франка, Гринь Заворіт, Ксенька Лупиніс, Гаврило Сисак, Гнат, Василь, Филип, Максим, Настя, Анна, Микита, Паранька, Олекса, Феська, Михайло, Іосиф, Лучка, Гнат, Онуфрей, Федь, Федько, Анна, Маланка, Пазя, Оришка, Анна, Іван, Павло, Михайло, Федь, Петро, Семен, Петро, Анна, Марта, Марія, Федь, Гаврило, Прокіп, Антін, Клим, Николай, Гаська і Теодозія	173 —
Дрібними датками на тацу	24 —
7/3 Куропатники, дек. Бережан. ад Бишки (адмін.) 126 кор. 44 сот.	
По 2 к.: Анна, Гринько, Анна, Федь, Анна, Ілія, Петро, Іосиф, Текля, і Іосафат	20 —
По 1 кор.: Михайло, Катерина, Текля, Марія, Дмитро, Каха, Франка, Рузька, Данило, Катерина, Михайло, Катерина, Василь, Дмитро, Марія, Ілія, Петро, Катерина, Зофія, Анна, Марія, Стефан, Николай, Стефан, Гринь, Кася, Іван, Паранька, Олекса, Марія, Николай, Іосиф, Михайло, Гнат, Марія, Марія, Марія, Анна, Федь, Рузька, Стефан, Текля, Никола, Гринь, Марія, Олекса, Катерина, Рузька, Гаврило 1 к. 20 с., Текля, Анна, Григорій, Марія, Григорій, Никола, Анна, Іван-Анна, Петро, Текля, Марія, †Олекса, Паранька, Іван, Василь, Ілія, Роман, Анастазія, Текля, Теодозія і Анна 1 к. 04 с.	70 20
Дрібними датками на тацу	29 20
Церковна скарбона з Куропатник	7 —
7/3 Бережани 34 кор.	
П. Федь Боднар 4 к., по 1 к.: Паранька, Ілія, Паранька, Павло, Анна, Павло, Василь, Анна, Текля, Іван, Ярослава, Пазя і Анна 80 сот.	16 80
Дрібними датками на науці на службі бож. спів.	18 —

- 8/3 — Лапшин, поч. Бережани : 207 к. 40 с.
Брацтво жінок 20 к., Гаська і Паранька Павлишин 5 к., Єрина Дулеба 4 кор. 29
- По 3 кор.: Іван і Паранька Кузів, Василь і Настя Сенишин, Семен і Іван Прокопів, Марія-Теодозія 12 —
- По 2 кор.: Іван Глинський, Ілько і Марія Плонська, Марія Лизунчин, Стефан і Дмитро Борик, Антія і Мих. Дуленба, Андрух Кузів, Мих. Бідула, Гринь Мельник, Семен Борик, Андрух Жила, Юстина Кузів, Текля Ковара, Василь Федчишин, Марія Голуб, Маланка Швец, Ганька Гутир, Ганька Гриняшка, Ганька Захарків, Дозька Худик, Олена Герасимів, Хима Кузів, Паранька Дякович, Яцко Захарко, Ганька Литвицька, Филізь і Ганька Бойко, Ілько Жилинський, Зофія Вітківська, Ганька Заяць, Федь Фаріян, Іван Антонох, Стефан Кореньовський реснт місц., Настя Стефанова з Жукова, Іван Луців, Теодозія Яцко, Лаврентий Леуцук і Петро Ярема 72 —
- По 1 кор.: Гринь Дяков., Яким Дубніцкий, Федь Кузів, Дмитро Серета, Федь Кузів, Стефан і Дмитро Борик, Василь Кузів, Ілько Пилипчак, Василь Швец, Василь Марків, Василь Іванків, Іван Павлишин, Никола Репецкий, Дозька Дуленба, Гринько Ленард, Катерина Дякович, Анна Вавриків, Павло Матус, Яцко Швидкий, Паранька Худик, Анна Швидків, Каська Галик, Віктор Кузів, Паранька Кавар, Марунька Прокопів, Семен Бідула, Гринь Бадус, Гринь Розшіп, Мих. Волощук, Олена Чепіль, Ганька Хомин, Мих. Кузьків, Настя Іванків, Марунька Бідула, Ганька Гриняшко, Олена Чепіль, Стефан Кузів, Мих. Бідула, Олекса Луць, Настя Борик, Дозька Герасимів, Меланія Захарко, Дмитро Кузів, Марія Литвицька, Ганька Заяць, Олена Семчишин, Ганька Борик і Катер. Дубецька по 1 кор. 20 с., Никола Федчишин, Паранька Сидір, Гринь Гриняшко, Ілько Гичка, Дмитро Петрович, Парас. Захарко, Ганька Яцишин, Василь Вітвицкий, Ганька Прибила, Андрух Палинчак, Ганька Гаська Петрів 1 к. 60 с., Касько Осецкий, Настя Вітвицька, Зофія, Іван Вітвицкий, Василь, Варварка, Марія, Анастасія, Хома Владиків, Анна Ерберт, Дозька 1 кор. 40 сот. і Дозька Кузів 70 40
- Дрібними датками 24 —
- 9/3 Бережани 43 к.
- По 2 к.: Андрей Шимоговский, Анна Шимоговска, Стефан Маруневич, Юлія, Анастасія, Текля, Леонтій, Анна Долинська, Марія Сарнічка, Теодозія, Марія Пахолок, Марія Чухай, Настя Романишин і Іван Готовий 28 —
- По 1 к.: Семко Горінець, Єрина, Анна, Марія, Катерина, Ганька Дидик, Пазька Бардан, Марія Лушняк, Марія, Стефан Бамовський, Марунька, Василь Ленарт., Ілько Білик, Мариська Яр., Паранька 15 —
- 10/3 Ценів, дек. Бережан., поч. Козова 57 к. 40 сот.
Брацтво церковне 10 к., Всч. о. Григор. Кончевич 5 к. 15 —
- По 2 к.: Зоська Возняк 2 кор. 40 с., Данило Усецкий, Никола Возняк, Юрко Бідун, Сман. Кончевич і Ольга Кончевичівна 12 40
- По 1 к.: Марія, Петро Павлох, Єрина Март., Танас Решітник, Зоська Дмитро Фабіян, Олена Решітник, Никита Лопатка, Марта Білушка, осиф, Маланка Баран, Марія, Марія і Василь, Гандзя Мисько, Максим Ухм, Рузька Черноус, Федь Мартин. і Онуфрій Лопатка 19 —
- Дрібними датками на тацу 11 —
- 10/3 Бережани на вечірні 22 к.

К. с.

- По 2 к.: Настя Сакалущка, Гануська Видер, Федь Курило, Анна Курило з Посух, Василь Стеблицкий і Сильвестер 12 —
- По 1 к.: Василь Дмитрів, Дмитро Якимів, Дмитро Баран, Анна, Василіна, Настя Собко, Юрко і Марія Кизима 10 —
- 11/3 Жуків, дек. Бережан., поч. Бережани 38 к.
По 2 к.: Настя Підловска, Настя, Василь Федишин, Андрух Рутковский, Гринь Лиськів і Анна Білик 10 —
- По 1 к.: Настя Підлижна, Рузька Бич., Каська Стеф., Паранька Бич, Каська, Дозька Виятик, Дмитро Шагай, Ганька Зінкевич, Каська Пришляк, Паранька Боянович, Ганька Гавриляк, Антоній Виятик, Маруська Под., Настя, Никола Рутковский, Дозька Мисюк, Каська Білик, Каська Федчишин, Ганька, Настя Хамар, Ганька Шагай 23 —
- Іван Петрів, Настя Лецишин і на тацу в церкві 5 —
- 12/3 Рибники, дек. Бережан., поч. Потуртори: 81 к. 90 с.
По 2 к.: Анна Кеца, Анна Герасимів, Марія Мидляк, Юлія Ленартович, Марія Ленартович, Текля Бартків, Дарія Щур, Марія Заседко, Ксеня Ленартович, Ірина Новічка, Теодор Головка, Василь Лаб, Яким Поглод, Іван Мидляк, Всч. о. Іван Габрусевич, місцев. пар., Мих.-Катерина Тимко-Процик і Настасія Мамчур 34 —
- По 1 к.: Василь Пилипчук, Марія Ольшанська, Марія Волянська, Анна Заседко, Текля Головка, Евфрозина Думен, Сенька Самарик, Ксеня Крученик, Марія Яцук, Анна Псохоцька, Евдокія Гаврилів, Марія Дацьків, Текля Білик, Єлена Яцишин, Анна Лозінська, Марія Дубчак, Текля Засідко, Марія Бесага, Катерина Ткачук, Евгения Герасимів, Евгения Луців, Евдокія Ходик, Анна Лабуцька, Василь Семофал, Марія Заседко 1 к. 20 с., Марія Романишин 1 к. 20 с., Анна Хичий 1 к. 10 с., Марія Карась, Настя Мидляк, Тимотей Димашевський реснт, Яків Процик, Михаліна-Яцко Новічкі, Анна Головка, разом 34 90
- Дрібними датками на тацу 7 —
- По 2 к.: Василь Радик і Єлена Габрусевич; по 1 к.: Анна Горошко і Теод. Звір 6
- 12/3 Саранчуки, дек. Бережан., поч. Потуртори, 10 к. 10 с.
По 2 к.: Текля Бобкр., Петро Климків, Євдоха Бесага, Марія Бесага, Іван Семенів, Ольга Король 12 —
- По 1 кор.: Марія Будичівна, Павло Кандидат, Іван Рибик, Іван Дубчик, Ілько Карась, Іван Денис, Василь Грубка, Анна Мальвинська, Параска Гавдида, Настя Рабик, Євдоха Бесага, Юліяна Бончук, Анна Буняк, Іван Лаптух, Анна Павлишин, Іван Городицкий, Пазька Буняк, Никола Цісавський, Ом. Король, Павло Дубчик, Іван Бесага, Настя Лемановська, Параска Семенець, Парашка Лаврина, Анна Панас, Параска Сокоерник, Марія Корчинська, Параска Заседко, Анна Гавдида, Анна Карась, Парашка Дубчик, Михаліна Гавдида, Катерина Ковальчук, Андрей Буняк, Андрей Семенець, Луць Корчинський, Катерина Дубчак, Ганька Яськів 1 к. 10 сот 38 10
- Дрібними датками на тацу з церкви Рибник і Саранчуки 61 —
- 11/3—13/3 Бережани 400 кор. 65 сот
Встл. О шамбелян Кордуба, кривошанин і місц. парох титулом винадгородження Отцю Константину при нагоді тижневої загальної місії 20 —
- По 10 к.: Настя і Пилип Михань і Впрдн. о. Дубіцкий, катехит гімн. 50 —
- По 5 к.: Всч. о. Теоф. Мечис. Кордуба, парох Курян, Юстина Габвер і Симеон Дидик 20 —
- По 4 к.: Антія і Антонина Стайк, Олекса, Марина і Гаська Вісневский, 15 —

	К. с.
Яцко і Настя Шевчук, Анна Мазуркевич, Емілія і Всч. О. Александер Бачинський, місц. сотр.	24 —
По 3 к.: Всч. о. Григорій Качала, місц. сотр., Тацька і Варварка, Теодор і Паранька, Теодор і Анна Концевич і Максим Мартиш, Анна	18 —
По 2 к.: Петро Стефанович, Анна, Анна, Ксеня, Текля Ковч, Андрей і Анастасія, Михайло і Теодозія, Павло і Марія Клещук, Татяна, Гануська Граб, Николай і Марія Меруневич, Анна і Паранька Пашик, Катерина, Анна Боритко, Параня, Марія Чайковська, Федько Кравець, Анна, Марія, Анна, Марта, Анна, Андрей Яцишин, Николая, Всч. о. І. Кордуба, катех., Марія, Анна, Петро, панна Стефія і Зося Курдубівна, Марія, Паранька, Теодора, Сильвестер, Анна Мазур, Апольонія, Анна, Иоанна, Мокрина і Паранька Сернюк, Марія	76 —
По 1 к.: Катерина Стефанович, Ілія Гвоздик, Теодор Сенишин, Кароліна, Петро, Катерина, Марія, Настя, Марія, Василь, Дмитро, Анна, Григорій Жолтенський, Анна, Гринько, Марта, Мисьго, Гаська, Паранька, Яким Ярема, Марія, Настя Сохарська, йосиф Шур, Марія, Текля і Макрина 1 к. 40 с., Стефан Стекалик, Параскевія, Марія Дашкевич, Паранька Дмитрів, Паранька, Пазя, Марія, Анна Францішок 1 к. 25 с., Анастасія, Катерина, Марія, Текля, Семко, Марія, Анастасія, Марія, Текля, Павло, Марія, Татянна, Марія Сімачко, Володимир, Марія, Матрона, Юлія, Марія, Настя, Настя, Павло, Паранька, Паранька, Євдоха, Дмитро, Марія, Іван, Текля, Теодозія, Ілько, Марія, Катерина, Марта, Анастасія, Стефан, Іван, Мартин, Яким, Василь, Петро, Паранька, Николай, Марта, Февронія, Марія, Павлина Мариневич, Текля, Михайло, Кароліна, Николай Логош, Марія, Дмитро Стефанів, Олекса, Юлія, Катерина Дудова, Марія Пришлєцка, Катерина, Гануська, Настя, Текля Середючка, Настя, Марія, Анна, Михайло, Захарко, Марія, Анна, Текля, Гринько, Григорій, Марія, Анастасія, Анна, Паранька, Катерина, Феська, Василь Колодка, Гринь Демків, Паранька, Зофія, Фемія, Рузька, Катерина, Настя, Доська, Катерина, Анастасія, Панько, Паранька, Катерина, Марія, Катерина, Магда, Иоаким, Макрина, Анна, Анна, Ксеня Козачек, Анна, Теодозія Пришляк, Анна, Иоан, Анна, Марта, Текля, Еміль Козіровський, Анна Мульська, Євдоха Морій, Марта, Анна, Настя, Василь, Апольонія, Паранька, Паранька, Федь, Анна і пані Бачинська	153 65
Дрібними датками на тау в церкві	7 —
По 2 к.: п. Староста Бережан, Анна Баліцка і Ілько-Ірина Панас	6 —
По 5 к.: Параня Гевко і Юлько Малий, Доська Малицька 1 к.	11 —
14/3 Шибалин, дек. Бережан., поч. Бережан. 64 к. 40 сот.	
Марія Пайда 10 к., дрібними датками 10 к.	20 —
По 5 к.: Брацтво мужчин, Сестриць і Дівчат і Всч. о. Ник. Садовський, місцев. парох з родиною Волод.-Климентина	20 —
По 1 к.: Анна, Текля Шквир, Василь, Гандзя, Настя Гузар, Гандзя Книрецька, Марія Волошин, Марія Горошко, Гандзя, Катерина, Василь Когач, Марія Хлопась, Настя Віт., Гандзя Пайда, Марія Хлопась 1 к. 40 с., Настя Вербєць, Магда Білик, Павло Вольнівський, Марія, Катерина, Марія, Євдоха, Варвара і Гринько	24 40
14/3 Дубше, дек. Козлівський, поч. Козова 90 к. 80 сот.	
По 4 к.: Мих. і Варина Липка, брацтво мужеске, Федь і Катерина Смачин	12 —
По 2 к.: Лев і Текля Сітарські, Іван Гараняк, Сидір Тебін, Юрко Гла-	

	К. с.
чук, Марина Рега, Стефан Полковський, Катерина Нендза, Павло Іванюта і Хима Мандзій	18 —
По 1 к.: Мих Баривка, Мартишин 1 к. 60 с., Василь, Мих. Кордяк, франко Рега, Василь Кляк, Никола Берук, Петриха Пачин 20 с., Катерина, Паранька, Марина, Марта, Гандзя, Федь, Гандзя, Гандзя, Іван Котівський, Параска Жук, Ірина Рега, Катерина, Никита, Юлія, Йосиф Коділяк, Лев, Варвара Попович, Катерина, Андрух Липка, Зоська Нендза, Марія Кільна, і Василь	30 80
Ольга Абрагамова, жена о. пароха 3 к., дрібними датками	28 31
14/3 Козова, дек. Козлівський, поч. в місці 60 к. 70 с.	
Павло і Анна Колодїй 5 к., Анна Лопачка 3 к.	8 —
По 2 к.: Юстина Крамюк, Марія Новковська, Омелян, Василь Баглій і Іван Савчій	10 —
По 1 к.: Андрух Колодїй, Марія Купер, Анна Боднар, Юстина Шкорупа, Іван Гремьак, Мих Боднар, Олекса Лисків, Еміл. Граляк, Марія Свистун, жена о. пар. і пані Стефанія Мальчинська, вдова Йосафат дрібними датками на службі бож. і на вечірні по науці	11 — 31 70
14/3—15/3 Кальне, дек. Козлів, поч. Козова 93 к.	
Всч. о. Йосиф Гордієвський, місц. пар. 5 к., Василь 3 к.	8 —
Скарбона церковна 12 к., дрібними датками 6 к., Цецилія Красуцка 2 к.	20 —
По 1 к.: Параскевія Ковалишин, Мих. Брик, Маланка Бучко, Елена Гордієвська, жена о. пар., Зофія Вонсович, Єрина Голяс, Мих. Бабій, Анастас. Волощук, Анастас. Стельмах, Юстина Коконівська, Григорій Стельмах, Николай Бучко, Антін Мушковський, Павло Цок, Павлина, Петро Данилюк, Марія Дяківська, Анна, Яцко, Дмитро, Катерина, Анна, Тацька, Катерина, Юстина, Зофія, Стефан, Стефан, Юрко, Анна, Параска, Тацька, Филип, Анна, Катерина, Гнат, Павло, Василь, Анна, Анна Брик, Анна Ілько Бабій, Василь Бучко, Марія Сандурська, Петро, Ксенька, Яцко Кіт, Марія, Никола, Анна, Стефан, Ксеня, Магдалина Бойко, Катерина, Семко, Настя Балицка, Марія Бучко, Єлене Малий, Юстина, Зоська Панчишин, Гринь Сармадій, Данило, Антоніна Миколаєвич і Юлія Брик	63 —
15/3 Слобода золота, дек. Козлів. 14 к. 86 с.	
Дрібними датками вперед зібраними 12 к. 86 с., Марія Горбачевська 2 к.	14 86
15/3—16/3 Плотица вел., дек. Козлів., поч. Денисів 67 к. 22 с.	
Симеон Свитак 3 к., церковна скарбона 5 к., дрібними датками 8 к. 22 с.	16 22
По 2 к.: Мих. Виняр., Анна Кушнір і Клим Собель	6 —
По 1 к.: Марусяк Павло, місц. учитель, Параска Риц, Олекса Гаць, Антін Дорош, Текля Дорош, Юстина Мурована, Іван Кушнір, Настя Гробецька, Федь Чорний, Стефан Гуменний, Ілько Дяк, Маланка Чорна, Варварка Парасюк, Александра, Федь Дорош, Діониз Ярема, Текля, Анна Гуменна, Марія, Павлинка, Марія, Василь, Ксеня Гуменна, Петро Козіцький, Олекса Голуб, Стефан, Меланія, Стецько, Данило Свитац, Марина, Олекса Мурований, Дмитро Садівник, Венедик Купчинський, Козіцка, Іван Гич, Пилип Кушнір, Євдоха Ярема, Томко Громніцький, Антін Кушнір, Іван Дяк, Іван Пукало, Юземко Витр., Василь Стеткевич, Гринь Козіцький і Стефан Гребецький	45 —
16/3 Таврів, дек. Козлів. поч. Козлів 99 к.	
Всч. о. Еміл. Дудрович, місц. парох з родиною 5 к., церковна скарбона 5 кор.	10 —
Настя Ваврів 3 к., по 2 к.: Лев Міхасків, Марія і Антін Пол., Олекса Загребенський, Олекса Петришин, Василь і Дорота Кірняк, Мих. і Пав-	

	К. с.
ліна Костик, Петро і Текля Хифій, Яким і Анна Мовчко, Олекса, Анаст. і Иоан Котович, Агафія Пиріг, Теодор і Иоанна Іванюта, Анна і Іосиф Ленарт, Петро Ш., Катерина Воробій, Иоан Анна..., Григорій і Ірина Любин., Текля і Ігнатій Антошин, Кристина Козакевич, Анна і Захарія Любинський, Параска Ленартович, Юстина і Антох Ленартович, Анна і Іосиф Волський, Текля і Мих. Запоточний Ник. і Анна Любинська	51 —
По 1 к.: Катерина Ясинська, Василь Приглед, Василь Сава, Текля Гуменна, Мих. Шевчик, Леон Любинський, Василь Хр., Марія Михаск., Ксеня Шевчик, Евдокія Вонс., Доська Зварич, Олекса Загрб., Юлія Ленартович, Анна Шкробяк, Олена Грубій, Федь Лаврів, Татяна Перник, Василь Лісевич, Матвій Мовчко і Василь Бідний	20 —
Дрібними датками	18 —
16/3 Козлів на вечерні 37 к	
Катерина Голова 5 к., Марія Григоровичівна 2 к.	7 —
По 1 к.: Всч. о. Сов. і дек. б. Людом. Конст. Зарицкий з родиною, Елена, Зиновій, Марія, Галина, Николая, Мирон і Ярема Зарицкий, Пелягія Гіжовська, Евфрозина Борисівна, Николай Радильний, Андр. Зарубний, Іван Чужик, Василь Вучинський, іосиф Мриглат і Анна Серкес, Мих Сис, дрібними датками 13 к.	30 —
17/3 Покропивна, поч. Козлів 25 к. 83 с.	
Братство церковне 5 к., дрібними датками 5 к. 23 с., Анна Казюпа 2 к.	12 23
По 1 к.: Іван Крук, Ник Шкіт, Мих Кінаш, Іван Клак, Константин Шинкар, Ксеня Рєкта, Ілія Брилінський, Всч. о. Петро Курдидик, місц. парох. Стефанія Курдидик, жена о. пароха, Семко Поворозник, Сенька Кужда 1 к. 60 с., Анна Тина і Кирило Багрій	13 60
17/3 Козлів 22 к. 40 с.	
Катерина-Мих.-Іван-Бартко-Павло Глуфка 5 к., Дмитро Василь Кушнір 2 к. 20 с., по 1 к.: Лука Шкільний, Ксеня Поворозник, Настя Лисак, Григорій Скибінський, Євка Лежанська, Гринь Демчишин, Дмитро і Ксеня Ракоча, Катерина-Іван-Яким Кушнір 1 к. 20 с., Ксеня Хринівська, Кирило Хринівський, Іван і Анастас. Стецишин, Криль Анастас. і Євдоха Біленька	22 40
18/3 Городище, дек. Козлів, поч. Козлів 158 к.	
Ксеня Топорівська 10 к., Впрдбн. о. сов. Діон. Бачинський, пар. 5 к.	15 —
По 2 к.: Текля Кравкулська, Евфрозина Павлишин, Текля Періста, Анна Періста, Анна Пилишкевич, Євдоха Кривко, Магда Віклюк, Теодор Ткач, Марія Мілян, Євдоха, Марта Бойко, Олена Присляк, Хема Дробніцка, Євдоха Возняк, Андрей Палига, Онуфр. Бойко, Анна Возняк, Марта Кривопулська, Марта Бойко і Феліція Бачинська	40 —
По 1 к.: Юрко Дикий, Андрей Бойко, Анна Лопух, Параня Дубова, Ксеня Мілян, Євдоха Вас, Настя Буковська, Григорій Бінд., Семко Возняк, Ксеня Понос, Паранька Присляк, Анна Бойко, Теодор Кривка, Текля Ткач, Маланка Бойко, Євдоха Атаманчук, Анастасія Шимко, Варвара Гайка, Паранька Татарин, Никола Кульматицкий, Олекса Мицишин, Паранька Бойко, Текля Кривкуска, Пазя Славінська, Євдоха Захарко, Анна Кадило, Марія Кривкулська, Марія Островська, Ілько Табака, Олекса Мілян, Варвара Флешар, Мариня Дацюк, Ксеня Бойко, Олена Бабій, Анастасія Олійник, Мих. Кривопулський, Марта Ткач, Евдокія Папіровська, Дмитро, Євдоха Левінська, Матвій Кривука, Паранька Бабій, Євдоха Періста, Олекса Плуй, Юлія Фалінська, Олена Шимків, Гавриіл Завісляк, Анастасія Кривопулська, Ксеня	

	К. с.
Щимків, Анна Пушкар, Марія Кривопулська, Марта Андрухів, Григорій Псуй, Марія Шкільна, Василь Мудрий, Олекса Кривко, Теофіль Кривко, Теодор Дикій, Магія Огніста, Текля Бабій, Марія Небельська, Ірина Татарин, Марта Ткач, Марія Мудра, Анна Табака, Кость Кривопулський, Агапія Войчак, Евдокія Боднар, Василь Захарків, Анна Вдішовська, Марія Псуй, Семко Буковський, Марта Небельська, Паранька Грушинська, Всч. о. Іван Брилінський, парох Вибудова з родиною, Антонія, Александер і Марія Брилінська	78 —
Дрібними датками на тацу	25 —
19/3 Денисів, дек. Козлів, поч. в місці 97 кор. 20 с.	
По 10 к.: Впрд. о. сов. Ант. Копертинський, пар., церковна скарбона	20 —
По 3 к.: Паньство Копертинські, Василь, Настя, Іван і Анна	12 —
По 2 к.: Анастасія Зимна, Іван і Анна, Іосиф Самиця, Олена, Анна, Ксеня, Марія, Іван, Марія	18 —
По 1 к.: Іван Каспрів, Анна Глінка, Катерина Рожніцка, Іван, Анна Грапок 1 к. 20 с., Мих. Хома, Марія, Марія, Текля, Олена, Павло, Ілія, Григорій, Марія, Катерина, Февронія, Петро, Зофія, Іван, Константин, Анна, Томка, Гаська, Томка, Паланя, Зофія, Алексія, Николай, Константин, Марія, Григорій, Ник., Николай, Григорій, Василь, Марія, Никита, Катерина, Павло, Іван і Анна Макогін і місцевий дідич 5 кор	47 20
19/3 Купчинці, дек. Козлів.: Всч. о. Волод. Микитка	10 —
20/3 Ходачків вел. дек. Козлів. 27 к.	
Всч. о. Тим. Бордуляк, пар. 4 к., НН. і Розалія Затор. по 2 к.	8 —
По 1 к.: Рой Геронім, Марія Палайда, Агнешка Божим., Марія Рой, Василь Филипович, Яків Шмарук реєнт, Яцко Явний, Розалія Козакевич, Марія, Ірина, Марія Залеска, Анна Шот., Юлія, Анна, Ірина, †Анна. Полянська, Марія Кльоц., Анастасія і п. Константин Косович	19 —
20/3 Острів, дек. Микулинецький, поч. в м. 27 к.	
Настя-Анна Горол 10 к., Вдбнр. о. шамбелян Ів. Любович 4 к.	14 —
Родина о. пароха 3 к., Всч. о. Плакида, місц. прив. сот. 2 к	5 —
По 2 к.: Анна Довгопятник, Теодозий Кріса і Никола Шумський	6 —
По 1 к.: Никола Шумський і Анна	2 —
21/3 Острів на службі бож. при помочи о. сотр. Плакиди 46 к.	
по 2 к.: Николай, Євдоха, Михаліна, Анастасія, Марія, Стах, Петро і родина о. пароха Любовича	16 —
По 1 к.: Іоакім, Мих., Настя, Домінік, Евдокія, Марія, Анна, Семко, Стефан, Николай, Григорій, Федь, Григорій, Анна, Марія, Петро, Євдоха, Іван, Текля, Емілія, Анна, Марія, Текля, Ірина, Анна, Анна, Анна, Марія, Семко Гримач і Анеля Гримак	30 —
21/3 Збараж місто на службі б. 99 к. 32 с.	
Дрібними датками на тацу 50 к. 32 с., церковна скарбона 20 к.	70 32
По 3 к.: Юстина Залужна, Марія і Лука, по 2 к.: жена о. пароха Теодора Будник, Евгения Онуфрей Кондрацкий, Павліна, Ірина, Марія Ковальчук, Лука	18 —
по 1 к.: Лука Добридень, Теодозія Камінська, Мих. Хрін, Палажка, Анастасія, Теодозія, Нікіфор, Анна, Катерина і Теодоз. Данилович, Иоанна	11 —
21/3 Буцнів, дек. Микулинец., поч. Острів коло Тарн. 30 к.	
Впрдбн. о. сов. Ізид. Глинський, дек. і пар. 20 к., скарбона церковна 10 кор.	30 —
22/3 Біла, дек. Тернопіл., поч. Тернопіль 128 к. 8 с.	

	К. с.
По 10 к.: Впрдбн. о. Сов. Іван і Теофіля Колянковскі. пар., церковна скарбона в Білій, церковна скарбона в Чистиліві, дрібними дат.	40 08
церковна скарбона в Плотовичі з дрібними датками	12 —
Анна за 3† 3 к., по 2 к.: Василь, Никола Каправий, Євдоха Олійник, Возька, Євдоха, Марія, Марія, Паранька, Марія, Василь-Анна, Семко, Юліяна Кисіль, Маланка Вагілевич, Атаназій і Аґапа Бернадін Гаврило	33 —
По 1 к.: Настя, Петро Білик, Мих. Кисіль, Оліянка, Текля Астар, Анна Чорномаз, Анна, Уліянка, Євдоха, Тереска, Анна, Маланка, Євдоха, Павло Ясен, Мих., Ілько, Павло, Мих. Федун, Олена Білик, Фелікса, Анна, Мих., Олена Паламар, Анна Гримак, Марія Нарплий, Ягілина Кузичка, Текля, Мих. Варвара, Тимко, Куран, Євдоха, Гануська, Марія Ватюк, Василь Бреняк, Марія, Анна, Анна, Марія, Катерина, Гринь Василь, Іван	43 —
22 3—23 3 Кутківці, дек. Терноп., поч. Терноп. 65 к. 50 с.	
Марія Родзевич 3 к., Роман Бартацкий 4 к., по 2 к.: Марія Кравчукова, Анна Кіндрат, Марія Гайда, Марія Балюк, Евдокия Сасівка і Варвара Левів	19 —
По 1 к.: Онуфрій Балюк, Максим Бартацкий, Татіяна, Марія, Іван, Мих., Василь, Анна Коліковска, Катерина, Марія, Євдоха, Максим, Анна, Зофія, Іван, Марія, Яків, Іван, Іосиф Солтиский, Анна Черущка, Анна Костецка, Яків Мак., Марія Глушка, Олекса, Мих., Анна Терах, Василь Когут, Павло, Василь, Микита Сосновский, Марія Салавала, Катерина, Марія, Анна Гнус, Анна Латючка, Евдокия Балюк, Марія Батлівска, Катерина Федик, Ксеня Сасівска, Тацька Марцінкевич, Марія Холецка, Анна Лапчук, Юстина Дяк 50 с., Теодор Мельник, Вікторія, Лесь Крамар, Василь Батків	46 50
23 3 Тернопіль на соборчику Впрдн. о. крилош. і дек. Влд. Громніцкий,	20 —
23 3 Таврів почт. переказом з дня 20 3 від Ур. парох. 2 к.	
По 1 к.: Ірина Любінська і Текля Ленартович	2 —
23 3 Пронятин, прилуч. Кужовець, дек. Терноп. 84 к. 20 с.	
Павло Гайда 10 к., НН. 4 к., Параскевія Грабас 3 к.	17 —
По 2 к.: за † Євдоха, Ганька, Паранька, Брацтво Найсол. Серця Ісуса 2 к. 20 с., Варвара Баняк, Григорій, Дмитро Грицай, Стефан Ваврів, Магда Лепінска з Кутковець і Марія Зелізо	20 20
По 1 к.: Марта, Анна, Олена, Магда, Олена, Данило Кучар, Мих. Говда, Петро, Анна Гайда, Семко Мелн., Ганька Медвідь, Текля Ділай, Марія Лись, Іван Олексевич, Іван Грицай, Іван Матуляк, Олена Полотняна, Христина, Ганька Б., Параскевія Лаврів, Іван Федун, Анна, Кружок Найсол. Серця Ісуса, Марія Гайда, Сенька Гайда, Марія, Марія Ільчишин, Олекса НН., Марія Бабяк, Аґафія Мариняк, Стефан Грицай, Олекса Сакала, Василь Гайда, Євдоха Буяр, Ксеня Грицай, Марія Полотняна, Юстина, 5 осіб НН., Катерина, Гайда, Ксеня Вельга, Марія Копач і Іван Ковальський	47 —
24 3—25 3 Зборів 172 к. 79 с.	
По 10 к.: Впрдбн. о. сов. Емил. Мизь, місц. пар., Катерина Володимир	20 —
По 5 к.: Іван і Євдоха Познанський, Іван і Текля Ничай, Стефан і Розалія Познаховскі, Стефан Мотика 6 к., Ілія і Елізбета Ничай, Іван Багрій, Андрей Баранчук, дрібними датками 12 к. 59 с., канцелярія Вацка	53 59
по 4 к.: Анна-Стефан Кузь, Іван-Дмитро-Ілько-Настя Вашуцкі і зцеркви	12 —
По 3 к.: Василь Володимир, Євдоха-Марія Дуткевич, Стефан Познаховский, Федь-Марія Баліцка і Ганька Мороз	15 —

	К. с.
По 2 к.: Євдоха Упанска, Володимир Сапожак, Павло Ничай, Онуфрій Гулик, Марія Маліцка, Параська, Тацька Грицай, Марія Вашуцка, Іван Бесук, Катерина Семків, Марія Волінська, Никола Познаховский, Розалія Стайкевич, Марія-Мих. Грицай, Іосиф і Ксеня Хоминський і Каська Редка	34 —
По 1 к.: Мих. Радз., Семко Грицай, Пилип, Гринько і Кася Мартючка	5 —
Мариська 2 к., по 1 к.: Анґа Іван Ценковський і Іосиф Дмитро 60 с.	5 60
По 1 к.: Кирило, Федько, Іоанна 40 с., Дмитро Мельник, Александра, Александер, Парашка, Марія, Анна Гетьманска, Ганька Барняк, Федь і Катерина Грицай 2 к. 40 с., Дмитро Рад., Розалія Познаховска, Петро Зварич, Анна 1 к. 60 с., Полюська, Іоанна, Петро-Ганя-Марія Малінович 1 к. 20 с., Іван Баліцкий. Зофія Ільчишин, Іосиф Ксеня, Василь і Ксеня 1 к. 20 с., Олекса Колибаба, Іван, Данило і Федь Дудан 1 к. 80 с.	27 60
26 3 Кипячка, дек. Микулинець: Впрд. о. сов. Студинський, пар.	4 —
27 3 Пізнанка гнила, дек. Скалат., місцевий двір	4 —
27 3 Скалат, на вечірні: 16 к. Ксеня Островска	1 —
По 2 к.: Пані Ольга Бачинська і Стефанія Онуферкова з Кривого	4 —
Алекс. Вільчинський 1 к., дрібними датками на тау 10 к. 46 с.	15 46
27 3 Тарнополь передпол. Катерина. Марія 2 к., Цьопця Боднар 1 к.	3 —
28 3 Скалат на співан. сл. б. 198 к. 86 с.	
Скарбона церковна 20 к., дрібними датками 24 к. 86 с.	44 86
Впрдбн. о. сов. і декан Іляр. Герасимович, місц. парох	10 —
П. Стефан Таратуцкий 6 к., Кондрат Козик 5 к., Марія Штокальска 4 к.	15 —
По 3 к.: Михаліна Копариньска, Федько Згубник, Стефан Яцишин і Ів. Мар. Пилипец	12 —
По 2 к.: Всч. о. Іван Бачинский, місц. сотр., Ольга Бачинска, жена о. сотр., Марія Синьківска, Марія Влохович, Федь Білик, Никола Базюк, † Василь Копецкий, Андрей Китай, Марія Панькевич, Мих., Марія Федорович, Евеліна Соневицка, Теодор Давидчук, Мих. Барановский, Розалія Яремишин, Федь Богданович, Андрей Ярмалик, Теодозія Забавчук, Іван Савіцкий, Анна Іванська і Павло Турчин	40 —
По 1 к.: Дарія Бачинська, п. Зофія Савулівна, Оленка Марущак, Юлія Водюк, Олена Яцишин, Настя Білик, Іван Скуба, Василь Хрущ, Василь Ярмолик, Іван Кивелюк, Николай Яремишин, Олекса Дименчук, Тимко Яцишин, Павло Паньковий, Василь Базюк, Федь Яременко, Гринь Кар., Текля Кришук, Олекса Білик, Ксеня Панкевич, Онуфрій Войтович, Марія Войтович, Іван Білик, Дмитро Гинда, Павло Маліцкий, Текля Фашецка, Анна Ковальска, Марія Середа, Ксеня Брик, Ксеня Демянчук, Марцеля Зінь, Юстина Кітой, Марія Савіцка, Настя Турчин, Паранька Скуба, Гапа Дацька, Катерина Барановска, Євдоха Кравчук, Анна Задорожна, Настя Олійник, Настя Білик, Магда Яремишин, Тацька Кобілюх, Гринько Згубик, Текля Білик, Ксеня Бабій, Текля Яремишин, Василь Барановский, Іван Барановский, Іосиф Адамович, Анна Ярмолик, Анна Бабій, Евдокия Шевчук, Марія Забавчук, Паранька Ярмолик, Василь Маліцкий, Анна Білик, Євдоха Гантарович, Настя Попик, Марія Кивелюк, Марія Яремишин, Пелягрия Стефанів, Гапа Панкевич, Анна Базюк, Стефан Зубик, Іван Сіх, Семко Демянчук, Іван Богданович, Іван Зінь, Настя Крешук, Никола Кадобний, Олена Герцунь, Явдоха Панькевич, Мотря Гевчук, Ірина Сьвончкєвич і Василь Панькевич	77 —

- 28/3 Криве, дек. Скалат, поч. Скалат 73 к. К. с.
По 5 к.: Всч. о. Онуферко, пар. і церковна скарбона, дрібними датками 16 26
Ілько Стебельський 3 к., по 2 к.: п. Стефания Онуферкова, жена о. пар., Богдан Єремія Онуферко, Катерина Стебельська, Лука Малярський і Семко Свистун 13 —
По 1 к.: Магда Сумила, Николай Цар, Петро Гранківський, Александра Стебельська, Никола Хлистун, Онуфрей Купецкий, Мария Дацьків, Марта Шевчук, Олекса Дацько, Ксеня Ивчук, Василь, Кость Хлистун, Мария Попифайка, Иван Гаврилишин, Евдокия Янковецка, Марта Лоб., Марта Суходольська, Ксеня Цетнар, Никита Павлисюк, Никола Стебельський, Онуфрий Козловский, Феврония Мота, Анна Хлистун, Прокопій Чорний, Евдокия Чорний, Гапа Чернецка, Петро Білик, Евдокия Стебельська, Марта Вишник, Стефан Хмільовський, Анна Мота, Текля Гевчук, Марта Шевчук і Пелягя Думка 34 —
28/3 Скалат старий на вечірні 100 к. 60 с. Церковна скарбона 10 к., дрібними датками 26 к. 60 с. По 2 к.: Петро Сельський, Федь Колісник, Павло Довгошия, Анна По., Мария Земба, Наталя Куницка, Катерина, Анна і Маланка 36 60
По 1 к.: Никита, Кирило Дорош, Юстина Дом., Парцена Вічинська, Гринько Довгий, Мария Слободичка, Александра Гайдамак, Ілько Турчин, Лука Повш., Євдоха Довший, Федь Оцалюк, Дамян Хрущ, Анастасія Бобр., Євдоха Швець, Прокіп Колісник, Мария Колісник, Ів. Волощук, Мария Селська, Мария Марків, Мария Довгошия, Анна Колісник, Ілько Земба, Анна Олійник, Ілько Колодій, Олена Бол., Ілько Колісник, Євдоха Гайдамаха, Ілько Турчин, Лука, Іоанна, Кость Катерина, Мария, Євдоха, Василь, Федько, Мария, Иван, Альбіна, Зофія, Настя, Мария, Евдокия, Анна і Никола 46 —
29/3 Криве рано слуги о. пароха Гафья Кузняк 2 к., Павліна і Йосиф 2 к. 4 —
29/3 Остапє, дек. Грималів. 108 к. 16 с. По 10 к.: Иван Козак і Иван Влох, скарбона 8 к. 80 с., дрібними датками 27 к. 36 с. 56 16
По 5 к.: Всч. о. Иван Райтаровский і Анна Вовк, по 3 к.: Мария Мартинюк, Василь Мартинюк і Павло Козак 19 —
По 2 к.: Семко Мартинюк, Анна Бандура, Магда Бернарчук, Евдокия Депутат і Євдоха Харатон 10 —
По 1 к.: Глікерий Куйбіда, Анна Качор, Мария Глинська, Параска Зінь, Тацька Гац, Мария Крицка, Мария Мороз, Ксеня Рогаль, Ксеня Жалоб'ник, Теодора Козак, Катерина Куца, Ксеня Максимів, Андрей Рудзік, Федько Дорош, Мария Францишин, Петро Будник, Катерина Будник, Евдок. Городницка, Катерина Лук., Ілько Крицкий, Іоанна, Мария і Пелягя 23 —
29/3 Буцки, дек. Грималів.: о. сов. Корн. Слюзар, місц. парох 20 —
29/3 Грималів.: церква скарбона 20 —
30/3 Скалат рано по 1 к.: Павло Петрів, Катерина Трус, Настя Белз. і Мария Зав. 4 —
30/3 Колодївка, дек. Скалат., поч. Скалат 121 к. 38 с. По 10 к.: церковна скарбона і пані Слюзарєва, жена о. пар. Катерина Кравец 5 к., дрібними датками 45 к. 38 с. 20 —
Иван Козак 3 к., по 2 к.: Стефан Кравец, Гринько Клос, Антоний Грилап, Тацька, Маринка, Матій Вацк, Анна, Григорий Партика, Петро Поліщук, Розалія Тен., за † Андруха Лехович, Иван Гуменюк, Мария

- К. с.
Гайдамаха, Мария Борецка, Федь Високий, Федь Козяр, Влодзьо Слюзар і Роман Слюзар, діти о. пароха 39 —
по 1 к.: Зеновия, Теодор Полїдворний, Анна Зіна, Ганька Стецюк, Анна Волинець, Паранька п. Дякова Евфрозина з Жеребок кор., жена о. пароха 6 к. 12 —
31/3 Дичків, дек Терноп., поч. Борки вел. 38 к. 65 с. скарбона церковна 10 к., дрібними датками 7 к. 65 с. 17 65
По 5 к.: Володимир Настя Прус і Анастасія-Йосиф Баран 10 —
По 2 к.: Иван Луцкий, Семко Васусь і Всч. о. Плятон Карпинський, пар. 6 —
По 1 к.: Дмитро Кузьма, Ник. Ламощук, Семко Прус, Мих. Дурай і Мар. Озіран 5 —
31/3 Борки вел., дек Терноп. 54 к. 60 с. НН. за душі усопших потребуючих помочи і родину 15 —
По 5 к.: Амврозина і Всч. о. сов. Иван Гургаль, церковна скарбона 10 —
Текля Волинець 4 к., Текля Сила 2 к. 40 с., по 2 к.: Зофія Сидячаревнителька і Мария Витвицка 10 40
По 1 к.: Анна Сум, Мария Сум., Александра Смакоус, Анна Кутковська, Александра і Анна Бігос, Катерина Зварич, Євдоха Шараварник, Розалія Ягода, Мария Студена ревнит., за † Мария і Андрух Палажка, Анна Дейка, за † Якова і Йосифа, Мария Гураль 40 с., Пара. 60 с., Ксеня Мих. 40 с., Ірина Пласконіз., Настя Тарн. 40 с., Текля Шпуна і Варвара Сива 1.40 19 20
1.4 Микулинці 98 к. 50 с. Иван Школубера 10 к., Всч. о. Мих. Павлик, парох 5 к., Михалїна Шкалбара 4 к. 19 —
По 2 к.: Всч. о. Пантелеймон і Теофіля Кравець, сотр., Мих. Руїнський, Антонїна Білянська, Анна і Марцін Дорожинський, Иван Цибульський, Анва Кульковська, Даміян і Юлія Юлік, йосифа Лопатинська, Дмитро і Антошка Познаховский, Анна Фурдак, Анастасія і Йосиф Чарнецький, Андрей і Юлія Дубінський, Теодор і Мария Товарніцкий, Василь і Юлія Яріш, Анна Пасемка, Анастасія Абрамовська, Василь Тихостл, Иван і Зофія Солюк 36 —
По 1 к.: Анастасія Красновська, Павліна Лішинська, Анна Яблонська, Мария Збодарек, Михалїна Романів, Розалія Ровінська, Мария Сеняк, Магда Залечанська, Константин Жмур, Петро Абрагамовский, Анна Гребеничка, Павліна Парнецька, Теодор Качмарик, Иван Костинський, Євдоха Яриш 1.20, Олекса Садовский, Мария Повінська, Иван Маштель, Иван Яблонський, Елена Качмар, Катерина Драбек, Анна Заричанська, Мария Заричанська, Войтко Заричанський, Магдалина Лопушанська, Антонїна Лещинська, Мария Гречковська, Анна Оленюк 28 20
Нікіфор Гринчишин 1 к. 40 с., по 60 с.: Текля Пірожек і Луця Томчук, по 40 с.: Магдалина і Теодора, Магда 30 с., дрібними датками на тацу 11 к. 60 с. 15 30
2—3/4 Струсів, дек. Тербовель.: Заздрість прилуч. 185 к. 3 с.
По 10 к.: Анна і Йосиф Бедріновский і Тимко † Анна Шевчук з Заздрости 20 —
По 3 к.: Мария Сівчанович, Всч. Паньство Ольга і Иван Ратичі, сотр. і НН 9 —
По 2 к.: Текля Кобільник, Мария-Мих., Мария Невядом., Йосиф Сірий, Юстина, Володимир Стеблїцкий, Варварка 1 к. 50 с., Олекса Дзюба 3 к.; Иван і Йосиф Корчинський. Катерина Ничай, Ева, Анна, Татяна Ситник, Василь Бейгер, Мих. Кожеложний, Панько Олійник, Иван

- Гардецкий, Павло Бересцяньский, Иван Олійник, Василь Олійник, Мария Драбек, Иван Сліпий, Артемон Бас, Анна Пазірович, Петро Ухач, Павло Мостовий, Катерина Тернопольска, Мария и Дмитро Ониськів, Вікторія Тарнопольска, Палагна Дмитрусь, Анна Носачівска, Йосифа Цегельска, Мария Цегельска, Евген Цегельский, Филип Грохольський, Ольга Ратич, Настя, Мария, Євдоха, Мария, Йосифа, Юстина і Анна
- По 1 к.: Юстина, Текля, Павло Заяць, Роман Цегельский, Петро Заяць, Мария Возьна, Анастасия Олійник, Палагна Великанович, Петро Скороенький, Анна Винник, Ілія Колодій, Анна Пасеожна, Мария Невядома, Анна, Юстина Винничук, Катерина Мединьска, Магда Дмитрусь, Гнат Шамбіль, Теодор Слободян, Дмитро Козерович, Анна Сломінська, Петро Ничай, Настя Пасічник, Юстина Матвій, Паранька Сломінська, Микола Архетка, Катерина, Паранька, Мария, Мария Слободян, Анна, Мария Дюга, Ганька 60 с., Зоська Рехітко, Палагна Берестянска, Євдоха Господюк 40 с., Мария Мостова, Йосифа Пшебужна, Лев Цегельский, Олекса Каліньский, Розалія Мединьска Михайло Кіндлик і Настя
- Дрібними датками в Струсові 8 к. 17 с., в Заздрости 17 к. 36 с., церковна скарбона в Струсові 6 к.
- 4/4 Островець, дек. Теребовельс., поч. Теребовля 91 к. 10 с.
- По 10 к.: церков і Впрдн. о. сов. і дек. Иван Воляньский місц. пар. Гринько Галандзій 4 к., дрібними датками 19 к. 10 с.
- По 2 к.: Иван Яцків, Анна, Григорий Обуховский, Дмиро Мария Славский, Иван Курило, Мар., Мих., Анна Конарский, Йосиф Курочка, Семко-Варвара Пасік, Мария-Анна Куліковска, Теодор Вітвіцкий, Антоний Давосир і Антоніна Яворска
- По 1 к.: Анна Брицка, Федь Борецкий, Кирило Лабаз, Кристина Красноумска, Йосиф Качорівский, Стефан Краснодаемский, Катерина, Катерина, Лука Сьвідерский, Настя Гумницка, Николай Луковский, Мих. Борецкий, Текля і Григорий Луковский, Мария Бурбела, Антоній Туранський, Григорий Бириціньский, Текля Булой, Мария Мотилець, Мариян Карпінський, Евгений Карпінський, Евген Корницкий, Ілія Григорац, Катерина Янович, Мих. Качорівский і МIRON Лопатинський
- 4/4—5/4 Гумниска, дек. Теребовель, поч. Теребовля 187 к. 12 с.
- Дрібними датками 14 к. 62 с., Мария Понятишин 10 к.
- По 5 к.: церковна скарбона, Всч. о. Андрей Тимус, Мирослава Тимусівна за † Феліцію, Стефания Тимусівна за † Феліцію, Леся Тимусівна за † Феліцію Тимус, Франц Дзюба, Иван Рудий, Ілько-Иван-Палажка, Мария, Григорий і Паранька Ковалишин, по 4 к.: Євдоха Кучма, Рузька Руда, Иван-Григорий-Мария
- Василь-Иван Ковалишин 3 к., по 2 к.: Гринько Панчишин, Євдоха, Текля, Леся Тимусівна 2-40, Мирослава Тимусівна, Стефания Тимусівна, Мария Нелонічин, Анна Сорочка, Ксеня Коральчук, Мих. Сосній, Мария Ліщинска, Мих. Пик., Леонтий Терн., Федько-Иван Ковальчук, Иван і Мария Бик
- По 1 к.: Мария Кучма, Паранька Дюк, Юлія Гудима, Катерина Сорочка, Микола Кузь, Иван Ковалишин, Катерина Круп, Палажка Кобялка, Євдоха, Василь 40 с., Гануська Панчишин, Матій Брудович, Дмитро Кузів, Иван Маковский, Николай, Матій Швець, Настя, Олекса Сорочкий, Яків Ковальчук, Гануська, Андрей Паливода, Альбина, Олена Паливода 40 с., Кіндрат Коленич, Марцін Чіп, Мария Сорочка, Иван Понятишин, Анна Шудлюк, Анна Скіп, Йосиф, Настя Воро-

К. с.

82 50

42 —

31 53

20 —

23 10

22 —

26 —

24 62

62 —

33 50

К. с.

- на, Мария, Анна Сорочка, Кароль Тупорніцкий, Мария, Андрей, Тимо Кучма, Олена Кобільник 1-20, Анна Ліщинська, Кароль Воловіц, Федько Сорочкий, Иван Кучма, Польонія Лись, Николай, Григорий, Мих. Понятишин, Мих. Кірніцкий, Василь Палаван, Иван Козак, Николай, Григорий Ковалишин, Варвара Чіп, Анна Чіп, Гринько, Паранька, Никола Сорочкий, Ксеня Кузьо, Текля, Паранька, Паранька Сорочка, Текля, Міхалко, Онуфрий Швець, Анна Маковска, Настя Кобялка, Тацька Питак, Євдоха Швець і Иван Яніш
- 4/4—7/4 Теребовля 167 к. 86 с.
- По 10 к.: Ілько і Михаліна Холоівский і Ольга Мелешкевич за душу срея Тому
- По 5 к.: НН. за † срея Йоана, Францішок Острожець і Францішка Красноляньский, Корній Бриздень, Олена Бродяк, Мария Коткевич, Всч. о. Стефан Мохнацкий, адміністратор пар. і жена п. Наталія Мохнацка, Ів. і Агаф. Самоук
- По 3 к.: Антонія Чайковска і Анна-Апольонія, по 4 к.: Мафтей-Александр і Анна Голяк за ††, дрібними датками і 7/4 на тацу бр. Пасива
- По 2 к.: Анастасия Мушиньска, Мих. Атаманюк, Євдоха, Василь Хома, Мария Витняк, Никола-Анна, Мария Олексів, Анна Чоп, Текля, Петро Турчиняк, Катерина Чорна і Мария Синенька, Филип-Паранька Огороднік
- По 1 к.: Ксеня Вертеп, Юлія Грицишин, Марта Олешук, Анна Думчак, Пелягия Загра, Мария Понятишин, Анна Пасека, Ксеня Щучка і Иван Пилипів, Олекса Яремчук і Иван Бугай
- 6/4 Борки вел. почт. переказ. на руки місц. о. пароха 4 к.
- По 2 к.: Иван Сидяга, Мария Козубска і Текля-Мария Гураль
- 6/4 Конохи почт. переказ. на руки місц. о. пароха 3 к. 30 с.
- По 1 к.: Иван Озайло і Иван Глух, Григорий Павлишин, Евдокия 1-30
- 6/4 Смолянка, прилуч. Прошови, дек. Микулинец. 12 к.
- По 2 к.: Настя, Петро Курило, по 1 к.: Василь Слободян, Дмитро Губицкий, Иван Петришин, Мария Кулява, Иван Слободян, Настя Чорненська, Юлія Сумба і Йосиф Смакоус
- 6/4 Баворів, дек. Микулинец. 6 к.
- Впрдбн. о. сов. Емил. Дольницький, парох 3 к., Всч. Пан. Орест і Наталія Дурбак 2. к. і Стефания Дилька 1 к.
- 6—7/4 Прошова, дек. Микулинец. 72 к. 40 с.
- Евгения Сероічковска 5 к., по 2 к.: Петро Самбара, Василь Швець, Р. З., Пвбло Крамар, Микита і Анна Маранчук, Катерина Міта, Мария Слободян, Стефан і Анна Веселий, Павло Бойко, Настя Городецка, Йосифа Москаль, Михайло Кулявий 1-40, Мих. Губчак, Павло Крамар, Маркияна Савчиньска, Мих. Снітинський, Анна Швець, Всч. о. сов. Юл. Сероічковский, парох 3 к.
- По 1 к.: Дмитро Крамар, Олекса Халадзьон, Мих. Веселик, Олекса Самбара, Ганька, Катерина Бадовска, Текля Гирбович, Павло, Стефан Римар, Иван, Мих. Олійник, Гринь Безпалко з Смолянки, Гринь Лотоцкий, Федь Дяк, Настя Марна, Маринка Безпалко, Иван Веселик, Анна Кунцяк, Мих. Василів, Анна Бойко, Марта Подлісна, Гринько Сампефа, Мих. Івасюк, Иван Іванів, Мария Стебельска, Мария Капусціньска, Мария Дячишин, Пар. Коношевска, Йосиф Губчак, Дмитро Гарнек, Василь Демків, Євдоха Гречка і Иван Безпалко
- 7/4 пан Мошоро

67 —

20 —

40 —

74 86

22 —

11 —

4 —

3 30

12 —

6 —

39 40

33 —

2 —

	К. с.
74 Ходачків мал., дек. Тернопіль. 120 к. 60 с. Тома-Настя Лилик з родиною 16 к., по 5 к.: Семко Кулик з родиною і Кліма	26 —
Ксеня-Федь Молоток 3 к., по 2 к.: Іван. Марія Пастушак, Іван Сенів, Томко Кавалковський, Розалія-Федь Молоток Теодор і Юстина Влас, Параська Попів, Євдоха і Никола Билина, по 1 к.: Іван Пасечко, Параска Томків, Настя Недушитко, Анна Юзва, Іван Сенів, Катерина Звора, Настя-Катерина Сенік, Євдоха Балабан, Гринь Івасечко, Євдоха Балабан, Анна Билина, Федь Будій, Марія Водяна, Петро Будій 60 с., Антоній Недошитко, Василь Примак, Николай Главацький, Гапка Литвин, Тимко Тураш, Параска Лилик Анна Сенів, Александр Томків, Настя Верда, Іван, Іван, Іван Томків, Олекса, Іван Тицька, Стефан Воляний, Марія Сенів, Марія Гринька Будій, Олена Береза, Дмитро Явдошка, Соя Николай ресент, Василь Ледошитко, Іван Ледошитко і Мих. Балабан	58 60
84 Ходачків мал. дек. Терноп. 68 к. 80 с. за †† Анна Івана Сенів 4 к., за † Івана Свор. 3 к., по 2 к.: Феська Павлук, Анна Тураш, Мих. Недошитко, Гапа Івасечко, Марина Будій, Палажка Земб.	41 —
по 1 к.: Євдоха Балабан, Марія Балабан, Марія Явдошка, Анна Приймак, Ксеня Водяна, Анна Балабан, Паранька Червоняк, Марія Томків, Марія Лилик, Ксеня Влас 30 с., Анна Попів 20 с., Василь Попів 30 с., Йосиф Скотдзінський, Павло Полюга, Анна Балабан, Марія Билина, Марія Водяна, Марія Недошитко, Тод. Лазепка, Палажка Влас, Катерина Тураш, Кость Белз, Іван і Марія Будій за ††, Катерина Мандюк Петра за ††, Варвара Лилик Данила, Настя Балабан Василя, Анна Сенів, Никола Будій, Іван Яцків, Марина Лазепка, Федь Лилик, Марина Яцків, Марина Глухів, Гапа Федька Івасечко, Марина Прус, Анна Гайдук, Денис Белз, Іван Недошитко, Марина Івасечко, Явдоха Соболь, Ксеня Недошитко, Анна Івасечко, Марина Лилик, Марина Мандзук, Марина Влас, Явдоха Мандзик, Явдоха Коколяса, Тимко Попільняк, Настя Томків, Анна Івасечко, Петро Пастушак і Ксеня Молотюк	19 —
84 Староміщина, дек. Скалат. поч. Підволочиска 15 к. Анна Бабій 5 к., по 1 к.: Семко Гудик, Кіндрат Рибак, Марія Резняк, Стефан Самборський, Демко Андрушків, Максим Гусак, Іван, Гриць Гурин, Іван Бабій і Лько Данчук	49 80
94 Дорофіяка, прилуч. Староміщини 33 к. по 2 к.: Петро Лускович, Дмитро Шербанюк, Николай Дячишин, Демка Лупкович, Іоанна Гуменючка, Марина Крива, Марія Руда, Текля Бездемлюк, Леон Кінь, по 1 к.: Марія Янкова, Федь Петришин, Гануська Худик, Андрух Чорній, Марія Франчук, Яків Лубкович, Федь Рудик, Яків Лубкович, Федь Янчук, Матрона Хинчук і Андрух Гураль	15 —
по 2 к.: Юлія Харчук і Іван Ільчишин	29 —
94 Заднишівка, прилучена Староміщини 22 к. 18 с. по 1 к.: Андрей Гуйда, Максим Красуля, Матій Данко і Іван Свідер	4 —
дрібними датками на тау	18 18
104 Староміщина 10 к. Ксеня Гусак 4 к., по 2 к.: Макрина Грицак і за † Пар. Керик, по 1 к.: Гануська Кухарка і Мих. Осадчук	10 —

	К. с.
114 Мислова, прилуч. Староміщини 15 к. 62 с. Іван Кінаш 2 к., по 1 к.: Мих. Дацьків, Микола Блажек, нар. учитель, Іван Козак, церковна скарбона і Юзефка 120, дрібними датками 8 к. 42 с.	15 62
114 Заднишівка, прилуч. Староміщини 5 к. Зофія Коломиєц 3 к., по 1 к.: Марія Поляк і Салина Держко	5 —
114 Староміщина, служба божа спів. 60 к. 14 с. Броніслава 5 к., по 1 к.: Юлька Білик, Андрух Лещук, Марина Худик, Гануська Малярчук, Марина Мотика, Марія Матій, Хиліос Гусек, Андрей Чорній, Олена Томачка, Настя Лубкович, Магда Левкович, Гануська Ткач, Марина Савка, Іоанна Пречишин, Марина Когут, Палажка Печерська, Вулько Покотило, Кондрат Малярчук, Максим Перчишин, Рузька Худик, Демко Шевчук, Павло Осадчук, Гриць Перчишин і Меланія, дрібними датками 31 к. 14 с.	60 14
114 Тернопіль. микулинецька церков на вечірні 54 к. 33 с. Антоніна Семковська 5 к., Василь і Анастас. Морій 3 к., Пелягія 2 к., по 1 к.: Анна Кшив, Іван Кордуба, Іван і Анна Затварніцка, дрібними датками 40 к	10 —
114 Тернопіль, мійська-середня церков 278 к. 88 с. Симеон Сенковський 25 к., Гануля Петро-Павло-Никола Власичка 20 к., по 10 к.: Марина Мотовило, Нестор і Михаліна Кунішецькі Теодор Решетух 6 к., по 5 к.: Францішок і Марія Завадович, Порфирій Іваніц, Всч. о сотр. Евстахий і Ольга Яримович, Марія Каліньска і Волод. Чубатий	45 —
по 4 к.: Теодор Керпич, Дамян і Марія Веретинський, Макарий і Анаст. Матвійчук	20 —
Катерина Бойчук 3 к., по 2 к.: Агафія Горпиняк, Анастас. Решітко, Пантелеймон і Алексей Кравчинюк, НН., Розалія Круман, Марта Петровська, Дмитро Решетух, Дмитро і Анна Кордуба, Текля Майка, Григорій Грицинка, Семко Чубатий-Мих., Василь Ропій, Мих. Наумик, Мих. Дорош, Іван Бутрин, Сидор Зарваниця, Татяна, Кіндрат Ткачук, Семко-Зарихта Симеон, Стефанія Левандовська	31 —
по 1 к.: Варвара-Павло Сарамга за монастирем, Марія 120, Ганя Сенічка, Емил. Лямпан, Петро-Пелягія, Григорій Уриневич, Йосиф Волловський, Іван Чорний, Марія Чубата, Маріян Чубатий, Анна Куць з Вилавчи, Катерина, Семко Назар, Марія Сосновська, Семко Білявський і Ганька Душ	43 —
Пелягія 2 к., по 1 к.: Марія Крива і Параня	16 20
дрібними датками на тау 107 к. 68 с.	4 —
124 Тернопіль, вечірня в церкві над ставом 4 к. по 1 к.: Іван Дяків і Анастас. Лотоцка, Мирон і Текля Слободян 2 к.	107 68
124 Борки вел. почт. переки. на руки о. пар. Макрина Партика	4 —
65 Львів на празн. св. великомуч. Юра 141 к. 69 с. Василь Галуцяк за родину з Бачева, поч. Янчин	1 —
Ксеня і Олекса Грех з Мацушина 6 к.; Євка Мелик з Гільча 3 к.	20 —
по 2 к.: Марія Тарапата з Дідилова, Рузька і Іван Гриник 260. НН., Танька Федір з Мокротина, Оленка Давидовська з Буська, Юрій Антоняк з Жовтанец, Таціяна Гулька з Ладичина, Іван Шавіньський з Заланова, Василь Ботих з Яворова, Максим Мельничук з Гільча і Марина Заставска	9 —
	22 60

К. с.

по 1 к.: Анна-Семко-Павелко з Мокротина, Марина Холевінська, Катерина Покінська з Стрия, Федь Воробец з Стільська, Марія Місалко з Буська, Вікторія Третяк з Городилова, Пазя Велика з Туринки, Настя Козак з Мапошина, Мих. Олійник з Полтви, Кася, Марія Ярема, Гаврило Скіба з Гумінець, Ксенька, Паранька з Стеблова, Онуфр. Гук з Рімняч, Чікайло з Гологор

15 —
75 09

Всі вказані жертви Всч. Духовенства з жертвами гостинного прийняття і трудами великої помочи враз з лептами своїх вірних звольть Господь Бог прийняти, благословити і сторицею по Божому нагородити.

Сумаричний перегляд жертв на будову церкви Рожд. Христова в Вифліємі на руки О. Константина Єрми ЧСТС. вплинуло в часі квести від 92—65 с. р. в поодиноких місцевостях разом:

	К. с.		К. с.
Львів	197 43	Слобода зол.	14 86
Буск	129 —	Плотиче вел.	67 22
Ракоболти	33 —	Таврів	101 —
Золочів	506 —	Козлів	59 40
Струтин	65 72	Покропивна	25 83
Тростянець мал.	139 —	Городище	158 —
Підлипці	8 —	Денисів	97 20
Плугів	70 —	Купчинці	10 —
Хільчиці	101 —	Ходачків вел.	27 —
Белзец	64 —	Острів дек. Микул.	73 —
Скварява	121 —	Збараж	99 32
Риків	80 —	Буцнів	30 —
Сновичі	141 80	Біла	128 08
Ремизівці	132 —	Кутківці	65 50
Богутин	89 87	Пронятин	84 20
Поморяни	123 —	Зборів	172 79
Біщани	37 07	Киплячка	4 —
Кальне	54 90	Пізнанка Гнила	4 —
Годів	78 —	Скалат	219 32
Розгадів	90 —	Криве, дек. Скалатс.	77 —
Дришів-Урмань	82 —	Скалат старий	100 60
Краснопуща ОО. В.	5 —	Остапе	108 16
Конюхи	81 30	Буцики-Грималів	40 —
Куропатники-Бишки	402 44	Колодївка	121 38
Лапшин	207 40	Дичків, дек. Терноп.	38 65
Цель	57 40	Борки великі	59 65
Жуків	38 —	Микулинці	98 50
Рибники	81 40	Струсів-Задрісті	185 03
Саранчуки	101 10	Островець дек. Теремов.	91 10
Бережани	499 65	Гумніска	187 12
Шибалин	64 40	Теребовля	167 86
Дубще	90 80	Прошова-Смолянка	84 40
Козова	60 70	Баворів п. Мошоро	8 —
Кальне. д. Козл.	93 —		

К. с.

Ходачків мвлий 189 40
Староміщина Заднишівка-Доро-
фіївка-Мислова 175 94
Тернопіль 360 21

К. с.
Через Товар. сьв. Петра о. Лев
Залужний парох Потока д.
Рогатин. 10 —
Разом зібрано 7659 40

Вложено на книжочки шадничі Товар. „Дністеръ“ Ч. 5518 і Ч. 5882, Товар. „Урядників і сьвящеників“ і Товар. „Народн. Дім“ в Тернополі 7307 кор. Лишають ся на видатки подорожи желізницею і фірою в місцевостях, де місцевий душпастир не міг був дати, або наймити підводи, на кореспонденції і памяткові образці 352 кор 40 сот.“

Рівночасно зь поданемъ сего звѣту жертвъ повѣдомляемъ, що згдно за Нашою волею О. Константинъ Єрми, ієромонахъ Чина св. Теодора Студити зь Сквилово, вже другого дня Великоднихъ святъ вь Тернополі перервавъ збиране жертвъ на будову нашої церкви вь Вифлєемѣ и вернувъ до монастиря назадъ. Симъ рівночасно перестерѣгаемъ передъ всѣми можливими вызьсками рбннихъ людей злои волѣ якѣбъ, якъ було се тамтого року, подѣть покрьшкою якого небудь вдь Насъ припорученя, або знакомости, або и идентичности зь особою О. Константина Єрми ЧСТС. осмѣляли бы ся збирати якѣ небудь жертвы, чи грбшми, чи и вь рѣчахъ, на будову згаданой церкви Рожд. Хр. вь Вифлєемѣ. Тому кожного такого чужого чоловѣка, котрый бы документами сумнѣвнои вартости выдававъ ся бути монахомъ, чи сьвященикомъ, а котрый бы не мавъ особного документу и припорученя вдь Насъ, або найменше шо вдь Пропаганды де Фиде зь Риму, кожного такого припоручаемъ и до хаты и до церкви и до вѣрнихъ не допустити, а навѣть и вь браку документбвъ вдь ц. к. Намѣстництва сейчасъ казати арештувати. Рівночасно зь огляду на интересъ своихъ вѣрнихъ прошунайблишой недѣлѣ чи празника о тѣмъ своихъ вѣрнихъ повѣдомити и то саме припоручене ему по проповѣди вь церквѣ передати. Тымъ способомъ не выключаемъ сеи евентуальности, що кожрый парохъ вдь своихъ вѣрнихъ, чи зновъ само Всч. Духовенство кождому добре и лично знакомому сьвященикови може якусь жертву чересь него и на его руки до Насъ передати. Такимъ способомъ и теперъ дбстае вдь Насъ позволене Всч. о. Турула. сотрудникъ и катехитъ зь Теремовли, чи то вь церквѣ при помочи мѣсцевого душпастиря, чи поза церквою вѣтчитами, чи концертами розвивати саму велику идею и значѣне будовы сеи нашої твердынѣ вь св. землі и при тѣй нагодѣ збирати жертвы и тѣ жертвы зь поданемъ докладного и точного звѣту по примѣру высше наведеного на руки Митрополитального Ординаріату переслати. И не лише позволяемъ на сей трудъ Всч. О. Турулы, але и его працю и заходы вь цѣли згаданой будовы якъ найгорячѣйше помочи и поперту нашого Всч. Духовенства припоручаемъ.

Наконецъ повтаряемъ, що якъ попередного разу такъ и теперъ всѣ жертвы на будову церкви Рожд. Хр. вь Вифлєемѣ прошу лише подѣть адресою и на руки Митропол. Ординаріату пересылати и якъ до теперъ зь найбільшою подякою вь вѣдомостяхъ сихъ буде поданий до прилюдной вѣдомости докладный и точный выказъ жертвъ на будову згаданой церкви Рожд. Хр. вь Вифлєемѣ зь монастыремъ нашихъ монаховъ Студитбвъ.

Вдь Митрополитального Ординаріата.

Львбвъ, дня 7. мая 1909.

Ч. 42.

Ч. 161/Ком. — Въ справѣ Товариства взаимныхъ обезпеченъ „Днѣстеръ“.

Комісія управл. вдовичо-сирот. фондомъ складає симъ Достохвальному Товариству взаимныхъ обезпеченъ „Днѣстеръ“ у Львовѣ подяку за жертву въ сумѣ 300 кор. на запомаги для вдовъ и сиротъ свящ. АЕпархіи Львівскои и поручає Всч. Урядамъ парохіяльнымъ, щобы асекуровали въ „Днѣстрѣ“ церкви и будынки парохіяльні и заохочували такожъ парохіянъ до обезпеченя въ „Днѣстрѣ“.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Архієпархіального Клира.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 5. мая 1909.

Ч. 43.

Ч. 4153. — Въ справѣ належитости за Шематизмъ.

Подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства, що цѣна одного примѣрника Шематизму АЕпархіального Клира выносить на сей рѣкъ 2 кор. 50 сот., котру то квоту належить вразѣ зъ евентуальными залеглостями за попередній лѣта вѣдповѣдными чеками найдальше до кѣнці червня с. р. Митроп. Консистеріи переслати.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 24. мая 1909.

Ч. 44.

Ч. 4302. — Въ справѣ прив. дѣвочои гимназіи СС. Василянскъ въ Львовѣ.

Дирекція прив. дѣвочои гимназіи зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ СС. Василянскъ въ Львовѣ просить подѣ днемъ 19. мая 1909 Ч. 72 о оголошенѣ слѣдующого:

•Приватні іспити за П. піврік с. шк. р., евентуально і за цілий рік з класъ приготавливающей, I, II і III. в прив. женскій гимназіи з руским викладовим языком СС. Василянск у Львові, закладі наділенім правомъ публичности, відбудуть ся дня 28. н. ст. червня с. р. Початок іспитів о год. 8. рано. Зголошеня приймає дирекція до дня 27. червня включно.

Слѣдующого дня с. в. 29. червня також о год. 8. рано начнуть ся вступні іспити до класъ приготавливающей і першої на шк. р. 1909/10. Вимоги при тих іспитах, як въ державних гимназіях мужеских, а приписаний вік для учениць кл. приготавливающей літ найменше 9, а I. класи 10, що скінчать ся найпізнійше до дня 31. грудня 1909 р. Вступна такса виносить 10 К. Зголошуватись належить з метрикою крещеня і свідощтвом щепленя віспи та свідощтвом шкільним кандидатки, що була ученицею школи народної, з IV. кл. до I., а до приготавливающей з III. кл. найпізнійше до дня 28. червня в ди-

рекції гимназіи при ул. Длугоша ч. 17. або в Ігуменаті монастиря СС. Василянск при ул. Зиблицевича ч. 24.“

Вѣдъ Митрополитальной Ординаріата.

Львѣвъ, дня 25. мая 1909.

Ч. 45.

Ч. 4163. — О удѣленю запомагъ убогимъ церквамъ за р. 1908.

Подає ся до вѣдомости Всч. Клира АЕпархіального, що Вѣдѣль Товариства запомаги убогихъ гр.-кат. церквей им. св. Ап. Петра на засѣданю своимъ зъ дня 25. цвѣтня с. р. надѣливъ слѣдующій церкви за помогаю зъ своихъ фондѣвъ за 1908 р.:

1) Манаѣвъ, дек. Олѣвъ, 1000 кор. звор. зап.; 2) Покропивна, дек. Овѣрна, 400 кор. звор. зап.; 3) Новосѣлки, дек. Унѣвъ, 500 кор. звор. зап.; 4) Слобода небыл. ад Небылѣвъ, дек. Перегиньско, 400 кор. звор. зап.; 5) Оплуцко, дек. Лопатинъ, 500 кор. звор. зап.; 6) Просѣвцѣ ад Скорики, дек. Новосель., 700 кор. звор. зап.; 7) Путятинцѣ, дек. Рогатинъ, 300 кор. звор. зап., а 300 кор. беззв. зап.; 8) Климаковцѣ ад Тершилѣвка, дек. Новосель., 500 кор. звор., а 100 кор. беззв. зап.; 9) Пѣдсадки ад Поршна, дек. Щирецъ, 200 кор. беззв. зап.; 10) Зарваниця ад Струтинъ, дек. Золочѣвъ, 300 кор. звор. зап.; 11) Руда, дек. Жидачѣвъ, 1000 кор. беззв. зап.; 12) Чумалѣ ад Доброводы, дек. Збаражъ, 200 кор. беззв. зап.; 13) Баранѣвка ад Шибалинъ, дек. Бережаны 200 кор. звор. зап.; 14) Стратинъ, дек. Рогатинъ, 500 кор. звор. зап.; 15) Альфредѣвка ад Куровичѣ, дек. Глиняны, 300 кор. беззв. зап.; 16) Стинява нижна, дек. Любинцѣ, 200 кор. звор. зап.; 17) Доброполе ад Зарваниця, дек. Зарваниця, 500 кор. звор. зап.; 18) Кудлатѣвка ад Студѣнка, дек. Войнилѣвъ, 200 кор. беззв. зап.; 19) Замарстинѣвъ, дек. Львѣвъ, 500 кор., беззв. зап.; 20) Клепарѣвъ, дек. Львѣвъ, 500 кор. беззв. зап. Разомъ роздано квоту 9.300 кор.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 19. мая 1909.

Ч. 46.

Обвѣщеня конкурсовъ.

1.

Митр. Консистерія розписує конкурсъ на слѣдующій парохіи:

а) подѣ днемъ 8. мая 1909 зъ реченнемъ до дня 15. липня 1909.:

Ч. 3925. — Тухольна, Тухлянского деканата, наданя ординаріятского.
Ч. 3927. — Побуць зъ прилуч. Тишовниця и Межиброды, Любѣнецкого деканата, наданя ординаріятского.

б) *підв'язати* 19. мая 1909 за реченням до дня 15 липня 1909 р.:

Ч. 3926. — **Теребовля** въ прилуч. Кровинка, Плебанівка, Лозівка, Хатки, Зеленче, Підгіряны, Волиця и Боричівка, Теревельского деканата, надана приватного зъ тымъ, що компетувати о туюжь посаду можуть цереступивши десятый рѣкъ священства.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́риі.

II.

Ч. 4015. — **Оголошуе ся конкурсъ на посады стальныхъ катихитѣвъ въ Жидачевѣ, Николаевѣ надъ Днѣстромъ, Роздолѣ и Журавнѣ.**

Ц. к. Рада Школьна окружна въ Жидачевѣ оглосила *пѣдв'язати* 5. цвѣтня 1909 ч. 738 конкурсъ на посады стальныхъ катихитѣвъ: а) въ **Жидачевѣ**, при 5-клясовѣй народнѣй школѣ мужескѣй зъ обовязкомъ удѣляти науки религій въ тамошнѣй 5-клясовѣй народнѣй школѣ дѣвочѣй; б) въ **Николаевѣ надъ Днѣстромъ**, при 5-клясовѣй народнѣй школѣ мѣшанѣй; в) въ **Роздолѣ**, при 5-клясовѣй народнѣй школѣ мужескѣй зъ обовязкомъ учити религій такожь и въ 4-клясовѣй народнѣй школѣ дѣвочѣй; г) въ **Журавнѣ** при 4-клясовѣй народнѣй школѣ мужескѣй зъ обовязкомъ учити религій въ мѣсцевѣй 4-клясовѣй народнѣй школѣ дѣвочѣй.

До тыхъ посады привязанъ поборы III. клясы платъ.

Канонично рукоположенъ священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючи ся о тѣ посады, мають свои належито удокументованъ и оштемпльованъ подана внести посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. Рады Школьной окружной въ Жидачевѣ до дня 15. червня 1909.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львѣвъ, дня 15. мая 1909.

ХРОНИКА.

Комисаремъ вдов-сиротъ фонда именованъ:

Ч. 250/Ком. — О. Николай Демчинскій парохъ Смѣльна для Бродского деканата.

Референтомъ Митроп. Консисто́риі именованъ:

Ч. 3216. — О. Даміанъ Лопатинскій, ц. к. професоръ религій въ учительскѣй семинаріи жѣночѣй.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 3399. — Стефанъ Рудъ неопресвитеръ въ Пониковици малѣй, Ч. 4032. — Николай Яновичъ неопресвитеръ II сотруд. въ Бережанахъ, Ч. 3830. — Киприанъ Домбчевскій въ Залѣзцяхъ старыхъ и *excurrando* въ Залѣзцяхъ

новыхъ, Ч. 3010. — Антоній Онуферко въ Довгѣмъ, Ч. Любомиръ Престаевскій въ Плаучи вел., Ч. 2977. — Іоанъ Маціевичъ експон. въ Ушни, Ч. Дмитрій Шуль въ Вишенцѣ вел., Ч. 2520. — Василій Телѣшевскій експонов. въ Бубнищи, Ч. Стефанъ Приплесь експон. въ Романѣвцѣ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 3025. — Романъ Березинскій въ Лещѣвцѣ, Ч. 1441. — Николай Кулицкій въ Воли гологорскѣй, Ч. 2521. — Володимиръ Скоробогатый въ Медьни, Ч. 2623. — Іоанъ Ковальскій въ Клещѣвнѣй, Ч. 2520. — Николай Демковъ въ Хренивѣ, Ч. 1399. — Емануиль Пѣдлѣсецкій въ Боршовѣ, Ч. 2658. — Василій Сѣрко въ Плѣснянахъ, Ч. 2709. — Іоанъ Пюрникъ въ Грабѣвцѣ, Ч. 2691. — Емилянъ Тарнавскій *excurrando* въ Синьковѣ, Ч. 2738. — Стафанъ Мохнацкій въ Теребовли, Ч. 3048. — Іоанъ Яворскій рѣ Могильниці, Ч. 3052. — Стефанъ Йойко въ Лавочнѣмъ, Ч. 3916. — Емилянъ Брояковскій *excurrando* въ Гумнискахъ, Ч. 3226. — Володимиръ Копитчакъ въ Тухольцѣ, Ч. 2975. — Павло Тимчакъ въ Плѣснянахъ, Ч. 3300. — Василій Сѣрко яко заступникъ пароха въ Плотици, Ч. 3372. — Левъ Абырсовскій въ Полюховѣ вел., Ч. 3830. — Василій Матвѣйко въ Залѣзцяхъ новыхъ, Ч. 3426. — Іоанъ Ковальскій въ Луковици нижнѣй.

Канон. институтцію отримали ОО.:

Ч. 2521. — Несторъ Коржинскій на Довге, Ч. 2531. — Мелетій Дзеровичъ на Братковцѣ, Ч. 1860. — Антоній Бучко на Ладанцѣ, Ч. 2658. — Константинъ Гуляй на Нестаничѣ, Ч. 2709. — Григорій Кармалита на Стрѣлки, Ч. 3064. — Григорій Качала на Лѣсники, Ч. 3167. — Іоанъ Брылинскій на Выбудѣвѣ.

Декретъ увѣльненія вѣдъ иезуиту конкурсового парохіального отримали ОО.:

Ч. 3284. — Григорій Дяконъ, парохъ въ Махнѣвцяхъ, Ч. 2490. — Корнелій Сенникъ парохъ въ Бережници корольвскѣй, Ч. 2393. — Киприанъ Дурбакъ парохъ въ Вербѣвчику, Ч. 8823/08. — Емилянъ Дудровичъ парохъ въ Тауровѣ, Ч. 2394. — Емилянъ Король парохъ въ Саранчукахъ.

Испытъ конкурсовый парох. выдержали ОО.:

Гутковскій Зенонъ, Дубицкій Андрей, Дорошь Марко, Мединскій Иларій, Медвѣцкій, Василій, Лопатинскій Евгений, Туркевичъ Михаилъ, Сѣрко Василій, Теребушка Михаилъ, Гавришакъ Андрей, Волощакъ Романъ, Яминскій Северинъ, Карпинскій Плятонъ, Захаряевичъ Маріанъ, Добровольскій Романъ.

Провиз. катихитомъ заименованъ:

Ч. 2659. — О. Орестъ Дурбакъ неопресвитеръ при 5-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Пѣдволочискахъ.

Рукоположеніи зѣстали слѣдующіи кандидаты стану духовного:

Ч. 2501. — 1) Орестъ Дурбакъ, 2) Юстинъ Ильницькій, 3) Алексей Луцѣвъ, 4) Стефанъ Рудъ, 5) Антоній Содомора, 6) Амврозій Турчмановичъ, 7) Володимиръ Уляницкій, 8) Іосифъ Яворскій, 9) Николай Яновичъ.

Жертвы вилынувшіи до канцеляріи Митроп. Консисто́риі.

а) на потреби св. Отца:

Всч. Уряды парохіальніи въ: Дашавѣ 670 кор., Буску 10 кор., при церквѣ Преображенія Господнього въ Львовѣ 30 кор., Козловѣ 12 кор., въ Микулинцяхъ 330 кор., Всч. о. Григорій Словицкій парохъ въ Буску 20 кор.

б) на католицкій місій:

Всч. Урядъ парохіальный въ Микулинцяхъ 2'26 кор.

в) на знесенє неволь въ Африцѣ:

Всч. Урядъ парохіальный въ Микулинцяхъ 3'22 кор.

г) на руску церковь въ Вифлєемъ:

Всч. Уряды парохіальны въ: Урмани 34 кор., Шибалинѣ 50 кор., Козовѣй 58'40 к., Рыбникахъ 23 кор., Городищи к. Козлова 8 кор.; Тернополь: Боровска Олена 2 к., Васусъ Григорій 2 к., Юрко Василь 2 к., Подгѣрскій Михайло, 1 х., Сеньковскій Сем. 1 к., Галабарда Мих и Анна 1'20, Кошеловска Марія 1 к., Гульовата Анна 1 к., Солотва Текля 1 к., Сай Анна 1 к., Нагорнякъ Татіянна 2 к., Паламаръ Николай 2 к., Луцикъ Марія 2 к., Фіяловичъ Стефанъ за себе 2 к. и за помершихъ: Теодора, Ксеню, Іоана, Варвару, Тому, Магдалину, Теодора, Агафію и Анну по 2 к. разомъ 20 кор., иншій датки 9'02, разомъ 48 к. 22 с.

д) на Неофитѣвъ:

Всч. Урядъ парохіальный въ Микулинцяхъ 2'64 кор.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

- Ч. 2691. — О. Іоанъ Мартинюкъ Лотоцкій, парохъ Синькова, померъ дня 19. марта 1909.
 Ч. 2738. — О. Іоанъ Залуцкій, парохъ Теревовлѣ, померъ дня 26. марта 1909.
 Ч. 3048. — О. Петро Савчинскій, парохъ Могильницѣ, померъ дня 6. цвѣтня 1909.
 Ч. 3052. — О. Василій Коптюхъ, парохъ Лавочного, померъ дня 4. цвѣтня 1909.
 Ч. 3097. — О. Викторъ Єзерскій, парохъ Гумнискъ, померъ дня 6. цвѣтня 1909.
 Ч. 3372. — О. Іоанъ Ясѣньскій, парохъ въ Полюховѣ вел., померъ дня 21. цвѣтня 1909.
 Ч. 3830. — О. Романъ Ландеръ, парохъ въ Залбзцяхъ малыхъ, померъ дня 2. мая 1909.

Душѣ Ихъ поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

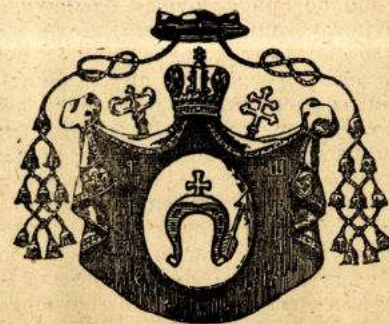
Львѣвъ, дня 26. мая 1909.

Андрей Бѣлецкій

официалъ

о. Михаилъ Яцковскій

канцлеръ.

Львѣвско-Архієпархіальнй
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 22. червня 1909.

Ч. VI.

Ч. 47.

Ч. 4607. — О удѣлюваню св. Тайнъ по позорно послѣдовавшій вже смерти.

Пѣдъ позорною смертію розумѣмъ той станъ, де у чоловѣка вѣддыху и битя сердца вже нема або хотъ нѣякъ не можна ихъ достеречи. Отже пѣсля новыхъ дослѣдѣвъ науки має бути такъ, що дѣйснa смерть не совпадає зъ смертію позорною (т. є. зъ послѣднимъ, котрого можъ спостеречи, вѣддыхмъ и битемъ сердца), але довшій або коротшій часъ по позорно вже наступившій смерти жите въ чоловѣцѣ ще єсть, хотъ оно найчастѣйше якійсь не довгій часъ треває и смертію дѣйсною кѣнчить ся. Однакожь неразъ (и то єсть рѣчею певною), а особливо

а) при нагло наступившій смерти, чи то зъ причинъ внутрѣшнихъ (пр. параліжъ) чи внѣшнихъ (пр. утоплене) — но такъже

б) и при розличныхъ, такъ запальныхъ якъ и хронічныхъ хобобахъ може ще довшій часъ, евентуально навѣтъ до тыжня або и довше, смерть ино-позорна бути; и такій ино-позорно мертвый може ще (або штучнымъ рагованемъ або и безъ тогожь) до себе прійти, а навѣтъ часомъ ще и довго потому жити; и при позорной смер-

ти буває також такъ, що поворно-мертвий слышитъ и чує все, що ся коло него дѣе, а не може жадного знаку жита дати. При томъ примѣчає ся, що *загално вода всьхъ узнаюю певною ознакою дѣйсной смерти есть лише гните тѣла, а всякій иншій ознаки (якъ бракъ вѣддху и битя сердца, плямы смертнй, сцѣпенѣлбсть, охолодження тѣла, попередне хотѣбы кѣлькадневне конане и конвульсії смертнй и т. д.) не дають цѣлковитой певности о дѣйсной вже смерти; а и тогда, если пр. въ разѣ наглои смерти всякій усилія, чтобы привернути помершого до жита, позѣстали безуспѣшнй, такожъ ще нема певности о дѣйсной смерти, поки гните тѣла не окаже ся. И сама вонь гнилизны не дає певности безъ гнитя тѣла; а певною ознакою зачинаючого ся гнитя тѣла есть пляма зеленява на черевѣ (котра опѣсла все дальше на тѣлѣ розширяє ся) и пляма така лише тогда не оказувала бы гнитя, если бы по мала вонѣ гнилизны, або хотѣбы еи мала, але була бы наоколо червонява.*

Що же дотычить удѣлюваня Тайнъ св., розумѣе ся, що передовсѣмъ треба дуже упоминати вѣрныхъ, абы въ разѣ, если кто захоруге и хобоба выдає ся така, що може бути небезпечною, завчасу о томъ давали знати такъ, чтобы хорый, о кѣлько можь, ще при доброй памяти и якѣйсъ ще силѣ мѣгъ приняти Тайны св. А въ разѣ наглого якого припадку треба вѣдразу священника призывати, и то такожъ тогда, коли бы здавало ся, що вже смерть наступила, бо така нагла смерть есть дуже часто ино-позорною. Но позаякъ пѣсля выше сказаного не лишь въ разѣ наглои смерти, але и въ всѣхъ иншихъ хобобахъ есть рѣчею непевною, чи вразѣ зъ позорною смертію вѣдразу и дѣйсна смерть вже наступила: прото слѣдує зъ того тое важне практичне застосоване, що не лишь въ разѣ наглои смерти, але въ кождѣмъ разѣ, если Тайны св. не були передъ позорною смертію даны, мають ся тѣже т. е. розрѣшене и елей св. (розумѣе ся тое все пѣдъ условіємъ если ще жите въ чоловѣцѣ есть) ще до чверть або пѣвъ години по позорно вже наступившѣй смерти удѣлювати. И то для всѣхъ тыхъ, котрымъ мали бы ся они удѣлити тогда, если бы у нихъ жите (вѣддыхъ и битя сердца) було певне, но они были бы непритомнй; а насупротивъ, кому пѣсля правилъ Моральной и Пасторальной не можѣбы удѣлювати Тайны св. при певнѣмъ житю въ непритомности, такому тымъ бѣльше не можна ихъ давати по позорно вже наступившѣй смерти.

Але если Тайны св. дають ся по позорно вже послѣдовавшѣй смерти, то треба присутнымъ передъ або по удѣленю тыхъ св. Тайнъ освѣдчити, що тое дѣе ся для того, бо хотѣ дотычна особа выдає ся вже мертва, то однакѣжъ ще якѣйсъ часъ може въ нѣй жите бути. Вглядѣмъ розрѣшеня треба поступити такъ, якъ въ зошитѣ о „Небезпечно хорыхъ и умираючихъ“ на ст. 7. сказано, т. е. треба позор-

но-мертвому передъ розрѣшенемъ формулу жалю за грѣхи провести. А елей св. треба позорно-мертвому въ якъ найкоротшій способъ давати, т. е. ино молитва освящєна и форма той Тайны зъ однимъ ино помазанемъ (найлѣпше на чолѣ, а если бы не можь на чолѣ, то найлѣпше на грудяхъ); якъ и въ лат. обрядѣ теперъ есть въ разѣ потреби нова форма зъ однимъ лише помазанемъ выразно дозволєна безсумнѣву важна.

Отже до чверть або пѣвъ години по позорно вже наступившѣй смерти треба ще въ данѣмъ разѣ всѣмъ Тайны св. удѣляти. Но позаякъ не лишь при наглои смерти, але и въ розличныхъ, такъ запальныхъ якъ и хроническихъ хобобахъ може ще много довше въ чоловѣцѣ жите бути: прото въ разѣ потреби, если Тайны св. не были ще удѣлены, мають ся они пѣдъ условіємъ и до години або до кѣлькохъ годинъ по позорно вже наступившѣй смерти удѣляти.

Щобы аде ще пѣзнѣйше, нѣжъ до кѣлькохъ годинъ по позорной смерти Тайны св. удѣляти, не оказує ся рѣчею практичною; зъ выняткомъ такихъ випадкѣвъ, еслибы пр. кто утопивъ ся и ажъ пѣзнѣйше найденый бувъ, а не було бы певности о дѣйсной вже его смерти; а кромѣ такихъ випадкѣвъ мусѣли бы хѣба бути якѣсь особнй причины, котры бы на смерть ино-позорну указували. Такожъ лишь при випадкахъ наглои смерти, а кромѣ того лишь при особныхъ, на смерть ино-позорну указующихъ причинахъ выпадало бы по удѣленныхъ вже Тайнахъ помѣчь духовну ще продовжати а именно условне розрѣшене ще повтаряти.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Лѣвѣвъ, дня 14. червня 1909.

Ч. 48.

Ч. 4826. — Евхаристичный союзъ Священникѣвъ въ цѣли ширєня частого и щоденного св. причастія и привилєй вѣдпустовой для тыхъ, котры щодень причащають ся.

Въ цѣли ширєня частого и щоденного св. причастія пѣсля декрету св. Конгрегаціи Собора Трид. зъ 20. грудня 1905 зѣставъ въ Римѣ при церквѣ св. Клявдія, де мешкають Отцѣ вѣдъ Найсв. Тайнъ, канонно установленный евхаристичный союзъ Священникѣвъ, до котрого всѣ Священники, котры до повышшой цѣли причиняти ся хотять, вступати могутъ. Яко средства до той цѣли служатъ молитвы, проповѣди и печатанй письма; а союзъ той удѣляє членамъ своимъ коротке въ той рѣчи наставлене. Яко органъ союза уживає ся мѣсячне письмо Отцѣвъ вѣдъ Найсв. Тайнъ, котре въ розличныхъ мовахъ выходить.

Св. Отець Пій Х надавъ сему союзови письмомъ зъ дня 10. серпня 1906 слѣдующій вѣдпусты (котрї всѣ можъ и за помершихъ жертвувати) и привилей:

1. Три разы кожного тыжня удѣлений имъ особистый привилей престола, если его вже зъ иншого титулу не мають.

2. Можуть св. Литургію правити вже одну годину передъ раннимъ свитанемъ и еще о першій годинѣ зъ полудня; можуть такожь вѣрныхъ причащати вѣдъ одной години передъ раннимъ свитанемъ ажъ до заходу сонця.

3. При выповненю звычайныхъ условий можуть позыскувати повный вѣдпустъ, на головнї свята Господскї (Рождество, Обрѣзаніе, Иорданъ, Воскресеніе, Вознесеніе и Бвхаристїи), Матери Божїи (непорочне Зачатїе, Рождество, Благовѣщене, Стрѣтене и Успенїе) и Апостолѣвъ всѣхъ (но не Поклоненїе веригамъ, Пренесенїе мощей и т. п.). (Пѣдъ звычайными условиями разумѣе ся сповѣдъ, св. причастїе и помолене ся пѣсля интенціи св. Отця; а сповѣдъ може вѣдпастї пѣсля Вѣдомостей ч. 24. ст. 4. пѣдъ 13).

4. При тридневномъ набоженствѣ, котре пѣсля наставленя товариства вѣдбувае ся, можуть они по генеральномъ причастїю присутнымъ вѣрнымъ удѣляти благословенїе зъ повнымъ вѣдпустомъ, а то зъ круцификсомъ и лишь однимъ знакомъ креста и при захованю приписаного обряда и формулы.

5. За кожде дѣло набожности або любуи, вѣдповѣдне цѣлямъ союза, позыскують они 300 днѣвъ вѣдпусту.

6. Сповѣдники до сего товариства належачї, можуть своимъ пенїтентамъ, котрї звыкли щоденно або майже щоденно причащати ся, оденъ разъ въ кождомъ тыжни повный вѣдпустъ удѣляти и то не конче особно кожного тыжня, але и наразъ на больше тыжнѣвъ. (Тогды треба по розрѣшеню св. сповѣди дальше сказати: Господь нашъ Іисусъ Христосъ, дакий блаженномъ Петрѣ Апостолѣ власть казати и рѣшати, Той да розрѣшитъ та отъ какагю союза престѣпленїи, да имѣши животъ вѣчний и живешнї ко вѣки вѣковъ аминь. Чрезъ свѣтѣйшю стрѣсть и смерть Господа нашего Іисуса Христа, молитвами и заслугами прѣблаженныи прїснодѣвки Марїи, блаженныхъ Апостолъ Петра и Павла и всѣхъ свѣтыхъ, властїю отъ свѣтѣйшого Апостольскагю Престола личѣ даню, полное прощенїе всѣхъ грѣхѣвъ твоихъ твоѣ оудѣлаю. Во имя Отца и Сына † и свѣтагю Духа, аминь.)

Тымже письмомъ вознѣсъ св. Отець товариство се пѣдъ назвою: „Бвхаристичный союзъ священникѣвъ, при церквѣ св. Клявдіи въ Римѣ канонно установленый“, до достоинства Архїбрацтва, такъ що товариство се може собѣ инши товариства того самого титулу и цѣли въ цѣломъ свѣтѣ при захованю дотычныхъ розпорядженъ присовдїянати и имъ свои вѣдпусты и привилей заудѣлювати.

Священики нашї, котрї бы хотѣли въ томъ союзѣ участвовати, можуть протѣ або впростѣ до сего товариства въ Римѣ вписувати ся, або залучити ся въ особне говирство, котре мае бути вѣдъ Митроп. Ординарїята канонно установлене и потому до товариства римского присовдїенне (аггреговане).

Кромѣ того пригадуе ся Всч. Священству великїй привилей вѣдпустовой, наданный для тыхъ, котрї щоденъ причащаютъ ся, хотьбы разъ або и другїй въ тыжни тое опустили; такъ якъ тое наведено въ Вѣдомостяхъ 1907 ст. 41. пѣдъ 13. — Тамже пѣдъ 14 находится ся молитва, вѣдпустомъ надѣлена, о розширене щоденного св. причастїа.

Вѣдъ Митрополитального Ординарїята.

Львѣвъ, дня 14. червня 1909.

Ч. 49.

Ч. 4548. — Въ справѣ внѣшней формы прошенъ, справозданъ и пр. высланныхъ до Митроп. Консисторїи.

Зъ прикростїю зауважала Митроп. Консисторїа, що въ послѣднихъ часахъ помимо вѣдповѣдныхъ давнѣйшихъ тутейшихъ приказѣвъ и новѣйшого пѣдъ днемъ 15. червня 1907 Ч. 459/Ком. (Льв. АЕп. Вѣд. р. 1907 ч. 55. стр. 73) выданого розпорядженя Всч. Душпастирѣ, Уряды парохїяльнїи, Комисарїаты дек. въ справахъ школьныхъ и вдовичо сиротиньского фонда, а навѣтъ на жалѣ и декотрїи Уряды деканальнїи уживаютъ въ своихъ справозданяхъ до высшой власти (Митроп. Ординарїята, Консисторїи, Комисїи управл. вдовсирот. фондомъ) формы, не вѣдповѣдающей приписанымъ и правиламъ стилия урядового.

Поновляючи дотычнїй розпорядженя, Митрополитальна Консисторїа поручае Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ, поставити на дневномъ порядку наиблизшого Соборчика деканального справу захованя приписѣвъ и правилъ урядового стилия въ справозданяхъ и иншихъ письмахъ до высшихъ властей внѣшнихъ, — вѣдчитати высше згадане розпоряджене зъ дня 15. червня 1907 ч. 459/К., пояснити, взглядно поручити тое одному зъ Всч. Кондеканальныхъ, нормы приписанїи що-до уживаня внѣшней формы и урядового стилия въ письмахъ урядовыхъ и вѣзвати всѣхъ Всч. ОО. Кондеканальныхъ, явившихъ ся на Соборчику и неявившихъ ся, чтобы на будуче строго придержували ся выданныхъ въ томъ взглядѣ Митроп. Консисторїею розпорядженъ

Ожидючи доносу о здѣланѣмъ при случайности предложена справозданя о вѣдбувшѣмъ ся Соборчику декан., Митроп. Консисторїа подае до вѣдомости, що вѣдъ 1. версеня с. р почавши, будуть а ли-

міне відклоняти ся справоздана, прошеня и прч., не відповѣдаючі выданимъ въ томъ взглядѣ приписамъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 10. червня 1909.

Ч. 50.

Ч. 4771. — Завязує ся Веч. Орд. Комисарѣвъ школьных до предложена справозданъ о станѣ науки религій и религійныхъ практикъ въ народныхъ и выдѣловыхъ школахъ въ р. 1908/9.

Зѣ покликомъ на §. 131. рѣшенъ львѣвского епархіального Собора зѣ 1905 р., та на розпоряджене Митроп. Ординаріату зѣ дня 25. червня 1908 Ч. 4915 (Льв. АЕп. Вѣдомости ч. VI. зѣ 1908 р.) пригадує ся Веч. ОО. Орд. Комисарямъ школьнымъ, що мають до дня 31. липня с. р. предложити Митроп. Ординаріатови рѣчне справоздане зѣ своихъ дворовыхъ визитацій науки религій въ школахъ своихъ комисаріатѣвъ въ р. 1908/9. Ты справоздана належитъ прислати на руки дотычныхъ Веч. ОО. Делегатѣвъ до ц. к. Радѣ Школьныхъ окружныхъ, котры схотять дошильновати выконани сего приказу и довго не передержувати надѣсланіи до нихъ справоздана, але безприволочно предложити ихъ Митроп. Ординаріатови разомъ зѣ точнымъ справозданемъ зѣ своей урядовой дѣяльности въ ц. к. Радѣ Школьной окружной въ другѣмъ пѣвротѣ 1908/9 р.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 18. червня 1909.

Ч. 51.

Ч. 362/Ком. — Въ справѣ выказѣвъ належитостей до вдов.-сирот. фонда за р. 1907 и 1908.

Помимо постановленя §. 5. регулямина для декан. Комисарѣвъ вдов.-сирот. фонда и окремого вѣзаваня зѣ дня 26. листопада 1908 Ч. 587/Ком. не предложили до теперѣ Выказѣвъ належитостей вѣдѣ Душпастирѣвъ до вдов.-сирот. фонда за 1907 р. припадаючихъ слѣдуючі Веч. Комисаріаты: Броды, Болехѣвъ, Войнилѣвъ, Журавно, Козлѣвъ, Львѣвъ, Лопатинъ, Олеско, Поморяны, Сколе и Стрѣлиско, — а за 1908 р. предложили всего на десять Комисаріатѣвъ приписаніи Выказы належитостей.

Митроп. Консисто́рія мусить зѣ прикростію зауважати, що есть то легковаженемъ справы и крайною байдужностію взглядомъ вдов.-сирот. фонда и хоче надѣятись, що залежности будуть безприволочно вырѣвнаніи, а на будуче Веч. Комисаріаты безъ попереднего упѣмненя свои обовязки въ своимъ часѣ выконувати будуть. Примѣчає ся,

що выказы належитостей мають выготовляти ся въ азбучномъ порядку пѣсля и а з в и щ ѣ **душпастирѣвъ**, а не мѣсцевостій.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 18. червня 1909.

Ч. 52.

Ч. 4828. — Въ справѣ уплаты датѣвъ до вдов.-сирот. фонда.

Понеже уплата залежностей и текучихъ, такъ звичайныхъ, якъ и надзвичайныхъ датѣвъ до вдов.-сирот. фонда не въ той мѣрѣ до головной Касы фонда wpłyває, якъ того wymagaє интересъ фонда и вѣдѣвъ и сирѣтъ свящ., Митроп. Консисто́рія видить ся бути споводованою вѣзвати Веч. Настоятелѣвъ деканатѣвъ и деканальныхъ Комисарѣвъ вдов.-сирот. фонда, чтобы при кождѣй случайности, особливо же на Соборникахъ декан., и при деканальныхъ визитаціяхъ парохій настѣйчиво домагали ся вѣдѣ подчиненого Веч. Духовенства уплаты датѣвъ до вдов.-сирот. фонда такъ за текучей, якъ и за минувшій лѣта, — упорныхъ подѣ тымъ взглядомъ выказували Митроп. Консисто́рії для дальшого урядованя, а о здѣланѣмъ будь въ окремыхъ, будь въ справозданяхъ о вѣдбувшѣмъ ся Соборчику Митроп. Консисто́рії доносили.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 12. червня 1909.

Ч. 53.

Ч. 4753. — Въ справѣ книги: „Служба пресвят. Серца Христоваго“.

Подеась до загальной вѣдомости, що сими днями выйшла зѣ друку Служба Пресв. Серцю Г. Н. І. Хр. уложена черезъ о. прал. Из. Дольницкого, а позаякъ таяжь входитъ въ складъ нашего типикона, прото поручає ся туюжь закупити до кождой церкви.

Набути можна въ всѣхъ русскихъ книгарняхъ и у ОО. Василянъ въ Жовквѣ по цѣнѣ 1 К. 50 с. за оправленный примѣрникъ. — Грошѣ на закупно той книги можна взяти зѣ скарбоня церковной, а въ такѣмъ случаю належитъ книгу втягнути до инвентаря.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 14. червня 1909.

Ч. 54.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Ч. 4638. — Оголошене конкурсу на посаду душпастиря въ АРГЕНТИНЪ.

Для гр. кат. Русинѣвъ вымигровавшихъ до Аргентины конечно потрібный есть священникъ, котрый бы заспокоювавъ потреби духовнѣ нашихъ Русинѣвъ тамъ поселившихъ ся и не допустивъ до гѣршачого вѣдступленя тыхже вѣдъ католицкой церкви. Утримане вѣдповѣдне для такого священника есть запевнене. Хтобы рефлектувавъ на тую посаду, має свое подане заосмотрене свѣдоцтвами, декларациєю, докладно намѣрене свое обняти душпастирство для гр. кат. Русинѣвъ въ Аргентинѣ означуючу въ якъ найкоротшѣмъ часѣ Митроп. Ординаріятю предложити въ цѣли споводованя потрібного, щобы дотычный кандидатъ подорожъ до Аргентины еще въ сприсячѣй такѣй дорожѣ порѣ мѣгъ вѣдбути. Близшѣ условия зѣстануть зголосившому ся заразъ заудѣлений.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. червня 1909.

II.

Ч. 4515. — Оголошуся конкурсы на посады стальныхъ катихитѣвъ: а) въ Скалатѣ, б) Пѣдволочискахъ, в) Грималовѣ.

Ц. к. Рада Шкѣльна окружна въ Скалатѣ оголосила пѣдъ днемъ 5. мая 1909 ч. 1047 конкурсъ на посады стальныхъ катихитѣвъ:

а) въ Скалатѣ при 5-клясовѣй школѣ мужескѣй; в) въ Пѣдволочискахъ при 5-клясовѣй школѣ мужескѣй зъ обовязкомъ удѣляти науки рели-

гій такожъ въ школахъ, лежачихъ въ обрубѣ дотычной парохіи; в) въ Грималовѣ при 4-клясовѣй народнѣй школѣ зъ обовязкомъ удѣляти науки религій такожъ въ школахъ, лежачихъ въ обрубѣ дотычной парохіи.

До тыхъ посады привязанѣ поборы III. клясы платъ.

Канонично рукоположенѣ священники свѣтскѣй и іеромонахи, убѣгаючѣ ся о тѣ посады, мають свои належито удокументованѣ и оштемпльованѣ поданя внести посредствомъ своего настоятельной власти до ц. к. Рады Шкѣльной окружной въ Скалатѣ найдалше до дня 15. липня 1909.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіепархіального Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 9. червня 1909.

ХРОНИКА.

Орд. Комисаремъ шкѣльнымъ именованѣй:

Ч. 4704. — Всч. О. Изидоръ Копертинскій парохъ въ Перемышлянахъ для Перемышлянского деканата.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 4179. — Іоанъ Пюрникъ въ Теревовли, Ч. 4666. — Константинъ Концевичъ въ Голгочахъ, Ч. 4666. — Юстинъ Сухаровскій excurrendo въ Чехахъ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 4414. — Амврозій Турчмановичъ неопресвитеръ въ Грабѣвцѣ, Ч. 4392. — Юліанъ Дудкевичъ яко заступникъ пароха въ Городищу, Ч. 4643. — Михаилъ Клюкъ excurrendo въ Зашковѣ, Ч. 4846. — Евстахій Яримовичъ excurrendo въ Глубѣчку великомъ.

Жертва на вдов.-сирот. фондъ.

Ч. 97/Ком. — Всч. О. Адамъ Каленюкъ парохъ зъ Волѣ доволуцкой жертвувавъ при нагодѣ вѣнчаня его доньки квоту 60 кор. на вдов.-сирот. фондъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 4643. — О. Теодоръ Леонтовичъ, парохъ Зашкова, померъ дня 2. червня 1909.

Ч. 4846. — О. Емилианъ Чайковскій, парохъ Глубѣчка великого, померъ дня 13. червня 1909.

Душѣ Ихъ поручае ся молитвамъ Всч. Кліра.

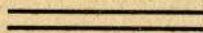
Ч. 4934. — Лѣкаръ поручивъ Ихъ Ексцеленціи Высокопреосвящ. Митрополитѣ киръ Андрею носити зарѣстъ. Тое подає ся до вѣдомости зъ тымъ, що розумѣ ся само собою, що тая обставина загального правила дієцезального, котрымъ Всч. Священики въ якомъ небудь характерѣ дѣйствующой, до голена бор ды суть стисло обовязані, цѣлкомъ не дотикає.

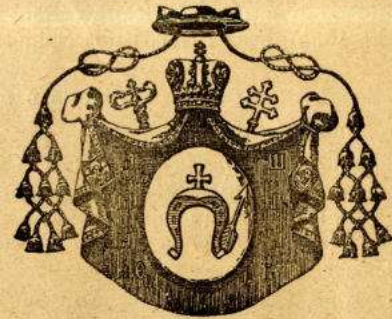
Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. червня 1909.

Андрей Вѣлецкій
официалъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѳкъ 1909.

Выдано дня 22. липня 1909.

Ч. VII.

Ч. 55.

Ч. 5566. — Въ справѣ доносѣвъ о смерти священника.

Приказує ся Всч. Настоятелямъ деканатѳвъ, щобы вѳдь те-перъ на случай смерти пароха подавали вразѣ зъ доносомъ о смерти его, еще и про станъ Литургій фонда рел. (що до ихъ вѳдправляюваня) А навѣтъ и тогды, коли до тои мѣсцевости не були надані Литургій фонда рел., мае Всч. Настоятель дек. при доносѣ о смерти пароха выразно тоє примѣтити.

Вѳдь Митрополитального Ординаріата.

Львѳвъ, дня 14. липня 1909.

Ч. 56.

Ч. 5883. — Въ справѣ VII Загального австрійского вѣча католикѳвъ.

Католицкій комитетъ центральний приславъ тутъ на дняхъ зъ прошенемъ о оголошенѣ слѣдующого :

„VII. Загальне Австрійське віче католиків. Від 5. до 8. вересня 1909. В саях товариства музичного. — Канцелярія віча католицького: Відень, 1. Fleischmarkt 15. Адреса телеграмів: Spinette, Wien, I. Fleischmarkt 15. —

Відень в марті 1909.

Католики Австрії.

Делегати австрійських дієцезій, зібрані 7. вересня минушого року рішили устроїти загальне католицьке віче у Відні в першій половині вересня 1909 р. Це віче визначено тепер на дні: від 5. до 8. вересня, а має воно відбутися в домі Товариства музичного (Musikvereinsgebäude).

Католики! Над важними справами маємо радити, багаті в наслідки постанови маємо порішити! Мусимо обговорити розширене організації по різних зв'язках та станах і ширене католицької преси; а передусім мусимо подбати про молодіж кожного віку, щоби пізнати небезпеченства, які їй грозять і як їх відігнати, та як виховати молодіж на покоління сильне і віруюче.

Не так завдяки числу предметів нарад, а завдяки їх високому значінню для культурного і суспільного розвою нашого часу хоче VII. загальне австрійське віче католиків стати гідно в ряді своїх славних попередників.

Тому просимо всіх католиків як найсердечніше взяти участь на тих важних нарадах і на них для загального добра співділати при розв'язанню всіх тих важних питань своєю радою і досвідом.

Дух Всевишнього най благословить народи, а Бог сила най помагає в їх переведенню.

Президент почесний: Др Готфрид Маршалль, Епископ і Вікарій генеральний у Відні. Католицький комітет центральний для Австрії: Ернест граф Сильва-Тарука, президент. Др. Альбин бар. Спінетте, заступник президента. Зпоміж Русинів належать: Впр. О. Василій Давидяк, посол до ради державної, парох. Впр. О. Йоан Ших, канонік, предсідатель станиславівського комітету дієцезального.

Предсідателями дієцезальних (краєвих) комітетів зпоміж Русинів суть: Вс. і Впр. О. Андрей Білецький, архипресвітер., Вс. і Впр. О. Кароль Волюшинський, архипресвітер.

Карті зачинає ся видавати 15. червня с. р. Замовляти найліпше або через комітет дієцезальний або впросто в канцелярії католицького центрального комітету для Австрії (Katholischer Volksbund) Відень, I. Fleischmarkt 15“.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства зъ тымъ, що вельми пожаданою рѣчею булобъ, абы якъ найповажнѣйше число зпомѣж Русинѣвъ взяло въ томъ вѣчу участь. Забиране голосу въ

дискусіяхъ при поодинокихъ рефератахъ моглобы въ значноій мѣрѣ прояснити свѣтоглядъ у прочихъ католикѣвъ Австрії про насъ та нашѣ стосунки, середъ якихъ намъ католикама доводить ся жити, а зазнайомленєсь зъ способами живої організації, якъ пр. у Нѣмцѣвъ католикѣвъ, не булобы безъ значѣннѣя и для насъ, бо лишило бы своѣй благодатный впливъ.

Вѣдъ Митрополитальнои Консистоїи.

Львѣвъ, дня 13. липня 1909.

Ч. 57.

Ч. 5510. — Оголошенє реченци до рукополаганя въ Пресвітеры.

Для рукополаганя въ пресвітеры призначує ся реченець на 14. серпня н. ст. 1909, въ котрѣмъ то дни желаючи туу св. Тайну прийняти, въ Митроп. Ординаріятѣ лично явити ся мають.

Въ цѣли узысканя прийнята до дому пресвітеріального обовязанї кандидаты стану духовного внести якъ найскорше посредствомъ дотычного уряду деканального свои поданя и тїжъ слѣдующими свѣдоцтвами заосмотрити:

- 1) свѣдоцтвомъ моральности выставленнымъ черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатанѣй ковертѣ.
- 2) свѣдоцтвомъ убожества потвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Старство.
- 3) Оженившї ся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.
- 4) Посвѣдченемъ вѣдъ ц. к. Старства, що проситель або не належить до стану вѣйскового, або що ему прислугує уваглядненє §. 31. закона о загальнѣй оборонѣ краєвѣй.

Примѣчає ся, що лишъ тѣ кандидаты до св. рукополаганя будуть приуцненї, котрї при попереднѣмъ испытѣ до того успособленными окажуть ся.

Приступающихъ до св. рукополаганя поручає ся св. молитвамъ Всч. Духовенства, якъ такожъ и Вѣрныхъ, котрымъ се обвѣстити належить.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 14. липня 1909.

Ч. 58.

Ч. 5570. — Въ справѣ прийнята кандидатѣвъ стану духовного до гр. кат. духовной Семинаріи у Львѣвъ.

Кандидаты духовного стану зъ Архієпархіи Львѣвской, що бажають бути прийнятими до Львѣвской гр. кат. духовной семинаріи, мають предложити свои прошеня Митр. Консистоїи до дня 31 серпня включно с. р. и долучити до нихъ слѣдующї свѣдоцтва:

1) Свѣдоцтво дотычного уряду парохіяльного, що проситель есть сыномъ законно вѣнчанныхъ родичѣвъ гр. кат. обряда и въ томъ обрядѣ збѣставъ окрещеный и миропомазанный.

2) Свѣдоцтво убожества вѣдѣ дотычного уряду парохіяльного або деканального подтверждено ц. к. Староствомъ.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвочій шкѣлъ гѣмназіальныхъ зъ залученемъ свѣдоцтва зрѣлости, а коли проситель черезъ слаббсть або яку иншу причину залишивъ бувъ пѣдчасъ наукъ пѣвоче або и довше, то має свѣдоцтвомъ выданнымъ вѣдѣ дотычного уряду деканального и вѣдѣ ц. к. Староства доказати, де въ томъ часѣ перебувавъ и чимъ занимавъ ся.

4) Свѣдоцтво моральности стверджено вѣдѣ взглядного уряду деканального, въ якомъ кромѣ поведенія просителя має бути такожъ выражено, чи тойже є безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске посвѣдчаюче о здоровю просителя и о вѣдбутѣй природнѣй або щепленѣй вѣспѣ.

6) Посвѣдчене вѣдѣ ц. к. Староства, що кандидатъ не належить до вѣйсковой звязи.

Кандидатамъ, котрѣ мають слабу квалификацію, не мають матуры, або належать до иншихъ Епархій, зверне ся передъ 20. вересня ихъ поданія безъ успѣху на адресу тыхъ урядѣвъ парохіяльныхъ, въ обрубѣ котрыхъ мешкають — и тѣ кандидаты не потрѣбують очевидно являти ся до елекціи. Всѣ прочіи мають дни 29. н. ст. вересня 1909 о 8 годинѣ рано явити ся въ Архикатедральной Церквѣ св. ВМ. Георгія, тамже выслушати зъ набожностію св. Литургіи, а потѣмъ зѣбрати ся въ назначенѣй до того сали въ цѣли пѣдданія ся испытѣваню зъ спѣву церковного и головныхъ основъ Христіаньской вѣры. При томъ примѣчае ся, що знаючі гармонійный спѣвъ будутъ при рѣвныхъ прочихъ услѣвахъ скорше увзглядненѣи при принятю до заведенія, але за те будутъ обовязанѣи дальше въ гармонійномъ спѣвѣ вправляти ся и на кожде завѣзване Всч. Ректорату семинаріи въ томъ же спѣвѣ безусловно участь брати.

Дальше въ дни вѣдѣ Всч. Ректорату означенѣи мають назначенѣи до принятія кандидаты пѣддати ся осмотрови лѣкаря заведенія що до стану здоровья.

Наконецъ має кождый кандидатъ стану духовного при принятю до семинаріи выказати ся власнымъ молитвословомъ Іерейскимъ и Изборникомъ службъ церковныхъ. Последна точка обовязуе такожъ тыхъ кандидатѣвъ духовного стану, що вже були питомцями семинаріи.

Примѣчае ся, що на т. зв. екстерну буде принятыхъ лишь обмежене число кандидатѣвъ именно 20 зъ тымъ обовязкомъ, що будутъ мешкати въ Семинаріи духовномъ и платити за свое удержане.

Вѣдѣ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. липня 1909.

Ч. 5982. — Въ справѣ издавництва „Библиотеки богословской“.

Издавництво Библиотеки богословской прислало тутъ слѣдуючу Вѣдѣзвѣ:

„VII-мый и послѣдний Томъ св. Письма старого Заветъа съ поясненіями уже выйшовъ. Мѣститъ въ собѣ книги: 1) Пророка Даниила, 2) дванадцати Пророковъ меншихъ, 3) три книги Маккавейскіи. Цѣна брошурованого 7 К 80 гел., оправного въ полотно англ. 8 К 80 гел.

Тѣ Всч. Отцѣ, що побірають св. Письмо томаи, зволять надѣслати до Администраціи Библиотеки богословской Львѣвъ пл. св. Юра ч. 5. квоту 8 К. 80 гел., а отримають VII-мый томъ св. Письма въ оправѣ

Заявляемъ при томъ, що дальше издавництво Библиотеки богословской застаювае ся и почуваемъ ся до милого обовязку зложити сердечну подяку всѣмъ Всч. Отцямъ, котрѣ тоужъ издавництво чито морально чи матеріально черезъ предплату пѣддержували. Ихъ то велика заслуга, що такъ важны дѣла богословскіи въ нашѣмъ матеріомъ языцѣ можна теперъ найти въ Библиотекахъ парохіяльныхъ и приватныхъ, зъ котрыхъ Всч. Духовенство съ великимъ успѣхомъ користае.

Тымъ Всч. Отцямъ, котрѣ надѣслали предплату на р. 1909 выплемъ въ вересню с. р. новый заветъ и псалтирь съ переводомъ на языкъ народный рускій.

Въ Администраціи Библиотеки богословской Львѣвъ пл. св. Юра ч. 5. можна дѣстати слѣдуючіи книжки:

1. Богословіе догматичне брош.	по цѣнѣ	7-20 К.	оправ.	8-20 К.
2. " моральне " " "	" " "	7-80 "	" "	8-80 "
3. " пастырске " " "	" " "	10-00 "	" "	11-00 "
4. Право церковне " " "	" " "	7-20 "	" "	8-20 "
5. Провѣдникъ практичный для священникѣвъ " " "	" " "	7-80 "	" "	8-80 "
		40-00 К.		45-00 К.

Св. Письмо съ поясненіями:

I. томъ брошуров.	въ цѣнѣ	10.00 К.	оправл.	11.00 К.
II. " " " " "	" " "	9.00 "	" "	10.00 "
III. " " " " "	" " "	10.00 "	" "	11.00 "
IV. " " " " "	" " "	7.00 "	" "	8.00 "
V. " " " " "	" " "	10.00 "	" "	11.00 "
VI. " " " " "	" " "	10.00 "	" "	11.00 "
VII. " " " " "	" " "	7.80 "	" "	8.80 "
Новый Заветъ съ переводомъ на языкъ народный рускій брошур.		5.50 "	" "	6.00 "
Псалтирь " " " " "		1.75 "	" "	2.00 "
		71.05 К.		78.80 К.

Цѣна всѣхъ разомъ стоить 111.05 К., оправл. 123.80 К.

Всѣ повысшіи дѣла за готѣвку можна набути брошуровані за 76 К., оправні за 88 К. 75 гел., т. е. св. Письмо брошур. за 48 К. а прочі дѣла за 28 К., оправні: св. Письмо за 55.75 К. а прочі дѣла за 33 К.

Вѣднимъ церквамъ удѣлимо св. Письмо по половинѣ той зниженої цѣни т. е.: за 24 К., а оправне за 32 К., если при надѣсланю готѣвки пришлють декларацію підписану черезъ урядъ парохіальный и двоухъ провизорѣвъ церковныхъ, що найдалше до двоухъ лѣтъ обвязують ся другу половину т. е. 24 К. зложити до фонду вдовичо-сиротиньского, або до Товариства св. Петра, або на яку иншу добродѣйну цѣль.

Всѣ однакъ ті улекшеня и опусты трѣвають лише до кннца 1909 т. е. до часу, доки всѣ ті дѣла не зѣстануть ѳддані книгарнямъ въ выключну розпродаж.

Щобы Новый Завѣтъ и Псалтирь съ переводомъ на языкъ народно-рускій можъ якъ найбільше розширити межі народомъ, удѣляемъ брацтвамъ церковнымъ, читальнямъ, крамницямъ и т. п., если возьмутъ наразъ по 10 примѣрникѣвъ, 25% опусту, т. е. вмѣсто заплатити за 10 прим. 80 К., заплатятъ 60 К., а тіжъ даючи поодинокимъ ті книги на выплатъ ратами по 20 сот. тыжнево, отримать по 40 тыжняхъ 8 К., отже будуть мали за 60 К. въ несповна року 20 К. заробку.

Отъ Выдавництва Библиотеки богословской

Львѣвъ, дня 6. липня 1909.

Зъ покликѣмъ на рѣшенѣ Синоду провинціального въ Львѣвъ зъ р. 1891, якъ такожъ на тудейшій розпорядженя дотычно закладаня библиотекъ деканальныхъ и парохіальныхъ поручаемъ Всч. Духовенству повысшіи дѣла богословскі до библиотекъ парохіальныхъ и деканальныхъ, а св. Письмо для всѣхъ церквей такъ матерныхъ якъ и дочерныхъ и до вписаня ихъ до инвентаря парохіального, а взглядно церковного.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 16. липня 1909.

Ч. 60.

Ч. 5511. — Оголошенѣ конкурсу на 5 мѣсць въ Институтѣ СС. Василянѣвъ зъ фондаци бл. п. кардинала Сембратовича.

Розписує ся конкурсъ на 5 мѣсць зъ фондаци бл. п. Кардинала С. Сембратовича въ Институтѣ СС. Василянѣвъ зъ реченцемъ до 10 серпня 1909 зъ тымъ, що кандидатки, котрі вѣдповѣли вповнѣ вымогамъ въ минувшѣмъ роцѣ, мають першенство и на сей рокъ.

При томъ пригадує ся, що услѣвья приняты позѣстають незмѣнені, якъ попередъ. О першій два мѣсця стипендіийнй можуть убѣгати ся сироты належачі до родины бл. п. фундатора, о другій два, доньки священникѣвъ, а о одно походячі зъ стану свѣтского.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 14. липня 1909.

Ч. 61.

Ч. 4841. — Въ справѣ Товариства „Днѣстеръ“.

Товариство взаимныхъ обезпеченъ „Днѣстеръ“ у Львѣвъ, надѣслало подъ двемъ 11 червня 1909 Ч. 96 слѣдуюче „Справозданѣ“ за рокъ 1908:

„Высокопреосвященный Ординаріате!

По Загальныхъ Зборахъ Товариства, котрі вѣдбули ся дня 18. мая с. р. маємо честь предложити въ приложѣ Высокопреосвященному Ординаріатови печатанѣ повне справозданѣ Товариства взаимныхъ обезпеченъ и Товариства взаимного кредиту „Днѣстеръ“ за рокъ 1908 — до ласкавої вѣдомости, вѣдповѣдно до попередного нашего письма зъ 19 марта с. р.

Даты въ обоухъ справозданяхъ доказують, що обыдва Товариства въ послѣднѣмъ роцѣ гарно розвивали ся. Зъ премій зложеныхъ въ 1908 р. дѣстануть обезпечені члены, межі ними такожъ Церкви и Комитеты парохіальныи, назадъ суму 333.623 К. т. е. 15% зложеныхъ премій яко звороты. — Окромъ сумы 3.000 К. удѣленої въ мартѣ с. р. для Товариства св. Апостола Петра и фондѣвъ вдовичо-сиротиньскихъ всѣхъ трехъ Епархій назначили Загальніи Зборы еще 2.000 К. вѣдъ Товариства взаимныхъ обезпеченъ „Днѣстеръ“, и суму 11.000 кор. зъ зыску Товариства кредитового „Днѣстеръ“ на публичній добродѣйній цѣли, котрі роздѣлено на Руске Товариство педагогичне и рускій приватній школы, на рускій бурсы, захоронки, шкѣльній помочи и инші Товариства, — межі ними для прив. гимназій СС. Василянѣвъ у Львѣвъ 400 К., для прив. семинара СС. Василянѣвъ въ Яворѣвъ 300 К., на Интернатъ для семинаристокъ СС. Василянѣвъ въ Перемышля 100 К., — для всѣхъ трехъ Товариствъ взаимной помочи дяковъ по 150 корѣвъ, — для Народной Лѣчницѣ у Львѣвъ 600 К.; выказъ всѣхъ обдѣленыхъ Товариствъ долучаемо до ласкавої вѣдомости.

Такъ же удѣлили Загальніи Зборы суму 4.000 кор. яко II рату ухваленого въ минувшѣмъ роцѣ дару юбилейного им. Цѣсаря Францъ Йосифа I. на закупно дому руской жѣночой семинаріи Товариства педагогичного“.

Подаючи повысше справозданѣ до вѣдомости, Митроп. Ординаріатъ поручає се такъ гарно розвиваюче ся Товариство горячо

Всч. Духовенству и має надбю, що такъ Всч. Духовенство якъ и Върнй зъ повнымъ довѣрїемъ и на дальше до него вѣдносити ся будуть.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 14. липня 1909.

Ч. 62.

Ч. 5010. — Поручає ся книжка Впр. О. Е. Гузара: „Практичний провідник для науки релїгї в школі і в церкві“.

Повѣдомляє ся Всч. Духовенство, що вийшла друкомъ книжка Впр. О. Евг. Гузара, радника шкѣльного и професора релїгїи въ учительськѣй мужескѣй семинаріи пѣдъ заголовкомъ: „Практичний провідник для науки релїгїи в школі і в церкві“, друге доповнене видане. Книжку тую поручає ся Всч. Духовенству до набути по цѣнѣ 4 кор. безъ почт. пересылки въ книгарни наук. Тов. им. Шевченка въ Львѣвъ, Рынокъ ч. 10.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторїи.

Львѣвъ, дня 10. липня 1909.

Ч. 63.

Ч. 2162. — Розпорядженя въ справѣ науки релїгїи въ народныхъ и выдѣловыхъ школахъ, дотычачй визначуваня годинъ на науку релїгїи, — молитовъ и пѣсень, — вѣдправы Богослуженя, — вписуваня нотъ зъ релїгїи, — якъ танощ и поучене що до визитаціи науки релїгїи Орд. Комисарями шкѣльными.

Сконстатовано, що деякї Всч. ОО. душпастирѣ не берутъ участи въ конференціяхъ учительскихъ зборѣвъ на початку шкѣльного року, на якихъ укладають ся подѣлы годинъ науки, анѣ не порозумѣвають ся въ тѣй справѣ зъ управителями шкѣль, въ наслѣдокъ чого случало ся, що въ подѣлахъ годинъ для деякихъ класъ на визначувано годинъ на науку релїгїи, а навѣтъ предкладано такї неповнї подѣлы годинъ до затвердження властямъ шкѣльнымъ. Супроти того Митроп. Ординаріатъ зъ покликомъ на §. 44 рѣшень львѣвского епархіального Собора зъ 1905 р. закликає всѣхъ Всч. ОО. душпастирѣвъ, щоби на початку кожного шкѣльного року на конференціи учительѣвъ або въ порозумѣнїю зъ управителемъ школы визначили сталї дни и години на науку релїгїи для каждой школы, лежачою въ обрубѣ ихъ парохїи, та жадали, щоби тѣ години були умѣщепї въ подѣлахъ годинъ. Всч. ОО. душпастирѣ мають стисло придержувати ся годинъ, визначеныхъ ними самими въ подѣлѣ годинъ, бо пѣсля обѣжника ц. в. Рады Шкѣльной краевой зъ 14. сѣчня 1872. ч. 85. учитель обовязанный заповнити наукою свѣтского предмету годину, назначену на науку релїгїи лише выѣмково тогды,

коли душпастирскї обовязки не позволятъ священникови прїйти до школы. Алежъ и тогды має О. душпастирѣ по можности повѣдомити управителя школы о тѣмъ, що не може явити ся на годину науки релїгїи, а вѣдтакъ вѣдбути науку въ иншїй день або годину, бо коли занедбує та безъ причины змѣнює години, визначенї въ подѣлѣ годинъ, то у не можливлює собѣ правильне и успѣшне удѣлюванє науки релїгїи и може дати повѣдъ до нарушеня порядку въ школѣ и согласїя мѣжь учителями.

Години и змѣстъ науки має священникъ власноручно вписати въ шкѣльнѣмъ дневнику або въ дневнику релїгїиномъ каждого разу, а невписанї години будуть уважати ся яко невѣдбути.

Такожъ поручає ся всѣмъ Всч. ОО. душпастирямъ и катихитамъ, щоби на будуче заразъ зъ початкомъ шкѣльного року повѣдомляли дотычного Орд. Комисаря шкѣльного, въ котрї дни и години будуть удѣляти науки релїгїи въ поодинокихъ школахъ и класахъ, щоби тойже мѣгъ уложити собѣ порядокъ визитаціи науки релїгїи въ школахъ своего комисарїату та мати певнѣсть, що поданого дня застане о. катихита въ школѣ.

Всч. ОО. Комисарѣ мають почавши зъ шк. р. 1909/10 подавати въ рѣчнѣмъ справозданю (Табеля, рубрика 8.) въ котрї дни и години вѣдбувала ся наука релїгїи въ дотычнѣй школѣ.

Зъ предложеныхъ справозданъ Орд. Комисарѣвъ шкѣльныхъ довѣдавъ ся Митроп. Ординаріатъ, що въ деякихъ школахъ молодѣжь за рѣдко вѣдомляє молитвы и спѣває побожнїи пѣснї, приписанї для неи гр. кат. духовною властію, а интерпелюванї въ тѣй справѣ учитель звиняли ся тымъ, що имъ священникъ не визначивъ пѣсень и молитовъ, якї мають вѣдмавляти зъ молодѣжею. Тому пригадує ся Всч. ОО. душпастирямъ и катихитамъ дотычнї постановы обовязуючихъ приписѣвъ до релїгїиныхъ практикъ (Льв. А.Еп. Вѣдомости ч. VI. 1896 и ч. V. 1902), а именно:

„Порядокъ молитовъ и пѣсень має уложити зъ початкомъ шкѣльного року катихитъ або душпастирѣ (зглядно катихиты або душпастирѣ обохъ обрядѣвъ) въ порозумѣнїю зъ управителемъ школы, а въ школахъ бѣльшекласовыхъ въ порозумѣнїю зъ конференцію учительского збору.

Въ школахъ, до котрыхъ ходять дѣти грецкого и латиньского обряду належить при укладаню молитовъ и пѣсень мати належитый зглядъ на те, щоби дѣти обохъ обрядѣвъ мали можнѣсть вѣдмвляти молитвы и спѣвати пѣсни приписанї ихъ властивыми духовными властями.

Доки дѣти не умѣють добре молитовъ приписаныхъ, мають ихъ вѣдмвляти всѣ разомъ голосно за учителемъ.

Въ школахъ, до котрыхъ ходять дѣти грецкого и латиньского обряду має учитель вѣдмвляти то молитвы приписанї гр. кат. духовною властію, то молитвы приписанї духовною властію рим. кат.

та співати набожні пісні приписані одною і другою духовною властю.

При визначуванні числа молитов і пісень, котрі учитель після приписовь одного і після приписовь другого обряду в протягу тижня має відмовляти згідно відспівати з всіма учениками, належить все прировняти до числа учениковь одного і другого обряду на кождомь степені науки і в кождій класі. В кождомь случаю належить пам'ятати, щоби що найменше три рази в тиждень відмовляли ся молитви і співали ся пісні після того обряду, до котрого належить менше дѣтей. Коли дѣти вже добре умѣють молитви, тогды мають их відмовляти по черзі і то в той спосіб, що одно з дѣтей, на котре припадає черга, відмовляє молитву голосно, а другий молять ся за ним по тихо.

Кождѣ дитинѣ свободно відмовляти молитву в томь языкѣ, в якѣмь она молилась в домѣ родительскѣмь. Учитель не може силувати дѣтей в томь языкѣ, ані не вольно ему впливати на них якими небудь представлєнями.

Порядокъ молитовь і пісень має бути помѣщений на видномь мѣсци в кождѣй школѣ, а в школахъ бѣльше-класовыхъ в кождѣй класі.

Всч. ОО. Комисарѣ мають на будуче, почавши з шк. р. 1909/10 подавати в рѣчномь справозданю в Табелі в рубрицѣ „Примѣтка“, чи в дотычній школѣ есть в поодинокихъ класахъ помѣщений порядокъ молитовь і пісень, приписаныхъ гр. кат. Митр. Ординаріатомь.

Такожъ сконстатовано, що лише в немногихъ парохіяхъ відправляє ся окреме Богослужєне для школьної молодѣжи в недѣль і свята та в приписані будні дни, означені в §. 4. выше згаданихъ приписовь до релігійныхъ практикь. Митроп. Ординаріатъ, видить ся протє споводованымъ заявити, що есть его бажанємъ, щоби для тоижь молодѣжи відправляло ся окреме Богослужєне що недѣль і свята цѣлий школьний рѣкъ, а в будні дни почавши вѣдъ 1. до 30. вересня і вѣдъ 1 мая до кѣнця школьного року навѣть в тыхъ мѣсцевостяхъ, де нема окремого катихита і есть лише одинъ священникъ, (хѣба що велике віддалєне школы вѣдъ церкви стоялобы тому на перешкодѣ) а Митроп. Ординаріатъ радо удѣлить на ту цѣль дотычному Отцю власти binandi, коли внесе сюда черезъ свѣй урядъ деканальний одвѣтне прошенє. Однакъ читана Служба Божа для молодѣжи мусить все відправляти ся в точно означеній годинѣ; в будні дни передъ розпочатємъ школьної науки такъ, щоби не нарушити затверженого школьними властями подѣлу годинъ науки, ані не скорочувати призначеного в плянахъ науки вымѣру часу, а в недѣль около 8-ой години рано.

Такожъ пригадує ся Всч. Духовенству, що в 1—2—3—и 4—класовыхъ школахъ сѣльського і маломѣйского типу з кѣнцемъ кождого пѣвруку, а зновъ в школахъ 5 — і 6-класовыхъ та і в менше-класовыхъ школахъ, що придержують ся пляну 5 — і 6-класовыхъ обовязані оо. душпастирѣ і катихиты з кѣнцемъ кождого чверть-року власноручно вписати класы з релігії до головного катальногу в часѣ класифікаційной конференції, а колибы задля важной причины не могли бути на тѣйже конференції, то непременно опѣсля (в присутности господаря класы згідно управителя школы). При оцѣнюваню поведєня поодинокихъ учениковь належить уважляти о скѣдлю і якъ брали участь в Богослужєняхъ і выконували приписані релігійні практики. Навѣть колибы учитель на основѣ мисії, одержаної вѣдъ Митроп. Ординаріату, удѣляв в школѣ науки релігії в застувствѣ священника, то і тогды душпастирѣ обовязаній бути присутнымъ при вписуваню нотъ з релігії і поведєня.

В кѣнці звертає ся увагу Всч. ОО. Орд. Комисарѣвъ школьныхъ на невластиву практику, що деякі з нихъ переводячи визитацію науки релігії в школахъ, щоби не потребували довше задержувати ся в даній мѣсцевости, велють збирати в одной салі молодѣжь вѣсѣхъ степенѣвъ науки і такъ переводити з нею испити. Такий спосібъ перевєдєня визитації противить ся елементарнымъ правиламъ педагогії і не приносить хѣсна, бо катихитови утрудняє ся перевєдженє испиту і удержанє карности, а зновъ о. Комисарѣ середъ натовцу лише на той разъ збраної молодѣжи не може выробити собѣ ясногу, рѣшучого і певного суду про єи знанє і поступъ в науцѣ, про працю о. катихита в школѣ надъ релігійно-моральнымъ выхованємъ дѣтей, та про єго катихитичній здѣбности. Крѣмъ того збиранє молодѣжи з рѣжныхъ класъ спричинює заколотъ в школѣ, а того повинній ОО. Комисарѣ выстерѣгати ся — і протє Митроп. Ординаріатъ рѣшучо заявляє ся проті такого способу перевєдженя визитації.

А в случаю, якъ наука в данѣй школѣ есть подѣльна, т. є. коли молодѣжь однихъ степенѣвъ приходитъ до школы рано, а молодѣжь другихъ степенѣвъ по полудни, то збираючи вѣ дѣти разомъ такъ о. душпастирѣ якъ і о. Комисарѣ моглибы паразити ся на замѣть властей школьныхъ, що кажуть молодѣжи приходити до школы на науку релігії в позашкольний години, і протє на визитацію в такихъ школахъ треба выбирати таку пору, щоби о. Комисарѣ мѣгъ бути на науцѣ релігії такъ в передполудневыхъ якъ і в пополудневыхъ годинахъ, хотяйбы учитель мавъ выѣмково відступити на релігійну годину, призначєну на науку свѣтского предмету. Всч. ОО. душпастирѣ і катихиты будутъ старати ся улєкшити ОО. Комисарямъ перевєдєнє визитації, а булабы се дуже прикра рѣчь, колибы робили имъ трудности при тѣй нагодѣ, або выдалєли ся з парохії, довѣдавши ся напередъ, що в тамошній школѣ має вѣдбути ся

визитація науки релігії. Всч. ОО. Декани пов'ітовихъ м'єсть мають вѣдчитати се розпоряджене на сегор'чній конференці Орд. Комисар'въ шкѣльныхъ, а прочі Всч. ОО. Декани подадуть его до вѣдома Всч. Клира на найближшѣмъ соборчику, та выготовлять на се окремый протоколъ, якій мають підписати всѣ присутні на соборчику Всч. Душпастир' въ доказъ, що докладно знають его содержание.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 21. липня 1909.

Ч. 64.

Ч. 5681. — Въ справѣ Товариства св. Ап. Петра.

Выдѣлъ Товариства запомоги убогихъ церквей им. св. Ап. ПЕТРА предложивъ тутъ зъ просьбою о оголошене слѣдующого:

ВЫКАЗЪ

жертвъ вплынувшихъ на користь Товариства им. св. Ап. ПЕТРА за II-гій кварталъ 1909 р.:

А) Членський вкладни зложили въ коронахъ:

Бобрещій дек. Церкви: Соколѣвка, Пятничаны, Кологуры, Подярковъ, Стрѣлки, Стоки по 5 К.; оо. І. Пюрыкъ, В. Илясевичъ, І. Честинський, І. Скрипчукъ по 1, Я. Сѣнгалевичъ, И. Штогринъ по 2 К.; чл. К. Бучашка, М. Дмитрѣвъ, Гр. Максимѣвъ, О. Холевка, М. Шведя, А. Дмитрѣвъ, А. Гавришкѣвъ по 1; разомъ 45 К.

Бусній дек. Церкви: Топорѣвъ, Трѣйця по 5, о. М. Дзеровичъ 1 К.; разомъ 11 К.

Галицій дек. Церкви: Залуковъ, Кунашѣвъ, Желиборы, Скоморохи нові, Скоморохи старі, Пѣдшумляницъ и Яблонѣвъ по 5 К.; оо. Ю. Барановскій, Гр. Гойвановичъ, В. Гургула, Т. Ковальскій, Л. Лаврецькій, Е. Лопатинскій, Е. Свистунъ и М. Студинскій по 1 К., разомъ 43 К.

Городецькій дек. Церковь въ Мальчицяхъ 5 К., о. А. Обрѣсковъ 1; разомъ 6 К.

Грималѣвскій дек. Церкви: Борки малі, Нолосѣлка, Глѣбѣвъ, Грималѣвъ, Сорока, Зелена, Калагарѣвка, Волиця, Кокосинцѣ, Козина, Окно, Товстѣ по 5 К.; о. С. Шпідеръ 2 К.; оо. В. Левицькій, Т. Кордуба, К. Малишевскій, А. Лебедовичъ, П. Пиндусъ, К. Монцѣбовичъ, Д. Ксьонжекъ, І. Ганкевичъ, І. Кулицькій, М. Чачковскій, І. Иванчукъ по 1 К.; члени: М. Жукъ, И. Яцишинъ, П. Марусинъ, Н. Жаровска, Т. Кѣнчаръ, А. Задорожний, Е. Бичъ, П. Ганчинъ, Е. Гуршевска, О. Каминьска, Т. Мѣшанецъ, М. Чернецкій, А. Варварѣвъ, К. Рудникъ, Гершонъ, М. Онуфрѣвъ, М. Ганкевичъ, А. Кулицка по 1 Кор., разомъ 91 К.

Долинскій дек. Церкви: Тура мала 11 К., Велдѣжъ и Новошинъ по 5 К.; чл. В. Головчинъ, Н. Василѣвъ, Т. Олѣвскій, М. Гринѣвъ, Ф. Тилякъ по 1 К.; О. Кецмуръ, М. Пенгринъ по 1-40 К., разомъ 28 К. 80 с.

Жидачѣвскій дек. Церковь Иванѣвъ 5 К.; члени В. Кецкало, Т. Татчинъ, А. Кецкало, А. Гандзѣй, М. Звѣриньска по 1 К.; Г. Маштилѣръ 2 К.; разомъ 12 К.

Зарваницькій дек. Церковь Бурканѣвъ 5 К.; члени: І. Крушельницькій и М. Было по 1 К.; разомъ 7 К.

Збаранскій дек. Члени въ Доброводахъ 8 К.

Зборѣвскій дек. Церкви: Грабкѣвъ, Кабарѣвъ, Метенѣвъ, Урлѣвъ, Храбузно, Озерянка, Цецова, Августѣвка, Хоростецъ по 5 К., Зарудѣ 10 К.; оо. П. Чумаць, І. Филиповичъ, Е. Тимкевичъ, Ал. Илевичъ, Юл. Илевичъ, І. Кондрать по 1 К., О. Зарицькій 2 К.; члени: Вп. п. Анна Тимкевичъ, Вп. п. Марія Илевичъ, Яцко Букса, Матвій Терещукъ, Дан. Маріяновскій, Тим. Андрушкѣвъ, Мар. Андрушкѣвъ, Кость Семенъ, Иванъ Гамалай, Андр. Бонда, Семко Олѣйникъ, Мих. Дикій, Ив. Романѣвъ, Макс. Довганъ, Ром. Горникъ, Іос. Романѣвъ, Пав. Задорожний, Мар. Довганъ, Гр. Кравецъ, Мик. Довганъ, Агаф. Климашь, Мар. Климашь, Мар. Дякѣвъ, Анна Романѣвъ, Дм. Юзвинъ, Ив. Маланчукъ, Фил. Бойко, Дм. Забитовскій, Вас. Маланчукъ, Андр. Совчукъ, Евд. Доскоць, Ксеня Маланчукъ, Анна Забишовска, Илія Романѣвъ, Текля Наливайко, Іос. Блѣхаръ, Вас. Сухиньскій, Іос. Романѣвъ, Федь Забитовскій, Пав. Дякѣвъ, Лука Якубовскій, Лука Довганъ, Текля Забитовска, Феска Огниста, Пелягя Бойко, Мар. Красевичъ, Матрона Довганъ, Марія Бойко, Стефан Дякѣвъ, Мих. Огнистый, Теодора Мелничайко, Павло Огнистый, Мар. Наконечна, Парашка Соловѣй, Дм. Довганъ, Варвара Лѣзакъ, Ив. Дума, Пасья Дякѣвъ, Анна Свѣтликъ, Гр. Соловѣй, Олена Дякѣвъ, Агафія Соловѣй, Юстина Хомякъ, Параня Дума, Петро Романѣвъ, Гр. Маланчукъ, Дм. Доскоць, Явдоха Шнырь, Мар. Мельникъ, Парашка Соловѣй, Явдоха Бойко, Текля Савчукъ, Парашка Приставска, Марія Романѣвъ, Марія Витикъ, Олена Борекъ, Явдоха Забитовска, Ив. Пугайскій, Гр. Дмитришинъ, Іос. Гухлавскій, Ив. Поповичъ, Ив. Климашь, Ксеня Юзвякъ, Анна Бойко, Марія Мегельска, Настя Бабко, Доска Сарницка, Анна Шафранъ, Паранька Стецина, Кат. Древницка, Анна Иваскѣвъ, Іос. Грабовскій, Олюнка Мотыль, Ст. Иванцѣвъ, Ст. Пахолоць, Ив. Чвартацькій, Ив. Задорожний, Ілар. Редька, Юлія Редька, Ив. Вербицькій, Кат. Вербица, Мих. Паламаръ, Дм. Сень, Стеф. Розумкевичъ, Ст. Стецюкъ, Мар. Медвѣдъ, Марія Перетятко, Парашка Перетятко, Парашка Вербица, Олекса Дембицькій, Анна Гуникъ по 1 Кор., Дмитро Дякѣвъ и Настя Дякѣвъ по 2 К., надто безъ выказу 3 К.; разомъ 181 Кор.

Золочѣвскій дек. Церковь Ляцке велике 5 К., о. Ю. Левицькій и Вп. п. А. Левица по 1 К.; разомъ 7 Кор.

Козлѣвскій дек. Церкви: Козова и Плотича по 5 К.

Львѣвскій дек. О. А. Билинкевичъ 2 К.

Лопатинскій дек. Церкви: Кустинъ, Батечѣвъ, Завидче, Лопатинъ, Ляшкѣвъ, Николаѣвъ, Сморгѣвъ, Стремилъче, Увинъ, Щуровичъ, Хмѣльно (2 церкви) по 5 К., оо. Парохи тыхже церквей по 1 К. и Ф. Курбасъ 2 К.; разомъ 71 Кор.

Нараѣвскій дек. Церкви: Фирлѣвъ, Верѣвъ, Бѣле, Новосѣлка, Клещѣвна, Подусѣвъ по 5 К.; оо. Н. Селецька, І. Дидикъ, В. Кушинѣръ, І. Лѣвдинскій, П. Чехуть, І. Насальскій по 1 К., Н. Цегельскій 2 К., Т. Глѣбовицькій 2-40 К.; члени: Сим. Смолякъ, Кат. ж. Ілія Янчишинъ, Танька вл. по Мих. Пастернакъ, Пелягя ж. Петра Гречухъ, Анна вл. по Н. Количъ, Іоанна ж. Вас. Чепѣль, Анна вдова по Ив. Несторовичъ, Пелягя вл. по Ол. Курманъ, Ник. Мелникъ, Ив. Будзанъ Федька, Стеф. Курманъ, Дм. Нудъ, Вас. Цуприкъ, Гр. Квасиньскій, Семко Баранъ, Марія вл. по Дан. Кутный, Паранька вл. по Вас. Цимбалѣвскій, Марія вл. по Мих. Курманъ, Анна ж. Гр. Парибикъ, Гр. Шиманьскій, Анна ж. Домінка Смоляржъ, Настя вл. по Ив. Цимбалѣвскій, Впч. п. Марія Чехутова, Сенько Торбинъ, Федько Гранковскій, Мих. Ворона, Касья Ворона, Ілько Гранковскій, Стеф. Гранковскій, Стеф. Савка, Мих. Дума, Мих. Готра, Мих. Кровицькій, Федь Чубатый, Вас. Торбинъ, Вас. Когуль, Стахъ Проць по 1 К.; Впч. п. Антонія Глѣбовица, Юлія Ногаць, Стахъ Ковалишинъ, Василь Савицькій, ч. Ольга Лелѣвна учителька, Марія Никодемовичъ учителька, Вол. Терлецькій учитель, Дан. Нагорный, Ив. Сендецькій, Степ. Фортуна,

Захар. Ковальчукъ, Гр. Иваничій, Макс. Пришлякъ, Ив. Кобльовскій, Мик. Бойко, Гр. Кулеба, Дан. Здебскій, Ив. Макарь, Теодоръ Сакало, Ив. Павловъ, Марія Пруцъ учителька, Софія Кептинська учителька, Андр. Семчишинъ, Петро Гевка, Гнатъ Бакочичъ, Якимъ Дуда, Ол. Брыдунъ, Вас. Бездухъ, Ив. Буркевичъ, Ром. Горинъ, Тимко Гунька, Кат. Горинъ, Юст. Дуда, Паранька Лужецка, Текля Бълоустъ, Текля Иваничъ, Текля Бъдула, Анна Баковичъ, Варвара Буркевичъ, Настя Хмѣль, Олюська Дуда, Марія Семчишинъ, Гринько Безпалюкъ, Текля Костѣвъ, Антонина Даниловъ, Марія Радикъ, Марія Швецъ, Анна Дуда по 1-40 К.; разомъ 144-60 Кор.

Олеській дек. Церкви: Закомаръ, Куты (2 Церкви) Утѣшкѣвъ, Чехи по 5 К.; оо. П. Рудакевичъ, К. Вѣнтонякъ, К. Концевичъ по 1 К., В. Цебровскій, Т. Леонтовичъ по 2 К.; члены: Кат. Николаѣвъ, М. Канде, А. Штурмакъ по 1 К., Анна Шахъ и Пар. Канде по 2 К.; разомъ 7 Кор.

Олѣвскій дек. Церкви: Ярославичъ, Маниловъ, Бѣлоголовы, Нетерпинцъ, Тростянець вел., Манаѣвъ, Беремѣвцъ, Кудымѣвцъ, Колтѣвъ, Верходубъ, Перепельники, Гукаловъ, Ивачѣвъ, Волчковъ, Олѣвъ, Бѣлокерниця, Нуше, Кругѣвъ по 5 Кор.; члены: Ольга и Юанъ Алиськевичъ, Юсифъ Мизъ, Фил. Тарнавскій, Вол. Четковскій, Р. Зарицкій, Е. Сосенко, А. Сосенко, Ольга и Юна Пелехатый по 1 К.; разомъ 101 Кор.

Озѣрянскій дек. Церкви: Воробѣвка, Цебровъ, Куровъ, Мшана, Мшанецъ, Дитковъ, Осташовъ, Даниловъ, Сервиры, Ярчовъ, Терпилдовъ по 5 К.; оо. М. Фединишинъ, П. Дудикъ, З. Тарнавскій, Е. Скоморовскій, А. Таньчаковскій, Гр. Алиськевичъ, П. Курдидикъ, В. Молчко, М. Захарчукъ, І. Дудикъ по 1 Кор.; ч. М. Селинскій 2 К.; М. Демидякъ, Е. Герасимовичъ, В. и Анна Герасимовичъ по 1 К., Брацтва въ Терпилдовцяхъ: мужеске, жѣноче, парубоче и дѣвоचे по 5 Кор.; разомъ 101 Кор.

Перегинскій дек. Церкви: Рѣвня, Суходѣль по 5 К.; оо. Ю. Филиповичъ, О. Собола по 2 К., М. Теребушка, Р. Крижановскій по 1 К.; разомъ 16 Кор.

Пѣдгаецкій дек. Церкви: Божикѣвъ, Вольщина, Бокѣвъ, Литвинѣвъ, Рудники, Новосѣлки-Ленчъ Галичъ, Теляче и Брацтво Н. Т. по 5 К.; оо. Юанъ Дурбакъ, Волод. Шенкирикъ, Дюн. Кошуба, Корн. Лотоцкій, Михаилъ Щуровскій, Юанъ Барановскій, Гр. Содомора, Михаилъ Винницкій и П. Литинскій по 1 К.; члены: Впч. п. Филипина Дурбакъ, ч. Анна Лотоцка, Анна Загородна, Ник. Бордунъ, Анастасія Бордунъ, Пилипъ Бѣликъ, Анна Жураковска, Анна Перелѣнець, Татіанна Плескунъ, Анна Клѣщъ, Марія Бей, Катарина Бойхо, Данило Демчишинъ, Марія Петровъ, Ирена Бей, Семко Петровъ, Юліяна Кѣтъ, Анастасія Салаякъ, Паранька Дарморозъ, Никита Дарморозъ, Гринько Юрковъ, Текля Надбережна, Василь Юрковъ, Анна Плескунъ, Анна Червѣнська, Парашка Бей, Марія Кунка, Марія Дудикъ, Иванъ Хома, Впч. п. Стефанія Щуровска, Впч. п. Аделя Барановска по 1 К.; П. Беркеръ, Ир. Оброцкъ, Анна Колѣсникъ, Евдокія Дармола, Анаст. Семакъ, Анна Дыдыма, Дан. Гладкій, Ольга Лыса, Анаст. Гладка по 1 Кор.; разомъ 94 Кор.

Поморянскій дек. Церковь Годѣвъ 10 К.; о. С. Габрусевичъ 2 К., чл. Матвійковъ и Ив. Баранъ по 2 Кор.

Радехѣвскій дек. Церкви: Сушно 6 К., Ордовъ 2 К.; о. М. Кордуба 2 Кор.

Струмилово-наменецкій дек. Церкви: Руда, Язениця, Сѣлецъ-Беньковъ, Дерновъ, Тадане, Добротворъ, Незнанѣвъ, Деревляны и Спасъ по 5 Кор.; оо. Глодзѣнскій, о. Питликъ, о. Сивеньскій, о. Чубатый и о. М. Цегельскій по 2 Кор. о. Романишинъ 3 К., о. Хоминъ 1 Кор.

Тернопѣльскій дек. Церкви: Игровиця, Шляхтинцъ, Лозова, Бѣла, Чистилѣвъ, Плотича по 5 Кор.; оо. Куницкій и Колянковскій по 1 К., о. А. Зарихта 2 К. разомъ 34 К.

Унѣвскій дек. Церкви: въ Гологорахъ по 10 К., въ Лагодовъ и въ Выпискахъ по 5 К., о. Сахо 1 К., разомъ 36 Кор.

Яричѣвскій дек. Церкви: Запытовъ 5 К., Бруховичъ и Грибовичъ по 2 К., оо. Курмановичъ 1 К., І. Билинкевичъ 2 К., члены: І. Блавацкій, В. Наремба, І. Штокало, Юр. Дрозда, М. Пекневичъ, М. Муць, Катерина Василина, Юсифа Качоръ, Теодоръ Шеховичъ, Юанъ Шеховичъ, Анна Скарачиньска по 1 Кор.; Ем. Лопачиньска, Мар. Бѣла и Сестрицъ зъ Грибовичъ по 2 Кор. —

Б) Звороты.

Церкви: Бѣлковъ 50 К., Выбранѣвка 80 К., Озѣрна 100 К., Войнилѣвъ 200 К., Попеляны ad Добряны 100 Кор., Супранѣвка 50 К., разомъ 580 К.

В) Жертвы.

Парохіяне: зъ Янискъ и Бѣрокъ 10 К., зъ Шляхтинецъ 8 К., зъ Добровѣдовъ 12 30 К. Урядъ дек. Жидачѣвскій складка на соборч. декан. 35-67 К.; оо. М. Кордуба, К. Мадишевскій, Т. Пиндусъ, К. Монѣбовичъ, І. Ганкевичъ, М. Чачковскій, І. Иванчукъ по 2 К., А. Лебедовичъ 4 К., Д. Ксьонжекъ 1 К., І. Куницкій 1 К., І. Рейтаровскій 2-60 К., парохіяне въ Чижиковъ 2-30 Кор. Разомъ 90-87 Кор.

Подаючи сей выказъ жертвъ до вѣдомости Всч. Духовенству и всѣмъ Членамъ, заразомъ складае горячу подяку

Выдѣль Товариства св. Ап ПЕТРА.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Лѣвѣвъ, дня 19. липня 1909. р.

ХРОНИКА.

Совѣтникомъ Митроп. Консисторіи именованый:

ч. 5578. — Впр. О. Илярій Паньковскій, вицеректоръ духов. Семинаріи.

Вѣдзнаки крилошаньскій отримавъ:

ч. 4940. — Впр. О. Теофиль Дейницкій, парохъ въ Бортковѣ.

Мѣтодеканомъ именованый для Перегиньского деканата:

ч. 4764. — Впр. О. Сильвестеръ Богачевскій, парохъ въ Красной.

Орд. Комисарями шкѣльными именованый оо.:

ч. 3821. — Петро Чикалюкъ, парохъ въ Солуковѣ, для 1. Долинского Комисаріату.

ч. 4769. — Александръ Танчаковскій, парохъ въ Озѣрній, для 1. Озѣрянского Комисаріату.

Канон. институтію отримавъ:

ч. 5216. — Всч. О. Николай Демковъ на Хренѣвъ.

Сталымъ катихитомъ именованый:

Ч. 5138. — Всч. О. Зеновій Маркевичъ при 3-клясової выдѣлової школѣ женскої им. Мицкевича въ Тернополи.

Рукополаганымъ зоставъ кандидатъ стану духовного:

Ч. 5460. — Александеръ Ковальскій.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. липня 1909.

Андрей Вьлеуцкій
официалъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

Львѣвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 25. вересня 1909.

Ч. VIII.

Ч. 65.

Ч. 105/Орд. — Поповлене заказу продаваня або дарованя якихъ небудь предметѣвъ належачихъ до церкви.

Переконавши ся, що Всч. Духовенство не досить стисло заховує многократнй розпорядженя Ординаріатскі, силою котрыхъ заказанымъ есть парохамъ и завѣдателямъ парохіи вывозити, спродавати, або даровувати навѣть публичнѣй институціи якій небудь предметъ належачій до церкви, хотяйбы и выдававъ ся малои вартости, поновляемо днесъ сей заказъ зъ тымъ, що священникъ, котрый бы продавъ або дарувавъ кому небудь або вывѣзъ — предметъ належачій до церкви вартости до 20 кор. безъ позволеня Ординаріята — стягнувъ бы на себе кару суспензии latae sententiae ipso facto incurrendae. Поручае ся заразомъ Всч. ОО. Деканамъ се розпоряджене водчитати на пятьохъ зъ ряду деканальныхъ Соборчикахъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 14. серпня 1909.

† **Андрей.**
Митрополитъ.

Ч. 66.

Ч. 5533. — Два рішення Трибуналу адміністраційного, котрі можуть бути практичними именно в справах конкурційних.

Слѣдуючі два рішення Трибуналу адміністраційного можуть бути практичними особливо в справах конкурційних:

I. Вирокомъ зъ 25. цвѣтня 1908 ч. 2576 рѣшивъ Триб. адм., що до квоти конкурційної вѣсь обов'язаний той Патронъ, за когрого конкуренція була правосильно переведена, а евентуально маса по нѣмъ позбавша; но не его наслѣдникъ вѣсь патронатъ (хибабы бувъ заразомъ и наслѣдникомъ его маѣтку).

II. Вирокомъ изъ 7. цвѣтня 1908 ч. 3467 рѣшивъ Триб. адм., що Той, хто вже зоставъ обов'язаний до якогось дитку для свого вѣр-исповѣданя (отже конкурційного або иншого) и его вѣще не сповнивъ, позбавъ до тогожъ датку обов'язанымъ, хотъ и выступить зъ тогожъ вѣроисповѣданя (но, розумѣе ся *no* выступленю не можна на него жадній новій зобов'язаня накладати).

Вѣдъ Митрополитальнои Консистеріи.

Львѣвъ, дня 29. липня 1909.

Ч. 67.

Ч. 5469. — О затверженю властію контрактѣвъ вглядомъ позбуваня кореннихъ капиталѣвъ бенефіціальнихъ вѣсь цѣли закупна реальностей.

Ц. к. Намѣстництво п. д. 2. липня 1909 Ч. XI А. 506/9 заудѣлило ту слѣдуюче розпоряджене:

„До

Високопреподобної гр. кат.

Митрополитальнои Консистеріи
у Львѣві

В слѣдствіе рескрипту ц. к. Министерства Віроисповѣданъ і Просвѣти з дня 17-го цвѣтня 1909 Ч. 8903, ц. к. Намѣстництво має честь заявити що слѣдуе:

Вже після розпорядженя министеріального з дня 20-го червня 1860 В. з. д. Ч. 162 належить засягнути державного зіволена на позбутъ церковного коренного маѣтку, отже також тогди, коли розходить ся о видане коренного капиталу в цѣли доконаня иншихъ набитків і то завсѣгди еще п е р е д доконанемъ позбутя.

Однак зі становиска заряду фонда релігійного мусить ся положити спеціальний натиск також на то, щоби закупна реальностей з бенефіціальнихъ капиталів кореннихъ, если черезъ заступлене дотеперішного доходу з капиталів чистимъ доходомъ катастральнимъ з закупленихъ ґрунтівъ оказуе ся потреба висшого узуповненя конґруи пароха з фон-

да релігійного, не доконувано передъ узисканемъ зіволена министеріального, безусловно потрібного до нового обтяженя фонда релігійного.

Точѣ перестерегаѣе сеї норми лежить не тільки в інтересі самихъ бенефіціятів, понеже тії в разі відмови додаткового позволеня державного наражають ся на замотане в довги і коштовні спори правні з поводу закупленихъ реальностей і побранихъ вже може з нихъ пожитківъ якъ такожъ обов'язку зверненя капиталу на річ бенефіціум.

Високопреподобна Консистерія схоче протѣ звернути увагу всіхъ урядівъ душпастирскихъ Епархіи на наслѣдства неперестерігана повисшихъ приписівъ.

За ц. к. Намѣстника:
Чешовский.

Поручае ся Вѣсч. урядамъ парохіяльнимъ стисло держати ся вѣсь евентуальнихъ случаяхъ сего розпорядженя.

Вѣдъ Митрополитальнои Консистеріи.

Львѣвъ, дня 13. вересня 1909.

Ч. 68.

Ч. 6091. — Вѣсь справѣ интабуляціи сервитутного права побору дерева опалового.

Ц. к. Намѣстництво п. д. 28 Липня. 1909 Ч. XI А. 25 338 надѣслало слѣдуюче письмо:

„До

Високопреподобної гр. кат.

Митрополитальнои Консистеріи
у Львѣві.

Пригодили ся припадкі, що служачі парохіальна права побору дерева опалового не могли бути виегзеквовані по причині, що отвѣтні ореченя сервитутівъ не зістали заінтабульовані.

Ц. к. Намѣстництво упрашае Високопреподобну Консистерію приятно о видане зарядженя, аби Уряди парохіальні, где такий случай мавби місце, безприволочно донесли о тѣмъ ц. к. Прокураторіи Скарбу в цѣли переведеня интабуляціи отвѣтного ореченя.

За ц. к. Намѣстника:
Чешовский.

Поручае ся Вѣсч. урядамъ парохіяльнимъ, котрі мають право побору дерева опалового (або иншої якій сервитутъ), щоби пересвѣдчили ся, чи оно естъ заінтабульоване. Де-бы то право не було заінтабульоване, належить безприволочно донести о тѣмъ ц. к. Прокураторіи Скарбу вѣсь Львѣві вѣсь цѣли переведеня интабуляціи. Така интабуляція

есть dokonce потрібна, понеже були случаї, що через занедбанє ви стратили декотрій парохій тое право. Всч. Уряды деканальні мають при визитації деканальній пересвѣдчити ся, чи права сервитутові въ поодинокихъ парохіяхъ находят ся и чи суть зайнтабульовані и тожь въ своихъ справозданяхъ докладно при кождей парохіи зазначити.

Вѣдъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѣвъ, дня 13. вересня 1909.

Ч. 69.

Ч. 5823. — Пригадує ся обовязокъ удѣляти науки религіи молодѣжи I. и II. степеня науки.

Митроп. Ординаріятъ переконавъ ся зъ предложеныхъ звѣтовъ Орд. Комисарѣвъ шкѣльныхъ якъ и зъ донесень ц. к. Радѣ Шкѣльныхъ окружныхъ, що деякі ОО. душпастирѣ цѣлкомъ не удѣляють науки религіи молодѣжи I. и II степеня науки т. е. тымъ, що ходять першій и другій рѣкъ на науку до школы.

Таке поступованє кривдить шкѣльну молодѣжь, котра два роки остає безъ обовязковои науки религіи, утрудняє совѣстне вычерпанє наукового матеріалу приписаного плянами, та противить ся обовязуючимъ законамъ, тутешнымъ розпорядженнямъ якъ и Плянамъ до науки религіи въ народныхъ школахъ. (АЕп. Вѣдомости ч. III. 1898).

Въ виду того завязує ся всѣхъ Всч. ОО. душпастирѣвъ и катихетѣвъ народныхъ шкѣль, чтобы въ 1—2 и 3-клясовыхъ школахъ молодѣжи I. и II. степеня науки удѣляли одну годину религіи тыжнево, а въ 4 и въ больше клясовыхъ школахъ по двѣ години тыжнево такъ молодѣжи I. якъ и II. степеня або разомъ 4 години тыжнево хиба, що для малочисельности дѣтей мусѣли бы лучити молодѣжь I. и II. степеня науки, а тодѣ для злученои клясы выстане лише двѣ години тыжнево. Всч. Орд. Комисарѣ шкѣльній допильнують, чтобы всюды якъ найточнѣше выконано нынѣшне розпорядженє, а про всяке залишенє въ томъ взглядѣ донесуть безпроводочно Митроп. Ординаріатови.

Всч. Уряды деканальні вѣдчитаютъ се розпорядженє на найблизшѣмъ соборчѣку и занотуютъ тое въ протоколѣ зъ тожь соборчѣка.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 8. вересня 1909.

Ч. 70.

Ч. 6794. — Вѣдпуотова молитовка доброго намѣрена.

Вѣдомо есть, якъ дуже важнымъ есть въ цѣлѣмъ житю нашѣмъ добре намѣрене, котре головну вартѣсть цѣлому житю нашему

и всѣмъ дѣламъ и терпѣніямъ нашимъ надає. Прото есть якъ найбільше пораднымъ, чтобы и мы самі дуже часто уживали и вѣрнихъ до такогоя уживаня заохочували слѣдуючій малои молитовки, вѣдъ св. Отця недавно надѣленои вѣдпустѣмъ 300 дѣвъ за кождый разъ (котрый и за усопшихъ жертвувати можна).

Всѣо для Тебе, найсвятѣйше Серце Исусове!

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 9. вересня 1909.

Ч. 71.

Ч. 6861. — О Набоженствѣ жовтневѣмъ.

Пригадує ся Всч. Священству приписанє на кождый рѣкъ набоженство, котре черезъ мѣсяць Жовтень послѣ церковного численя вѣдправлятися має, послѣ АЕпарх. Вѣдомостей зъ р. 1897. Ч. 71, стор. 138—142.

Приписана при томъ набоженствѣ молитва къ св. Обручнику Іосифу була розслана зъ числомъ X Вѣдомостей зъ р. 1889., а если бы молитва тая въ якоійсѣ церквѣ бракувала, то належить ю або вѣдписати, або безпроводочно зъ книгарнѣ Ставропигійского Института спровадити.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. вересня 1909.

Ч. 72.

Ч. 446/Ком. — Въ справѣ залеглыхъ Выказѣвъ належитостей до вдов-сирот. фонда.

Помимо ясного постановленя §. 5. регулямина для деканальныхъ Комисарѣвъ вдов.-сир. фонда, — помимо тутейшого розпорядженя зъ дня 20. цвѣтня 1904 Ч. 208/Ком. (Льв. АЕпарх. Вѣд. 1904. Ч. VII. ч. 48. стор. 85), маючого уважати ся яко норма въ томъ взглядѣ, — помимо частыхъ ургѣнсѣвъ, а найновѣйше зъ д. 18/6 1909 ч. 362 АЕп. Вѣд. Ч. VI., не предложили до теперь Выказѣвъ належитостей до вдов.-сир. фонду, припадаючихъ вѣдъ поодинокихъ Душпастирѣвъ Деканата за рѣкъ 1908 слѣдуючій Всч. деканальній Комисаріаты фонда: 1) Бережаны, 2) Бѣбка, 3) Болехѣвъ, 4) Броды, 5) Бурштинь, 6) Бускъ, 7) Винники, 8) Войнилѣвъ, 9) Галичъ, 10) Глиняны, 11) Городокъ, 12) Жидачѣвъ, 13) Журавно, 14) Залѣзцѣ, 15) Зборѣвъ, 16) Золѣчѣвъ, 17) Козлѣвъ, 18) Львѣвъ, 19) Лопатинь, 20) Любѣницѣ, 21) Милчѣвъ, 22) Нараѣвъ, 23) Озеряны, 24) Олеско, 25) Перегиньско, 26) Петремышляны, 27) Пѣдкамѣнь, 28) Поморяны, 29) Радохѣвъ, 30) Рогатинь, 31) Сколе, 32) Стрѣлиско, 33) Тернопѣль, 34) Тухля, 35) Ходорѣвъ, 36) Янѣвъ.

За 1907 р. не предложили Выказовъ Всч. Комисаріаты: 1) Болеховъ, 2) Броды, 3) Войнилѳовъ, 4) Журавно, 5) Коалѳовъ, 6) Львѳовъ, 7) Лопатинъ, 8) Олеско, 9) Поморьяны, 10) Сколе, 11) Стрѳлиска.

За 1906 р.: Бережаны и Львѳовъ; за 1905, 1904, 1903 и 1902: Львѳовъ и Тернопѳль.

Въ виду такого сумного фактичного стану ничъ дивного, що центральній Зарядъ, т. е. управл. Комисія вдов.-сирот. фонда не есть въ станѣ выконати то чн о одобрѣну ВПреосвящ. Митр. Ординаріатомъ ухвалу Загальныхъ Зборѳовъ Вѳдпоручникѳвъ Всч. Клира въ справахъ вдов.-сирот. фонда зъ дня 12. и 13. вересня 1902 р. (Льв. АЕп. Вѳд. 1903. Ч. V. ч. 24), припоручаючу Комисіи завести у себе книгу контову для поодинокихъ личностей, — и вину невыконаня ухвалы, а що бѳльше вину не належитого функціонованя цѳлой машины, т. е. управлѣннѣя уже разъ цѳлого дѳловодства касового, приписати треба выключно Всч. ОО. деканальнымъ Комисарямъ фонда.

Митроп. Консистерія хоче надѳятись, що Всч. ОО. Комисарѳ фонда, узнаючи засаду: „лучше пѳзно, якъ нѳколи“, поспѳшать зъ направленемъ залишеного и якъ найскорше, найдальше же до кѳнца Листопада с.р. предложать тутъ залеглій Выказъ, уложеній точно пѳсля приписѳвъ, оголошѣныхъ въ розпорядженю, на вступѣ згаданѳмъ зъд. 20. цвѳтня 1904 Ч. 208/Ком. и въ мысль §. 5. регулямина, — особенно же въ азбучнѳмъ порядку назвискѣ Душпастирѳвъ и зъ поданемъ квоты належитости, безъ взгляду на то, чи зѳстала она уплачена чи нѳ.

Вѳдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѳовъ, дня 15. вересня 1909.

Ч. 73.

Ч. 467/Ком. — Въ дѣлѣ Выказѳвъ вѳдѳвъ и сирѳтъ свѳщ., управнѣныхъ до побраня запомоги за 1909 р.

Всч. деканальній Комисаріаты вдов.-сирот. фонда предложать тутъ **неперемѣнно до кѳнца Листопада с. р.** засягнувши въ своимъ часѣ информации у пѳдчинѣныхъ Урядахъ парохіальныхъ, въ мысль постановленя §. 9. регулямина, Выказъ управнѣныхъ до побраня звѳчайной запомоги зъ вдов.-сирот. фонда А Епархіи Львѳѳвской за р. 1909 вѳдѳвъ и сирѳтъ свѳщеничѣихъ, перебуваючѣихъ въ ихъ Деканатѣ, — въ рубрикахъ опредѣленыхъ въ туетшѳмъ розпорядженю зъ дня 22. серпня 1905 Ч. 442. (Льв. АЕп. Вѳд. Ч. 73).

Въ такихъ же рубрикахъ належитъ то же предложити до кѳнца Листопада с. р. дотычнѳй Впр. и Вс. Епископскѳй Консистеріи Выказъ управнѣныхъ до побраня запомоги за р. 1909 зъ вдов.-сирот. фонда Епархіи Перемыской и Станиславѳвской вѳдѳвъ и сирѳтъ свѳщеничѣихъ.

Вѳдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѳовъ, дня 15. вересня 1909.

Ч. 74.

Ч. 472/Ком. — Въ справѣ розсылки чековыхъ книжочѳкъ вдов.-сирот. фонда.

Управл. Комисія вдов.-сирот. фонда розсылае рѳвночасно въ окремыхъ письмахъ до всѣхъ Всч. деканальныхъ Комисаріатѳвъ то же фондѣ чековѣ книжочки (посвѣдки) для всѣхъ Всч. Душпастирѳвъ Деканата, для доручѣннѣя тутъ доставитись маючого за оплатѳю по 20 сот. вѳдѣ штуки всѣмъ ОО. Кондеканальнымъ зъ вѳзванемъ, чтобы до всѣхъ уплатъ до вдов.-сирот. фонда уживали тѣхъ книжочѳкъ, а о кож-дѳй высылцѣ грошей не залишили рѳвночасно повѳдомляти дотычнѣй декан. Комисаріатъ фонда, на чеку же, чтобы коротко зазначили, на яку цѣль грошѣ высылають (чи титуломъ звѳчайного, чи надзвѳчайного (за що) датка до фонду).

Вѳдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѳовъ, дня 15. вересня 1909.

Ч. 75.

Ч. 7109. — Оголошенѣя рѣшеннѣя до испытѣ конкурсового парох.

Испытѣ конкурсовый парохіальній дотычно наукъ вѳдбуде ся на дняхъ **3. и 4. н. с. листопада 1909.** Получившій позволенѣ пѳддати ся сему испытѣви мають о годинѣ пѳвъ до 8 рано дня 3 листопада въ церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслуханя Службы Божѳей „о призыванѣ помочи св. Духа“ явити ся, потѳмъ въ сали засѣданѣ Консистерскихъ зѳбрати ся, де на приготѳванѳмъ до того листѣ выпи-шуть свои имена и выкажутъ ся позволенемъ до приступленя до то-го испытѣви. Ближшій порядокъ оголоситъ ся устно передѣ испытѣмъ.

Вѳдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѳовъ, дня 26. вересня 1909.

Ч. 76.

Ч. 468/Ком. — Въ справѣ уплатъ датѳвъ до вдов.-сирот. фонда.

По поводу зближаючого ся кѳнца року взывають ся Всч. Душпастирѳ до безпироволочного вырѳвнѣннѣя своихъ залеглостей и уплаты текучѣихъ, такъ звѳчайныхъ, якъ и надзвѳчайныхъ датѳвъ до вдов.-сирот. фонда, а то тѣмъ певнѣйше еще въ продовженю сего року, що вѳдѣ вплынувшѳй до головной касы фонда по конецъ текучого року титуломъ тѣхъ датѳвъ квоты, зависѣти буде означѣне звѳчайной запомоги для свѳщ. вѳдѳвъ и сирѳтъ за 1909 рѳкъ.

Всч. ОО. Комисарямъ фонда вкладѣе ся на сердце припильновати, чтобы всякій датка и залеглости до фонда зъ стороны ОО. Кондеканальныхъ були до кѳнца сего року неперемѣнно уплаченѣ, — а Всч. ОО. Деканамъ поручѣе ся вѳдчитати то, что розпорядженѣ на най-

ближшомъ Соборчику деканальномъ, заохотити ОО. Кондеканальных до уплаты датковъ и о вѣдчитаню и заохоченю въ Протоколѣ Соборчика заиримѣтити.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 23. вересня 1909.

Ч. 77.

Ч. 7218. Оголошене реченця, въ якомъ питомцѣ мають явити ся до гр. кат. дух. Семинаріи у Львовѣ.

Зъ причины реставрацій въ будынку Семинара духовного у Львовѣ зачне ся рѣкъ шкѣльный о колька днѣвъ побанѣйше, чимъ попередними лѣтами, именно:

1) кандидаты, принятіи по разѣ першій до сѣминара духов. (на 1-ій рѣкъ, або высшій роки), мають зголоситись въ Ректоратѣ дня **14 жовтня** перед год. 7 вечеромъ;

2) всѣ прочіи кандидаты мають явитись дня 18. жовтня с. р.

При той нагодѣ пригадуе ся Урядамъ декан. евентуально Урядамъ парох. стислый обовязокъ урядового предложена Ректоратови справозданя о поведеню кандидатѣвъ стану духовного въ часѣ ферій вакаційныхъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 23. вересня 1909.

Ч. 78.

Ч. 6695. — Поручене книжки: „Исторія католицкой Церкви“ Впр. О. Е. Гузара.

Впр. Евгений Гузаръ радникъ шкѣльный и професоръ при ц. к. учительской мужеской семинаріи у Львовѣ уложивъ книжку подѣ заголовкомъ: „Исторія католицкой Церкви в короткімъ нарисѣ“. Задача той книжки: вѣрныхъ въ правдивѣи вѣрѣ въ Боже посланництво католицкой Церкви укрѣпити, сумнѣваючихъ ся въ правдивѣсть Си впевнити, а вѣдпавшихъ, до Неи приеднати. Книжку тую поручае ся Всч. Духовенству, а набути еи можна тѣлько въ книгарни наук. Товариства им. Шевченка, Рынокъ ч. 10 по цѣнѣ 1 кор. вѣдѣ примѣрника.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 14. вересня 1909.

Ч. 79.

Ч. 5717. — **Въ справѣ будовы церкви на Городецкѣмъ передмѣстю у, Львовѣ.**

Парохія при Церквѣ Архикафедральной св. ВМ. Георгія у Львовѣ розширюе ся — якъ вѣдомо — наибѣльше въ напрямѣ передмѣ-

стя Городецкого ажъ до рогачки — а по-за рогачкою не мають Церквей прилягаючій присѣлки Богданѣвка, Сигнѣвка, Левандѣвка, Костерѣвка и Рѣсна. По той причинѣ заходить конечно потреба побудовати на згаданѣмъ передмѣстю якъ найскорше Церкву, въ противнѣмъ бо разѣ належить справедливо обавляти ся, що вѣрній не могучи знайти заспокоєня своихъ потребъ духовныхъ, покинуть свѣи обрядѣ. Въ цѣли протѣ будовы Церкви на повыше наведенѣмъ передмѣстю засновали парохіане Церкви св. ВМ. Юра комигетъ, котрый затягнувши пожичку закупивъ вже чимъ скорше надаючу ся на сю цѣль площу при улици Польной въ мѣсци вѣдповѣднѣмъ и догднѣмъ и то не тѣлько для мешканцѣвъ передмѣстя Городецкого — але такожь для повыше вѣспомнѣныхъ присѣлокѣвъ, для котрыхъ приступъ до церкви св. Юра естъ за далекой. На заплачене купленой площы и будову сеи церкви вилынули вже вѣдѣ самыхъ парохіанъ св. Юра щедрїи дары и естъ надѣя, що будутъ вилывати дальше. Але будова такои церкви въ мѣстѣ вымагае значныхъ коштовъ и парохіане самїи не були бы въ станѣ навѣтъ при наибѣльшѣмъ жертволюбію ихъ покрити. Тому звертае ся Товариство св. Ап. Петра до Всч. Духовенства и Вѣрныхъ зъ горячою просьбою въ тѣмъ розпочатѣмъ важнѣмъ, богоугднѣмъ и святѣмъ дѣлѣ о помѣчь. Всч. Духовенство зверне увагу на загроженїи позиціи въ нашихъ мѣстахъ — а особливо у Львовѣ и зволить зарядити збиране складокъ такъ при вѣправѣ на сю цѣль вѣдѣ часу до часу акафистѣвъ якъ и черезъ выставлене пушокъ при рѣжныхъ обходахъ парохіальныхъ и зѣбранїи датки высылати до комитету на руки предсѣдателя ВПр. О. крилошанина І. Чапельского.

На прошене Товариства св. Петра заудѣляе ся сю вѣдозву Всч. Духовенству до вѣдомости зъ горячимъ припорученѣмъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 13. вересня 1909.

Ч. 80.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митр. Консистерія розписуе подѣ днемъ 26. серпня 1909 р. зъ реченѣмъ до дня 15 листопада 1909 р. конкурсъ на слѣдуючїи парохіи:

- Ч. 3165 — Лавочне зъ прилуч. Тарнавка, Тухлянського деканата, наданя Ординаріятского.
- Ч. 4315 — Залѣзцѣ новїи, зъ прилуч. Гаѣ ростокѣи и Гаѣ за Рудою, Залозецкого деканата, наданя приватного.
- Ч. 4316 — Бзовиця, Олѣѣвского деканата, наданя приватного.
- Ч. 4317 — Межирѣче, Жидачѣвского деканата, наданя приватного.
- Ч. 4318 — Медыня, Войнилѣвского деканата, наданя приватного.

- Ч. 4319 — **Полюховъ великій** зъ прилуч. Розворяны, Глиняньского деканата, надана приватного.
- Ч. 4506 — **Воля гологорсна** зъ прилуч. Жашковъ, Унѣвского деканата, надана духовного.
- Ч. 6559 — **Выспа** зъ прилуч. Любша, Мелна, Стрѣлиского деканата, надана Ординаріятского.
- Ч. 6560 — **Глубочокъ великій**, Тернопольского деканата, надана приватного.
- Ч. 6561 — **Грѣбѣвка**, Калуского деканата, надана правительственного.
- Ч. 6562 — **Зашковъ** зъ прилуч. Завадовъ, Яричѣвского деканата, надана духовного.
- Ч. 6563 — **Кипячка** зъ прилуч. Товстолугъ, Застѣнка, Микулинецкого деканата, надана приватного зъ тымъ, що получившій на туюже парохію презенту, має передъ каноничною институцію вложити писемну декларацію, що годить ся на вылучене изъ неї дочерной Товстолугъ.
- Ч. 6564 — **Норостовъ**, Скольского деканата, надана Ординаріятского.
- Ч. 6566 — **Стрыѣвка**, зъ прилуч. Кретовѣцъ, Грицѣвѣцъ, Охримовѣцъ, Заруде и Валаховка, Збараского деканата, надана приватного зъ тымъ, що институемый на туюже парохію має вложити писемну декларацію, що годить ся на вылучене зъ неї дочерной Охримовѣцъ.
- Ч. 6567 — **Утѣховичъ** зъ прилуч. Тучно, Жидовичъ, Перемышляньского деканата, надана приватного.
- Ч. 6568 — **Хашоване**, Тухляньского деканата, надана Ординаріятского.
- Ч. 6569 — **Лоня**, Унѣвского деканата, надана Ординаріятского.
- Ч. 6570 — **Куропатники** зъ прилуч. Будилѣвка и Сеньковъ, Бережаньского деканата, надана приватного.
- Ч. 6571 — **Лопушаны**, Олѣвского деканата, надана приватного.
- Ч. 6572 — **Синьковъ** зъ прилуч. Волиця барылова и Корчѣвка, Радеховского деканата, надана Ординаріятского.
- Ч. 6573 — **Гумниска** зъ прилуч. Вербяны, Чучманы гумнискій, Чучманы заболотній и Мѣрочинь, Буского деканата, надана приватного.
- Ч. 6628 — **Кутище** зъ прилуч. Яснище, Залозецкого деканата, надана приватного.
- Ч. 6629 — **Лукавица нижна**, Любинецкого деканата, надана приватного.
- Ч. 6630 — **Сморже**, Тухляньского деканата, надана приватного.
- Ч. 6631 — **Бѣлибѣцъ** зъ прилуч. Богданѣвка, Озѣрняньского деканата, надана приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

ХРОНИКА.

1. Орд. Комисаремъ школьнымъ Долинського деканата именованый:

- Ч. 5667. — Всч. О. Петро Чикалюкъ, парохъ Солукова.

Катихитами именованый ОО.:

- Ч. 5902. — Евгений Монцѣбовичъ сталымъ катихитомъ при 5-клясовѣй выдѣловѣй школѣ дѣвочѣй въ Бродахъ.
- Ч. 6660. — Андрей Галандюкъ сталымъ катихитомъ при 6-клясовѣй народной школѣ мужеской въ Болеховѣ.
- Ч. 5416. — Іоанъ Туркевичъ катихитъ и ц. к. професоръ учительского мужеского семинара въ Залѣщикахъ придѣлений до службы въ головномъ заведенію академичной гимназіи у Львовѣ.
- Ч. 6778. — Симеонъ Бѣленькій провиз. катихитомъ выдѣловою мужескою школы въ Бродахъ.

Сотрудництва отримали ОО.:

- Ч. 6191. — Алексей Луцѣвъ въ Руднѣ, Ч. 5929. — Д-ръ Іосифъ Боцянь въ Любѣни великомъ, Ч. 6646. — Павло Штокалко при Церквѣ св. Ап. Петра и Павла.

Завѣдательства отримали ОО.:

- Ч. 5451. — Теодоръ Левицкій въ Выспѣ, Ч. 6614. — Володимиръ Рожанскій въ Зашковѣ, Ч. 6534. — Іоанъ Пасѣка въ Куропатникахъ, Ч. 6870. — Емануиль Подлѣсецкій въ Лисятичахъ, Ч. 6969. — Евстахій Мединскій въ Коростовѣ, Ч. 6974. — Григорій Плакида въ Глубочку великомъ.

Зъ парохіи зрезигувавъ:

- Ч. 6534. — Всч. О. Василій Зацерковный зъ пар. Куропатники.

Канон. институцію отримавъ:

- Ч. 6142. — Всч. О. Стефанъ Яворскій на Рудники.

Рукополаганій зѣтали слѣдуючі кандидаты стану духовного:

- Ч. 6431. — Іосифъ Боярчукъ и Захарія Орунь.

Жертвы вплынувшій до канцеляріи Митр. Консистеріи.

а) на потреби Святѣйшого Отця:

Всч. Уряды парох. въ: Цициловцяхъ 13 кор. 88 сот., Сосновѣ 15 кор., Мозолѣвцѣ 10 кор., Лѣсеничахъ 10 кор.

б) на грѣбъ Христовый:

Всч. Уряды парох. въ: Тростянци 2 кор., Вѣлхѣвци 6 кор. 90 сот.

в) на будову рускои каплицы въ Єрусалимѣ :

Всч. Уряды парох. въ: Дусановѣ 6 кор., Ляховичахъ Зарѣчныхъ 20 кор. 15 сот., Сѣвцѣ 15 кор. 50 сот., Пѣдберезячъ 139 кор. 22 сот., Розгадовѣ 6 кор., Шумлянахъ 12 кор., Куткорѣ 25 кор., Голдовичахъ 6 кор. 24 сот., Островѣ к. Тер. 10 кор., Мужиловѣ 6 кор., Дмитровѣ 5 кор., Вишенцѣ вел. 8 кор. 30 сот., Лозинѣ 8 кор., Пикуловичахъ 4 кор., Осташѣвцяхъ 24 кор. 10 сот., Беремѣвцяхъ 9 кор., Несторѣвцяхъ 3 кор., Тухольцѣ 3 кор., Курникахъ 7 кор. 44 сот., Фразѣ 3 кор., Струтинѣ нижномъ 2 кор. 10 сот., Тейсаровѣ 12 кор., Яснискахъ 20 кор., Чижиковѣ 4 кор. 82 сот., Холосевѣ 9 кор. 75 сот., Завидовичахъ 4 кор., Луцѣ малой 15 кор., Берлогахъ 4 кор., Дорофѣвцѣ 6 кор., Дашавѣ 4 кор., Вп. Панѣ Володимира Яворска зъ Колодрѣбки (складка) 28 кор., 60 сот.

г) на заснованіе пріютовъ для полшенихъ родительскои опѣки дѣтей :

Всч. Уряды парох. въ: Дашавѣ 3 кор. 82 сот., Мшанѣ (парохъ и читальня) 21 кор., Залѣзяхъ новыхъ 7 кор. 90 сот., Козловѣ 6 кор. 94 сот., Чанижи 12 кор., Чемеринцяхъ 15 кор., Завидовичахъ 10 кор.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. вересня 1909.

Андрей Бѣлецкій

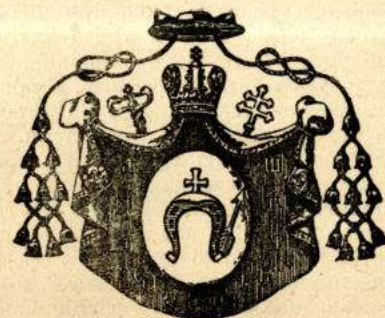
официалъ

о. Михаилъ Яцковскій

кандидеръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріята.

Изъ типографіи Станиславской въ управл. М. Рефца.

Львѣвско-Архіепархіяльнй
ВѣДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 25. жовтня 1909.

Ч. IX.

Ч. 81.

Ч. 7766. — Въ справѣ передачи темпоралій.

Звертає ся увагу Всч. Духовенства на вельми важный обѣжникъ Президіи ц. к. Намѣстництва зъ дня 12-го листопада 1902 р. Ч. 29335 до всѣхъ ц. к. Староствъ въ справѣ передачи темпоралій, помѣщенный въ Архіепархіяльныхъ Вѣдомостяхъ зъ р. 1902 Ч. XVI. 82, щобы вѣддаване ґрунтѣвъ ерекціональныхъ бенефиціятъ въ уживане перепроваджувало ся всегда на мѣсци зъ означенемъ парцель катастральныхъ и фактичныхъ границъ, а въ разѣ дослѣдження, що границѣ суть нарушені, справу того нарушеня розслѣдити заразъ на мѣсци и списати зъ той причины особный, докладный протоколь, котрый бы могъ послужити до перепровадження ревиндикаці присвоеного ґрунту.

Вправдѣ додано въ томъ обѣжнику, що вѣддаване на мѣсци може вѣдпасти только тогды, если бенефиціятъ протоколярно на тоє вгодитъ ся, но дальше приказано, що Всч. бенефиціятъ будутъ обовязані домагати ся въ кождѣмъ случаю передачи темпоралій на мѣсци и въ границяхъ катастральныхъ.

Тымчасомъ часто случае ся, що при передачі темпоралій ОО. бенефіціаты того не держать ся и выставляють декларацію, що переймають темпоралія на мѣсци безъ означена поодинокихъ парцель катастральныхъ и фактичныхъ границъ, а позѣйше удають ся то до Митр. Консисто́ри́и, то впроть до ц. в. Намѣстництва або ц. в. Прокураторіи скарбу, що границъ суть нарушені и просятъ о означенє границъ, що потягає за собою кошти, на котри дотычний бенефіціатъ наражає ся черезъ то власне, що означена границъ не допускає ся при вѣдбранію темпоралій. Протоє Митроп. Ординаріатъ настає на точне застосованє ся до повышого розпорядженія и подъ личною одвѣчалностію каждого бенефіціата и декана присутного при передачі темпоралій яко ординаріатского комисаря не вольно нѣколи годити ся на тоє, щобы грунта ефекціональный вѣддаваніи були лишъ въ канцеляріи парохіальной, а не на мѣсци зъ означенємъ границъ каждой парцель. — Всч. Уряды декан. будуть вѣдъ теперъ обовязані о кождой передачі темпоралій предлагати ту точне справозданє зъ выразнымъ означенємъ, въ якій спосѣбъ были тиже передані, чи границъ не суть нарушені и які мѣры предпріяно до ревиздикаціи привлащеного грунту.

Вѣдъ Митрополитальнои Консисто́ри́и.

Львѣвъ, дня 15. жовтня 1909.

Ч. 82.

Ч. 8088. — Въ справѣ Товариства св. Ап. Петра.

Выдѣлъ Товариства запомогѣ убогихъ церквей им. св. Ап. ПЕТРА предложивъ тутъ зъ просьбою о оголошенє слѣдующого

СПРАВОЗДАНИЯ

о станѣ Товариства св. Ап. ПЕТРА за III. кварталъ 1909:

А) Членскій вкладки зложили въ коронахъ:

Бережанскій дек. Церкви: Выбудѣвъ, Жукѣвъ, Куряны, Пѣдвысоке, Гиновичѣ, Куропатники, Лапшинѣ, Лѣсники, Ольховецѣ, Саранчуки, Тростянецѣ, Це́нева, Шибалинѣ, Баранѣвка по 5 К.; оо. Ан. Лотоцкій, Ем. Король, Григ. Качала, Ник. Садовскій, Григ. Концевичъ, Мечисл. Кордуба, Алекс. Чубатый, Иоанъ Пасѣвка, Вас. Дубицкій, Вас. Навроцкій, Теод. Кордуба, Левъ Джулиньскій, Иоанъ Брильньскій, Фил. Свергунъ, Ю. Левинскій по 1 К.; Иоанъ Габрусевичъ 2 К. Брацтво и сестрицѣ зъ Тростянця 10 К.; Члены: Вл. Мар. Чубата, Леон. Мигуловичъ зъ Жукова по 1 К., Ольга Король зъ Саранчука 1 К., Мел. Навроцка, Эл. Дубица зъ Бережанъ по 1 К., Ольга Садовска зъ Шибалина 1 К.; Марія Кордуба зъ Куряна 1 К.; Ис Качала зъ Лѣсникъ 1 К.; Павл. Джулинска зъ Лапшина 1 К.; Эл. Бачинска зъ Бережанъ 1 К.; Антонія Брильньска зъ Выбудѣва 1 К.; Марія Свергунъ зъ Ольховця 1 К.; Клим. Садовска, Волод. Садовска, Марія Байда, Н.

Бербець, М. Хлопась, Григ. и Мар. Здирко, Ив., Мар. и Анаст. Фанга, Вас. Хлопась, Федь Бербець, Пар. Чухра; Кат. Байда и Анаст. Гуменна всѣ зъ Шибалина по 1 К.; Эл. Пасѣвка, Ил. Вовкъ, Ром. и Григ. Олѣйникъ, Мих., Вас. и Роз. Федусъ зъ Куропатникъ по 1 К.; Стеф. и Ольга Концевичъ, Ив. Садовскій зъ Це́нева по 1 К.; Мих. Назаръ, Макс. Ратушь, Ив. Бурбила, Ив. и Юст. Ябусъ, Як. Кузикъ зъ К. по 1 К.; Вас. и Катерина Федчишинъ, Андр. Рудковскій, Петро и Наст. Выбудѣва по 1 К.; Вас. и Катерина Федчишинъ, Андр. Рудковскій, Петро и Наст. Штипованіи, Стеф., Агаф., Мих. и Анаст. Недѣльскій, Кат. Рудка зъ Жукова по 1 К.; Вас. и Анна Штипованіи, Мих. и Агаф. Козакъ, Вас. и Анаст. Мрочко, Дм., Наст., Ник. и Катер. Стефанѣвъ, Мар. Чикалевичъ, Анаст. Подлужна зъ Гиневичъ ад Жукѣвъ по 1 К.; Гр. и Наст. Швець зъ Шумлянъ ад Жукѣвъ по 1 К.; Эл., Юл. и Ипол. Габрусевичъ зъ Рыбникъ по 1 К.; Иванъ Дулеба, Андр. Балко, Як. Дубницкій зъ Лапшина по 1 К.; кромѣ того вѣдъ членѣвъ 16 К.; разомъ 186 К.

Бобрецкій дек. Церкви: Ольховецѣ, Волошинѣ, Лопушна, Суходѣль, Глѣбовичѣ вел., Водники, Пѣдяркѣвъ, Романѣвъ, Пѣдгорищи, Бринцѣ церковний, Бринцѣ загѣрній, Ланы, Серники по 5 К.; Гринѣвъ 6 К.; Коцурѣвъ 9 К.; оо. Мих. Бобовникъ, І. Скрипчукъ, Ал. Даниловичъ по 1 К.; Юл. Ярымовичъ, Теоф. Задорецкій, Иоанъ Честинскій, Як. Сѣнгалевичъ, Викт. Несторовичъ по 2 К.; А. Яворскій 5 К.; Вл. Неон. Бобовникъ 2 К.; Клим. Ярымовичъ 1 К.; Мих. Захарѣвъ 1 К.; Магд. Бойко, Ан. Демчукъ, Ксен. Чорнѣй, Ром. и Евд. Монастырскій, Ксен. Паливода, Магд. Василикъ, Мар. Павлуковичъ зъ Ланѣвъ всѣ по 1 К.; Тат. Секунда, Теод. Водзянскій, Як. и Мар. Шкрєдъ, Мокр. Чмырь, Роз. Сысакъ, Анаст. Серкезь зъ Серникъ по 1 К.; разомъ 117 К.

Винницкій дек. Церкви: Звенигородъ, Городиславичѣ по 5 К.; Брацтво зъ Городиславичѣ 5 К.; оо. Іос. Дякѣвъ 1 К.; Е. Боберскій 2 К.; разомъ 18 К.

Глиняньскій дек. Церкви: Балучинѣ, Борткѣвъ, Глиняны Замѣсте, Глиняны Заставе, Задворє, Куровичѣ, Соловія, Куткѣвъ, Безбруды, Русилѣвъ, Ляшки корол., Перегноѣвъ, Печенѣя, Выднаны, Пѣдгайчики, Погорѣльцѣ, Полоничѣ, Богданѣвка, Полтва, Женева, Полнохѣвъ вел., Розворяны, Скнилѣвъ, Вѣльшанка по 5 К.; о. Павло Бачинскій 2 К.; разомъ 122 К.

Журавеньскій дек. Церкви: Баличѣ нагѣрній, Тернавка по 5 К.; о. Вол. Марчакъ 2 К.; Впл. Гнатъ Юркѣвъ и Мих. Гребѣнь зъ Баличѣ нагѣрныхъ по 2 К.; Макс. Стрѣльчукъ и Евд. Шевчукъ зъ Дубрѣвки по 1 К.; Тат. Данилишинъ зъ Макс. Стрѣльчукъ и Евд. Шевчукъ зъ Дубрѣвки по 1 К.; Кат. и Текл. Гнидка, Ил. Хмѣль-Дубрѣвки 2 К.; Як. Сѣховскій, Ив. Ямничъ, Іос., Андр. и Текл. Гнидка, Ил. Хмѣльникъ, Петро, Ив., Гр. и Вас. Пристай, Роз. Рѣбунъ, Іос. Грицишинъ, Дм. Чабакъ зъ Ляховичѣ зарѣчныхъ по 1 К.; Мар. Бегей, Герас. Бойко, Ир. Гарасть, Юрко Муцей зъ Мельничѣ по 1 К.; Як. Далѣй зъ Монастыря 1 К.; Кат. и Мар. Якимшинъ, Роз. Балита, Як. Чернецкій, Гр. Довгій, Мар. Шкѣрка, Юл. Нижаловска, Роз. и Юст. Лашко, Мар. и Роз. Гринцакъ, Ив. и Ант. Козакъ, Мел., Дм. и Анна Вильковичѣ, Ир. Жлобко, Пар. Чолѣй, Макс. и Козма Бура, П. Косаръ, Роз. Кротикъ, Ив. Тимѣковъ, Мар., Ир. и Анаст. Михайлюкъ зъ Протѣсъ зъ Дубровою по 1 К.; на місії зъ Протесѣхъ зложили: Ан. Магѣшевска и М. Шевчинска зъ Долгой по 1 К.; Мар. Баранъ, Евд. Кобута, Ф. Побѣгунъ, Пар. Бура, Мар. Мецко, Кл. Табачукъ, П. Пилипчукъ, Мар. Жлобко всѣ зъ Перекѣсъ по 1 К.; Ол. Зомбчакъ и Евд. Малиборска зъ Станькова по 1 К.; разомъ 77 К.

Зарваницкій дек. Церкви: Ишкѣвъ, Соснѣвъ, Семиѣкѣвъ, Увсе, Вишнѣвчикъ, Гайворонка, Мозолѣвка, Гниловоды по 5 К.; оо. Иоанъ Сѣрко, Люб. Бѣлинскій, Вас. Томовичъ по 2 К.; Вас. Павула 1 К.; Вп. Винницкій 1 К.; Евг. Бѣлинска 2 К.; вѣдъ членѣвъ 29 К.; разомъ 79 К.

Збаражскій дек. Церкви: Стрыѣвка, Охримѣвъцѣ, Романове Село по 5 К.; Кїйданиѣ, Стегникѣвъцѣ, Дубѣвъцѣ, Красноселцѣ, Розношинцѣ по 10 К.; оо. Мод.

Днѣстряньскій, Іоанъ Бохеньскій по 2 К.; Ст. Новосадъ, Из. Райтаровскій по 1 К.; Впп. Ольга Новосадъ, Ант. Райтаровска по 1 К.; разомъ 73 К.

Золотчѣвскій дек. Церкви: Тростянець, Лука, Жуличѣ, Городилѣвъ, Плуговъ, Ольшаниця, Сасѣвъ, Побѣчъ, Жукѣвъ, Кропивно по 5 К.; Ясенѣвъцѣ и Залѣсе по 10 К.; оо. Теоф. Бородайкевичъ, Вол. Лешньовскій, Лука Несторъ по 2 К.; оо. Кузьма, Доманикъ, Малый, Іос. Вергановскій, А. Дольницкій, Юл. Дудикъ, ив. Малиновскій по 1 К.; Впп. Ил. Ив., Пар. и Федь Наливайко, Ив., Ан. и Ева Дмитрѣвъ. Христ. Дудиръ, Зоф. Боднаръ, Мих. Павлюкевичъ, Ник. Кравцѣвъ зъ Тростянця всѣ по 1 К.; Т. Брославска, Кат. Жуковска, Текля Петрайко зъ Луки по 2 К.; Мар. Дробикъ, Варв. Цѣшиньска, Роз. Солонинка, Наст. Улична, Ром. Мисака, Ив. и Ан. Павлюкевичъ, Ил. и Мар. Василюкъ, Ксен. Гасѣй, Левъ Якимшинъ, Мар. Смалъ зъ Луки по 1 К.; Евфем. Василюкъ зъ Луки 40 сот.; Андр. Древницкій зъ Плугова 1 К.; разомъ 113 К. 40 сот.

Лопатиньскій дек. Церкви: Нивиця 5 К.; Станиславчикъ 10 К.; оо. Іоанъ Жегаловичъ, Яр. Стеткевичъ, Сав. Яцковскій по 1 К. разомъ 18 К.

Микулинцѣвскій дек. Церкви: Буцнѣвъ, Микулинцѣ, Воля Мазовецка, Лучка по 5 К.; гром. Микулинцѣ и гром. Лучка по 5 К.; оо. Мих. Свѣтеньскій, Ем. Дольницкій, по 2 К.; Ал. Мироновичъ и Михайлъ Павликъ по 1 К. Разомъ 38 К.

Нараѣвскій дек. Церкви: Болотня, Дусанѣвъ, Бачѣвъ, Подусѣльна, Дунавѣвъ, Поточаны, Стрыганцѣ, Рекшинъ по 5 К.; оо. Вас. Дуткевичъ, І. Гарматѣй по 1 К.; о. Тим. Кекишъ 2 К.; о. І. Дидикъ 40 сот., о. І. Восвудка 1 К.; зъ акафисту въ Болотнѣ 140 К.; Впп. Вас. Дуткевичева, Пар. Добровольска, Маг. Иванишинъ, Ю. Вишневецка, Ф. Цуперъ, Анаст. Дуда, Андр., Гавр. и Анаст. Баранъ, Анаст. Гулька, Ан., Іос., Ив. и Как. Иваниковъ, Мих., Ив. Дмитра и Ив. Басъ-Костишина, Мих. Ильчишинъ, Наст. Воробецъ, Ст. Шеремета, Ил. Шницеръ, Ф. Рымовскій, Наст. Мельникъ, Анна Вылушакъ, Мих. и Наст. Глунка, Андр. Путавскій, Сем. Ильчишинъ, Мих. Боровска, Ник. Струкъ, Вас. Черкасъ, Ант. Добровольскій, Магд. Олексѣвъ. Гр. и Наст. Оконна зъ Болотнѣ по 1 К.; Вас. Прійма, Гр. Кузѣвъ, Мих. Орловскій, Т. Захвадзка зъ Дусанова по 1 К.; Вас., Мих. и Пав. Гадунякъ зъ Бачева 320 К.; Ник. Мельникъ, М. Коваль, Мих. Горлаты, П. Смалюхъ, Пел. Горлата, Кондр. Набрный, Ив. Лисикъ, Ив., Ст. и Магд. Стефанишинъ, Ол. Гривнякъ, Стеф. Ватулякъ, Ник. Богуцкій, Теод. Цапъ, Наст. Прійма, Кат. Подцерковна зъ Бачева по 1 К.; Анна Дубска и Кат. Безкоровайна зъ Бачева 140 К.; Ф. Гришунѣвъ зъ Болотнѣ 140 К.; Дан. Путавскій зъ Болотнѣ 120 К.; 5 селянъ зъ Стрыганецъ по 140 К.; зъ Уряду деканального въ Янчинѣ 54 коронъ 60 сотикѣвъ; разомъ 172 К.

Олѣѣвскій дек. Церковь въ Гарбузовѣ 5 К.; о. Іоанъ Бѣлякъ 2 К.; разомъ 7 К.

Рожитѣвскій дек. Церкви: Берлоги, Камѣнь по 5 коронъ; оо. І. Маркевичъ, Н. Кукурудза по 1 коронѣ; Вп. Іоанна Кукурудза 1 К.; разомъ 13 К.

Скалатскій дек. Церкви: Орѣховецъ, Познанка гнила, Зарубинцѣ, Скалатъ старый, Старомѣйщина, Дорофѣвка по 5 К.; оо. Теоф. Куницкій, Ювен. Луцкѣ, Иляр. Герасимовичъ, Іоанъ Вачиньскій, Фил. Курбасъ, Корн. Мандычевскій по 1 К.; Впп. Онуфр. Кальчицкій зъ Скалата 1 К.; Панько Гаврилюкъ зъ Ивановки 2 К.; Фрузька Заходна зъ Новосѣлки, Мик. Кассянъ зъ Кривого по 1 К.; Ник. Оадчукъ зъ Дорофѣвки 1 К.; Іос. Кривей, Теод. Рудикъ, Ст. и Мар. Добошъ, Ник. Дячишинъ, Як. Ильчишинъ, Ол. Присяжникъ, Наст. Кривошия всѣ зъ Дорофѣвки по 1 К.; Матв. и Мар. Даньковъ, Мар. и Текл. Когутъ, Текля Кучмакъ, Наст. Мотыка, Ив. Росецкій, Лука Ищукъ, Марія Дацьковъ, Ксен. Янковичъ, Гр. Герцъ, Ем. Чайковскій, Анна Назаръ, Ант. Ониськовъ, Мар. Цимбалѣста зъ Заднишѣвки по 1 К.;

Мих. Гораль зъ Мыслова 1 К.; Ев. Ковальчукъ, Ан. Фурманъ, Мал. Присяжнюкъ, Мар. Кучмакъ, Пар. Побѣдиньска зъ Заднишѣвки по 1 К.; Марта Шуръ зъ Подволочискъ 1 К.; Павло Савурскій зъ Познаки 1 К.; разомъ 77 К.

Скоблѣвскій дек. Церкви: Козьова, Уричъ по 5 К.; оо. Т. Строцкій, Игн. Калинскій, Іос. Дикій по 1 К.; о. Ив. Калинскій зъ Урича 6 К.; Впп. Ем. Строцка 1 К.; Ив. Ивѣликъ и Ник. Ярошъ зъ Урича по 2 к.; разомъ 24 К.

Стрыйскій дек. Церкви: Угерско 5 К.; о. Левъ Горалевичъ 1 К.; Церкви: Дашава, Юсиптичѣ по 5 К.; Склепъ въ Юсиптичахъ 5 К.; Ив. и Юл. Тимцюракъ, Сем. Поповичъ, Н. Турчакъ, Андр. Лесѣвъ зъ Дашавы по 1 К.; разомъ 26 К.

Струмило-Камѣнецкій дек. 2 церкви въ Холовѣ по 5 коронъ; разомъ 10 коронъ.

Тернопѣльскій дек. Церковь: Плесковѣцѣ 5 К.; о. Іер. Алексевичъ 1 К. Зборъ учительскій руской гимназій въ Тернополи 19 К.; разомъ 25 К.

Тухлянскій дек. Церкви: Тухля, Рожанка выжна и нижна, Либохора, Тухолька, Жупане, Выжлѣвъ, Климецъ, Лавочне, Тарнавка, Хашоване по 5 К.; оо. Игн. Юхновичъ, Дм. Шуль, Ст. Крыжановскій, Гер. Семковъ, Ем. Калениукъ по 1 К.; о. Ст. Іойко 2 К.; Впп. Мальвина Юхновичъ и Ольга Семковъ по 1 коронѣ; разомъ 64 К.

Ходорѣвскій дек. Церкви: Залесцѣ, Жиравя, Бородчицѣ, Пѣднѣстрияны, Чарторыя по 5 К.; оо. Андр. Одѣжиньскій, Корн. Скоморовскій по 1 К.; Впп. Ольга Одѣжиньска 1 К.; разомъ 28 К.

Щирецкій дек. Вѣдь членѣвъ 80 К.

Яричѣвскій дек. Церкви: Сухорѣче 5 К.; о. Мих. Туркевичъ 1 К.; Впп. Мел. Туркевичъ 1 К.; разомъ 7 К.

В) З в о р о т ы .

Церкви: Перемышляны 60 К., Утѣшковѣ 50 К., Галичъ 60 К., Тетилковѣцѣ 100 К., Чехи 80 К., Залипе 100 К., Белзещъ 100 К., Дмухавецъ 100 К., Козлѣвъ 80 К., Сухорѣче 12 К., Шпиколосы 50 К., Романѣвъ 120 К., Струсѣвъ 30 К., Пятничаны 40 К., Глѣбѣвъ 100 К., Паликровы 40 К., Ляховичѣ зарѣчнѣ 11 К., Мужилѣвъ 60 К., Остапе 300 К., Тростянець 40 К., Чернилѣвка 30 К., Таврѣвъ 50 К., Збаражъ старый 100 К., Ладанцѣ 20 К., разомъ 1733 К.

В) Ж е р т в ы .

Выдѣлъ пов. въ Перемышлянахъ 25 К., Зборъ учительскій школы выдѣловою въ Тернополи 6 К., Товариство задатковѣ „Народный Дѣмъ“ въ Жидачевѣ 50 К., Вѣдь Духовенства дек. Скалатского 4272 К., дек. Бережаньского 9336 К., о. Петро Бѣлинскій въ Зарваници 10 К., о. Иванъ Иванчукъ въ Товстѣмъ 3 К., вѣдь парохіанъ зъ Чижикова 342 К., зъ Волкова 340 К., складка въ Дашавѣ 157 К.; разомъ 23847 К.

Подаючи сей выказъ жертвъ до вѣдомости Всч. Духовенству и всѣмъ членамъ, складае горячу подяку Выдѣль Товариства св. Ап. Петра.

Вѣдь Митрополитальной Консисторій.

Лѣвѣвъ, дня 21. жовтня 1909.

Ч. 83.

Ч. 7327. — Въ справѣ складокъ на будову церкви на Клепаровѣ.

Митрополитальный Ординаріатъ съ радостію принявъ до вѣдомости заходы „комитету будовы церкви на Клепаровѣ“ и прихилиючи ся до предложеного намъ тутъ прошенія, пересылае ся рѣвночасно Всч. Урядамъ парохіяльнымъ вѣдыву тогожъ вразъ зъ чеками до горячого попертя и підпомоги Всч. Духовенства и Вѣрныхъ, такъ якъ потреба храму Божого на сѣй окраинѣ мѣста Львова „Клепаровѣ“ ставсь справою загальною необходимою та великою ваги для нашої св. вѣры и народа руского.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 24. жовтня 1909.

Ч. 84.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

I.

Ч. 7798. — До обвѣщеня конкурсового умѣщенного въ Ч. VIII. Архіепархіальныхъ Вѣдомостей зъ 25. вересня 1909 подѣ Ч. 80 на стор. 148 dotycного пароха въ Синьковѣ Радехѣвского деканата додаеь условіе, що институемый на туюже парохію має зложити письменну декларацію, що годивь ся на вылучене зъ неи дочерной Волицы барылова, маючи до парохіи въ Куликовѣ сказаного деканата прилучити ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 16. жовтня 1909.

II.

Ч. 7447. — **Оголошуе ся конкурсъ на посады сталыхъ катихитѣвъ :**
а) въ Ходоровѣ, б) въ Берездѣвцяхъ.

Ц. к. Рада Шкѣльна окружна въ Бѣбрцѣ оголосила подѣ днемъ 26. вересня 1909 ч. 2891 конкурсъ на посады сталыхъ катихитѣвъ :

а) въ Ходоровѣ при 5-клясовыхъ народныхъ школахъ мужеской и дѣвчѣй. До той посады привязанъ поборы III. клясы платъ.

б) въ Берездѣвцяхъ при 5-клясовѣй народнѣй школѣ мѣшанѣй.

До той посады привязанъ поборы IV. клясы платъ.

Канонично рукоположенъ священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючи ся о тѣ посады, мають свои належито удокументованъ и

остемпльованъ поданя внести посредствомъ своеи настоятельной власти до ц. к. Рады Шкѣльной окружной въ Бѣбрцѣ до дня **30. жовтня 1909.**

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіепархіального Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. жовтня 1909.

III.

Ч. 7640. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду стало катихита въ Калуши.**

Ц. к. Рада Шкѣльна окружна въ Калуши оголосила подѣ днемъ 5. жовтня 1909 Ч. 2469 конкурсъ на посаду стало катихита при 6-клясовыхъ народныхъ школахъ мужеской и дѣвчѣй въ **Калуши.** До той посады привязанъ поборы III. клясы платъ.

Канонично рукоположенъ священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючи ся о тую посаду, мають свои належито удокументованъ и остемпльованъ поданя внести посредствомъ своеи настоятельной власти до ц. к. Рады Шкѣльной окружной въ Калуши до дня **30. падолиста 1909.**

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіепархіального Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. жовтня 1909.

IV.

Ч. 8224. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду стало катихита при выдѣловѣй школѣ дѣвчѣй въ Золочевѣ.**

Ц. к. Рада Шкѣльна окружна въ Золочевѣ оголосила подѣ днемъ 13. вересня 1909 Ч. 2125 конкурсъ на посаду стало гр. кат. катихита при 3-клясовѣй выдѣловѣй школѣ дѣвчѣй, полученѣй зъ 4-клясовою народною школою въ **Золочевѣ.**

До той посады привязанъ поборы II. клясы платъ.

Канонично рукоположенъ священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючи ся о тую посаду, мають свои належито удокументованъ и остемпльованъ поданя внести посредствомъ своеи настоятельной власти до п. к. Рады Шкѣльной окружной въ Золочевѣ до дня **15. падолиста 1909.**

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 25. жовтня 1909.

ХРОНИКА.

Прокураторомъ Русинѣвъ при св. Римскѣмъ Престолѣ и учителемъ обрядѣвъ, спѣву и язына церковного въ папскѣй Коллегіи именованый:

Впр. О. Лазарь Березовскій Ч. С. В. В. ректоръ папскои рускои Коллегіи въ Римѣ.

Титуль Совѣтника Митр. Консистоіи зъ вѣдзанами крылошаньскими и правомъ уживаня червоного пояса и фіолетового колпана отримавъ:

Ч. 6767. — Впр. О. Василій Залозецкій парохъ въ Гѣрнѣмъ.

Право уживаня червоного пояса и фіолетового колпана отримавъ:

Ч. 6767. — Впр. О. Іосифъ Нижанковскій парохъ въ Дѣдушицяхъ великихъ.

Титуль Совѣтника Митр. Консистоіи отримали ОО.:

Ч. 6767. — Николай Сенишинъ, деканъ и парохъ въ Берездѣвцяхъ, Атаназій Юркевичъ, парохъ въ Роздолѣ, Теодатъ Ярема, парохъ въ Болеховѣ, Теофиль Горникевичъ, деканъ и парохъ въ Гошовѣ.

Крылошаньскій вѣдзани отримали ОО.:

Ч. 6767. — Николай Фѣлварковъ парохъ въ Демни, Александеръ Юрикъ парохъ въ Дроговижи, Василь Кузьмичъ парохъ въ Пѣсочной, Михаилъ Гаврилюкъ парохъ въ Стѣльску, Іосифъ Терлецкій парохъ въ Лисовичахъ, Іосифъ Бабій парохъ въ Церковной, Володимиръ Сабать деканъ и парохъ въ Синевѣдску нижнѣмъ, Адамъ Каленюкъ парохъ въ Воли довголуцкой, Тимотей Івасикъ парохъ въ Семигиновѣ, Іоанъ Щуровскій парохъ въ Станавѣ, Теодозій Стрѣцкій парохъ въ Синевѣдску выжнѣмъ, Александеръ Здерковскій парохъ въ Крушельниці, Ярославъ Лучаковскій деканъ и парохъ въ Оравѣ, Михаилъ Мосора парохъ въ Сколѣмъ, Григорій Содомора парохъ въ Новосѣлцѣ Кутѣ, Михаилъ Винницкій парохъ въ Новосѣлцѣ Ленчѣ, Василь Томовичъ деканъ и парохъ въ Мозоловцѣ.

Повне узане, похвалу и архіерейское благословене отримали ОО.:

Ч. 6767. — Михаилъ Ганушевскій сотрудникъ въ Болеховѣ, Теодоръ Василикъ парохъ въ Гозісѣвѣ, Михаилъ Горчинскій парохъ въ Любичахъ, Петро Курчаба сотрудникъ въ Синевѣдску выжнѣмъ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 7362. — Володимиръ Мармашъ въ Вишенцѣ великой, Ч. 6755. — Димитрій Яцѣвъ въ Рыбникахъ, Ч. 7370. — Тимотей Сембай III. сотрудн. въ Тернополи, Ч. 7373. — Маріянъ Юркевичъ неопресвитеръ въ Лубянкахъ выжнѣхъ, Ч. 7375. — Іоанъ Луцишинъ неопресвитеръ въ Турѣ великой, Ч. 7374. — Іоанъ Фединскій неопресвитеръ въ Перегноєвѣ, Ч. 7369. — Володимиръ Держирука въ Сквиловѣ, Ч. 7372. — Михаилъ Жолнѣрчукъ неопресвитеръ въ Боршовичахъ, Ч. 7361. — Евгенийъ Цегельскій неопресвитеръ въ Островѣ, Ч. 7382. — Іларій Оляновичъ неопресвитеръ въ Дубѣ, Ч. 7371. — Михаилъ Кіндій неопресвитеръ въ Прошовѣй, Ч. 7377. — Антоній Кучма неопресвитеръ въ Мизуни, Ч. 7253. — Григорій Бѣлякъ неопресвитеръ въ Руднѣ, Ч. 7367. — Зеновій Дригиничъ неопресвитеръ въ Мельничѣ, Ч. 7156. — Іоанъ Остапъ неопресвитеръ зъ правомъ управы въ Скалатѣ старѣмъ, Ч. 7262. — Николай Куницкій въ Буцакахъ, Ч. 7194. — Андрей Стадникъ неопресвитеръ зъ правомъ управы въ Петранцѣ, Ч. 7383. — Антонинъ Андрей Уляницкій неопресвитеръ въ Стрѣлис-

кахъ новыхъ, Ч. 7324. — Володимиръ Филиповскій *exeunte* зъ правомъ управы въ Долинянахъ, Ч. 7433. — Миронъ Ковьянскій неопресвитеръ въ Балучинѣ, Ч. 7394. — Александеръ Ковальскій въ Щирци, Ч. 7665. — Юліянъ Фаціевичъ въ Лубянкахъ, Ч. 7511. — Іоанъ Фединскій *exeunte* въ Глинянахъ Заставѣ, Ч. 7352. — Миронъ Стернюкъ неопресвитеръ въ Пѣдгайчикахъ, Ч. 7559. — Володимиръ Сухій въ Залановѣ, Ч. 7579. — Маріянъ Юркевичъ неопресвитеръ въ Вѣстовѣй, Ч. 7818. — Симеонъ Стечикъ неопресвитеръ IV. сотрудн. въ Тернополи, Ч. 7897. — Іларій Оляновичъ въ Лубянкахъ, Ч. 7434. — Богданъ Чекалюкъ въ Сококахъ, Ч. 7683. — Евгенийъ Цегельскій въ Чехахъ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 7363. — Іоанъ Ковальскій въ Яснискѣхъ, Ч. 7418. — Димитрій Шуль въ Рожанцѣ великой, Ч. 7417. — Іосифъ Рожанскій въ Пльсняхъ, Ч. 7115. — Богданъ Чекалюкъ въ Лукавиці нижней, Ч. 7396. — Стефанъ Йойко въ Лавочнѣмъ, Ч. 7666. — Петро Гедзь неопресвитеръ въ Побуцѣ и *exeunte* въ Трухановѣ, Ч. 7859. — Клявдій Снѣжинскій въ Синьковѣ, Ч. 7856. — Іоанъ Рошакъ въ Трухановѣ, Ч. 7777. Димитрій Мигоскій въ Лукавиці нижней, Ч. 8003. — Юліянъ Фаціевичъ въ Устю, Ч. 7858. — Василій Дуткевичъ въ Болотни.

Канон. институцію отримали ОО.:

Ч. 6694. — Александеръ Гвоздецкий на Борщѣвъ Ч. 6690. — Петро Процикъ на Козѣвку, Ч. 7777. — Василій Владичинъ на Монастиречѣ.

Декретъ звѣльненя вѣдъ пеняту конкурсового парох. отримали ОО.:

Ч. 5732. — Андрей Пеленскій парохъ Кнѣгиничъ, Ч. 4758. — Анатоль Долинскій парохъ въ Бродахъ, Ч. 5715. — Іоанъ Насальскій парохъ въ Дунаєвѣ, Ч. 5034. — Андрей Тымусъ парохъ въ Гумнисахъ, Ч. 5078. — Емилиянъ Дольницкій парохъ въ Баворовѣ, Ч. 5035. — Іоанъ Воляньскій парохъ въ Острѣвци, Ч. 5132. — Валеріянъ Ганкевичъ парохъ въ Довгѣмъ, Ч. 5177. — Василій Курдикъ парохъ въ Чернихѣвцяхъ, Ч. 5154. — Константинъ Петрушевичъ сотрудникъ въ Стрию, Ч. 4870. — Теодоръ Цегельскій парохъ въ Струсовѣ, Ч. 7231. — Яковъ Краснопера парохъ въ Пѣдгайчикахъ.

Сталыми учителями религіи именованіи ОО.:

Ч. 7387. — Михаилъ Лада при 6-клясовѣй школѣ народнои мужеской въ Долинѣ, Ч. 7323. — Николай Галаянтъ при філіи ц. к. гимназиі въ Стрию.

Душпастирами для Русинѣвъ греко-католикѣвъ въ Босніи назначеніи ОО.:

Ч. 8002. — Феликъ Щурко и Михаилъ Кіндій неопресвитери.

Рукоположеніи зѣстали слѣдуючіи кандидаты стану духовного:

Ч. 7800. — Іосифъ Мартинковъ, Симеонъ Стечикъ, Ч. 7158. — Григорій Бѣлякъ, Петро Гедзь, Володимиръ Держирука, Зеновій Дригиничъ, Михаилъ Жолнѣрчукъ, Михаилъ Кіндій, Миронъ Копьянскій, Антоній Кучма, Іоанъ Луцишинъ, Іларій Оляновичъ, Іоанъ Остапъ, Тимотей Сембай, Андрей Стадникъ, Миронъ Стернюкъ, Антонинъ Уляницкій, Іоанъ Фединскій, Феликъ Щурко, Евгенийъ Цегельскій, Маріянъ Юркевичъ.

Жертвы на будову каплицъ въ Вѣфлесѣ на руки Студитѣвъ зложили :

Всч. О. Парохъ въ Сушнѣ 5 кор., Паранька Вороновичъ 1 кор., Татянна Голякъ зъ Теробовлѣ 2 кор., О. Турула зъ Теробовлѣ 300 кор. (складка), Панѣ Кисѣльовска 16'60 К., О. Турула зъ Теробовлѣ 200 кор. (складка), П. Мриць зъ Тернополя 2 кор. 10 сот., О. Турула зъ Теробовлѣ 173 кор. (складка), Анна Ерми 2 кор., П. Мриць зъ Тернополя 2 кор. 5 сот. и 2 кор 6 сот., Панѣ Марія Максимякъ зъ Бринцьѣвъ 200 кор., ч. селяне зъ Илавча 16 кор., П. Мриць зъ Тернополя 2 кор 10 сот.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 7858. — О. Іоанъ Джулинскій парохъ въ Болотни, померъ дня 9. жовтня 1909 Душу Его поручас ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. жовтня 1909.

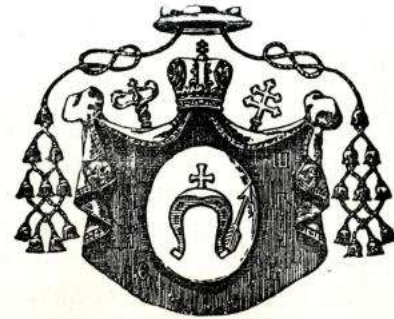
Андрей Бьлецькій

официалъ

о. Михайль Яцковскій

концлеръ.

Львівско-Архієпархіяльний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 18. листопада 1909.

Ч. X.

Ч. 9116. — Заповѣджене празднованя 25-лѣтнього ювзлея Епископства Св. Отца Папы Пій Х.

Славно управляючій Церквою католицкою Папа Пій Х. обходить въ томъ мѣсяци (16-го листопада с. р.) 25-лѣтній Ювильей Епископства свого. Працѣ, труды и пожертвованя Нашого св. Отца, котрый при вступленю на Престолъ св. Апостола Петра оголосивъ цѣлому свѣту, що Ёго старанє неуспынымъ буде вѣдновити все во Христѣ, суть загально звѣсенї; св. Отецъ нашъ подвизає ся славно, щобы сей для добра всего человѣчества дуже спасительный, великой ваги и донеслости намѣрь осуществити и несе помимо найтяжшихъ трудностей той прапоръ Свои

Апостольской дѣятельности неустрашимо. Для того и мы Русини, котрїи благодатей сего славного и спасительнаго правленя католицкой Церкви разомъ зъ другими католицкими народами досвѣдчаемъ, есмо зъ найщиршою любовію и найгорячѣйшимъ привязанемъ и преданностію св. Вселенскому Архіерею Папѣ Пію X. въ сынѣвскѣмъ милованію и послушенствѣ вѣдданнїи, разомъ зъ другими католицкими народами не перестанемъ зъсылати горячїи молитвы передъ Престолъ Всевишняго Дателя всѣхъ Благъ, аби крѣпивъ силы св. Отца и удѣлявъ Ему Свою святу ласку и помѣчь до дальшихъ трудовъ и подвиговъ Апостольскихъ для славы Его Святого Имени и для добра и величія св. католицкой Церкви.

Тыхъ чувствъ и мыслей найгорячѣйшою любви и привязаня для св. Отца Папы Пія X. котрїи цѣле Духовенство и весь нашъ дорогїи Рускїи народъ всегда пытае и огрѣвае естъ Митрополитальный Ординаріатъ лише товмачемъ, ели зарядитъ, щобы Ювелей Єпископства Его Святости бувъ торжественно обходженый въ нашѣй Митрополитальной Архіепархіи. Въ той цѣли мають Всч. Душпаствѣ тое торжество въ недѣлю 21. листопада с. р. заповѣсти и зарядити:

1) 27. XI. с. р. пѣвгодинне дзвонене яко заголошене того торжества. 2) въ недѣлю 28. XI. с. р. вѣдправити торжественну Службу Б. зъ долученемъ Службы за всякое прошеніе на намѣрене св. Отца Папы Пія X. зъ вѣдчитанемъ сего оголошеня и вѣдповѣдною проповѣдею и заразъ по Службѣ Б. вѣдспѣвати при выставленю Найсв. Дарѣвъ въ монстранціи Имя Амврозіанскїи и при стихахъ вѣдповѣдныхъ удѣлити Благословенне, а на закончене пѣднести трикратне Многолѣтствіе св. Вселенскому Пію X. Папѣ Римскому.

При томъ припоручае ся, щобы въ мѣстахъ и мѣсточкахъ Всеч. Душпаствѣ повѣдомили и запросили

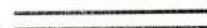
на тое торжество Представителей Властей правительственныхъ и автономичныхъ а катехиты шкѣлъ середныхъ и народныхъ тое торжество такожь въ мысль повѣшеного зарядженя вѣдповѣдно вѣдправили для молодѣжи шкѣльной.

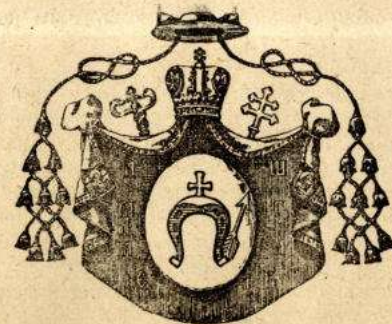
Вѣдъ гр. кат. Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ дня 17. листопада 1909.

Андрей Бѣлецкїи
официалъ

о. Михаилъ Яцковскїи
канцлеръ.

Львівско-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 25. листопада 1909.

Ч. XI.

Ч. 86.

Ч. 8068. — Въ справѣ захована канцелярійныхъ формъ въ поданяхъ урядѣвъ декан. и парохіальныхъ до Митроп. Ординаріату або Консесторіи.

Въ дѣловодствѣ канцелярійномъ суть для улешненя урядованя запроваджені певні формы, котрыхъ належить стисло придержувати ся. На жаль декотрі уряды деканальні и парохіальні не заховують тыхъ формъ и черезъ то утрудняють лише канцелярійне дѣловодство. Длятого пригадуемъ симъ Всч. урядамъ деканальнымъ и парохіальнымъ декотрі важнѣйшіи формальности въ вѣванемъ до стислого ихъ захованя зъ тымъ, що если яке подане зѣстане внесене до Митроп. Ординаріату або Консесторіи зъ залишенемъ тыхъ формъ, буде звернене „до доповненя“. И такъ :

1) Коже подане має вносити ся на цѣломъ аркуши (а не на $\frac{1}{2}$ аркуша)

2) Письмо если не каллиграфичне, то по крайнѣй мѣрѣ мусить бути чительне, старанне и чисте, папѣръ чистый а атраментъ чорный.

3) Предметы рѣзного рода, а такожъ того самого рода, но вѣдносячі ся до рѣзнихъ мѣсцевостей або личностей, не могутъ предлагати ся въ одномъ поданю, но кожда справа має предлагати ся окремо зъ вѣяткомъ справозданъ о визитаціи деканальной або соборъ деканальной, въ котрыхъ списуе ся все, що спостережено при визитаціи, а взглядно о чѣмъ розправляло ся на соборѣ. Предкладаючи же яку справу належить представити ю ясно, основно и вѣрно не розволѣкаючи ся описанемъ подробности неналежачихъ до рѣчи, но такожъ не опускаючи ничего, що могло бы справу пояснити. Коже прошене або предложене належить всегда умотивовати, наводячи причины за увзглядненемъ прошеня промавляючі; въ тѣхъ цѣли належить такожъ долучити всякі документи, если такі находятъ ся.

4) Въ кождомъ поданю, котре вѣдносить ся до якогось консисторского рѣшеня, або закона, або розпорядженя, належить тоежь навести зъ датою и числомъ. Если долучають ся які прилоги, то належить ихъ въ поданю навести и означити або великими буквами азбуки або точками и лініями $\frac{1}{1}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$. . . а коли есть больше прилогъ, то належить ихъ упорядковати и зшити або ниткою звязати; въ такомъ случаю не згинае ся поданя въ четверо, но въ половинѣ и вкладае ся до двои коверты.

5) „Рубрумъ“ не смѣе нѣколи залипати ся при поданяхъ до духовной або мірской власти. Не вѣльно въ „Рубрумъ“ писати: „предкладае ся якъ внутрь“. Власне на то есть рубрумъ, щобы подати содержание поданя коротко, звязло при ужитю по возможности якъ наименше слѣвъ, на пр.:

До Преосвященного Митр. Ординаріату
въ Львовѣ

Урядъ декан. Н. (Урядъ парохіальный въ Н.)

предкладае справоздане о визитаціи деканальной парохіи декан. Н.

або: предкладае справоздане о соборѣ деканальной вѣдбувшомъ ся въ парохіи Н.

або: въ справѣ замѣны. (продажи, вынайму) грунту ерекц. парохіи Н.

або: въ справѣ богосл. фундаціи Н. Н. при церквѣ въ Н.

Пѣдъ рубрумъ подае ся число прилогъ.

Вправдѣ не вымагае ся рубрумъ въ письмахъ до ровнорядныхъ або пѣдвладныхъ властей, однако для улешеня дѣловодства канце-

лярійного порадно есть на першій сторонѣ зъ лѣвого боку зъ горы пѣдъ Числомъ урядового письма дописати справу, о котрой въ письмѣ розправляе ся; на пр.: Справа замѣны (продажи) парцелъ ерекц. Ч. кат. . . грк. парохіи въ Н. або: Ухвала комитету парохіального въ Н. дотычно будовы (реставраціи) будинку ерекціального и т. п.

6) Всякі поданя до Митроп. Консисторіи або Ординаріату належить вносити посредствомъ своего уряду деканального; лише поданя на парохіи належить вносити впрямъ до Митроп. Консисторіи зъ долученемъ свѣдоцтва конкурсового, або грамоты увѣльняющей вѣдъ испытю конкурсового, но заравомъ належить повѣдомити о тѣмъ писемно урядъ деканальной зъ долученемъ всѣхъ свѣдоцтвъ и грамоты зъ прошенемъ о выготовлене табелъ квалификаціи на пѣдставѣ тыхъ свѣдоцтвъ и грамотъ и предложеня еи до Митр. Консисторіи. По выготовленю табелъ квалификаціи урядъ деканальной звертають свѣдоцтва и грамоты увѣльняющему ся о парохію.

Убѣгателѣ о парохію мають въ поданю (окремо на кожду парохію) выписати: а) день, мѣсяць и рѣкъ первого введеня въ духовну службу; б) коже душпастирске становище зъ означенемъ дня введеня и увѣльненя, и загалне число лѣтъ службы духовной якъ такожъ причины, для котрой увѣльняе ся о увзглядну парохію. Если же долучивъ свѣдоцтво конкурсове або грамоту увѣльненя вѣдъ испытю конкурсового, то въ поданю належить навести число и дату свѣдоцтва конкурсового а взглядно увѣльненя вѣдъ тогожь. Всѣ уряды деканальной въ табелѣ квалификаціи кромѣ выповненя находячихъ ся тамже рубрикъ на пѣдставѣ предложеньхъ свѣдоцтвъ и грамотъ мають въ рубрицѣ: Увага, або на окремомъ аркуши подрѣбно и совѣстно навести: а) чи проситель точно и примѣрно вѣдправляе всѣ богослуженя, б) чи не опускае часомъ науки духовной въ недѣлѣ и свята, в) чи удѣляе молодѣжи науки религіи въ школѣ и церквѣ и зъ якимъ успѣхомъ, г) чи часто приступае до св. Тайны покаянія, д) чи не занедбуе своего образованя богословского и чи має до того Библиотеку богословску и св. Письмо зъ поясненями? е) чи и коли вѣдправляе реколекціи духовны? ж) чи має коли які вѣдчитъ богословскій на соборѣ деканальной зъ оцѣненемъ тогожь.

Тѣ всѣ точки мають Всѣ уряды деканальной увзгляднати и ни одного моменту не опустити не лише при выдаваню табелъ квалификаціи увѣгателямъ о парохію, но такожъ при сопроводженю ихъ прошенъ якъ о припущене до испытю конкурсового, або о увѣльнене вѣдъ испытю конкурсового, або при предложеню уряду деканального на похвалу або вѣдличіе котрого зъ кондеканальныхъ оцѣвъ. Наколи бы хотъ одна зъ выше наведенныхъ точекъ была опущена, зѣстане подане звернене „до доповненя“.

Ближшій и точнѣйшій вказовки до рѣзнихъ подань, якъ такожъ готові поданя *mutatis mutandis* находять ся въ „Практичнѣмъ провѣднику для священникѣвъ“ о. пралата Александра Вачиньского. Ту книжку повиненъ мати кождый священникъ всегда подъ рукою.

7) На адресъ має безусловно бути: а) число протоколу дѣйствъ, б) означене высылаючого уряду, в) ближе означене угблѣненя вѣдъ оплати поштовою, на пр.:

Ч. Вѣдъ гр.-к. уряду деканального Н. (парохіальнаго) въ Н.

До

Всесвѣтлѣйшой гр. к. Митроп. Консисто́ріи
(Пресвященнаго гр. к. Митроп. Ординаріату
въ Львовѣ)

Справа чисто урядова
вѣдъна вѣдъ оплати.

8) Посылки грошеві мають бути всегда оплачені. Найлучше употребляти до того переказѣвъ почтовыхъ; но тогды належить въ окремѣмъ поданю выказати докладно и подрѣбно, на яку цѣль зѣ-стали выслані грошѣ переказомъ почтовымъ.

Для уникненя всякихъ проволѣкъ въ урядованю або звороту внесеного поданя безъ всякого рѣшеня, вызывають ся Всч. уряды деканальні и парохіальні до точнаго захованя наведенихъ формъ канцелярійныхъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львовѣ, дня 2. листопада 1909.

Ч. 87.

Ч. 8510. — Въ справѣ припоручена Всч. Клиру Педагогіи и прочихъ духовныхъ книгѣкъ
Вс. о. Д-ра Іоана Бартошевского.

Сими днями опустила печатню Педагогія або Наука о вихованю, уложена черезъ *Вс. о. Д-ра І. Бартошевского*, професора Пастырского Богословія и Педагогіи въ ц. к. львовскѣмъ университетѣ. Можна ю отримати або у згаданнаго автора (Львовѣ ул. Домса, 5) або въ львовскихъ книгарняхъ: Ставропигійскѣй (ул. Руска 3) и им. Шевченка (Рынокъ 10) по цѣнѣ 4 кор. Обнимае она 425 сторѣнь и подае на основѣ св. Письма, выречень св. Отцѣвъ и Учителѣвъ Церкви а такожъ свѣтскихъ опытныхъ педагогѣвъ и другихъ ученыхъ мужѣвъ дуже хосеннй и практичнй правила для належитого такъ религіино-морального якъ и физичнаго вихованя молодѣжи, такъ що дитина, вихована посли тыхъ правилъ, выросла бы на побожнаго и праведнаго христіянина и пожиточнаго члена нашої суспѣльности.

Рѣзнить ся тая Педагогія вѣдъ Педагогіи тогоже автора зъ р. 1901 яко твѣрѣ вѣдрубнй, уложенй, посли его академич-

ныхъ выкладѣвъ педагогичныхъ, и вѣдзначае ся дуже занимаючимъ способомъ представленя рѣчи.

Задля тыхъ причинъ заслуге тая книжка на се, щобы ю набували Всч. ОО. Душпастырѣ и катихиты, рѣвно свѣтскй педагоги, и щобы тая книжка находила ся въ кождѣй рускѣй читальни. Для всѣхъ вихованцѣвъ стала бы ся тая книжка дуже цѣннымъ помѣчникомъ въ труднѣй и повнѣй вѣдвѣчальности задачи вихованя нашої молодѣжи.

У згаданнаго автора и въ выше названыхъ книгарняхъ можна зарѣвно отримати того самого автора еще давнѣйшй дуже добре и практично уложенй: Проповѣди Недѣльнй (4 кор.), — Праздничнй (4 кор.), — Новй праздничнй (3 кор.), — Похороннй (4 кор.), — Страстнй (1 кор. 40 с.), — Науки на май (3 кор.).

Згаданй выше Проповѣди Праздничнй суть творами вѣдъ себе зовсѣмъ рѣзными, самостѣйными, подаючими науки о предметахъ, маючихъ цѣлкомъ иншй темы. Суть то отже два вѣдрубнй циклѣ проповѣдничй.

Названй Науки на Май, числомъ 31, выкладають поодинокй чесноты, якихъ взѣрцемъ есть для насъ Пресв. Дѣва Марія. Тѣ науки могутъ бути добре ужитй на всякѣй праздникѣ Богородичнй.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львовѣ, дня 5. листопада 1909.

Ч. 88.

Ч. 9111. — Поручена газетки „Основа“ и ея библиотекы.

Другій вже разъ сего року звертаемо увагу Всч. Духовенства на популярну часопись „Основа“. Згадана часопись, выдавана въ дусѣ христіянскѣмъ и народнѣмъ, заслуге вповнѣ на то, щобы Всч. Духовенство занялось нею ревно и не лише ширило ея мѣжь своими парохіянами, але такожъ и само ея предплачувало. „Основа“ выходить два разы въ мѣсяць и коштуе 3 кор. „Основа“ помѣщуе статѣ популярно написанй, зъ области полѣтики, суспѣльныхъ наукъ, господарства, богословія, белетристики и т. п. Кромѣ того выдае „Основа“ такожъ популярнй брошурки, якй надають ся до масоваго ширеня мѣжь народѣ. Доси вышло сихъ брошурокъ 8, а то: 1) Ану, выплынымъ разъ на чисту воду (6 сот.), 2) Иосифинскй патент (6 сот.), 3) Про черне житя (6 сот.), 4) Дещо про суспѣльне питане (20 сот.), 5) За що мають соціялісты нашого хлопа (6 сот.), 6) Як товариш ратувавъ товариша (10 сот.), 7) Значѣне праці в свѣтлѣ віри (20 сот.) и 8) Чи наука противить ся віри (6 сот.).

Адреса „Основи“ така: Львовѣ, пл. св. Юра ч. 5.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львовѣ, дня 19. листопада 1909.

Ч. 89.

Ч. 8311. — Оголошеня конкурсу на одноразову запомогу зъ фундаціи П. Зарицкого для убогихъ церквей.

Ставропигійскій Институтъ предложивъ тутъ слѣдующе оголошене конкурсу:

„Ставропигійскій Институтъ въ Львовѣ оголошуе конкурсъ со срокомъ по 31 н. ст. декабря 1909 г. на одноразовое пособие въ сумѣ 180 кор изъ фонда бл. п. Павла Зарицкого для вспомошествованія бѣдныхъ въ украшеніи или реставраціи нуждающихся и отвѣтныхъ на то фондовъ не посядающихъ гр. к. церквей въ Галичинѣ.

Прошенія съ точнымъ наведеніемъ потребъ и нуждъ убѣгающихъ о пособіи церквей, подтверженныи относительно деканальнымъ урядомъ должны церковными комитетами внести посредствомъ своихъ консисторій въ ограниченномъ сроцѣ.

Надѣленная тѣмъ пособіемъ церковь должна будетъ принята на себе обязанность, щобы имя фундатора было поминаемо черезъ цѣлый годъ въ недѣли и праздники при литургіи объ отпушеніи и оставленіи грѣховъ и прогнѣшеніи его“.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 29 жовтня 1909.

Ч. 90.

Ч. 6887. — Оголошеня конкурсу на богослужебну стипендію зъ фундаціи бл. п. Григорія Шашкевича.

Симъ розписуе ся конкурсъ на надѣлене богослужебною стипендією зъ фундаціи бл. п. Григорія Шашкевича на р. 1910. Стипендія тая выносить 100 коронъ и надѣленный нею священникъ буде обовязанныи водправити 12 Службъ Божихъ, одну каждого мѣсяця року 1910.

На сей рокъ опорожненъ въ нашой АЕпархіи пять такихъ богослужебныхъ стипендій. Надѣленный сею стипендією священникъ одержитъ зъ касы „Народного Дому“ стипендію или наразъ съ концемъ 1910 года въ высотѣ 100 коронъ, или же въ двухъ ратахъ по 50 кор., а то первую рату 50 кор. дня 30 іюня, а вторую рату 50 кор. дня 31 декабря.

При каждой изъ поименованныхъ ратъ долженъ священнослужитель предложить касѣ „Народного Дома“ во Львовѣ, слѣдующіи грамоты:

1) Декретъ относительно Всесвѣтлѣйшой Консисторіи, которымъ священнослужителю надѣлено.

2) Належито остемплеванную росписку, собственноручно священнослужителемъ подписанную.

3) Выказъ совершенныхъ Службъ Божихъ относительно деканатомъ подтвержденный“.

Поданя до Митроп. Капитулы належить вносити до дня 5. грудня 1909 посредствомъ дотычного Уряду деканального.

Вѣдъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 16. листопада 1909.

Ч. 91.

Ч. 9320. — О Загальныхъ Зборахъ Товариства св. Ап. Павла.

Видѣлъ Товариства св. Ап. Павла письмомъ зъ дня 15. листопада 1909 Ч. 143 просить о оголошене слѣдующого:

„Видѣл Товариства св. Апостола Павла у Львові оголошуе отсим, що дня 8-го грудня с. р. відбудуть ся Загальні Збори Товариства в Духовнім Семинари у Львові (ул. Коперника ч. 36) о год. 4-ий пополудни. Порядок Зборів буде такий: 1) Звіт секретаря і касира за адміністраційний рік 1908/9. 2) Вибір нового Видѣлу. 3) Десидерати і пляни на будуче.

Тое подае ся Всч. Духовенству до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 22. листопада 1909.

Ч. 92

Обвѣщеня конкурсовъ.

Ч. 9050. — Оголошуе ся конкурсъ на посаду сталого катихита въ Пѣдгайцяхъ.

Ц. к. Рада Шкѣльна окружна въ Пѣдгайцяхъ оголосила пѣдъ днемъ 1. жовтня 1909 Ч. 1817 конкурсъ на посаду сталого катихита при 6-клясовѣй народнѣй школѣ дѣвочѣй въ Пѣдгайцяхъ зъ обовязкомъ удѣляти науки религіи и въ тамошнѣй 5-клясовѣй школѣ мужескѣй.

До сей посады привязанъ поборы III. клясы платъ.

Канонично рукоположенъ священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючи ся о тую посаду, мають свои належито удокументованъ и остемпльованъ поданя внести посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. Рады Шкѣльной окружной въ Пѣдгайцяхъ до дня 15. грудня 1909

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіепархіяльного Клира.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 15. листопада 1909.

ХРОНИКА.

Сталимъ катихитомъ именованый :

Ч. 7891. — Всч. О. Іоанъ Кордуба при 3-клясовѣй выдѣловѣй школѣ дѣвочѣй въ Бережанахъ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 8291. — Богданъ Чекалюкъ експонов. въ Гниличкахъ, Ч. 8558. — Константинъ Бѣлинскій ехеунтено въ Пикуловичахъ, Ч. 8598. — Маріанъ Ярема въ Сорокахъ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 8291. — Сиденій Левицкій ехеунтено въ Лукавици нижнѣй, Ч. 6693. — Евстахій Мединскій въ Глубчкѣ великомъ.

Канон. институтію отримали ОО.:

Ч. 6692. — Іоанъ Юркѣвъ на Дубравку, Ч. 6693. — Теодозій Капко на Демянѣвъ.

Жертвы вплынувшій до канцеляріи Митр. Консисторіи.

а) на потреби Святѣйшого Отця :

Всч. Уряды парох. въ: Войниловѣ 20 кор., Кокошиньцяхъ 28 кор., Солуковѣ 6 кор.

б) на будову руской каплицы въ Брусалимъ :

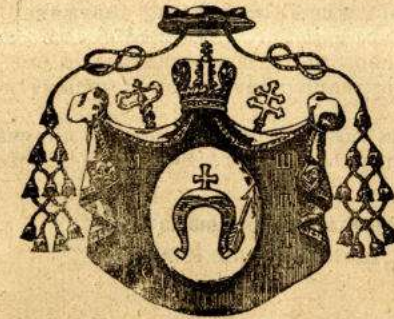
Всч. Уряды парох. въ: Чанижи 2 кор. 90 сот., Цуциловцяхъ 10 кор. 40 сот.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. листопада 1909.

Андрей Бѣлецкій
официалъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ

Львѣвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 10. грудня 1909.

Ч. XII.

Ч. 93.

Ч. 9866. — Оголошенє реченія до рукополаганя.

Для рукополаганя въ пресвитеры назначе ся реченець на 20. н. ст. грудня 1909, въ котрѣмъ то дни желающій ту св. Тайну приня-ти, въ Митроп. Ординаріятѣ лично явити ся мають.

Въ цѣли узысканя принята до Дому пресвитеріального обяваній кандидаты стану духовного внести якъ найскорше посредствомъ дотычного уряду деканального свои поданя и тижь слѣдующими свѣдоцтвами заосмотрити :

1) Свѣдоцтвомъ моральности выставленнымъ черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатанѣй ковертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Старство.

3) Оженившій ся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.

4) Посвѣдченемъ вѣдъ ц. к. Старства, що проситель або не належить до стану войскового або що ему прислуге узвглядненє §. 31. закона о загальнѣй оборонѣ краевѣй.

5) Також має кождый кандидатъ долучити до поданя о при-
няте до Дому пресвитеріального абсолюторію зъ семинара.

Примѣчае ся, що лишѣ тѣ кандидаты до св. рукополаганя бу-
дуть припущені, котрі при попереднімъ испытѣ до того успособле-
ними окажуть ся.

Приступаючихъ до св. рукополаганя поручае ся молитвамъ
Всч. Духовенства, якъ такожъ и Вѣрныхъ, котрымъ се обвѣстити
належить.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 9. грудня 1909.

Ч. 94.

Ч. 9159. — Оголошус ся реченець квалификаційного испытю для кандидатѣвъ на катихитѣвъ
выдѣловыхъ школъ.

Квалификаційный испытъ писемный и устный для кандидатѣвъ
на катихитѣвъ выдѣловыхъ школъ вѣдбуде ся въ дняхъ 20. и 21.
грудня 1909.

Кандидаты, намѣряючі поддати ся тому испытю, мають свои
поданя о припущенѣ до сего испытю предложити Митроп. Ординарія-
тови посредствомъ дотычного Ординаріатского Комисаріату школьно-
го найдалше до 15. грудня 1909.

При томъ примѣчае ся, що увзгляднені можуть бути поданя
лише такихъ кандидатѣвъ, котрі що найменше оденъ рѣкъ удѣляли
науки религіи въ якій публичной школъ зъ вдоволяючимъ успѣхомъ.

Предметами сего испытю будуть:

- а) Виблійна исторія обохъ завѣтѣвъ ;
- б) Догматика ;
- в) Етика ;
- г) Исторія Церкви Христовой зъ особеннымъ увзглядненемъ
исторіи гр.-кат. Церкви ;
- д) Литургика гр.-кат. Церкви ;
- е) Катихитика и методика ;
- ж) Педагогія.

Такожъ буде вымагати ся знаня обовязуючого плану науки
религіи въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ и обовязуючихъ въ
тыхъ школахъ приписѣвъ, вѣдносячихъ ся до практикъ религійныхъ.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіепархіального Клира.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 27. листопада 1909.

Ч. 95.

Ч. 9362. — Въ справѣ ушкодженъ телеграфичныхъ и телефоничныхъ изоляторѣвъ.

Дѣйшло до вѣдома Митроп. Ординаріату, що въ вѣсходной части
Галичины зайшли численні случаѣ злѣбного ушкодження изолято-
рѣвъ на телеграфичныхъ и телефоничныхъ стовпахъ. Пастухи и ин-
шіе недолѣтки зробили собѣ формальну игрушку въ киданю камѣни-
ми на сіи порцелянові, отже крухіе изоляторы.

Всч. Отцѣ Парохи, черезъ котрыхъ парохію переходять теле-
графичній дроты, мають обовязокъ при кождой нагодѣ, особенно въ
школѣ и при катихизаціяхъ (VII. Заповѣдъ Бога) поучити о шанова-
ню публичного добра.

Въ сѣй цѣли належалобъ зъ одной стороны поучити людей о
загальной пожиточности телеграфичныхъ и телефоничныхъ урядженъ,
зъ другой стороны представити имъ наслѣдки ушкодження изолято-
рѣвъ. Се спричинюе не лишѣ часто навѣтъ довго треваючу перерву
въ телеграфичномъ и телефоничномъ руху, бо не легко вынайти мѣ-
сце ихъ ушкодженъ, але и великій матеріяльній страты для ц. к. дер-
жавного скарбу.

Въ концѣ належалобъ звернути увагу парохіянъ на погубніи
наслѣдки для самыхъ шкодниковѣвъ, позаякъ послѣ § 89. карного закона
всякій злѣсливий ушкодження телеграфичныхъ а тымъ самымъ и теле-
фоничныхъ урядженъ, уважаеся за злочинъ публичного насильства и
подпадае карѣ строгой вязницѣ вѣдъ 6 мѣсяцѣвъ до одного року,
взглядно до 5 лѣтъ. Крімъ сего родичѣ або опѣкуны нелѣтнихъ зло-
чинцѣвъ будутъ обовязані до вынадгородженя матеріяльной шкоды.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 29. листопада 1909.

Ч. 96.

Ч. 9786 — Въ справѣ стягненя выльосованыхъ листѣвъ заставныхъ Банку краевого.

Банкъ краевый по послѣдному найновѣйшомъ выльосованю
своихъ цѣнныхъ паперѣвъ не надѣлавъ тут. Консисторіи выказу па-
рохій, въ якихъ находили бы ся выльосованіи цѣнныи эффекты, лише
выдавъ друкованіи чотыри листы загально всѣхъ выльосованыхъ па-
перѣвъ. Задля сего видить ся Митрополитальна Консисторія бути
споводованю розѣслати до всѣхъ Урядѣвъ Деканальныхъ по два
примѣрники зъ кождого роду выказѣвъ зъ порученемъ, абы тижъ
розѣслали на двѣ руки обѣзникомъ урядамъ парохіальнымъ своего
Деканату до провѣреня, чи часомъ не мають мѣжъ цѣнными папера-
ми выльосованыхъ листѣвъ заставныхъ Банку краевого.

На случай выльосованя поручае ся дотычнымъ урядамъ парохіальнымъ
сейчасъ впрѣсть ту надѣслати выльосованіи паперы зъ
евентуально до тыхъ належачими щадничими книжочками до даль-

шого дѣловодства. Для улекшеня можливои ошибки въ провѣденю листъ урядами парохіяльными поручае ся тымже конечно при побд-ниманю запавшихъ вѣдсотвѣвъ лично або письменно просити касіера выплачуемого або вѣдсылающого грошѣ, абы подавъ, чи дотычныи эффектъ есть выльсорованныи и тогда, то есть коли есть выльсорованныи, приказуе ся сейчасъ тойже сюда переслати.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 7. грудня 1909.

Ч. 97.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Ч. 9471. — Оголошуе ся конкурсъ на посаду сталога катихита въ Бусну

Ц. к. Рада Шкѣльна окружна въ Камѣницѣ струмиловѣй оголосила пѣдъ днемъ 2. падолиста 1909 Ч. 4168 конкурсъ на посаду сталога катихита въ Буску при 6-клясовѣй народнѣй школѣ мужескѣй азъ обовязкомъ удѣляти науки религіи и въ тамошнѣй 6-клясовѣй народнѣй школѣ дѣвчѣй, та въ 1-клясовѣй школѣ на передмѣстю „Довга сторона“.

До сеи посады привязаніи поборы III. клясы платъ.

Канонично рукоположеніи священники свѣтскіи и іеромонахи, убѣгаючи ся о тую посаду, мають свои належито удокументованіи и остемпльованіи поданіи внести посредствомъ своии настоятельной власти до ц. к. Рады Шкѣльной окружной въ Камѣницѣ струмиловѣй найдалше до дня **31. грудня 1909.**

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Архіепархіяльного Кліра.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

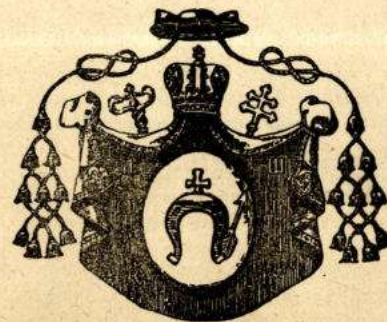
Львѣвъ, дня 27. листопада 1909.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. грудня 1909.

Андрей Бѣленкій
официалъ

о. Михаилъ Янковскій
концлеръ.

Львѣвско-Архіепархіяльнѣй

ВѣДОМОСТИ

Рѣкъ 1909.

Выдано дня 31. грудня 1909.

Ч. XIII.

Ч. 98.

Ч. 9526. — О похоронахъ, щобы уникати хованя живыхъ.

Въ справѣ похоронѣвъ, щобы уникати хованя живыхъ, удѣляють ся тутъ Всч. Священству:

А) Науковый станъ сеи справы и

Б) Теперѣшнѣй законнѣй постановы у насъ.

Науковый станъ тои справы подае ся тутъ на пѣдставѣ книжокъ:

1) Wachholz, Podręcznik medycyny sądowej (Kraków 1909, K. 15.), вступный трактатъ о змѣнахъ посмертныхъ; и особливо

2) Ferreres u. Geniesse, Der wirkliche Tod und der Scheintod, щѣ можно получить у Herder-a (B. Herder Verlag, Wien I. Wollzeile 33), або у Pustet-a (Regensburg) въ цѣнѣ М. 4.

Для Всч. Отцѣвъ, котрѣ хотѣли бы о томъ, щѣ ся тутъ скаже, близше азъ того дѣла ознакомити ся, цитуемъ его „Ген.“, а додане число означае сторону.

А) Науковий станъ сеи справы.

Если назовемъ у чловѣка станъ той, де есть вѣддыхъ и повне кружене крови, житемъ цѣлымъ (бо организмъ еще въ своей цѣлости жис); а той станъ, де вже не лишъ жита цѣлого, але и зовѣмъ жадного жита нема, смертею цѣлковитою: то хвиля, коли перстае жите цѣле, не совпадае николи зъ хвилею смерти цѣлковитои (хиба бы смерть наступила знищенемъ органѡвъ тѣла), но въ серединѣ межи ними есть станъ, де ще жите, але не цѣле, въ чловѣцѣ есть. Но тое позѣставше жите двойке есть: або таке, котре способомъ штучнымъ або природнымъ („само зъ себе“) ще може до цѣлого жита взбудити ся, и той станъ называемъ смертею позорною; або не може оно вже до цѣлого жита взбудити ся, и той станъ назовемъ смертею дѣсною. Отже смерть дѣсна въ сѣмъ змыслѣ розличае ся вѣдъ смерти цѣлковитои въ тѣмъ, що при смерти дѣснои може ще жите въ чловѣцѣ бути, лише що не може оно вже до цѣлого жита взбудити ся и мусить по якомъ часѣ смертею цѣлковитою закончити ся. А смерть цѣлковита зъ певностію есть вже тогды, коли дефинитивный розкладъ тѣла зачинае ся.

Есть же то рѣчею цѣлкомъ певною, що

а) передовѣмъ при нагло наступившѡй смерти, чи то зъ причинъ внутрѣшныхъ (пр. паралѣжъ), чи внѣшныхъ (пр. утопленя) — но

б) и при всякихъ, такъ запальныхъ якъ и хроничныхъ хробахъ може бути смерть ино-позорна. А станъ смерти позорной може днями, а вынятково и тыжнями тревати; и позорно-мертвый може штучнымъ способомъ або самъ зъ себе зновъ до цѣлого жита прійти и навѣтъ ще довго потѡмъ жити. А часомъ бувае такъ, що позорно-мертвый чуе и чувствуе вѣсь, що коло него дѣе ся (отже евентуально и похоронъ свѡй), но не може жадного знаку жита дати.

Если же позорно-мертвый буде похованый — а на жалъ випадки такіи суть всегда въ свѣтѣ частіи (зри Ген 97—186) — то може вѡнъ въ грѡбѣ въ трумнѣ до жита прійти и мусить тогды тамъ въ страшный спѡсбъ жите кончити. Якимъ способомъ може чловѣкъ при позорнои смерти годинами и днями въ замкненои трумнѣ бути и не удусити ся, зри Ген. 144—155; а якимъ способомъ може вѡнъ потѡмъ въ грѡбѣ „самъ зъ себе“ до жита вернути, зри Ген. 262.

Но якъ мы самі не хочемъ бути живыми похованіи, тожъ и не маемъ николи другихъ на таке небезпеченство выставляти. Стоимо отже передъ головнымъ пытанемъ сеи справы:

Якы суть певны ознаки смерти дѣснои?

Но щобы Всч. Отцѣ близше ознакомили ся зъ сею рѣчею, наводимо тутъ насампередъ (головно пѡсля Вахгольца а по части и пѡсля Ген.) найважнѣйшій змѣны посмертній.

Головны змѣны посмертній суть слѣдующіи пять:

1. Бракъ вѣддыху и битя сердца; вѣддыхъ и битя сердца не все точно разомъ перстають, але часомъ одно або друге скорше и концевіи вѣддыхъ дѣють ся при широко розхиленихъ устахъ. Однакомъ може истновати еще вѣддыхъ и особливо битя сердца, але такъ слабе, що лише штучнымъ способомъ дасть ся достережи; а може бути и таке слабе, що и жаднымъ практичнымъ штучнымъ способомъ не достереже ся. Но хоть вже и жадного достерегательного вѣддыху и битя сердца нема, то есть такой рѣчею певною, що ще довшій часъ жите въ тканкахъ и органыхъ тѣла удержуе ся; що показуе ся черезъ вражливѡсть ихъ на електрику до 1½ а навѣтъ 26 (середно 5—6) годинъ, а и рухи житевіи микроскопичныи въ деякихъ частяхъ довго зауважано и коли вже цѣлкомъ перстали, то такой ще штучными вилынами давали ся они на ново взбудити. А доки тканки и органы тѣла не суть такъ зѡпованіи, що вже до жита служити не можуть, що ажъ черезъ гниѣ дѣе ся, доти можуть такожъ такии випадки бути, що вѣддыхъ и битя сердца, котрыи вже перстали, черезъ штучныи або и природныи вилыны на ново взбудити ся и жите повне чловѣкови привернуть.

2. Плямы смертній, такъ званіи опадѡв. Черезъ бракующе або дуже слабе кружене крови, кровь опадае въ низше положеній части тѣла, дѣрезъ що выше положеній части блѣднѣють, а на низше лежачихъ творять ся по 3—15 годинахъ плямы темно-синіи, отже при лежаню тварею до горы, на сподѣ головы и шіѣ, на плечахъ и бокахъ грудий, на сподѣ рукъ и нѡгъ (при повнѣшено на ногахъ, при утопленю, позаякъ голова есть найтяжша, на головѣ). Въ самыхъ мѣсяхъ при лежаню утисненыхъ або опасаныхъ они не творять ся, але за то въ близости ихъ; если пляма пальцемъ притисне ся, то зникае, а по вѡдѡймленю иальца зновъ являе ся. Въ першѡй добѣ можуть плямы сѣи при змѣненю лежания перемѣстити ся; но по добѣ, коли гниѣе вже зачне ся, вже не перемѣщають ся. Вѡдъ синѣвъ можна плямы смертній вѡдрѡжити черезъ натягъ: натягненый синѣвъ подѣбѡгае цѣлныи одностайно кровію; но по натягю плямы скѡра не подѣбѡгае кровію, лише изъ натягя выхѡдитъ краплями кровь. Раны по смерти тѣлу заданіи тамъ, де нема плямы, не кривать; но заданіи (передъ або по смерти) тамъ, де суть по смерти плямы, кривать. — Барва плямы есть, якъ сказано, темно синя, и зъ часомъ бѡльше темнѣе; но въ зимѣ (пр. въ снѣгу и въ зимній вѡдѣ) такожъ при зачадженю и декотрыхъ отровныхъ есть она ясно-червона або рѡжева, а при иншихъ отровныхъ брунатна. Дуже скоро и выразно творять ся плямы сѣи при наглыхъ смертяхъ; насупротивъ пѡзно и слабо, часомъ майже недостережено у особѣ слабыхъ и вынщенихъ. Вѡнѡци по довшѡмъ часѣ кровь въ плямахъ нагрѡмаджена перерывае жилы и повстае кривавене, котре не можъ вѡдрѡжити вѡдъ кривавени, походячого зъ ранъ ще за жита повставшихъ. — Дѡдае ся тутъ, що поверхность тѣла тамъ, де бѡльше есть пароване (черезъ утрату наскѡрка або тоншій наскѡрокъ пр. на устахъ), высыхае и стае ся пергаминѡво тверда, жѡвта або брунатна, причѣмъ просвѣчуе зъ середины темна сѣтъ жилъ; и таксамо при утисненю або природныхъ фалдахъ шіѣ, и на грудяхъ у особѣ, котрыхъ старано ся ратуваню штучнымъ вѣддыханемъ.

3. Сѣпленѣлѡсть смертна (здеревѣлѡсть тѣла) есть дуже важнымъ, но доси въ науцѣ лѣкарскѡй невыясненымъ явищемъ, котре оказуе ся въ 1—24, а тревае черезъ 6—48 годинъ: мускулы стають ся шивныи, коротшій и крихкѣйшій,

такъ, що пр. при напростованю руки легко пукають; звичайно поступає она вѣдъ головы до нѣгъ, но у особъ вынищенихъ въ вѣдворотнѣмъ порядку, и потому въ обохъ випадкахъ въ порядку поступованя такожъ уступає; а при наглої насильной смерти часомъ цѣле тѣло вѣдразу сцѣпенѣе. Сцѣпенѣлость есть такожъ въ недоношеныхъ плодахъ. И зачинає ся скорше у дѣтій, при мускулахъ слабыхъ, ушкодженю мозгу и хребта, скривавленю, змерзненю, опареню, при ударѣ грому и певныхъ отросняхъ; а зачинає ся познѣйше при мускулахъ сильныхъ и черезъ хоробы заразливй и иншй отровня звыродилыхъ. Треває у сильныхъ особъ довше (часомъ и до 4 добъ по смерти, помимо гнитя), а у слабыхъ коротше. Черезъ сцѣпенѣлость отворенй уста зновъ замыкають ся; и взагалѣ черезъ опаданє тѣла и сцѣпенѣлость повстає певне незначне перемѣщенє членѣвъ тѣла. — Зъ сцѣпенѣлости повстає часомъ нервна („гусача“) скѣра, що однакожъ и при житю изъ зима або перестрашу буває. И въ звязи зъ сцѣпенѣлостю стоять дрогавки въ частяхъ тѣла, найдалше въ 2 години по смерти холеричной.

4. Охолодженє тѣла. По смерти упадає все больше теплота тѣла, выносяча за житя звичайно 37° Cels., скорше або поволѣйше; незвичайно скоро при скривавленю, замерзненю, утопленю, значнѣмъ спареню (вынятково ино, въ певного рода хоробахъ, підносять ся тепло тѣла передъ и заразъ по сконаню); ажъ вкѣнци зрѣвняє ся теплота тѣла больше-менше зъ температурою окружена свого. — Вкѣнци послѣдню змѣну посмертну становить:

5. Гни и гѣ (замѣсть гнитя есть въ певныхъ незвичайныхъ обставинахъ перемѣна товщовоскова, а зновъ въ пнихъ обставинахъ мумификація, однакожъ сѣ перемѣны мы тутъ минаємъ). Являють ся на тѣлѣ, звичайно въ другѣй або третѣй добѣ (если тепло есть достаточне) не лишь на долині но и на горѣ лежачого тѣла, плямы такъ званй дифузийнй брудно-червонй, насампередъ смуговатй, вздовжъ и около жилъ, а потому все больше розширяючй ся. Рѣвночасно указує ся насампередъ на долині черева по правѣй сторонѣ (по при утопленю и у новорождѣвъ, насампередъ на голови або твари) **зеленява пляма зъ вонею гнилизны** (и безъ **червоного околєня**), котра есть наибольшой вагы, яко дотеперь єдина (при истнованю другихъ ознакъ) певна ознака зачинаючого ся дефинитивного розкладу тѣла, отже въ кождѣмъ разѣ безсумнѣвной дѣйсной смерти (сама вонь гнилизны не есть певною ознакою), котре-то зеленяве забарвленє потому все больше розширяє ся и зъ часомъ майже цѣле тѣло оббѣмає; но при замерзлыхъ и вже гнѣючихъ тѣлахъ забарвленє тое замѣсть зеленявого есть цеглясте або брудно-мѣдяне. Щобы скорше постунало гните, треба легкого доступу воздуху (въ водѣ гнѣє тѣло 2 разы а въ земли 8 разъ поволѣйше), певного степеня вохкости (прото дуже скоро гнѣють тѣла зъ воды вытягненй), и певного степеня тепла (16° R и больше); но сли за много есть вохкости, то замѣсть гнитя наступає перемѣна товщовоскова, а сли за много тепла безъ вѣдповѣдної вохкости, то булабы замѣсть гнитя мумификація. Поволѣно гнѣють тѣла старыхъ людѣй; а скоро у дѣтѣй, отылыхъ людѣй, при смерти наглої (розумѣє ся, если смерть есть дѣйсна), по хоробахъ заразливыхъ, и такожъ по секціонованю. — Познѣйше (що вже есть обоятнымъ для нашего пытаня и лишь для повноты коротко додає ся) газы сильно надувають тѣло повстають мѣхурѣ бруднымъ пльномъ наповненѣ. зъ устъ и носа тече пльнъ бруднй вонячѣй, верхня скѣра, нѣггѣ и волєса вѣддѣляє ся, и забарвленє поверхнѣ тѣла стає все темнѣйше-зелене, вкѣнци майже черне; дальше газы розсаджають поверхню черева; а остаточно все мягкй части переходять на вонячу и безформну мязгу.

Теперь же вертаємъ до головного нашего пытаня: Якѣ суть певнѣй ознаки смерти дѣйсной? и мусимъ на жалѣ ска-

зати, що лѣкарѣ въ томъ такъ важнѣмъ пытаню зовсѣмъ не годять ся; якъ о томъ пише Др. Parot (Gen. 285.): „Wenn man die Schriftsteller liest, welche über diese Frage geschrieben haben, sieht man, dass die einen, welche die grosse Mehrheit bilden, die Gewissheit der Todeszeichen (окрѣмъ гнитя) in Abrede stellen: die anderen dagegen sie ohne Einschränkung behaupten“.

Дѣлять ся отже ученй лѣкарѣ въ той рѣчи на двѣ головнй группы:

Перша группа („die grosse Mehrheit“) не допускає окрѣмъ житя жадныхъ иншихъ ознакъ, анѣ поодинокю, анѣ въ комплексѣ однихъ зъ другими, котрѣ бы давали въ кождѣмъ разѣ певность дѣйсной смерти.

Друга же группа лѣкарѣвъ попросту утверждає, що суть и рѣжнй иншй окрѣмъ гнитя певнй ознаки дѣйсной смерти. Но въ тѣхъ ознаки вѣдъ лѣкарѣвъ першой группы взглядомъ ихъ певности, що найменше въ практицѣ, рѣшучо заперечаютъ ся. Зри о тыхъ двохъ группахъ и рѣжныхъ ознакахъ смерти Gen. 40—55 и 242—315.

Спеціально наводять ся въ инструкціи для нашихъ оглядачѣвъ (зри низше подѣ Б.) плямы смертнй яко „наипевнѣйша“ ознака дѣйсной смерти (и вѣдай взагалѣ лѣкарѣ нашй належать до другой группы, бо ихъ такъ на нашихъ университетахъ научувано). Що до тыхъ плямъ смертныхъ треба примѣтити, що они повстають вѣдти, що круженя крови або цѣлкомъ або въ головнѣй части вже нема. Но 1) не маємъ жадного практичного способу, абы зъ певностю сконстатовати, що круженя крови зовсѣмъ жадного вже нема. И 2) есть велике число ученыхъ лѣкарѣвъ (зри Gen. 243—265), котрѣ суть того мнѣннй, що навѣть и тогда, коли вже жадного круженя крови нема (а тымъ больше, если якась, хоть дуже слабе и ограниченє, ще есть), могутъ бути такй випадки, що чоловікъ ще итучнымъ способомъ або самъ зъ себе до житя поверне (якимъ способомъ самъ зъ себе, зри Gen. 262). И вкѣнци 3) Др. Capellmann (Gen. 49) впрость наводитъ, що нерѣдко плямы тѣхъ були у задусившихъ ся, котрѣ потому ще до цѣлковитого здоровья прѣйшли.

Отже посли лѣкарѣвъ першой группы не суть въ кождѣмъ разѣ певными ознаками дѣйсной смерти нѣ бракъ вѣддыху и битя сердца, нѣ змѣненнй видѣ помершого, нѣ плямы смертнй, нѣ сцѣпенѣлость смертна, нѣ охолодженє тѣла, нѣ попередне хоть бы кѣлькадневне конанє и конвульсѣи смертнй, нѣ сама вонь гнилизны; але помимо тыхъ всѣхъ ознакъ и также помимо даремныхъ усилѣй лѣкарскихъ, щобы помершого до житя привернути (Gen. 279—282) — могутъ ще бути випадки ино-поворной смерти. А певною ознакою дѣйсной смерти есть лише зачинаюче ся дефинитивне гните тѣла черезъ зеленяву пляму на черевѣ, якъ о томъ сказано въ више наведенихъ змѣнахъ посмертныхъ подѣ 5. (бо и не кожде част-

не гниет тѣла есть певною ознакою дѣйснои смерти, але лише гниет посмертно, такъ якъ оно тамже лодъ 5. описане).

Коли отже всѣ лѣкарѣ годять ся ино на гниет тѣла яко певну ознаку смерти а на жадній иншій ознаки не годять ся, то мусимъ мы очевидно, **о скільки часъ похорону вѣдъ насъ залежить**, выбирати то, що певнѣйше есть, и прото чекати зъ похорономъ, хотьбы евентуально и многими днями по за 48 годинѣ, аж до вспомненои зеленявои плямы. И додають ся тутъ слѣдуючій уваги:

1) Не треба зъ похорономъ чекати на гниет далеко вже поступивше, але лише на починаюче ся. А на починаюче ся гниет можна чекати безъ небезпеченства для живыхъ (Ген. 301—3).

2) Но що до зеленявои плямы треба зважати на всѣ тѣи ближшій означеня и вѣдмѣны подъ 5. наведеній и для важности той рѣчи ще и тутъ ихъ повтаряемъ: Пляма тая оказуе ся насампередъ на долинѣ черева на правой сторонѣ (но при утопленю и у новородковъ насампередъ на головѣ або на твари), и потому все больше розширяе ся и зъ часомъ майже цѣле тѣло оббѣмае. Она мусить мати вонь гнилизны и мусить бути безъ червоного околєня. А замѣсть зеленявого забарвлєня мае пляма тая при замерзлыхъ и вже гниючихъ тѣлахъ забарвлєне цеглясте або брудномѣдяне.

3) Если лишь починаюче ся гниет есть, то треба для безпечности доконче, щобы окрѣмъ того починаючого ся гнитя та кожъ и прочий ознаки смерти були. Но въ той рѣчи можна спустити ся на картку посмертну, тымъ больше, если и мы самі на помершомъ видимо або видѣлисьмо: бракъ вѣддыху и битя сердца, плямы смертній, сцѣпенѣлѣсть и охолодненє тѣла (але плямы смертній не у всѣхъ суть выразній, а сцѣпенѣлѣсть скорше або пѣзнѣйше переминае); а слибысьмо взглядомъ прочихъ ознакъ смерти мали еще якійсь сумнѣвъ, то треба призвати повторно оглядача, хотьбы лишь ляика, або якогось иншого лѣкаря, доктора всѣхъ наукъ лѣкарскихъ (бо докторы медицины, котрї не суть докторами всѣхъ наукъ лѣкарскихъ, не учили ся на университетѣ о змѣнахъ посмертнихъ).

4) Передъ появленємъ ся зеленявои плямы вразъ зъ прочими ознаками смерти не належить помершого (котрїй ще може живымъ бути) на смерть убирати анѣ въ трумну класти. А слибы потому убиранє про сцѣпенѣлѣсть не могло звыклимъ способомъ дѣяти ся, то треба кожду одѣжъ зъ той стороны, на котрой помершїй лежить (отже зѣ споду головы, шїи, рукъ, плечїи и цѣлого тѣла) розрѣзати и черезъ то може убранє безъ трудности послѣдовать.

5) Зелєнява пляма являє ся (если тепло есть достаточно) рѣдко въ першій а найчастѣйше въ другій або третій добѣ; но неразъ, особливо у старыхъ людей, спѣзнюе ся она значно, а часомъ навѣть и понадъ два тыжнѣ. Однакожь треба зауважати: а) Въ випадкахъ дуже довгого спѣзнюваня ся може бути, що смерть была зпочатку

ино-позорна, и аж пѣзнѣйше перейшла въ смерть дѣйсну; но слибы того помершого поховало ся тогда, коли смерть ще ино-позорна есть, то може вѣнъ черезъ похоронъ и похованє до житя вернути (Ген. 262) и мусѣвъ бы тогда въ гробѣ въ трумнѣ житє кончити. — Дальше б) хотьбы смерть и вѣдразу была дѣйсна, то перехованє въ помешканю хотьбы и нару тыжнѣвъ такого помершого, котрого тѣло ще не гниє, зъ жадною шкодою для живыхъ не есть злученє, а навѣть и неприятности въ томъ нема, если вѣнъ уважає ся (що въ самій рѣчи може бути) яко въ летаргю находячїй ся. А въ разѣ пр. такого рѣдкого випадку, що вонь гнилизны вже есть а зеленявои плямы ще нема, то именно у убогихъ людей, котрї лишь одну комнату мають, треба тѣло аж до появленя ся зеленявои плямы въ трупарни перетримати и можна такожъ противъ шкодливости вонѣ гнилизны рѣжнїи средства (Ген. 305—5) уживати карболь, камфору и т. д. а такожъ палєне дегтю (а въ разѣ, слибы вже до великого гнитя прїйшло и картка посмертна вже есть, то можна помершого заразъ въ трумнѣ замкнути). — Вкѣнци в) можна, (що особливо у старыхъ людей може бути потрібнымъ) гниет тѣла, если смерть въ самій рѣчи есть дѣйсна, безъ великой трудности присѣшити (Ген. 300—1) черезъ то, щобы тѣло въ великомъ теплѣ держати 20—25° R; но чимъ больше тепло, тымъ больше треба вогкости або пары воднои въ воздухѣ, а зновъ сли вже есть еи тѣлько, що на зимныхъ предметахъ въ малыхъ кропляхъ осѣдає, то вже за много, отже не треба еи больше додавати.

6) Послѣднєя конечна увага есть слѣдуюча: Если на похоронъ збирають ся або зѣвздыть ся люде такожъ зъ иншихъ, може и далєкихъ мѣсцевостїи, и если въ означенїй день похорону ще нема початкового гнитя: то треба набоженство все за того (вѣроятно, но ще не певно) помершого вразъ зъ евентуальною вѣдповѣдною гостиною вѣдправити, але похоронъ задержати; а пѣзнѣйше, коли вже початковє гниет явить ся, треба того помершого, безъ нового оголошеня погребового, цѣлкомъ поединчо похоронити. Мусимо совѣсными бути: если мы не хочемъ, щобысьмо зъ причины парады погребовой буди хованїй тогда, коли ще смерть може бути ино-позорною, тожь не маемъ и другихъ зъ причины парады погребовой на небезпеченство товє выставляти.

Если отже часъ похорону вѣдъ насъ залежить, то треба чекати на початковє гниет тѣла. А на картку посмертну передъ початкомъ гнитя зъ двохъ причинъ спускати ся не можемъ: насампередъ диятого, бо лѣкарѣ оглядачъ може належати до другої группы и выставляти картку на подставѣ ознаки, котрой певнѣсть лѣкарѣ першої группы рѣшучо заперечаютъ; а тымъ больше на ляика-оглядача спускати ся не можна. Друга же причина есть, що картка посмертна може бути выдана безъ докладного огляненя

помершого (котре есть дуже трудне и неприемне и неразъ небезпечне), а недокладне оглянене (хотьбы и вѣдь лѣкаря першой группы) не може жадного забезпечена противъ хованя живыхъ дати; и навѣть авторы, котры о тыхъ рѣчахъ писали (Ген. 315—325) взагалѣ ускаржують ся на майже загальный бракъ (а такожъ въ шпиталяхъ) докладного огляданя и навѣть на выдаване картокъ посмертныхъ безъ огляданя.

Тутъ ще треба додати, що mezi лѣкарями першой группы одны ино попросту утверджують, що лише гните есть певною ознакою; но другы робять застережене, що вправдѣ безъ гнитя нема жадныхъ иншихъ ознакъ, нѣ поодинокю нѣ въ комплексѣ, котрыбы въ кождѣмъ разѣ певность смерти дѣйсной давали, однакожь могутъ бути особны выпады такы, де вже и передъ гнитемъ можна мати певность, що помершій той вже не може до житя повернути, що отже смерть вже есть дѣйсная. И тое треба вповнѣ за слушне принять; однакожь, сли часъ похорону вѣдь насъ залежить, мы тое въ практицѣ вѣдай нѣколи застосовати не зможемъ. Бо мусѣлибысьмо мати лѣкаря першой группы и то дуже совѣстного и дуже способного; а позаякъ въ такой важной рѣчи на оречене одного, хоть совѣстного и способного лѣкаря не належить спускати ся, то мусѣлибысьмо ще особно и другого такого самого лѣкаря взывати: що вѣдай нѣколи не дасть ся зробити, и прото лишь чекане на початкове гните въ практицѣ лишае ся.

Вкѣнци треба особно сказати о смерти зъ причины небезпечныхъ заразливыхъ хоробъ, якы вычисляють ся въ инструкціи для оглядачѣвъ пѣдъ 13. Если часъ похорону вѣдь насъ залежить и если можна тѣло такого помершого дома або въ трупарни, при уживаню потрібныхъ, вѣдь лѣкарѣвъ приписаныхъ средствъ противъ зараженя держати, ажъ доки не явить ся починаюче ся гните (Ген. 304), то треба тое зробити; но чи тое есть рѣчею можливою безъ великого небезпеченства для живыхъ, то мусимъ зъ конечности задовольнити ся такою безпечностю дѣйсной смерти, яка безъ початкового гнитя може бути, т. е. чтобы були, о скѣлько безъ гнитя можуть бути, достаточны ознаки дѣйсной смерти, безъ жадного пѣдозрѣня смерти ино-позорной, — що лишь лѣкарь, а если лишь можна, два особно призваны лѣкарѣ, по можности совѣсны и способны по докладнѣмъ обзрѣнню помершого осудити можуть.

То все скаано, о скѣлько часъ похорону вѣдь насъ залежить; теперъ же переходимъ до законныхъ постановъ о похоронахъ.

Б) Теперѣшній законній постановы у насъ.

Перестерѣгане розпоряджень и приписѣвъ санитарно-полѣційныхъ що до похоронѣвъ и що до огляданя тѣлъ помершихъ належить до громады въ порученѣмъ обявъ дѣланя.

Кожде тѣло помершого безъ выимку мае бути оглядане и може бути похоронене лише на основѣ картки посмертной, выданой оглядачѣмъ, въ речинци въ той картцѣ означенѣмъ. А речинець законный есть 48 годинъ вѣдь хвилѣ смерти; но въ разѣ великого гнитя або заразливой хоробы може оглядачъ скоротити его до 24 годинъ. Выдаване картки посмертной безъ попередныхъ оглядинъ есть заборомене.

Въ громадахъ (мѣстахъ), котры оплачуютъ лѣкарѣвъ въ громадскихъ, тѣже суть оглядачами.

Всѣ же прочы громады (мѣста и села) злучуютъ ся въ округы санитарны, и въ одной мѣсцевости кождого округа есть поставленный лѣкарь окружный, котры въ тойже мѣсцевости есть такожъ оглядачѣмъ. И въ другихъ мѣсцевостяхъ округа, въ котрыхъ есть стало поселеный дипломованный лѣкарь, мае тойже звычайно поставити ся оглядачѣмъ.

Въ всѣхъ же иншихъ мѣсцевостяхъ округа суть оглядачами лѣкарѣ нефаховы, именованы репрезентаціею громадскою въ порозумѣнню зъ обшарѣмъ двѣрскимъ, котрыхъ мае лѣкарь повѣтовый або окружный якъ найдокладнѣйше поучити, и тыхъже по узнаню ихъ за уздобненыхъ, Староство затверждае и записягае. Тойже лѣкарь мае ихъ такожъ надзорувати, и въ данѣмъ разѣ Староству до вѣддаленя предлагати. (Но примѣчае ся, що вповнѣ фаховыми суть лишь докторы всѣхъ наукъ лѣкарскихъ, бо иншы лѣкарѣ и хірурги не учили ся на университетѣ о змѣнахъ посмертныхъ).

О кождѣмъ случаю смерти обовязаны суть родина и домѣвники, а если тыхъ нема, властитель або завѣдатель дому безпрыволочно оглядачеви донести и часъ смерти по правдѣ подати. Ктобы скоршій часъ подавъ и черезъ то скорше нѣжь есть приписане похоронене споводовавъ, мае бути караный (§. 375 уставы карной) строгимъ арштомъ вѣдь 1 до 6 мѣсяцѣвъ.

Для лѣкарѣвъ нема жадной спеціальной инструкціи взглядѣмъ огляданя; а инструкцію для лѣкарѣвъ-оглядачѣвъ дану, могутъ Вѣщ. Душпастирѣ у нихъ зобачити.

Но инструкція тая не стосуе ся до засадъ пѣдъ А) высказанныхъ. А уменно 1) не приписуе ся тамъ пѣдъ 4. чекане на початкове гните; — 2) навѣть не сказано въ разѣно, що не повиненъ оглядачъ нѣколи на самы ознаки початковы пѣдъ 4. А. наведеный картку выдавати; — 3) плямы посмертны (сині) заявляють ся впроть

яко „найпевнѣйшій“ ознаки; — 4) підъ 7. даремнѣ усилия лѣкарскій, щобы помершого повернути до жити, уважають ся яко певна ознака дѣйсной смерти; — и 5) нигде не вспомянуто, що въ разѣ, сли ще нема певныхъ ознакъ, треба и поза 48 годинъ, хотѣбы евентуально и многими днями, чекати. (Примѣчае ся ще, що вспомянуто підъ 6) призванѣ лѣкаря въ разѣ непевной дѣйсной смерти мусѣлюбы дѣяти ся на кошѣ родини або громады)

Тутъ примѣчае ся: Зъ одной стороны не можна говорити, що инструкція есть „мильна“ або навѣтъ „ложна“, бо истнують такожь такі мнѣнія лѣкарскій, пѣсля якихъ есть инструкція уладжена. Не можна такожь заперечити похорону тымъ, котрѣ всѣ вымоги правнѣи выполнили и похорону жадають, а можна або и треба лишь старати ся, чи не наклоняетъ ся они до чеканя на початковѣ гниѣ; заперечити же похоронъ можнабы лишь тогда, слибы Священникъ зъ певностию знавъ, що приписы правнѣи не збѣтали выполненѣи.

Однакожь зъ другой стороны не лишь можна але и треба народѣ обучувати о возможной позѣрной смерти пѣсля А) а) и б) и що якъ мы не хочемъ живыми поховаными бутѣ, такъ и не маемъ другихъ на тое небезпеченство выставляти; дальше що всѣ лѣкарѣ ино на гниѣ яко въ кождѣмъ разѣ певну ознаку дѣйсной смерти згоджують ся а на жадной иншій ознаки не згоджують ся; и що прото мы, о скѣлько часѣ похорону вѣдѣ насѣ залежитѣ, пѣсля засадѣ подѣ А) выложеныхъ поступати маемъ.

Въ особенности же треба то само и оглядачеви сказати; и най Священникъ по можности выльвае на него, щобы вѣнъ (хотѣбы и въ всѣмъ инструкці державѣ ся) службу свою завѣдѣды совѣсно выполнявѣ и оглядины докладно предиринимавѣ.

Вирочѣмъ найлѣпше есть, щобы не лишь зъ народѣмъ, але ще тымъ бѣльше зъ оглядачѣмъ говоревѣ впрѣстѣ о инструкціи въ точкахъ спорныхъ по можности оминати. Однакожь можна все оглядачеви сказати, щобы на самѣ лишь ознаки початковѣ подѣ 4. А. нѣколи картку не выдававѣ, а такожь нѣколи тогда, коли ще певныхъ ознакъ смерти нема, хотѣбы евентуально и многими днями по 48. годинахъ; бо тѣ двѣ рѣчи не противятъ ся впрѣстѣ инструкціи. А навѣтъ и чеканѣ на гниѣ хѣба лишь тогда бузѣлобы противне инструкціи, сли вже пѣямы смертнѣи сугѣ; и прото о тѣмъ випадку найлѣпше по можности ничѣ не споминати. Такожь ничѣ не говорити о призываню лѣкаря въ непевныхъ випадкахъ (на кошѣ родини або громады) подѣ 6., бо до того звыкло трудно ихъ обовязувати зъ причины убѣжества, и особливо тое про постанову подѣ 7. (где даремнѣ усилия лѣкарскій, щобы помершого повернути до жити, уважають ся вже яко певна ознака дѣйсной смерти) могло бы споводувати хованѣе живого; но нѣмѣтъ треба головнѣи натискѣ власти на тое, щобы оглядачѣ нѣколи картки не выдававѣ, доки певныхъ ознакъ дѣйсной

смерти нема, хотѣбы треба и многими днями по за 48 годинъ чекати. А о скѣлько треба при тѣхъ спорныхъ рѣчахъ о инструкціи говорити, то лишь сказати, що не всѣ лѣкарѣ годятъ ся на тое и проте засады подѣ А) сугѣ рѣшучо безпечнѣйшѣи. И додае ся, що лишь тогда можна на пѣзнѣйше означуванѣе часу погребу вѣдѣ оглядача надѣяти ся, коли вже народѣ о тѣмъ пересвѣдчитѣ ся и на такой пѣзнѣйшій часѣ готовый буде; а нѣмѣтъ народѣ пересвѣдчитѣ ся, то треба оглядача особливо до совѣстности и до кладного огляданя накла-
вѣяти

Вѣдѣ Митрополитальной Консистории.

Львѣвъ, дня 13. грудня 1909.

Ч. 99.

Ч. 10124. — Перехѣдъ Апостолѣвъ и Евангеліи зъ р. 1909 на р. 1910.

Подае ся Всѣмъ Священствѣ переходѣ Апостолѣвъ и Евангеліи зъ р. 1909 на р. 1910, причѣмъ для лучшого перегляду наводягѣ ся даты лишь пѣсля лат. календаря. Выразѣ: «*або вѣдпанадѣ*» значить, що въ денѣ седмичнѣи, сли есть служба Святого або намѣрена, можна Ап. и Ев. дня опустити, позаякѣ дотычна седмица вже разѣ приходила.

Грудень 1909.

26. нед. Праотецѣ и Евстратію.
Слѣдѣ седмица 31.
1. сѣч. суб. передѣ Рожд.

Сѣчень 1910.

2. нед. Отецѣ.
Седмица 27. *або вѣдпанадѣ*.
8. суб. по Рожд. и Собору.
9. нед. по Рожд. и Стефану.
Седмица 28. *або вѣдпанадѣ*.
15. суб. передѣ Просв.
16. нед. передѣ Просв.
Седмица 29. *або вѣдпанадѣ*.
22. суб. по Просв.
23. нед. по Просв.
Седмица 30. *або вѣдпанадѣ*.
30. нед. 30 (другій разѣ) и Антонію.
Седмица 31. *або вѣдпанадѣ*.

Л ю т ы й 1910.

6. нед. 31.

Седмиця 32.

и т. д.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 29. грудня 1909.

Ч. 100.

Ч. 9045. — Форма контрактѣвъ о експлоатацію нафты.

Ц. к. Прокураторія скарбу у Львовѣ выговорила загалный начеркъ контракту о експлоатацію нафты, споряджений зъ увагляднемъ вымогъ и постановлень найновѣйшихъ законѣвъ о правѣ въдобуваня минералѣвъ даючихъ ся ужитковати а заключаючихъ въ собѣ земну живицю, пѣсля котрого въ будучности мають бути заключеный контракты о експлоатацію нафты на грунтахъ становлячихъ власнѣсть закладѣвъ и институцій остаючихъ пѣдъ надзоромъ ц. к. Намѣстництва.

Въ начерку тѣмъ наступать въ конкретныхъ случаяхъ тѣлько змѣны въ §§. 2 и 24 що до свѣдченъ и ихъ инсталациі, а то въ мѣру кождоразовой умовы сторѣвъ контрактуючихъ.

Всч. ОО. Парохи, посѣдаючы терены нафтовой мають на случай вынайму грунтѣвъ пѣдъ експлоатацію нафты, воднести ся до Митр. Консистеріи о начеркъ и заключати въ будучности дотычныи контракты точно пѣсля того начерку, понеже тѣлько такъ выготовленый контракты будутъ могли одержати затвержене властей.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 16. грудня 1909.

Ч. 101.

Ч. 9388. — Поручене брошурки „Антирелигійна Резолюція“ О. Ник. Садовского.

Сими днями выйшла зъ друку брошурка о. Николая Садовского пѣдъ заголовкомъ „Антирелигійна Резолюція“. Митрополитальный Ординаріятъ мило видить такую працю одного зъ своего Духовенства, священника, поручае горячо розширене тойже а розсылаючи рѣвночасно до всѣхъ Урядѣвъ Деканальныхъ по два примѣрники на оказъ, зобовязуе тыхже при найблизшѣмъ соборчику деканальнѣмъ взяти змѣсть брошурки до порядку дневного нарадѣ. Книжочку набути можна въ печатни ОО. Василянъ въ Жовквѣ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. листопада 1909.

Ч. 102.

Ч. 10176. — Въ справѣ Товариства св. Ап. Павла.

На Загалныхъ Зборахъ Товариства св. Ап. Павла, що вѣдбулись у Львовѣ дня 8. XII. с. р., выбрано Головою о. Евгена Гузара, проф. ц. к. учит. муж. семинаріи у Львовѣ, а заступникомъ головы о. Теодозія Лежогубского, проф. ц. к. реальной школы у Львовѣ. До Выдѣлу вѣйшли: о. Д-ръ Д. Дорожильскій, о. Л. Лужницкій, о. В. Лепинякъ, о. Д-ръ Д. Яремко, о. Д-ръ І. Воцянъ, о. Д-рдѣ М. Будка, о. А. Редкевичъ, о. М. Щепанюкъ, о. И. Новосадъ.

Засѣданя Выдѣлу вѣдбувають ся кожного понедѣлка зъ полудня въ духовной семинаріи при ул. Коперника ч. 36., де такожъ находить ся управа Товариства. Выдѣлъ просить присылати всякый письма пѣдъ адресою: Выдѣлъ Товариства св. Ап. Павла у Львовѣ ул. Коперника ч. 36.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 27. грудня 1909.

Ч. 103.

Ч. 9378. — Оголошене конкурсу на двѣ стипендіи им. св. Георгія.

Въ цѣли наданя двохъ стипендій им. св. Георгія для слухачѣвъ права на Львѣвскѣмъ або Вѣденскѣмъ университетѣ въ рѣчной квотѣ по 200 коронъ, розписуе ся конкурсъ зъ реченцемъ до 30. марта 1910.

Кандидаты повинны по мысли акту фондаційного выказати ся:

1) Що походятъ вѣдъ отця рускон народности и суть гр.-кат. вѣронспѣданы;

2) що суть сиротами, або сынами убогихъ родичѣвъ, котры суть вѣрны руской народности и выховують такъ само свои дѣти, котру то обставину треба выказати посѣдченемъ дотычного гр. кат. пароха;

3) що укѣнчили гимназію зъ наилучшими успѣхами.

Сыны гр. кат. жителѣвъ Дрогобыча мають першенство при другихъ рѣвныхъ обставинахъ.

Академики побираючы сю стипендію, мають выказатись свѣдоцтвомъ дворѣчныхъ студій руской литературы пѣдчасъ правничой науки, або вже вѣдбутыхъ, або заразъ маючихъ ся вѣдбути высше згаданныхъ студій, — бо въ противнѣмъ случаю буде имъ вѣднята ся стипендія.

Право наданя той стипендіи прислугуе Высокопреосвященному Митрополитѣ.

Прошеня о надане той стипендіи, заосмотреній вѣдповѣдными свѣдоцтвами, дожныи бути предложеній въ высше згаданѣмъ реченци

Сотрудництва отримали ОО.:

- Ч. 9298. — Іоанъ Дольницькій въ Тустани, Ч. 9382. — Іполитъ Штогринъ зъ правомъ управы въ Боратинѣ, Ч. 9072. — Феликсъ Щурко въ Залановѣ, Ч. 9624. — Теофилъ Прійма ехеurrente въ Кустини.

Завѣдательства отримали ОО.:

- Ч. 8934. — Зеновій Дригиничъ въ Мельничу, Ч. 9247. — Александеръ Любинецкій ехеurrente въ Голешевѣ, Ч. 9353. — Людомиръ Престашевскій въ Лопушанахъ, Ч. 9382. — Гавріиль Казановскій въ Подлипцяхъ, Ч. 9804. — Варлаамъ Витковскій ехеurrente въ Голешевѣ, Ч. 9936. — Николай Куницкій ехеurrente въ Вокнѣ, Ч. 9913. — Андрей Стадникъ въ Петранцѣ.

Заступникомъ катихита именованый:

- Ч. 7628. — Всч. О. Емилианъ Чарнецкій при новозаснованой гимназии въ Городку.

Ненуть на катихитѣвъ выдѣловыхъ школъ зложили ОО.:

- Ч. 10206. — Долинскій Едвинъ, Зѣнкевичъ Михаилъ, Плашовецкій Володимиръ, Скоробогатый Іоанъ и Содомора Антоній.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

- Ч. 0247. — О. Володимиръ Чепѣль, парохъ въ Голешевѣ, померъ дня 11. листопада 1909.

- Ч. 9936. — О. Михаилъ Чачковскій, парохъ Вокна, померъ дня 3. грудня 1909.
Душѣ Ихъ поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 31. грудня 1909.

Андрей Бѣлецкій
официалъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

21.593
1909

16073

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА.
ч. ~~16073~~

Ільбески
Археологічний
Музей

1909